SIR TUTABİLİR MİSİN?

SÜRÜ

KUZGUN KARDEŞLİĞİ

KATE STEWART

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

OLİMPOS

Çalma Listesi

Never Met a Girl Like You Before – The Insects	4:57
Blue Madonna – Børns	2:20
Bundy – Animal Alpha	3:46
The Joker – Steve Miller Band	3:38
She Talks To Angels – The Black Crowes	5:29
So What'Cha Want – Beastie Boys	3:37
Oh (feat. Ludacris) – Ciara	4:16
Night Moves – Bob Seger	5:24
Wish You Were Here – Pink Floyd	5:35
Sound and Vision (1999 Remaster) – David Bowie	3:05
Afternoon Delight – Starland Vocal Band	3:13
Cecilia – Simon&Garfunkel	2:55
K. – Cigarettes After Sex	5:20
Fast Car – Tracy Chapman	4:57
Nothing Compares 2 U – Sinéad O'Connor	4:40
Walk Through the Fire (feat. Ruelle) – Zayde Wølf	3:36
August – Taylor Swift	4:22
Never Dreamed You'd Leave In Summer – Stevie Wonder	2:53
Unfinished Sympathy – Massive Attack	5:12
Angels In Words – Tyler Lane	3:41
Heroes – Peter Gabriel	4:03

Bu şarkılara ve Kuzgun Kardeşliği serisi çalma listesinin tamamına Spotify kodunu okutarak ulaşabilirsiniz. Keyifli dinlemeler.

"Hayatında sadece bir kere öten, sesi dünyadaki bütün canlılarınkinden daha güzel olan kuş hakkında bir efsane vardır. Yuvasından ayrıldığı andan itibaren bir alıç ağacı arar ve bulana dek durmaz. Sonra ağacın dikenli dallarının arasında öterek kendini en uzun, en sivri dala saplar. Can çekişirken sesiyle tarla kuşunu ve bülbülü gölgede bırakarak acı içinde öter. Eşsiz bir şarkı söyler, bedeli hayatıdır. Ancak bütün dünya onu dinlemek için suspus olur ve Tanrı cennetinde gülümser. Çünkü en güzel şeyler ancak böyle muazzam bir acı karşılığında elde edilebilir... Daha doğrusu, efsane öyle der."

—Colleen McCullough, *The Thorn Birds*

Giriş

Hasta büyüdüm.

Hemen açıklayayım. Gerçek aşk öykülerinde bir kurban olması ya da gerçek aşkı yaşayabilmek için müthiş bir fedakârlık yapılması gerektiğini düşünerek büyüdüm.

En sevdiğim kitaplar son sayfayı çevirdikten, aşk şarkıları notaları silindikten ya da bana hitap eden filmler jenerikleri akmaya başladıktan çok sonra bile beni hüzünlü bir hâlde bıraktılar.

Bu yüzden buna inandım çünkü kendimi buna *inanmaya* zorladım ve böylece hastalığıma neden olan romantik kalplerin en mazoşistine sahip oldum.

Bu hikâyeyi, kendi çarpık masalımı yaşadığım sıralarda bilmiyordum çünkü genç ve saftım. Şeytana uyarak her vuruşla, darbeyle, saldırı hamlesiyle daha da susayan, nabız gibi atan o vahşi yaratığı besledim.

Gerçeklikle kurgu arasındaki fark şudur: Kendi aşk hikâyenizi yeniden yaşayamazsınız çünkü siz bunu yaşadığınızı fark edene dek hikâye sona erer. En azından benim için öyle oldu.

Bunca yıl sonra hastalığım yüzünden hikâyemin var olmasını kendi irademle istediğime eminim.

Ve ne yazık ki bu hikâyenin sonunda *herkes* cezalandırıldı.

Bu yüzden buradayım: yas tutmak, ilerlemek ve belki hastalığıma şifa bulmak için. Her şey burada başlamıştı ve son vermem gereken yer de burası.

Bana musallat olan, beni ben yapan bu yer bir hayalet kasabaydı. On dokuzuncu yaş günümden birkaç hafta önce annem beni, çok küçükken sadece birkaç yazı birlikte geçirdi-

ğim babamın yanına yollamıştı. Oraya gittikten kısa süre sonra bana karşı soğuk tutumunun asla değişmeyeceğini anlamıştım, dahası çocukluğumda koyduğu kurallar hâlâ geçerliydi. Gözüne görünmeyecek, ayakaltında dolanmayacaktım. Katı ahlak kurallarına uygun bir hayat sürecek ve onun yaşam standardına uygun hareket ederken okulda örnek öğrenci olacaktım.

Sonraki aylarda babamın krallığının esiri hâline gelince doğal olarak söylediklerinin tam tersini yaptım. Hem kendimi mahvettim hem de onun ismini daha çok lekeledim.

O zamanlar, en azından babam söz konusu olduğunda, sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalıncaya kadar kesinlikle pişmanlık duymazdım.

Şimdi yirmi altı yaşındayken bile hâlâ o sonuçların acısını çekiyorum.

Artık Triple Falls'u asla aşamayacağımı ya da orada geçirdiğim zamanı geride bırakamayacağımı biliyorum. Senelerce buna direndikten sonra vardığım sonuç bu. Artık farklı biriyim ama oradan ayrılmadan önce de farklıydım. Her şey olup bittiğinde bir daha geri dönmemeye kararlıydım. Ancak farkına vardığım, beni çileden çıkaran gerçek şu ki hiçbir zaman hayatıma devam edemeyeceğim. Bu yüzden geri döndüm. Kaderimle barışmak için.

Artık göğsümde atan nabzın açgözlü isteğini ya da bilinçaltımın dırdırlarını göz ardı edemem. Ne kadar istesem de asla bir şeylerden vazgeçebilen, geçmişi ait olduğu yerde bırakabilen bir kadın olamayacağım.

Kıvrımlı yollarda ilerlerken arabanın camını indirip içeri dolan soğuğu hissettim. Uyuşmaya ihtiyacım var. Yola çıktığımdan beri zihnim, buradan kaçtıktan sonra hep uyanık olduğum saatlerde çaresizce bastırmaya çalıştığım anılarla dolu.

Rüyalarım, beni özgür bırakmayı reddederken zihnimdeki savaşın olanca hızıyla devam etmesine neden oluyor. Kayıplarımsa

kalbimi paramparça edip beni, işkenceden farksız bir döngüde, en zor kısımları tekrar tekrar yaşamaya zorluyor.

Senelerce kendimi aşktan sonra da bir hayatın olabileceğine inandırmaya çalıştım.

Belki de başkaları için vardır ama hayat bana o kadar merhametli davranmadı.

En büyük parçamı bu tepelerin, vadilerin ve sırlarımı saklayan bu sık ağaçların arasında bırakmamışım gibi rol yapmaktan usandım.

Buz gibi rüzgâr yüzüme kamçı misali çarparken bile hâlâ tenimde güneşin sıcaklığını hissedebiliyorum. Bedeninin güneşi engellediğini, bana ilk dokunduğunda vücudumun güven duygusuyla karıncalandığını ve o dokunuşun ardından tüylerimin diken diken olduğunu hâlâ hissedebiliyorum.

Yaz aşklarımın hepsini hâlâ hissedebiliyorum.

Olanlardan hepimiz suçluyuz, hepimiz cezamızı çekiyoruz. Pervasız ve umursamazdık; gençliğimizin bizi yenilmez kıldığını, günahlarımızı affettirdiğini sanıyorduk ama sonunda bedelini ödemek zorunda kaldık.

Otoyoldan ayrılırken kar taneleri usul usul ön camıma düşüyor, ağaçların tepelerini ve zemini kaplıyor. Araba lastiklerinin çakıl taşlarını ezerken çıkardığı gürültü yüreğimin ağzıma gelmesine, ellerimin titremeye başlamasına neden oluyor. Bunun geçmişimle doğrudan yüzleşmenin, beni senelerdir rahat bırakmayan konuyla başa çıkmanın ilk adımı olduğuna kendimi ikna etmeye çalışırken yolun iki yanındaki sonsuzluğa uzanıyor gibi görünen çam ağaçlarına bakıyorum. Elimde kalan tek şey inşa ettiğim hapishanenin içinde yaşıyor. Beni güçten düşüren ve kesin olan şeyse yüzleşmeye kararlı olduğum bu gerçek.

Çoğu kişi her şeyi yakıp tüketen bir aşk yaşamayı lütuf olarak görür ama ben lanet olduğunu düşünüyorum. Asla kurtulamayacağım bir lanet. Seneler önce burada yaşadığım aşk

gibisini bir daha hiç yaşayamayacağım. Hem yaşamak da istemiyorum. Bunu kaldıramam. Hâlâ onun yüzünden hastayım.

Yaşadığım şeyin aşk olduğundan zerre şüphem yok.

Başka hangi çekim o kadar güçlü olabilir? Başka hangi his beni aklımı yitireceğim noktaya kadar bağımlı hâle getirebilir? Başka ne yaptıklarımı yaptırabilir ve bu hayalet hikâyesindeki anılarla yaşamama neden olabilir?

Tehlikeyi hissettiğimde bile vazgeçmedim.

Tek bir uyarıya bile aldırış etmedim. Gönüllü bir mahkûm olarak gittim. Aşkın beni yönetmesine ve mahvetmesine izin verdim. Rolümü oynadım, gözlerimi dört açarak teslim olana dek kaderi kışkırttım.

Kaçmak söz konusu bile değildi.

Kasabanın sınırındaki ilk ışıklarda durup başımı direksiyona yaslayarak sakinleşmek için derin derin nefesler alıyorum, artık bambaşka bir kadın olmama rağmen bu yolculuğun içimde uyandırdığı hislere karşı hâlâ bu denli güçsüz olmaktan nefret ediyorum.

Soluklanarak birkaç saat önce verdiğim karardan sonra arka koltuğa fırlattığım çantaya bakıyorum. Başparmağımla nişan yüzüğüme dokunurken içime yeni bir suçluluk hissi yayılıyor. Senelerce inşa ettiğim geleceğe dair tüm umutlar, ilişkimi sonlandırdığım anda silinip gitti. Yüzüğü geri almak istemedi ve ben de henüz çıkarmadım. Parmağımda bir yalanı taşımak ağır geliyor. Daha önce burada geçirdiğim zaman, pek çok ölümden birine daha yol açtı.

Ettiği yeminleri tutabilen, bağlılığı ve koşulsuz sevgiyi hak eden, sadık bir kalbe ve sevgi dolu ruha sahip bir adamla nişanlıydım ama ona asla adil davranmadım. Onu bir kadının kocasını sevmesi gerektiği gibi sevemezdim.

O, benim için bir teselliydi ve teklifini kabul etmek bir yuva kurmak anlamına geliyordu. Yaklaşan nikâhımızı iptal

ettiğimi söylerken yüzüne baktığımda onu gerçeklerle yerle bir ettiğimi anladım.

Gerçek, bir başkasına ait olduğumdu. Kalbimden, bedenimden ve ruhumdan geriye kalanlar, benimle hiçbir ilişkisi olmasını istemeyen bir adama aitti.

Kırılma noktasına gelmeme katkıda bulunan şey, nişanlımın yüzündeki acı dolu ifadeydi. Bana sevgisini, adanmışlığını vermişti ve bunları bir kenara itmiştim. Bana yapılanı ben de ona yapmıştım. Efendim ve canavarım olan kalbime itaat etmemenin bedeli Colin'i kaybetmek olmuştu.

İkimizi de azat ettikten dakikalar sonra bir valiz hazırlamış ve daha fazla ceza çekmek için ayrılmıştım. Zamanın bir anlamı, bir önemi olmadığını bildiğim için beni bekleyen biri olmasa da gece boyunca hiç durmadan araba kullanmıştım.

Altı seneden fazla bir sürenin ardından en başa, kaçtığım hayata geri dönüyordum. Kendimi, Colin'i terk etmenin bir hata değil de onu, söylediğim yalanlardan kurtarmak için yapılması gereken bir kötülük olduğuna ikna ederken duygularım kontrolden çıkmıştı. Asla tutamayacağım sözler vererek ona haksızlık etmiştim. Ne kadar hasta olduğumu anlatmadığımdan hastalıkta ve sağlıkta sevip değer vermek adına ona daha fazla söz vermem mümkün değildi.

Kullanılmaya, perişan edilmeye ve zaman zaman ahlâksızlık derecesinde aşağılanmaya nasıl izin verdiğimi... ve bunun her saniyesine bayıldığımı ona asla anlatmamıştım. Nişanlıma, kalbimi bir başkasının kalp atışlarına uyan belirli bir ritimde atmaktan başka seçeneği kalmayana dek kanattığımı –aç bıraktığımı– asla söylememiştim. Bunu yaparak incitmek yerine iyileştiren türden bir sevgiyi tanıma ve kabul etme şansımı da yitirmiştim. Bugüne dek bildiğim ya da arzuladığım tek aşk beni şiddetli arzularla, şehvetle, ihtiyaç hissiyle, kederle hasta eden türdendi. Geride yara izleri ve yorgun kalpler bırakan çarpık bir aşktı.

Buradayken kendimi iyileştirmek için yeteri kadar yas tutamazsam sonsuza dek hasta kalacaktım ve bu benim lanetim olacaktı.

Benim için asla mutlu bir son olmayabilirdi çünkü karanlık taraflara uyum sağladığım için şansımı yok etmiştim. Kısıtlamalardan kurtulduğum yıl, kendime dair tüm ahlaki duygularımı yitirdiğim, reddedilmeye ve acıya tepki gösterdiğim için buna alışmıştım.

Bunlar yüksek sesle söylenmeyen sözler ve saygı görmek isteyen kadınların asla dile getirmemesi gereken itiraflardır. Asla.

Ancak karakterimin oluşma şekli ve onu şekillendiren adamlar yüzünden normal, sağlıklı bir ilişki yaşama şansımı kaybettiğimi herkesten çok kendime itiraf etmemin vakti geldi.

Bu noktada sonum nasıl olursa olsun, olduğum kişiyle barışmak istiyorum.

Tüm bunların en zor yanı kalbini kırdığım nişanlım değil, kalbimin sadık kaldığı tek adama asla sahip olamayacağımı bilmek.

Daha çok anı yüzeye çıktıkça içimi bir korku kaplıyor. Hâlâ kokusunu alabiliyor, içimi dolduran sertliğini hissedebiliyor, menisindeki hafif tuzlu tadı tadabiliyor ve kısık gözlerindeki memnun ifadeyi görebiliyorum. Hâlâ paylaştığımız bakışmalardaki bariz telaşı yaşıyor, karanlık kahkahasının yankısını duyabiliyor ve dokunuşunun beni nasıl bir bütün gibi hissettirdiğini hatırlıyorum.

Oraya yaklaştıkça daha fazla anı üzerime çöküyor. Bana musallat olan şeyle yüzleşmeye dair kararlılığım yıkılıp sivri uçlu parçalar hâlinde etrafa saçılıyor. Çünkü gerçek sonun neye benzediği hakkında bir fikrim var ve artık bundan kaçamıyorum.

Şifa bulmak, ileriye bakmak mümkün olmayabilir ama yarım kalan işleri tamamlamamın vakti geldi.

Hayalet avı başlasın.

Birinci Kısım

Geçmiş

Birinci Bölüm

DEVASA DEMİR kapılara yanaşarak Roman'ın bana verdiği kodu tuşladım ve kapıların arasından geçtikten sonra karşıma çıkan uçsuz bıçaksız araziye bakakaldım. Uzaktaki büyük ev, ağaçlarla dolu yemyeşil geniş bir araziyle çevriliydi. Eve yaklaştıkça kendimi daha çok bir yabancı gibi hissettim. Bu malikânenin sol tarafında dört arabalık bir garaj vardı ama orayı geçip verandanın karşısındaki yuvarlak garaj yoluna park ettim. Arabadan inip bacaklarımı esnettim. Uzun bir yol gelmemiştim ama buraya yaklaştığım her kilometrede bacaklarım ve kollarım ağırlaşmaya başlamıştı. Ev etkileyici olduğu hâlde bana daha çok bir hapishane gibi geliyordu ve bugün cezamın ilk günüydü.

Bagajı açıp valizlerimden birkaçını aldım ve tertemiz verandayı inceleyerek basamaklardan yukarı çıktım. Üstüne inşa edildiği arazi haricinde, bu evle ilgili hiçbir şey bana çekici gelmiyordu ve her detayı sadece zenginliği yansıtıyordu.

Kapıyı ayağımla iterek arkamdan kapattım, tek bir masa ve şüphesiz arabamdan daha pahalı olan büyük boş bir vazonun bulunduğu antrede etrafıma bakındım. Sağ tarafta görkemli bir merdiven, sol taraftaysa resmî davetlere uygun yemek odası vardı. Kendi kendime rehberlik ettiğim ev turunu atlamaya karar verdim ve çantalarımı ikinci kata çıkarken telefonumu

omzumla yanağımın arasına sıkıştırdım. Aradığım kişi ikinci çalışta yanıt verdi.

"Selam kanka, başardım."

Christy, bana ayrılan hücreye girip etrafıma bakınırken, "Saçmalık bu," dedi. İçeride babamın getirttiği bembeyaz sayvanlı karyola, onunla uyumlu bir komodin, şifonyer ve makyaj masası vardı. Bembeyaz döşenmiş oda asil bir zevki yansıtıyordu ve hiçbir şeyin benim tarzım olmaması şaşırtıcı değildi. Sonuçta babam beni tanımıyordu.

"Sadece bir sonraki sonbahara kadar."

"Bu bir sene demek, Cecelia, *bir sene*. Daha yeni mezun olduk. Üniversite başlamadan önceki son yazımız ve annen *kendine* vakit ayırmaya mı karar verdi?"

Gerçeğin tamamı bu değildi ama annemin hatırı için böyle düşünmesine ses çıkarmadım çünkü hâlâ durumu nasıl açıklayabileceğimi bilmiyordum. Acı gerçek şu ki annem işini kaybetmesine neden olan muazzam bir çöküş yaşamıştı ve artık maddi olarak gücünün yetmeyeceği faturaları ödeyebilmek için kalan son parasını kullanmıştı. Erkek arkadaşı onunla kalmasına izin vermişti ama bu teklif bir piç olan kızı için değil, sadece *annem* için geçerliydi. Annem ve ben her zaman yakın olmuştuk ama artık ben bile onu tanıyamıyordum. Onun tatlı kızı olmak için elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen, birkaç ay önce kendi kabuğuna çekilmiş ve yataktan çıkamayacak hâle gelene dek gece gündüz *White Russian* içmişti. Her gün kafayı bulmak için beni tamamıyla ihmal etmişti. Çok çabaladığım, bana mantıklı bir cevap vermesi ve açıklama yapması için çaresizce sorular sorduğum hâlde ona nasıl yardım edeceğimi bilemiyordum. Bu yüzden babamın teklifini düşünmek ve onun şartlarına bağlı yaşam biçimini kabul etmek konusunda annemi üzmemiştim.

Onun bu şekilde çöktüğünü görmek dehşet vericiydi ve özellikle de senelerce bekâr bir ebeveyn olarak yaşadıktan sonra muhtaç bir durumda kaldığını görmek istemiyordum. Durum

işin içinden çıkılmaz hâle geldiğinde, annemin maddi olarak toparlanmasına yardımcı olmak için babamdan çocuk nafakasını geçici olarak uzatmasını istemiştim. Babamın istisnasız her ay yolladığı para onun için önemsiz sayılacak kadar az bir miktardı, hatta özel dikim takım elbiselerinden birinin ücreti kadardı. Yine de bu ricamı reddetmişti ve ben mezun olmadan kısa bir süre önce son çekini imzalamıştı; bunu da annem onun bir çalışanıymış ve hizmetleri için son kez maaşını ödüyormuş gibi yapmıştı.

İkisinin nasıl bir araya geldiğini ya da babamın annemi nasıl hamile bıraktığını bir türlü aklım almıyordu çünkü ikisi de birlikte çocuk sahibi olabilecek insanlar değildi. Birbirlerine tamamen zıt karakterdeydiler. Annem pek çok ahlaksız alışkanlıkları olan özgür bir ruhtu, daha doğrusu yakın tarihe kadar öyleydi. Babamsa sivri dilli ve aşırı öz disiplinli tutucu bir adamdı. Hatırladığım kadarıyla günlük programı saat gibi tıkır tıkır işler, nadiren değişirdi. Uyanır, egzersiz yapar, yarım greyfurt yer ve güneş batana kadar iş yerinde olurdu. Çocukluğumda kendine izin verdiği tek keyfi, uzun bir günün sonunda içtiği birkaç kadeh cindi. Özel hayatını gözlerden uzak yaşadığı için hakkında bildiklerim bundan ibaretti. Geri kalanını internetten öğrenebilirdim. Eskiden kimyasal alanında faaliyet gösteren ama sonradan elektronik üretimine geçmiş bir Fortune 500 şirketinin sahibiydi. Yüksek ofis binası Charlotte'a bir saatten biraz daha uzak bir mesafedeydi, ilk fabrikasıysa burada, Triple Falls'daydı. Büyüdüğü yer olduğu için fabrikasını burada inşa ettiğinden ve şimdilerde bazıları onun için çalışan eski sınıf arkadaşlarına başarılarıyla hava attığından kesinlikle emindim.

Yarından itibaren ben de onun çalışanlarından biri olacaktım. Ben bir güven fonu çocuğu değildim; en azından annemle birlikte kiralık köhne evimizde yaşadığım senelerde durum böyleydi. Yirminci yaş günümde, yüklü miktarda parayla birlikte şirket hisselerinin büyük bir kısmını devralacaktım; annemi

servetine hiçbir zaman yaklaştırmak istemediği için bu tarihi kasıtlı olarak seçtiğini biliyordum. Bu açıdan, ona karşı gerçekten de kin besliyordu. Buna bir de senelerce mümkün olan en düşük yardımı vermesini ve yaşam koşullarında herhangi bir iyileştirme yapmamasını ekleyince anneme karşı hiçbir şey hissetmediği açıkça anlaşılıyordu.

Kısa bir süre için birbirine zıt hayat tarzları yüzünden yokluğun iki tarafını da tatmıştım ve babamın isteklerine rağmen hisselerle parayı alıp hepsine karşı çıkacaktım. Bunlara sahip olduğum anda annem bir daha asla çalışmayacaktı. Ne kadar başarılı olursam olayım, bunu kendi alın terimle elde etmeye kararlıydım ama hem başarısız olma korkusu hem de bahis olarak kendimi öne sürdüğüm bir kumar oynamanın sonucunda bedeli *annemin* ödeyecek olması ihtimali beni buraya getirmişti. Ancak planımı uygulayabilmek için babamın kurallarıyla oynamam gerekiyordu ve buna "sıfırdan başlasam bile işi öğrenmek için yeteri kadar minnettar ve saygılı" olmak da dâhildi.

İşin en zor yanı, dilime hâkim olmak ve öfkemi dizginlemekti çünkü babam yalnızca bir kalbi olduğunu gösterip hem annelik hem babalık görevini tek başına yapan kadına yardım ederek birlikte can sıkıcı bir sene geçirmemizi engelleyebilecek kadar önemli bir pozisyondaydı.

Babamdan tam olarak nefret ettiğimi söyleyemezdim ama onu ya da pişmanlık duymayan acımasız tavrını anlamıyordum ve asla anlamayacaktım. Önümdeki seneyi onu anlamaya çalışarak geçirmeyecektim. Benimle arasındaki her iletişim bana mecburi ve telaşlı geliyordu. O her zaman bir babadan çok, mali destek sağlayan biri olmuştu. Çalışma etiğine ve başarısına saygı duyuyordum ama neden empatiden yoksun buz gibi bir insan olduğunu anlamıyordum.

"Her fırsatta ziyarete gelirim," dedim Christy'ye ama programımdan dolayı bu sözümü tutup tutamayacağımdan emin değildim.

"Ben de seni ziyarete gelirim," dedi.

En üst çekmeceyi açıp çorapları ve iç çamaşırlarını içine tıktım. "Ziyaretin için plan yapmaya başlamadan önce Adolf'un bir misafir odasını işgal etmenle ilgili olarak ne düşündüğünü öğrenelim, tamam mı?"

"Annemin kartıyla otelde kalırım. Babanın canı cehenneme."

Kahkaha attığımda ses devasa odada kulağıma tuhaf geldi. "Bugün cidden annemin ve babamın kimler olduğunu unutmuş gibisin."

"Anneni seviyorum ama anlamıyorum. Belki de gidip onu ziyaret etsem iyi olur."

"Timothy'nin yanına taşındı."

"Sahi mi? Ne zaman?"

"Dün. Bırak da önce biraz yerleşsin."

"Tamam..." biraz duraksayarak, "neden bunu yeni öğreniyorum? Durumun kötüye gittiğini biliyordum ama neler oluyor?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum." Hissetmeye başladığım öfkeye yenik düşüp iç çektim. Christy'den hiçbir şey saklamazdım. "Kötü bir dönem geçiriyor. Timothy iyi bir adam, anneme iyi bakacağını biliyorum."

"Ama senin de evine taşınmana izin vermedi."

"Haksızlık etmemek gerek, ben bir yetişkinim ve evinde gerçekten de yer yok."

"Ben hâlâ annenin neden *şimdi* babanla yaşamana ses çıkarmadığını anlamaya çalışıyorum."

"Söyledim ya, anneme yardımcı olabilmek için bir sene fabrikada çalışmam gerek. Üniversiteye gidince onun için endişelenmek istemiyorum."

"Senin görevin değil bu."

"Biliyorum."

"Ebeveyn olan sen değilsin."

"İkimiz de öyle olduğumu biliyoruz. Ben geri döner dönmez planlarımızı uygulamaya devam edeceğiz."

Babamın daha saygın bir okula bir sene geç başlamam yerine, çalışabilmem için birkaç dönem bölge üniversitesine gitmeme izin vermesine şaşırmıştım. Para onundu ve üniversite fonumun tek kaynağı oydu. Bu yüzden pazarlığımız sırasındaki bu küçük zafer, onun yolundan gitmemi taviz verecek kadar çok istediğini anlamamı sağladı, bu sayede kontrolcü kişiliğinden biraz olsun uzaklaşmıştı.

Etrafıma bakındım. "On bir yaşımdan beri burada onunla bir günden fazla vakit geçirmedim ya da yaz tatili için gelmedim."

"Neden?"

"Hep bir bahanesi vardı. Yurt dışı gezilerinin olduğunu ve şirketinin genişleme politikasının bana haftalarca ya da aylarca bakmasını engellediğini söylüyordu. Gerçek şu ki âdet gördüm, göğüslerim çıktı, bir duruş sergilemeye başladım ve o bunlarla başa çıkamadı. Roman'ın gerçek bir ebeveyn olmaktan daha çok korktuğu bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Babandan ismiyle söz etmen garip."

"Yüzüne karşı değil. Buradayken ona efendim diye hitap ediyorum."

"Ondan hiç söz etmiyorsun."

"Çünkü onu tanımıyorum."

"Peki, işe ne zaman başlayacaksın?"

"Normalde vardiyalarım üçten on bire kadar olacak ama yarın oryantasyon var."

"Çıkınca beni ara. Bırakayım da valizlerini boşalt."

Telefonu kapatınca evin ve odanın sessizliğiyle baş başa, yapayalnız kalacağımı fark ettim. Roman eşyalarımı yerleştirmeme yardım etmek için bile beni karşılama nezaketini göstermemişti.

"Cee?" Christy'nin sesi de benim hissettiğim kadar tereddütlüydü.

"Kahretsin. Tamam, hissetmeye başladım." Özel balkonuma açılan Fransız kapıları açtım ve kusursuz manzaraya baktım. Uzakta çapraz bir desende kesilmiş, gördüğüm en yeşil çim-

lerden oluşan bir örtü ve onun ötesindeyse bir baz istasyonunu çevreleyen sık ağaçlıklı bir orman vardı. Eve daha yakın olan bakımlı bahçe, güneylilerin zengin tarzını vurguluyordu. Sanat eseri gibi fıskiyeleri gölgeleyen çardaklardan morsalkımlar sarkıyordu. Hanımeli çiçekleriyle dolu budanmış çalılıklar, aralıklı çitlerin üstüne taşmıştı. Esinti sessiz bir merhaba dermiş gibi üstüme çarparken birkaç çiçeğin kokusu burnuma geliyordu. Bakımlı bahçenin uygun yerlerine rahat koltuklar yerleştirildiğini görünce bunları kitap okuma köşeleri olarak kullanmaya karar verdim. Özellikle yaz aylarının giderek daha da sıcaklaşan günlerinde, parıldayan büyük havuz davetkâr görünüyordu ama malikânenin yeni sakini olarak havuzu kişisel kullanımım için düşünemeyecek kadar kendimi huzursuz hissediyordum. "Tanrım, tüm bunlar çok garip."

"Bunu yapabilirsin."

Christy'nin endişeli ses tonu beni de tedirgin etti, o noktada ikimizin de bundan emin olmadığını anladım ve bu durum beni daha da korkuttu.

"Umarım."

"Bir seneden biraz fazla zaman geçirecek ve sonra geri döneceksin. Neredeyse on dokuz oldun, Cee. Orayı hiç sevmediysen kalmaya mecbur *değilsin*."

"Haklısın." Haklıydı ama Roman'la yaptığım anlaşma ayrı konuydu. Fabrikada çalışmayı reddedersem annemin borçlarını silebilecek ve hayatının sonuna kadar rahat yaşamasını sağlayabilecek bir serveti de kaybederdim. Ona bunu yapamazdım, daha doğrusu yapmazdım. Bana bakabilmek için çılgınlar gibi çalışmıştı.

Christy tereddüt ettiğimi anladı.

"Bu senin sorumluluğun değil. Seni yetiştirmek onun göreviydi, Cee. Bu, bir *ebeveynin* sorumluluğudur ve kendini asla bunun karşılığını vermek için mecbur hissetmemelisin."

Doğruydu ve bunu biliyordum ama Roman'ın ruhsuz malikânesini incelerken annemi her zamankinden daha çok özlediğimi hissediyordum. Belki de nedeni aramızdaki mesafe ve babamın anneme minnettar olmamı sağlayan davranış biçimiydi. Her hâlükârda onunla ilgilenmek istiyordum. "Annemin beni sevdiğini biliyorum," dedim Christy'den çok kendime. Birlikte geçirdiğimiz bunca seneden sonra annemin hayattan, *benden* uzaklaşmış olması acımasız ve kafa karıştırıcı bir sürpriz olmuştu.

"Bak, çekip gitsen seni suçlamazdım. Tamam, anneni seviyorum ama bu noktada ikisi için de değmez."

"Roman tahammül edilmesi zor ve çok kuralcı biri ama birkaç yaz dönemini başarıyla atlattık. Daha doğrusu, birkaç yaz birbirimizden uzak durabildik. Ben bağ kurmanın değil, sadece hayatta kalmanın peşindeydim. Burası... duygusuz bir yer."

"Oraya hiç gitmemiş miydin?"

"Hayır, bu evde kalmamıştım. Ben yaz tatillerini onunla geçirmeyi bıraktıktan sonra yaptırdı. Sanırım daha çok Charlotte'taki dairesinde yaşıyor." Yatak odamın kapısının birkaç adım karşısında bir kapı daha vardı. Açtığımda misafir odası olduğunu görünce rahatladım. Solumdaki merdivenlerin tepesinde, daha fazla kapalı kapının bulunduğu uzun bir koridora açılan ve aşağıdaki antreye bakan asma kat vardı. "Bu, müzede yaşamak gibi olacak."

"Bundan nefret ediyorum." Sızlanmayı andıran bir sesle iç çektiğinde ne kadar üzgün olduğunu hissettim. Ortaokuldan beri arkadaştık ve tanıştığımızdan bu yana bir gün bile ayrılmamıştık. Hayatı onsuz nasıl yaşayabileceğimi bilmiyordum ve açık konuşmak gerekirse bunu istemiyordum da. Ama annemin iyiliği için yapacaktım. Bir seneden biraz daha uzun süre Blue Ridge Dağları'nın ortasındaki bu uyuşuk kasabada kaldıktan sonra özgür olacaktım. Zamanın uçup gideceğini umuyordum.

"Sadece dikkatini dağıtacak bir şey bul. Tercihen penisi olan bir şey."

"Çözümün bu mu?" Yatak odama geri dönüp balkona çıktım.

"*Birine* şans verseydin çözümün bu olduğunu anlardın."

"Verdim ve sonucun nasıl olduğunu gördün."

"Onlar oğlan çocuklarıydı, git kendine bir *erkek* bul. Bekle de gör, kızım. Seni gördüklerinde o kasabayı alt üst edeceksin."

"Şu anda buna kafa yoramam." Özel ormanın hemen ardındaki muhteşem dağ manzarasına baktım. "Resmi olarak madalyonun öteki yüzünde yaşıyorum. Çok garip bir his."

"Tahmin edebiliyorum. Başını dik tut. Yarınki oryantasyondan sonra beni ara."

"Tamam."

"Seni seviyorum."

İkinci Bölüm

BİR DENİZCİ GİBİ KÜFÜRLER SAVURARAK fabrikanın otoparkında son sıraya park ettim ve bir araba denizinin ortasında ilerleyerek hızla lobiye girdim. İhtiyacım olan son şey, dün akşam babamla yediğimiz can sıkıcı ve olaysız yemekten sonra dakiklikle ilgili bir nutuk dinlemekti. Keskin bakışlarının altında geçirmek zorunda kaldığım o bir saat, çoğu gece çalışmamı gerektirecek olan yeni programıma minnet duymamı sağlamıştı. Cam kapıları açar açmaz güneşin ılıklığı yok oldu. Binanın çok eski bir havası vardı. Cilalı olmasına rağmen, karo zemin onlarca sene kullanılmaktan dolayı çatlamış, soyulmaya başlamıştı. Lobinin ortasında kocaman bir saksıda eğrelti otu vardı ve içeride bir yerde hayat olduğu izlenimi veriyordu ama daha dikkatli bakınca bunun, yapraklarının arası örümcek ağlarıyla dolu suni bir bitki olduğunu gördüm. Oldukça yaşlı görünen bir güvenlik görevlisi olduğu yerde dikilirken iyi giyimli ve insanı delip geçen gri gözleri olan yaşlıca bir kadın resepsiyon masasının arkasından beni karşıladı.

"Merhaba, ben Cecelia Horner. Oryantasyon için gelmiştim."

"Biliyorum, Bayan Horner, soldaki son kapı," dedi kadın. Uzun bir koridoru işaret ederken bakışlarıyla elbisemi inceledi. Birkaç boş ofisin önünden geçtim ve tam zamanında sona kalanlar için kapıyı açık tutan kadının yanından içeri girdim. Ben içerideki buz gibi hava yüzünden titrerken kadın beni

sıcak bir gülümsemeyle karşıladı ki binadaki tek sıcak şey bu gibi görünüyordu. Bir isim etiketini doldurmamı söyledi ve dediğini yapıp dolabımda giyilmeyi bekleyen sıkıcı üniformaya mecbur kalmadan önce bugün giymeye karar verdiğim yazlık elbisenin üstüne yapıştırdım. Oturanların dikkatli bakışlarını üstümde hissederek en yakındaki sıraya doğru gittim.

Karanlık odadaki tek ışık kaynağı, altında Horner Teknolojileri şirket logosu bulunan ve büyük harflerle "Hoş Geldiniz" yazan projeksiyon ekranıydı.

Soyadımla asla gurur duymuyordum. Anladığım kadarıyla ben, Roman'ın seneler önce yaptığı ama temizleyebilmek için yeteri kadar parası olduğu bir hataydım. Günün birinde yakınlaşacağımıza dair herhangi bir yanılsama içinde değildim. Şahit olduğum birkaç karşılaşmada gördüğüm üzere bana, anneme baktığı o acımasız kayıtsızlık ifadesiyle bakmıyordu ama ben onun hayatında kesinlikle fazlalıktım.

Dün akşamki yemek en hafif ifadeyle gergindi, konuşmalarımız zorakiydi. Bugün buraya onun emriyle gelmiştim. Endüstriyel çiftliğine ekleyecek bir başka işçi karıncaydım. Bunun bana, çok çalışmanın karşılığının alınacağına dair hayat dersi verme girişimi olduğunu düşünüyordum ama ben bunu zaten biliyordum. Çalışabilecek yaşa geldiğimden beri kendi paramı harcıyordum, ilk arabamı kendim almıştım ve kendi çek defterimi dengelerken sigorta taksitlerini ödemiştim. Ondan öğrenebileceğim hiçbir şey yoktu. Onun isteklerini ne kadar uzun süre yerine getirirsem ve benimle ilgili planlarına uyarsam hissettiğim öfkenin daha da artacağından emindim.

Bunu annem için yapıyorum.

Beni kapıda karşılayan kadın odanın ön tarafına geçip gülümsedi. "Çoğumuz burada olduğuna göre başlayabiliriz. Ben Jackie Brown. Evet, filmdeki karakter gibi." Kimse gülmedi. "Sekiz senedir Horner Tech için çalışıyorum. İnsan kaynakları müdürüyüm ve sizleri bu oryantasyonda görmekten dolayı çok

heyecanlıyım. Her birinizi tanıyabilmem için ayağa kalkıp kısaca kendinizi tanıtırsanız çok sevinirim."

En ön sırada oturduğum için başını bana doğru salladı. İsteksizce ayağa kalktım, odanın geri kalanına bakma zahmetine girmeden doğrudan kadına yanıt verdim. "Ben Cecelia ama şarkıdaki karakter gibi *değil*. Kasabada yeniyim. Şimdi bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum, bu fabrikanın sahibi babam ama bana ayrıcalıklı davranılmasını istemiyorum. Fazladan bir sigara molası verirseniz ya da hademenin dolabında öğleden sonrası şekerlemesi yaparsanız sizi ispiyonlamayacağıma söz veriyorum."

Bana hayretle bakmakta olan Jackie Brown'un bu sözlerimden hoşlanmadığını fark ettim ve arkada birisinin kıkır kıkır güldüğünü duydum. Yerime otururken oryantasyonun ilk birkaç dakikasında bile kinimin çirkin yüzünü göstermesini engelleyemediğim için kendime kızdım. Daha ilk günden ortalığı karıştırmamam gerektiğini bilmeliydim, babamın söylediklerimi öğreneceğinden hiç şüphem yoktu. Ancak bunun kaçınılmaz sonuçları dışında, söylediklerimden pişman değildim. Kendime yüzüncü kere bunu annem için yaptığımı hatırlattım ve en azından deneme sürem sona erene dek davranışlarıma dikkat edeceğime yemin ettim.

"Evet siz, onun arkasındaki."

Arkamdaki kıpırtıyla birlikte o konuşmadan önce hafif bir sedir ağacı kokusu hissettim. "İsmim Sean, yukarıdaki adamla akraba değilim ve Horner Tech için ikinci kez çalışacağım. Kısa bir süreliğine ayrılmıştım. Ayrıca hademenin dolabında kısa bir şekerleme yapmak çok hoşuma giderdi." Odadakiler ağızlarını kapatarak gülüşürken günlerdir ilk kez yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Hafifçe yana dönüp arkama baktığımda eğlenen ela gözlerle karşılaştım. Bakışlarını benden ayırmayınca tenimin karıncalandığını hissettim. Loş odada bile bir adım arkamdaki adam

yerine oturmadan önce hoş yüz hatlarını, son derece iri yapılı olduğunu, kaslarının üzerinde gerilmiş bir tişört ve daracık koyu renkli bir kot pantolon giydiğini görebilmiştim. Onun rahatsız olacağı noktayı birkaç saniye aşarak bakışlarımı üstünde tuttuğum bir gözlerini kaçırma oyunu oynadık ve ardından Jackie Brown'a döndüm.

"Tekrar hoş geldin, Sean. Bu tür yorumlar yapmayalım, olur mu?"

Sırıttığımı gizlemekte zorlandım. Odadakiler teker teker kendilerini tanıtmak için ayağa kalkarken onun bakışlarını hâlâ üstümde hissedebiliyordum.

Eh, belki bu iş düşündüğüm kadar korkunç olmaz.

Üçüncü Bölüm

"HEY, ŞEKERLEME!" Otoparkta arabama giderken arkamdan eğlenceli bir kıkırdama duydum. "Beni bekle!"

Kaşlarımı çatıp arkama döndüğümde Sean'ın bir sıra arabanın arasından salına salına bana doğru yürüdüğünü gördüm. Yaklaşırken ellerimi belime dayayıp bakışlarımı üzerinden ayırmadım ama karşıma geldiğinde boy farkımızdan dolayı başımı kaldırmak zorunda kaldım.

Işıl ışıl güneşin altında, ilk başta düşündüğümden de etkileyici olduğunu görüp hayranlığımı gizlemeye çalıştım. Koyu sarı ve platin sarısı tonlardan oluşan kısacık saçları, bronz teni, inanılmaz kasları, insanı bir anda cezbeden ela gözleriyle hafif bir çıkıntısı ve kusursuz delikleri olan burnuyla inanılmaz –nefes kesici– görünüyordu. Dudaklarıysa susamış gözlerimi meşgul edecek kadar çekiciydi. Dilini dudağının köşesindeki *piercing*in üstünde gezdirirken alt dudağının ne kadar dolgun olduğunu fark ettim. Beni tepeden tırnağa süzerken yüzündeki gülümseme giderek arttı; ben de bakışlarımı belirgin âdemelmasına, geniş omuzlarına ve giderek daha aşağılara çevirdim. Sol kolunun neredeyse tamamını kaplayan büyük dövmesinde bir kanadın siyah ucu ve tüyleri, tam dirseğinin üstünde başlayıp boynunun dibinde sona eriyormuş gibiydi.

"İsmim şekerleme değil."

"Özür dilerim," dedi kocaman bir gülümsemeyle. "Dayanamadım."

"Biraz daha gayret et o zaman."

Gülüşü tenimin ürpermesine neden oldu. "Tamam, ederim. Odada çok cesurdun doğrusu."

"Eh, bu işi yapmayı dört gözle beklediğimi söyleyemem. Hapis cezamın şartlarından biri."

Kaşlarını çattı. "Hapis cezası mı?"

"Soyadım yüzünden. Bir sene burada çalışmam gerekiyor, o yüzden bunu hak ediyorum sanırım." Keyifsiz sözlerim her şeyi anlatmıyormuş gibi omuzlarımı silktim.

"Hımm, yalnız değilsin. Ben de geri döndüğüm için mutlu olduğumu söyleyemem." Benden daha büyüktü, yirmili yaşlarının ortalarında olabilirdi ve çok yakışıklı olduğu için onu fark etmemek mümkün değildi. Kokusuysa bir o kadar baştan çıkarıcıydı, sedir ağacı ve tam olarak adını koyamadığım başka bir kokunun karışımıydı. Etrafa yaydığı his karşı konulmazdı. Güneşin altın rengi ışınları üzerine vurdukça sanki onları daha çok emiyordu. Sırf ona bakmanın bile beni ne kadar heyecanlandırdığını düşünmek korkutucuydu ama bu yüzden kendime kızmadım çünkü o da gözlerini bana dikmişti. Sabah keyifsiz kalktığım hâlde güzel bir elbise giymiştim. Sean'ın karşısında siyah beyaz puantiyeli, diz hizasında, boyundan bağlamalı bir elbiseyle dururken bu gayreti gösterdiğime memnundum. Açık bıraktığım düz saçlarım omuzlarıma dökülüyordu. Rimelim için ekstra özen göstermiş, Sean'ın dikkatle baktığı dudaklarıma güzelce dudak parlatıcısı sürmüştüm. Dudaklarımı yalayınca bakışlarını yere indirdi.

"Cecelia, değil mi?"

Evet anlamında başımı salladım.

"Peki, şimdi ne yapacaksın?"

"Neden sordun?"

Elini dağınık kısa saçlarının arasında gezdirdi. "Kasabad yenisin, değil mi? Ev arkadaşlarımla birkaç kilometre uzaklıkt bir yerde kalıyorum. Bugün birkaç arkadaşımızı çağırdık. Belk sen de gelmek istersin diye düşündüm."

"Hayır demek zorundayım."

Yanıtımı komik bulmuş gibi başını hafifçe yana eğdi. "Neden?"

"Çünkü seni tanımıyorum."

"Bu yüzden davet ediyorum ya." Ağzından kibar sözler çıkıyor olabilirdi ama beni âdeta yiyip yutan bakışları biraz huzursuz ediciydi.

"Odada yaptığım espri sana yanlış bir izlenim vermiş olabilir."

"Emin ol ki ön yargılı değilimdir," dedi ellerini kaldırarak. Sağ bileğindeki kocaman iskambil asını görünce bunun üstünde taşıdığı bir koz gibi olduğunu düşündüm.

Akıllıca.

Göz kırpışı yanağıma öpücük kondurmuş gibi bir etki bıraktı. Evde dört gözle bekleyebileceğim tek şey, havuzda yüzmek ve kitap okumaktı. Dahası yazın büyük bir kısmında bunu yapacağımı hissediyordum. Onu dikkatle süzüp elimi uzattım.

"Ehliyetine bakayım."

Gür sarı kaşını kaldırsa da cüzdanını çıkarıp ehliyetini uzattı. Önce ehliyetini sonra onu incelerken dudaklarının arasına koyduğu sigarayı siyah titanyum Zippo'yla yaktığını gördüm, dikkatimi yeniden ehliyetine çevirdim.

"Dünyadaki sigara içen son kişi olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Birisi babamın kötü alışkanlarını sürdürmeli," dedi dumanı dışarı üfleyerek.

"Alfred Sean Roberts, yirmi beş yaşında ve Başak burcu." Ehliyetinin bir fotoğrafını çekip Christy'ye yolladım.

Cecelia

Bir yerlerde cesedimi bulurlarsa suçlusu bu heriftir.

Christy hemen bir şeyler yazmaya koyulunca meraktan çıldırdığını anladım. Fotoğraf gerçeğine haksızlık ediyordu. Sean inanılmaz derecede yakışıklıydı ve başka bir dünyaya aitmiş gibiydi.

"Demek bir güvenlik ağı örüyorsun?" dedi ne yaptığımı anlayınca.

"Aynen öyle." Ehliyetini geri verdim. "Eve geri dönemezsem bir numaralı şüpheli olursun."

Söylediklerimi değerlendiriyor gibi görünüyordu. "Partiler misin?"

"Hangi anlamda?"

"Her anlamda."

"Hiç sanmıyorum, hayır."

Bana... büyük bir dikkatle baktı ve yüzünde cesaretini yitirmiş, davetini geri almayı düşünüyormuş gibi bir ifade belirdi. Buna biraz alındığım hâlde onu çok zorlamamaya karar verdim. "Sanırım hoşuna gitmedi. Sorun değil, görüşürüz"

"Sorun o değil, sadece..." Ensesini ovuşturdu. "Tanrım, bu işi resmen berbat ettim. Sadece arkadaşlarım, onlar..."

"Bugüne kadar bir sürü partiye gittim, Sean. Kırmızı Başlıklı Kız değilim."

Yağ lekeli açık kahverengi botuyla sigarasını söndürmeden önce bana sırıttı. "Güzel çünkü kurdun kokunu almasını istemeyiz."

"Beni tam olarak nereye götürüyorsun?"

Gülümsemesi öylesine göz kamaştırıcıydı ki göğsüme bir darbe yemiş gibi hissettim.

"Dedim ya, yaşadığım yere."

Özellikle tereddüt ettiği için çok temkinli olmalıydım ama fazla ilgimi çekmişti. "Seni arabamla takip ederim."

Ufak bir çıkmaz sokaktaki tek bina olan iki katlı evin önünde durduk. Sokaktaki diğer evler, yeterince mahremiyet hissi verecek kadar uzaktaydı. Büyüdüğüm mahalledeki birbirine yakın evlerin bulunduğu sokaktan çok farklıydı. Camry'mden inip Sean'ın takip etmekte zorlandığım eski bir klasik olan arabasına girdim. İtfaiye arabası gibi kıpkırmızıydı, yeni cilalanmış gibi görünüyordu ve ona çok yakışıyordu. Çıkmaz sokaktaki belirlenen yerlere ve caddenin iki yanına park edilmiş arabaların geri kalanı da aynı türdendi. Çoğu klasik, güçlü motorları olan parlak cilalı arabalardı ya da binmek için epey çaba sarf etmek gereken kocaman kamyonetlerdi.

Sean arabadan inip kapıyı kapatırken, "Çok güzel," dedim. *Vintage* tarzda Elvis güneş gözlükleri yüzünden gözlerini göremiyordum. Başka birinde komik durabilecekken o taktığında kusursuz görünüyordu. Bakışlarımı kaçırarak parmaklarımı arabanın parlak kaputunda gezdirdim.

"Nedir bu?"

"'69 Nova SS."

"Bayıldım."

Gülümsediğinde güzel dişleri ortaya çıktı. "Ben de bayılıyorum. Haydi, gel."

Garaj yolunun yukarısına baktım ve bej rengi kaplaması olan evin bekârlara ne kadar uygun olduğunu fark ettim. Herhangi bir özelliği yoktu, bahçe temiz görünecek kadar bakımlıydı ama dikkat çeken bir yanı yoktu. Verandada bir grup toplanmıştı ve birkaçı dönmüş bize bakıyordu.

Sean benden birkaç adım önde yürürken hafif bir sosyal kaygı sancısı beni geride tutuyordu. Yanında olmadığımı hissedince arkasına döndü ve gevşekçe yanından sarkan koluna uzandım. "Burada kimler yaşıyor?"

"Ben ve iki kişi daha. Kardeşlerim gibidirler ve ikisi de ısırır."

"Çok rahatladım."

Gözlüğünü başının tepesine itip şüpheyle bana baktı. "Belki başka bir yere gitsek daha iyi olur."

"Öyle mi yapmalıyız?"

Sean bana birkaç adım yaklaştı ve sakin bir ses tonuyla yanıt verdi.

"Bak, fabrikada senin yavru köpekten çok, buldok olduğunu düşündüğümü itiraf etmem gerek."

Gözlerimi dikip ters ters yüzüne baktım.

Yüzümü işaret edip yine sırıttı. "Bak, işte *o* sert bakış seni bu evde hayatta tutacak olan şey. Buradayken öyle bakmaya devam edebilir misin?"

"Anlamadım. Bunlar arkadaşların değil mi?"

Elini kaldırıp duraksadıktan sonra saçlarımı omzumdan geriye attı. Dokunuşuyla irkilmedim. "Geri çekilmiş ya da ürkmüş olsaydın seni başka bir yere götürürdüm ama bunu yapabilirsin. Sadece fabrikada bana verdiğin gibi hazır cevaplar ver, gayet iyi idare edersin."

Elimi tuttu ve verandadaki kalabalığın arasından geçip ön kapıda durduk. "Kim bu?" Bunu verandadaki salıncakta bana merakla bakmakta olan bir kızın omzuna kolunu atmış adam sormuştu. İkisinin yüz ifadesinden de "Buralarda yabancılardan hoşlanmayız" mesajı okunuyordu.

"Fabrikada yeni işe başladı. Cecelia, bu James ve bu da kız arkadaşı Heather," dedi Sean. Çenesiyle verandanın tırabzanlarına yaslanmış biralarını yudumlarken dikkatle beni süzen diğerlerini işaret etti. "Russell, Peter, Jeremy, Tyler." Hepsi çenelerini hafifçe kaldırıp selam verirken sırtımdan aşağı tuhaf bir ürperti yayıldı ama kötü bir his değildi. Hatta biraz dejavuyu andıran bir histi. Sean bizi tanıştırdıktan sonra bakışlarını üstümde en uzun tutan kişi Tyler oldu ve birasını kaldırdığında tişörtünün kolunun altında kalan kanat ucunu fark ettim. Ben eve girene dek birbirimize baktık.

Gelmekte tereddüt ettiğim hâlde babamın evinde geçirdiğim bir geceden sonra kendimi burada daha rahat hissediyordum ve bunu her adımıma güç vermesi için kullandım. İçeriye girdiğimde tertemiz olan eve göz attım. Duvarlar yeni boyanmıştı ve mobilyalar yeniydi. Oturma odasında, ikili koltukta hararetle konuşan çift dışında kimse yoktu; Sean beni sürgülü kapıdan geçirirken koltuktaki genç beni şöyle bir süzdükten sonra Sean'a başını sallayarak selam verdi. Bahçeye çıktığım anda gerildim ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kendimi teşhir ediliyormuşum gibi hissettim. Gerçekten de öyle sayılırdı çünkü arka bahçe insanlarla doluydu; yakınlardaki bir barbeküden ve bahçeyi çevreleyen çitlerin yanındaki birkaç kişinin dudaklarının arasından etrafa dumanlar yayılıyordu. Solumuzdaki uzun bahçe masasında içkisini fondipleyen ve kâğıt oyunu oynayan birileri vardı. Orada birkaç kişi daha olsa büyük bir partiye benzeyecekti. Sean beni bahçenin ortasına, piknik masasının yanında bira dolu sıra sıra soğutucuların durduğu yere götürdü.

"Hoş bir yer."

"Teşekkürler, öyle olmasına uğraşıyoruz. Bira?"

"Ben..." Duraksadım ama deneyimsiz biri gibi göze battığım hâlde ortama uyum sağlamak istiyordum. En son içtiğimde sonu iyi olmamıştı. "Evet, bir bira içerim."

Sert bir elma şarabının kapağını açtı. "Bence bu tam piliç birası." Bir yudum aldım, sonra tadı hoşuma gidince bir yudum daha aldım. Sean'ın dudaklarında seksi bir gülümseme belirdi. "Hoşuna gitti mi?"

"Çok güzelmiş."

"Sanırım önce sana kaç yaşında olduğunu sormam gerekirdi."

"Oy verecek yaştayım ama yasal olarak içki içecek yaşta değilim."

Başını önüne düşürdü.

"*O* kadar da küçük değilim. Birkaç haftaya on dokuz olacağım."

"Kahretsin," dedi bakışlarını benden ayırmadan. "Ben de başını belaya *sokacağımı* sanmıştım."

Parmağımla şakağıma iki kez vurdum. "İnsanı böyle kandırırım işte."

"Baş belasısın," dedi gözlerimin içine bakarak. "Bunu görebiliyorum."

"Zararsızımdır."

"Hayır, daha fazlasısın," dedi başını ağır ağır sallayarak. "Çok daha fazlasısın." Bakışlarını benden ayırmadan bir bira alıp kapağını açtı. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum," dedim dürüstçe. Midem bahçeye yayılan koku yüzünden guruldamaya başlamıştı.

"Birazdan hazır olur." Verandada iskambil oynayan adamlardan biri el sallayıp onu yanına çağırırken merakla bana bakıyordu. "Seni biraz yalnız bırakabilir miyim?"

"Tabii."

"Hemen dönerim." Sean uzaklaşırken bakışlarım poposuna kilitlendi. Bir kızın güldüğünü duyunca arkamı döndüm ve bana yaklaştığını gördüm. Uzun sarı saçları, masmavi gözleriyle çok güzeldi ve bence kusursuz bir fiziğe sahipti. Hafif kıvrımları olan minyon tipli bir kızdı. Yakın tarihte yine boyum uzadığı için bir yetmiş beşlik boyumla ona tepeden bakıyordum. Mavi gözlerimi ve kızıl kahve saçlarımı babamdan, biraz orantısız olan vücut yapımı da annemden almıştım. Sanki normal büyüklükte olan göğüslerimi, geniş bir kalçayla telafi ediyordum.

Kız sırıttı. "Seni suçlayamam, o popoda bir çeyreklik sektirebilirsin doğrusu."

"Ona baktığım o kadar belli miydi?"

"Biraz." Soğutucudan bir elma şarabı çıkarıp kapağını açtı ve bir yudum aldı. "Ama *hepimiz* o popoya bakıyoruz. Ben Layla."

"Cecelia."

"Sean'ı nereden tanıyorsun?"

"Tanımıyorum. Bugün oryantasyonda tanıştık."

Burnunu kırıştırdı. "Fabrikada mı çalışıyorsun?"

"İlk vardiyam yarın. Buraya daha dün taşındım."

"O fabrikada liseden mezun olduktan sonra sadece birkaç sene çalıştım ve tahammül edemedim. Buradaki çoğu kişi orada çalışıyor ya da bir ara çalışmıştır ama sahibi tam bir pisliktir. Buralarda bir yerde şato gibi bir malikânede yaşıyor." Bana döndü. "Kasabalıların neden orada çalıştığını anlıyorum ama *sen* neden orada çalışıyorsun?"

"Ben o pisliğin kızıyım."

Başını hafifçe yana eğdi ve bakışları Sean'ın gittiği yöne kaymadan önce mavi gözleri biraz irileşti. "Ciddi misin?"

"Evet ve inan ki bundan nefret ediyorum."

"Seni şimdiden sevdim." Elma şarabından bir yudum daha alıp etrafına bakındı. "Her gün aynı boktan şeyler."

"Sık sık parti verirler mi?"

"Tabii..." Bu konu keyifli değilmiş gibi elini salladı. "Buraya nereden geldin?"

"Atlanta'nın hemen dışından, Peachtree City'den."

"Neden buraya taşınmak istedin?"

Omzumu silktim. "Benimkiler bekâr ebeveynler ve bu sene piyango buraya çıktı."

"Berbat bir durum."

"Öyle."

Arkama baktı, çenesini kaldırıp Sean'ı yanına çağıran ama bu defa gözlerini ona dikmiş adama selam verdi. Sean kadar yakışıklı değildi ama insanın –özellikle de Layla'nın– dikkatini çeken bir özelliği vardı. Layla ona imalı bir ifadeyle gülümsedi ve bana döndü. "Erkeğini arkadaşlarıyla bile uzun süre yalnız bırakamıyorsun. Daha doğrusu, sensiz yapamayan bir erkeği. Benimki başka şeylerle ilgilenmemden hoşlanmaz." Adamın çenesindeki kaslar sabırsızlıkla seğirirken Layla gözlerini devirdi. "Memleketinde bir erkek arkadaşın var mı?"

"Hayır."

Hâlâ erkek arkadaşıyla bakışırken gözlerini ayırmadan birbirlerini sahiplenici bir tavırla süzdüler ve tekrar bana döndü.

"Pekâlâ, umarım Triple'da seni eğlendirecek bir şeyler bulursun."

"Olabilir." Elma şarabımı yudumlamak için şişeyi kaldırdım ama hepsini içtiğimi fark ettim. Layla soğutucudan iki şişe alıp birini bana uzattı. "Oraya gitsem iyi olacak. İstersen yanımıza gel."

"Teşekkürler. Burada Sean'ı bekleyeceğim. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Görüşürüz, Cecelia."

Layla salına salına gidip erkek arkadaşının kucağına oturdu ve adam oyununa devam ederken boynuna sarıldı. Layla onun kulağına bir şeyler fısıldarken erkek arkadaşı çaktırmadan ama sahiplenici bir tavırla başparmağıyla onun uyluğunu okşuyordu. Hafif bir kıskançlığa kapılıp bakışlarımı kaçırdım. Düzenli bir ilişki yaşamayalı uzun zaman geçmişti ve bazen bu tür şeyleri özlüyordum.

Etrafıma bakındıkça bu insanların bir aile gibi olduklarını fark ettim. Buradaki tek yabancı ben olmalıydım. Dört bir yandan beni süzmelerinin nedeni buydu. Rahatlıkla sohbet eden bir tip olmadığımdan sudan çıkmış balık gibi bahçenin ortasında durmuş, kendimi hiç gelmeyecekmiş gibi görünen Sean'ı özlerken buldum. Çitlere doğru gidip bir kısmı gözüken dağ manzarasına bakarken evin ikinci katındaki açık bir pencereden dışarı müzik yayılıyordu. Atlanta banliyölerinden kuş uçmaz kervan geçmez bir dağlık bölgeye taşınmış olabilirdim ama ben bile manzaranın ne kadar muhteşem olduğunu görebiliyordum.

Partiler misin?

Hayır. Lisede birkaç partiye gittiğim hâlde hep erkenden ayrılmayı tercih etmiştim. Bu tür partilerde ortama uyum sağlamak için gereken kuralları ve davranışları gayet iyi biliyordum

ama tanıştığı aslında bir yabancı değilmiş gibi davranan Christy kadar rahat olamamıştım. Christy her zaman bana kol kanat germişti ve onu özlüyordum. Hiçbir zaman çok fazla *shot* attıktan sonra bir masaya çıkıp dans eden ya da öylesine biriyle takılan bir kız olmamıştım. Bu açıdan sicilim tertemizdi. Her zaman daha içe dönük, etrafı gözlemleyen, herhangi bir hata yapıp rezil olmaktan fazlasıyla korktuğu için etrafında olan bitenleri izleyen bir tip olmuştum.

Geçmişi düşününce keşke birkaç kayda değer hata yapsaydım ve biraz daha cesur davransaydım diye düşünüyordum. Ancak haftalar önce sıradan, okul yıllığındaki birkaç fotoğrafın arka planında, "*İsmi neydi?*" diye sorulan kız olarak lise diplomamı alırken hayatımın o aşamasını atlamıştım. Aniden fark ettim ki burada, bu yabancıların arasında dilediğim kişi olabilirdim. Sean'ın ilk karşılaşmamızdaki izlenimleri dışında beni kimse tanımıyordu. Christy annemle aramdaki ilişkide oynadığım rol konusunda birçok açıdan haklıydı. Senelerdir biraz gevşemem için yalvarıyordu. Belki de o kayda değer hataları yapmak, utangaç kız yerine ânı yaşayan kız olmak için çok geç değildi.

Yine de bu düşüncelerimi uygulamayı sadece içimden geçirerek çitlere yaslandım ve dört mevsim yemyeşil dağların manzarasına dalıp ikinci elma şarabımı yarıladığım sırada birden yalnız olmadığımı hissettim.

"Sean seni şimdiden ekti mi?" dedi birisi yanımdan. Başımı çevirince Tyler'ın birkaç adım ötede kollarını çitlere dayamış, yüzünde ve kahverengi gözlerinde tatlı bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

"Evet," dedim şişemi sallayarak. "Şikâyet edemem. Her kim DJ'lik yapıyorsa bayıldım, içkim var ve manzara harika. Tyler'dı, değil mi?"

Yanıt olarak gülümsediğinde yanağında bir gamze belirdi. "Evet."

"Sen de mi fabrikada çalışıyorsun?"

"Hayır. Şimdilik bir araba garajında çalışıyorum. Greensboro'dan yeni döndüm. Son dört senedir ordudaydım."

"Sahi mi?"

Ellerini kısacık saçlarının arasında gezdirdi. "Sahi."

"Hangi sınıftaydın?"

"Deniz piyadesiydim."

"Hoşuna gidiyor muydu?"

Sırıttı. "Bir kariyer yapacak kadar değil. Dört sene eğitim aldım, dört sene de yedekte bekledim ama sanırım vaktimi iyi değerlendirdim."

"Hoş geldin o hâlde, denizci. Hizmetlerin için teşekkür ederiz."

"Benim için zevkti."

Şişelerimizi tokuşturduk.

"Dışarıdaki arabalardan biri senin mi?"

"Evet, '66 C20 bana ait."

Ben kaşlarımı çatınca sırıttı.

"Siyah tavanlı, neon yeşili kamyonet." Dikkate onu incelerken arabasıyla ne kadar gurur duyduğunu fark ettim. Sean'dan biraz daha ufak tefekti ama bir o kadar kaslıydı. Siyah ve uzun kıvrık kirpiklerle çevrili kahverengi gözlerinde sıcak bir ifade vardı. Belli ki bu bölgede seksi erkek kıtlığı yoktu. Christy çok heyecanlanacaktı. Hepsi eğlenceli ve çok yakışıklı olduğu hâlde aralarında bana uygun bir tip olduğundan emin değildim. Ancak şarabımı yudumladıkça kafamda bir fikir oluşmaya başlamıştı. O ana kadar hoşuma gitmeyen tek bir kol kası görmemiştim. Elma şarabının da etkisiyle bu düşünce beni kıkır kıkır güldürdü.

"Az önce aklından ne geçiyordu?" Tyler'ın hafif gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı.

"Sadece... Dün başka bir yerde yaşıyordum, bugünse bir yabancının evinin bahçesindeyim."

"Bir günde bile neler değişebiliyor, değil mi?"

"Evet."

"Bu, buralarda çok olağan bir durum, güven bana," dedi biraz daha yaklaşarak. Dikkatli bakışları ürpermeme neden oldu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir süre burada yaşadıktan sonra anlarsın."

"Eh, şu ana kadar nefret ettiğimi söyleyemem," dedim heceleri uzatarak. Elma şarabı benim adıma konuşmaya başlamıştı.

"Bunu duymak güzel," diyerek beni çite doğru biraz sıkıştırdı. Tehditkâr değildi ama teninden yayılan yaz güneşinin ılıklığını hissedebileceğim kadar yakındı.

"Geri çekil pislik, kız daha yeni geldi," dedi Sean. Aramıza girdi ve kaşını kaldırıp bana baktı. "O sert ifadene ne oldu?"

Neyin ters gittiğini anlatabilmek için şişemi kaldırdım ve Sean şişeyi alırken her yanımı ateş bastığını hissettim. "Gel, karnını doyuralım."

Tyler aramıza giren Sean'ın omzunun üstünden bana sırıttı. "Görüşürüz, Cecelia."

"Umarım." Gülümsediğimi görebilmesi için Sean'ın yan tarafına eğilip başımı uzattım.

Sean başını sallayarak, "Baş belası olduğunu biliyordum," diye homurdandı. Elimden tutup beni karışık barbekü etlerle ve mangalda pişmiş yiyeceklerle dolu piknik masasına götürdü. Sean'la yemek yerken ve partinin geri kalanından soyutlanmış ufak baloncuğumuzun içinde konuşurken diğerlerinin bakışlarını görmezden gelmek kolay değildi.

Sean lokmasını yutmadan, "Onlara aldırış etme ve..." muzip bir ifadeyle beni işaret ederek, "sert bakışı unutma," dedi.

"Diğerleriyle birlikte yemememizin bir nedeni var mı?"

Ela gözleriyle beni süzdü. "Şimdilik seni kendime saklamak istediğimi söylesem?"

"Öyle mi?" Ona yollamak istediğim sinyallerden emin olmadığımdan gülümsediğimi gizlemek için ağzıma bir lokma attım. Yemek yemeye başladığımızda aramızda birkaç santim

vardı ama sonrasında birbirimize yaklaşmıştık ve dizlerimiz birbirine değiyordu. İştahla yemeğimizi yerken güzel bir sohbete daldık ve Sean bana beş yaşındayken Triple Falls'a geldiğini, birlikte yaşadığı arkadaşlarıyla da o zamandan beri tanıştığını anlattı. Sean, Tyler ve diğer arkadaşları bir hafta önce bu eve taşınmışlardı, muhtemelen bu partiyi vermelerinin nedeni de Tyler'ın geri dönüşüyle birlikte yeni evlerini kutlamaktı. Sean, liseden mezun olduktan sonra fabrikada ve bir araba garajında çalışmıştı. Ailesi Main Sokağı'nda Triple Falls'un buluşma yeri olan bir restoranın sahibiydi. Sean açık bir kitap gibi konuştuğu hâlde gözleri o kadar çok gizemi içinde barındırıyordu ki sanki sözleri düşünceleriyle çelişiyormuş gibiydi.

Kocaman bir tabağı silip süpürdükten sonra aramızda geçen her bakışma beni daha da güçsüz bırakmaya başladı. Mesafeli davranmayı başaramayacak hâle geldiğimde Sean partiye geç gelenlere baktıkça ona kaçamak bakışlar fırlattım. Gün batımına doğru parti hızlanmaya başladı ve konuşma sesleri yükseldi. Elimde yarısı bitmiş bir elma şarabıyla onunla birlikte bahçenin ortasına duruyordum. Sean, Tyler ve Jeremy'yle sohbet ederken ellerimiz birbirine sürtünüyordu.

Beklentiyle karışık heyecan beni öyle bir sarmıştı ki konuşulanları yarım yamalak dinliyordum, bu kaçamak dokunuşların yol açabileceği varsayımlara ve içimi ısıtan içkinin etkisine kapılıp gitmiştim. Sean parmaklarından birini elimin kenarında gezdirdiğinde izlendiğime dair çok net ve şüphe götürmez bir duyguyla tenimin tekrar ürperdiğini hissettim.

Tam gevşemişken paranoyaya kapılıp etrafıma bakındım ve beni kimin izlediğini anlamaya çalıştım. Mavi gözlerim, kalabalığın arasındaki keskin gümüş grisi gözlerle karşılaştı... Ancak beni olduğum yere mıhlayan sadece o gözler değil, yansıttıkları yırtıcı ifadeydi.

Sean'ın sözleri bulanık zihnimde süzüldü. *"Kurdun kokunu almasını istemeyiz."*

İçimde, o kurdun kokumu aldığını ve beni yakın mesafeden izlediğini söyleyen bir his vardı.

Parti olanca hızıyla sürerken birimize bakmaya devam ettik ve birden tamamen görüş alanıma girdi. Bugün üçüncü kez birinden bu kadar etkileniyordum ve bu yoğun his aklımı başımdan almak üzereydi.

O bana bir sonraki hamlesini düşünüyormuş gibi bakarken bakışlarımı ondan ayıramıyordum.

Ve birden bana doğru yürümeye başladı.

Lanet olsun.

O, erkeksi çekiciliğin ardına gizlenen karanlık pusla bahçede ilerlerken çenemi kaldırdım. Alnına doğru inen saç çizgisiyle küçük bir üçgen çizen gür ve uzun kuzguni siyah saçlarını, kararlı bir ifadeyle dolu gümüş rengi gözlerinin üstündeki simsiyah kaşlarını fark ettim. Bakışlarım, çıkık elmacık kemiklerinin arasındaki ince burnuna ve... dudaklarına kaydı.

Tişörtünden dili dışarı sarkmış bağcıksız asker postallarına kadar siyahlara bürünmüştü ve podyumdan yeni inmiş gibi görünüyordu; bana yaklaştıkça dilimin, postallarının dili gibi sarkmak üzere olduğunu hissettim.

Adrenalin içime hızla yayılırken kendimi bakışlarımı kaçırmamaya zorladım ve gözlerindeki tehditkâr ifadeye meydan okumak için çenemi biraz daha kaldırdım. Ancak hiçbir sert bakış beni bu adamın çalımlı adımlarındaki öz güvene ve bakışlarından yayılan buz gibi havaya karşı koruyamazdı.

Nihayet yanımıza geldiğinde Sean'ın, "Lanet olsun," diye mırıldandığını duydum. "Ona göz kulak olduğumu söylemiştim, dostum."

Delip geçen bakışlarını ona çevirip beni azat etti ve kalın, otoriter bir sesle yanıt verdi. "O daha bir bebek sayılır, patronunun kızı ve yeteri kadar içti. En azından burada yeteri kadar içti." Bana döndü. "Gitme vakti geldi."

Kaşlarımı çattım. "Götlük yapma."

İçimden ne dediğimi tekrar düşündüm. *Evet. Aynen öyle dedim.*

Sean'a bağırmadan önce dudaklarının seğirdiğini görür gibi oldum. "O hemen gidecek."

"Tamam, dostum sakin ol. Cecelia, bu Dominic."

"Dominic," dedim büyülenmiş gibi.

Tanrım, Cecelia, çocuklar bile senden daha havalı davranırdı herhâlde.

"Kardeşim seni buraya getirerek hata etmiş. Gitmen gerek."

"Siz kardeş misiniz?" Birbirlerine hiç benzemiyorlardı.

"Tam olarak değil," dedi Sean solumdan.

"Beni gerçekten de kovuyor musun?" diye sordum Dominic'e. Hâlâ etkisi altındaydım.

Belki nedeni içtiğim elma şarabıydı ama bu konuşma avuçlarımın karıncalanmasına neden olmuştu.

"Sen Roman Horner'ın *on sekiz yaşındaki kızı* mısın, değil misin?" Bunu tiksinti ifadesiyle ve her sözcüğü vurgulayan bir aksanla sormuştu. Insanlar etrafımıza toplanmaya başladı ve hava elle tutulacak kadar gerilince sesli bir şekilde yutkundum.

Birdenbire herkesin bana baktığını hissederek, "Eminim ki partilerinizde içki içen ilk reşit olmayan kız ben değilimdir," dedim. Dominic Sean'ı bir kenara çekip benden kurtulmasını söyleyebilirdi ama beni herkesin önünde rezil etmeyi tercih etmişti. "Hem iki hafta içinde on dokuz olacağım," dedim gayet zayıf bir savunma çabasıyla.

Dominic'in yüzünde bu konuşmadan sıkıldığını yansıtan bir ifade belirdi.

"Fark etmeden seni kırdım mı? Hem *sen* kaç yaşındasın ki?" diye sorarken aralarında sözsüz bir iletişim geçti ve Dominic Sean'a sert bir bakış fırlattı.

Dominic, "Neden?" diye sorarken bakışlarını bana çevirdi. "Kelebekli ve elmaslı günlüğüne yazmak için mi soruyorsun?" Etrafımdakilerin gülüştüğünü duyunca yanaklarım alev alev yandı.

Tanrım, Cecelia, sus artık.

Layla verandadan, "Bırak kalsın, Dom," diye seslendi "Kimseyi rahatsız etmiyor."

Dom beni tepeden tırnağa süzerken çenesini kaldırıp susmalarını işaret etti.

Yanımda duran Sean, "Dom, hadi ama..." derken elimi kaldırıp sözünü kestim.

"Sorun değil, gideceğim." Dik dik Dominic'e baktım, büyük bir utanç içinde ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Bu hâlime memnun olmuş gibiydi ve ödlek ifademin yansımasını buz gibi gözlerinde görebiliyordum.

Gitmek üzere arkasını döndüğünde onu kolundan tutarak durdurdum ve elma şarabımın kalanını içip boş şişeyi ayaklarının dibine attım.

"Pardon," dedim, en iyi aptal sarışın taklidimi yaparak.

Dokunuşum tenini yakmış gibi çenesini sıktı, bakışlarını ağır ağır gözlerime çevirdi ve siyah kaşlarını, *Ne halt ettiğini sanıyorsun?* dermiş gibi çattı.

"Biliyor musun, benimle tanıştığına memnun olduğunu söyleyebilirsin. Beni partinden kovuyorsun. En azından bu nezaketi gösterebilirsin."

"Asla nazik olmakla suçlanmadım."

"Bu bir suçlama değil," diye tersledim. Sean bir küfür savurup beni uzaklaştırmaya çalıştı. "Bu bir görgü kuralıdır, hıyar herif." Belli ki elma şarabını fazla kaçırmak, sarhoş bir İngiliz korsan aksanıyla konuşmama neden olmuştu ya da fazla BBC izlemiştim. Sean beni bir itfaiyeci gibi sırtına atarken gürültüyle kıkırdadım.

"Çok güzel bir hıyarsın ama," dedim kelimeleri uzatarak.

Avlunun dört bir yanından kahkahalar yükselirken Dominic'in dolgun dudakları gülümsüyormuş gibi kıpırdadı ve Sean'ın beni yere bırakması için debelendim. "Ben bir baş belasıyım," dedim biri sol taraftan ıslık çalarken. "*Kardeşine* sor."

Beni oturma odasından geçirip ön kapıdan çıkarırken Sean'ın göğsü bacaklarıma çarpıyordu.

Beni garaj yoluna taşıdıktan sonra yere bıraktı ve omzunun üzerinden eve bakarken yüzünde özür dilermiş gibi bir gülümseme belirdi.

"Derdi ne bunun?"

"Seni uyarmıştım," dedi sırıtarak. "Çoğu zaman ısırır ve seni uyarmak için havlamaz."

"Beni rezil etmesine gerek yoktu."

"Ne yazık ki bundan keyif alır ama durum düşündüğümden daha iyi sonuçlandı."

"Bence oldukça boktan sonuçlandı," dedim. Dilim dolaşınca elma şarabının beni ne kadar fena etkilediğini fark ettim.

Sean kaşlarını çatarak dikkatle bana baktı. "Seni eve bırakacağım, tamam mı? Sabah arabanı alabilmen için tekrar gelirim."

O benim için kapıyı açarken, "Pekâlâ," diye söylendim. Koltuğa oturup öfkeyle kollarımı kavuşturdum. "Biraz aşırıya kaçmış gibi hissediyorum." Ona doğru döndüm. "Ben hiç kavgacı bir insan değilim. Üzgünüm, neden böyle davrandığımı bilmiyorum."

"Dominic bir rahibeyi bile çileden çıkarabilir."

"Hadi ya?"

Sean kıs kıs güldü ve hâlime üzülmüş gibi bir ifadeyle yüzüme baktıktan sonra arabasının ağır kapısını kapattı.

Koltuğa çöktüm. "Sorun babam, değil mi?"

Evet anlamında başını salladı. "O partideki insanların hemen hemen yarısı onun için çalışıyor."

"Her gün fabrikaya gidip işlerle ilgilenmiyor ki."

"Ama etkisi hissediliyor."

"Tamam, ona hiçbir şey söylememeye dikkat ederim. Bana güvenebilirsiniz. Hem ben bir yetişkinim."

Sarkıttığımı fark etmediğim dudağıma hafifçe vurdu. "Çok şirinsin. Çok da güzelsin. Yine de dürüst olalım, bizim gibi serserilerle takılamayacak kadar gençsin ve iyi bir kızsın."

"Daha önce de bir sürü partiye gittim. Sadece çok ortalıkta dolanmadım. Hem *siz* serserilerden hoşlandım. Bir tek *o hıyarı* sevmedim."

"Bundan emin misin?"

"Ondan hiç hoşlanmadım." Aslında bu doğru değildi. Ağzını açana kadar ona bayılmıştım.

"Öyle mi?"

Sean saçlarımı omzundan geriye atarken ağır ağır başımı salladım. Beni çok etkiliyordu ve bana bakarken ona sokulmak istiyordum. İçki yüzünden kalkanlarımı indirdiğimi biliyordum ama bütün suçu içkiye yıkamazdım. Beni savunmasız bırakıyordu ve onu çekici bulduğum kesindi.

Sesini alçaltarak, "O zaman benden kurtulamazsın," dedi, çenemi tutup başparmağıyla çenemdeki minik çukuru okşarken.

"Benim için sorun yok." Sean elini yavaşça geri çektiğinde hissettiğim sıcaklık da yok oldu ve durumun gidişatı başımı döndürünce emniyet kemerimi bağlamaya çalışarak oyalandım. "Bugün için teşekkürler. Çok eğlendim."

Motoru çalıştırdı ve çıplak bacaklarımda hissettiğim titreşim içimde bir kıvılcım çaktı. Sean bu heyecanımı gözden kaçırmadı.

"Hoşuna gitti mi?"

"Hem de nasıl," diyerek başımı salladım. "Hiç bunlardan birine binmemiştim."

Sean dikkatle beni incelerken arabadaki hava yoğunlaşmaya başladı.

"Söylesene, az önce ne düşünüyordun?" diye sordum, Tyler'ın sorusunu ona yöneltmiştim. Sesim yuttuğum onca dumandan ve bu güneş tanrısının üstümden eksiltmediği dikkatli bakışlarından dolayı boğuk çıkmıştı.

"Başka zaman söylerim."

Ben koltuğumda kıkırdarken hızla garaj yolundan çıktı ve eve dönüş yolculuğu da son birkaç saat kadar heyecanlı geçti. Sean babamın malikânesine giden ıssız yollarda son sürat ilerlerken açık camlardan içeri dolan rüzgâr saçlarımı yüzüme doğru savuruyordu. Ses sisteminin hoparlörlerinden yayılan eski güney rock şarkılarının bas sesleri arabada yankılanıyordu. Elimi pencereden dışarı çıkarıp rüzgâra tutarken Sean'a kaçamak bir bakış fırlattım. Gözlerinde umut vaat eden bir parıltı ve dudaklarında hafif bir gülümseme görünce kalbim türlü olasılıkla hızla çarpmaya başladı.

Harika bir yazın başlangıcıydı bu.

Dördüncü Bölüm

"GÜNAYDIN CECELIA." Roman, yemek odasına girdiğimde cilalı masanın başındaki yüksek sırtlı bir sandalyede oturuyordu. Odanın geri kalanı bir servet değerinde olduğunu bildiğim açık yeşil-krem perdeler dışında boştu. Üstünde özel dikim bir kıyafet olan Roman çatalını ustalıkla bir parça greyfurta sapladı.

"Günaydın, Efendim."

"Dün gece eve döndüğünü duydum. Arabanla ilgili bir sorun mu çıktı?" Sesi keyifsizdi.

Umurumda degil.

"Servise yolladım, öğleden sonra alacağım." Şakaklarımı ovuşturmamak için kendimi zor tutarken aklıma gelen tek yalan buydu.

Elma şarabının bu kadar etkili olabileceğinden haberim yoktu. Kahvaltılıklara dokunmadan Michelin yıldızlı bir şefin rüyalarını süsleyebilecek mutfağa girip buzdolabından bir şişe su aldım ve kâhyasından bulundurmasını rica ettiğim yoğurtla birkaç tane de üzüm kaptım. Yemek odasına geri dönüp pencereden dışarıya, ışıldayan güneşin aydınlattığı bahçenin ön tarafına baktım. Ev birlikte olmaktan mutluluk duyan bir aile için kusursuz bir seçim olurdu. Değerini bilmeyen bir adamın burada yaşaması beni hüzünlendiriyordu.

"Bugün ilk iş günün."

"Evet," dedim karşısındaki sandalyeye oturarak.

Telefonuna göz atarken, 'Sözcük seçimlerin ve bu kayıtsız hâlin hoşuma gitmiyor," dedi monoton bir sesle.

'Özür dilerim, Efendim. Hâlâ taşınmanın etkisinden dolayı biraz şaşkın bir hâldeyim. Eminim ki biraz dinlendikten sonra kendime gelirim."

Bana baktığında koyu mavi gözlerinde ve kahverengi saçlarında kendimi görür gibi oldum. "İhtiyacın olan her şey var mı?"

Evet anlamında başımı salladım. "Bir şey gerekirse kendim alabilirim."

Telefonunu masaya koydu ve bana hem komik hem de sinir bozucu gelen otoriter ebeveyn ifadesiyle yüzüme baktı. "Bu seneyi iyi değerlendirmeni istiyorum. Seçeneklerini *çok* iyi düşün. Üniversitede ne okumak istediğine karar verdin mi?"

"Henüz vermedim."

"Geç kalacaksın."

Dün gece eve geldiğimde, ilk gün hediyesi olarak kapımın önünde beni bekleyen yeni Apple Watch'a baktım. Uymayı kabul ettiğim programı hatırlatması amacıyla mı almıştı yoksa sadece zarif bir davranışta mı bulunmuştu hâlâ emin değildim. "Saat daha sekiz."

"Ukalalığa gerek yok."

Ona göz kırptım. "Bunu ustasından öğrendim." Bu bir yalandı. Bu adamdan, onun için zamanın para anlamına geldiği ve her ikisinin de başka bir yerde harcanmasının daha iyi olduğu dışında tek bir şey bile öğrenmemiştim. Ağzıma bir üzüm attım. "Saat için teşekkür ederim."

Teşekkürümü duymazdan geldi ve çenesini sıktı. "İnsan kaynakları müdürü beni aradı."

Sandalyeme çöküp yutkundum. "Öyle mi?"

"O yorumu yaparken aklından ne geçiyordu?"

"Düşünmeden söyledim, Efendim. Emin olun ki bir daha olmayacak." Gerçekten de olmayacaktı. Hayatımın büyük bir

kısmını doğru şeyleri yaparak geçirmiştim ve bu her zaman benim seçimim olmuştu. Sean haklıydı. Kasıtlı olarak asi davranamayacak kadar iyi bir kızdım. Birçok akranımın yanlış yola saptığını ve sonuçlarının iyi olmadığını görmüştüm. Hem de hiç iyi olmamıştı. Ne var ki aramızdaki bu anlaşmanın da bana iyi gelen hiçbir yanı yoktu. Bundan nefret etsem de babamın hayatım üstünde kontrol sahibi olmasına izin vermiştim. Sandalyemi geriye itip uzaklaşmak, hayatımı ve benden çaldığı bir senemi geri almak çok kolay olurdu. Ancak mesele paradan fazlasıydı, annemin mutluluğu ve sağlığı söz konusuydu. Bu yüzden sırtımı dikleştirdim. "Gerçekten de çalışmayı dört gözle bekliyorum. Sadece dün gece biraz abartmış olabilirim."

"Bu, bir babanın duymak isteyeceği bir şey değil."

Dilimin ucuna kadar gelen, *Sözünü ettiğiniz o baba da kim?* lafını yuttum ve düzgün davrandım. "Mezuniyet sonrası deşarjı," dedim. "Ama aklınıza takıldıysa söyleyeyim, sadece üç hafif bira içtim ve içkiye ya da başka bir şeye düşkün değilimdir."

"Bunu bilmek güzel."

Hiçbir şey bilmiyorsun.

"Seni eve kim bıraktı?"

"Kasabadan birisi."

"Bir ismi var mı?"

"Evet. Arkadaş."

Böylece tartışmamız sona erdi. Sona ermesini sağladım.

Etraf sakindi.

Sean

Yarım saate oradayım.

Cecelia
Arka tarafta yüzüyorum. İstersen bana katıl.
Bahçe kapısının kodu 4611#.

Havuza ilk atlayışım muhteşemdi. Havada bir takla atarak ve avazım çıktığı kadar bağırarak muhteşem olmasını sağladım. Yapılması gereken doğru şey buymuş gibi geldi. Babamı, hayatından memnun olup olmadığını bilecek kadar tanımıyordum ama mutlu olmadığından emindim.

Mutlu insanlar kasıntı olmazlardı. Babam fazla gergindi, bu özelliğini bana da geçirmişti ve bunu düzeltmeye kararlıydım. Ancak bu sene onun gözüne girmekle ve en iyi davranışlarımı sergilemekle ilgiliyse sessiz bir isyan başlatmak için gözetim altında tutulmayacağım zamanı bekleyecektim. O ana dek, burada geçireceğim zamanla ilgili her şey ince ince hesaplanmış gibi geliyordu, her şey düzgün ilerliyordu ve tıpkı dağıtmak için can attığım güzelce taranmış saçlar gibiydi. Asi olmak istiyorsam monotonluğa karşı bir savaş verecektim. Belki de bu yüzden o partide kendimi çok rahat hissetmiştim. Bu grupla ilgili her şey, en azından ebeveynler açısından kuralsızlık diye haykırıyordu. Bu defa bana ait olan sürenin, mezuniyetle üniversiteye başlayacağım tarih arasında kalan zamanın aynı özgürlüğe sahip olması gerekiyordu. Sabah saatlerinin bir kısmını, benden çalınan şeyin birazını nasıl geri alabileceğimi düşünerek geçirmiştim.

Bunun basit çözümü vardı. Artık daha sık evet diyecektim. Kime ve neye istersem. Hayatımın ilk on sekiz senesini kendimi garantiye alarak geçirmek hem monoton olmuştu hem de bana pek bir şey getirmemişti. Hayatımın bir sonraki aşaması ne olursa olsun karşıma çıkan fırsatları değerlendirmediğim için pişman olmak istemiyordum. Yani kısacası bu yaz hayır yerine evet diyecektim. Kendimi garantiye almayı kesecektim. Ebeveynlerime karşı sorumluluklarımın da dâhil olduğu o gri

alana adım atacaktım ve kendim için biraz renk katmanın bir yolunu bulacaktım.

Bu esaret senesini alacaktım ve sadece sorumluluklarımdan değil, kendime uyguladığım ahlaki kurallardan da uzaklaşıp o çok ihtiyaç duyduğum özgürlükle karıştıracaktım.

Boş zaman kavramı, bu çekingen kız için yepyeni bir anlam kazanacaktı.

Kendimle yaptığım bu anlaşmayı havuza atlayarak mühürledim.

Daha birkaç tur atmıştım ki ziyaretçimin bulanık yansımasını gördüm. Yüzeye çıktığımda Sean'ı üstünde mayosuyla ve elinde bir sigarayla havuzun kenarında görünce şaşkınlık dolu bir ses çıkarmamayı zorlukla başardım.

Sırf onu görmek bile bende haç çıkarma ve bir şükran duası etme isteği uyandırıyordu. Jilet gibi kesilmiş asi saçlarıyla, sadece bakmakla bile tahrik eden göğüs kaslarıyla, ekstra girinti çıkıntılı taş gibi karın kaslarıyla tepeden tırnağa, her anlamda, sağlıklı ve güçlü görünüyordu. Mayosunun bittiği yere doğru uzanan altın rengi tüylerinin ağız sulandıran izi, karnından başlayıp aşağı inen V şeklindeki kaslarını daha da belirginleştiriyordu. Sanki şeytanla bedeni için bir anlaşma yapmıştı da şeytan ona altın rengi bir ten ve kastan başka bir şey vermemiş gibiydi. Ben onun havuzun kenarındaki görüntüsüne dalıp gitmişken her yanından cinsel cazibe akıyordu. Büyük altın rengi güneş gözlüğüne rağmen bakışlarını hissedebiliyordum ve bu, doğrudan göğsüme adrenalin pompalıyordu.

"Beni özledin mi, Yavru Köpekçik?"

"Belki."

Havuzda sigarasını söndürmek için eğildiğinde kolundaki dövmeyi ilk kez yakından görebildim. O tüylü kanat uçları, üst kolunu tamamen kaplayan kuzgunun iki yana açtığı kanatlarına aitti; başıyla gagası da pazısını kaplıyordu ve sanki arkasını kolluyormuş gibi yüzü dışa dönüktü. Kuşun alt kısmındaki

tehditkâr ve ölümcül pençeleri, acı verici şekilde derisine batmış gibi görünüyordu. Mürekkebin rengi çok canlı ve belirgindi. Sanki kuş ondan ayrı bir varlıktı. Sanki elimi uzatıp ayrıntılı bir şekilde çizilmiş olan tüylerine dokunursam kuş hareket edecekti.

"Güzel mekânmış."

"Teşekkürler, sahibine söylerim."

Etrafına bakındı. "Gerçekten de günün birinde bunlarda hak iddia etmek istemiyor musun?"

Omzumu silktim. "Bunları ben kazanmadım."

Başını salladı ve etrafa göz atarken hafif bir ıslık çaldı. "Demek yüzde bir *böyle* yaşıyor."

"Evet, inan ki bu durum sana olduğu kadar bana da yabancı."

"Neden?"

"Senelerdir görüşmüyorduk. *Babam* yeniden bir ilişkimiz olabileceğine karar vermeden önce ergenlik dönemimi atlatmam gerekiyordu."

"Boktan bir durum."

"Roman'dan bu kadar söz ettiğimiz yeter. Yüzecek misin?"

Tişörtüyle sigarasını havuzun kenarına bırakıp suya atladı ve yüzeye çıktığı, gür sarı saçlarından etkileyici göğsüne suların damladığı anı yakalamak için tam zamanında arkamı döndüm.

Havuzun içinde doğrulup ayakta durduğunda, su seviyesinin bir hayli dışında kalınca boyunun bir doksandan biraz daha uzun olduğunu tahmin ettim.

"Bugün nasıl hissediyorsun, tüy sıklet?" diye sorarken sözcükleri tane tane, kusursuzca vurguladı.

"Ben... birkaç piliç birasıyla sarhoş olmuşum gibi hissediyorum. Biraz da utanıyor olabilirim."

"Utanma. Sağlam bir ilk izlenim bıraktın."

"Partiden kovulduğuma göre, çok da iyi bir izlenim olamaz."

Suyun içinde yürürken güneşin sırtımı yaktığını hissettim.

"İnan bana sorun sen değildin, Dom'du."

"Peki, ilk seferinde fabrikada çalışmayı neden bıraktığını anlatsana."

"Aslında araba garajında çalışıyordum ama Dom üniversiteden mezun oldu ve yerimi almak için geri döndü."

"Dominic üniversite mezunu mu?"

Kaşını havaya kaldırdı. "Onu bu kadar mı hafife aldın, Yavru Köpekçik?"

"Olabilir ama pisliğin teki. Hangi üniversiteye gitti?"

"MIT'[1]de yüksek lisans programını bitirdi. Tam bir bilgisayar ineği. Klavyesi olan baş belası bir dâhi."

Merakım daha da kabardı. "Sahi mi?"

Dudaklarının bir tarafı hafifçe kıvrıldı. "Etkilendin mi?"

Sean, beni yutan kocaman bir dalga oluşturarak elini suda gezdirirken şok içinde Dominic'i bir üniversite kampüsünde hayal etmeye çalıştım ama başaramadım.

Telaşla yuttuğum suları tükürdüm. "Pisliksin!"

"Bir havuzdasın." Tek kaşını kaldırdı. "Er ya da geç ıslanacaksın."

Bu sözleri gayet imalıydı, Christy onu görseydi bayram ederdi. Sean'in, Roman'in havuzunda olduğuna inanamıyordum.

Ona su sıçratacakmışım gibi yaptım ama hızla arkama döndüm ve bikinimin kaymadığından emin olduktan sonra havuzdan çıktım. İki bikinimden daha kapalı olanını seçmiştim ama onun bakışları altında kendimi çırılçıplak hissediyordum.

"Nereye gidiyorsun?"

"Susadım. Sen bir şey ister misin?"

Bakışları boynumdan akan sulara kaydı. "Olur, tabii."

"Su, çay, üzüm suyu?"

"Şaşırt beni."

"Peki," dedim. Havluyla saçlarımı kurulayıp etrafıma doladım ve gözlerimi iri iri açtım. "Üzüm suyuna karar verdim."

---

1 (Massachusetts Institute of Technology) Massachusetts Teknoloji Enstitüsü. *—e.n.*

"Bugün hızlı yaşamaya karar verdin demek?" Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. Ondan güneş gözlüğünü çıkarmasını istememek için kendimi zor tutuyordum. Eve doğru yürürken gerilimin arttığını hissedebiliyordum ve tüylerimin ıslak vücuduma çarpan hava yüzünden ürpermediğini biliyordum. İçeri girince dikkatle cilalı mermer zeminde yürüdüm ve dışarı baktığımda Sean'ın kendisini yukarı çektiğini, havuzun kenarına oturup bir sigara yakarak beni beklediğini gördüm. Christy'ye mesaj atmamak için direndim ve ellerimle yüzümü kapattığımda gülümsemeye başladığımı hissettim. Sadece iki partnerim olmuştu ama masum bir kız değildim. Hatta cinsel hayatıma başladığımda doyumsuzluğuma, cinsel arzularıma, seks eylemine duyduğum hayranlığıma ve sonrasındaki beklenmedik iştahıma şaşırmıştım ama bu çekim ayrı bir seviyedeydi.

Buzdolabını açıp iki şişe üzüm suyu aldım ve yine dışarı göz attım. On yedi yaşındayken Brad Portman'a çılgınlar gibi âşık olmuştum. O da bana karşılık verdiğinde içimde uyanan hisleri aşabilecek hiçbir şey olamayacağını düşünmüştüm. Sonrasında beni ilk kez öptüğünde, göğsümde ve karnımda tutuşup ta içime yayılan bir kıvılcım çaktığında, ne o eşsiz hazza ne de gözlerini zevkten sımsıkı yummuş hâlde içime girip bekâretimi bozduğunda hissettiklerime hiçbir şeyin yaklaşamayacağından emindim.

Bu hislerin ve anıların hayatımın en ateşli anları olarak kalacağına yemin edebilirdim. Ta ki elimde meyve sularıyla dışarı çıkıp güneş gözlüğünü çıkarmakta olan Sean'ı görene dek.

Beşinci Bölüm

HAVUZUN DERİN kısmına doğru yürürken şezlongda duran cep telefonumda Børns'un "Blue Madonna" şarkısı çalıyordu. Sean karşı tarafta sırtını havuzun duvarına yaslamıştı. Güçlü kollarını arkasındaki beton duvara uzatmıştı ve bakışlarım kolundaki koyu renkli dövmeye kayarken o da dikkatle beni süzüyordu.

"Dövmenin öyküsü ne?"

"Öyküsü mü?"

Gözlerimi devirdim. "Arkadaşlarının bazılarında, hatta *birçoğunda* aynı dövme var. Ne anlama geliyor?"

"Bir kuzgun."

"Onu fark ettim," dedim, kalçalarım ve baldırlarım egzersiz yapmadığım için yanmaya başlamıştı. "Neyi temsil ediyor? Bu... en iyi arkadaş tarzı bir sembol mü?" Elimde olmadan kıkırdadım.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Yavru Köpekçik?"

"Hayır ama o kadar çok yetişkin erkekle aynı dövmeyi paylaşman biraz garip değil mi?"

"Hayır," dedi r harfini uzatarak. "Bunu bir yemin olarak düşün."

"Ne için?"

Omzunu silkti. "Ne için yemin etmen gerekiyorsa."

"Soruları hep bilmecelerle mi yanıtlarsın?"

"Doğruyu söylüyorum."

Ben havuzun ortasına yüzdüğümde ve göğsüm suyun yüzeyinden birkaç santim yukarıda kaldığında bakışlarını aşağı indirdi. Tekrar yüzüme bakana dek yüzündeki ifadeyi çoktan hafızama kazımıştım bile.

"Ta oradan buraya gelene kadar aklından neler geçtiğini bana söylemek ister misin?" Sorusu ağzımın kurumasına neden oldu.

"Seni pek iyi tanımadığımı düşünüyorum."

"Anlatacak çok şey yok. Buraya çocukluğumda taşındığımı söylemiştim. Burası ufak bir kasaba. Tahmin edebileceğin gibi zamanımızı dolduracak yaratıcı yollar bulmaya çalışıyoruz."

"Dominic'le o zaman mı tanıştın? Çocukluğundan beri mi tanıyorsun?"

Sırıttı. "Bu konuyu yeniden ne zaman açacağını merak ediyordum."

"Hep öyle midir?"

"Nasıl?"

Burnumu kırıştırdım. "Rahatsız edici."

Bunu duyunca güldü. "Bence yanıtı biliyorsun."

"Derdi ne peki? Küçüklüğünde annesi ona yeteri kadar sarılmamış mı?"

"Büyük bir olasılıkla sarılmamış. Dominic küçükken ölmüş."

İrkildim. "Kahretsin. Pisliğin tekiyim."

"O da öyle. Bu yüzden kimseden özür dilemiyor, sen de dilememelisin."

"Yani, hepiniz bir yeminle bağlanan arkadaşlar mısınız? Neden bir kuzgun seçtiniz?"

"Neden olmasın?"

Gözlerimi devirdim. "Bu yanıtlarla hiçbir yere varamıyorum."

Tatlı sesi gözlerimin bulanık görmesine neden oldu. "Neden suda gizlenmeyi bırakmıyorsun? Bana biraz yaklaşırsan seni daha iyi görebilirim."

"Gizlenmiyorum." Sesimin çatladığını duyunca suda boğulmak istedim.

Sessiz bir emir veriyormuş gibi çenesini kaldırdı ve yavaş yavaş ona yaklaştım. Dudakları suyun durgun yüzeyinin hemen üstünde kalacak şekilde suya battığında duruşundaki rahatlık bozulmamıştı.

Hâlâ birkaç adım ötedeydi ama yarattığı etki ölümcüldü, ona doğru yüzerken kollarımın kurşun gibi ağırlaştığını hissettim. Vahşi ela gözleri sanki dişlerini ilk nereye batıracağına karar vermeye çalışıyormuş gibi üstümde dolaştı. Bu çekime, klor kokan havada giderek büyüyen gerilime bayılıyordum. Kapıldığım çekim bu defa boyumu aşacaktı ve bunu ikimiz de biliyorduk.

"Aklından ne geçiyor?" Sesim titriyordu, gerilim fazla artmıştı. Bana uzanabileceği mesafeye geldiğimde hamlesini yaptı ve beni belimden yakalayıp karşısında duracağım şekilde kendine çekti. Bakışları göğsümde dolanırken sıcak nefesini suyun dışında kalan bacaklarımın arasındaki üçgende hissedince tiz bir sesle kıkırdadım. Parmakları hafif dokunuşlarla kalçamda gezinirken meme uçlarım sertleşmeye başladı. Ben tepesinde dikilirken o hâlâ havuzun sığ kısmında oturuyordu ve verdiği her nefes bacaklarımın arasındaki ince bikini altına çarpıp klitorisimi okşuyordu. İnlememek için kendimi zor tuttum.

"Ne düşündüğümü mü bilmek istiyorsun?" diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Bunu mu merak ediyorsun?"

Başımı hafifçe salladım.

Yaklaşan bir arabanın motor sesi beni hayal âleminden sıyırdı ama Sean'ın karnımda hafifçe dans eden elleri beni hemen geri çekti.

"Bu tartışma için yeteri kadar vaktimiz olduğunu sanmıyorum." Başını yana yatırdığında sesi boğuk çıktı, eliyle ıslak saçlarını geriye atıp yavaşça ayağa kalktı. Bana o kadar yakın duruyordu ki su damlacıkları teninde elmaslar gibi parıldıyordu.

Göğsündeki ve kollarındaki birkaç yara izini inceleyince içimde giderek artan gerilimle alt dudağımı yaladım.

Eğilip şakağıma bir öpücük kondurdu ve parmaklarını belli belirsiz bir dokunuşla omzumdan aşağı doğru kaydırdı. "Havuz için teşekkürler."

Kaşlarımı çattım ve bir kez daha ön taraftan gelen motor sesini duydum.

"Bir dakika... Arabam ne olacak?"

"Ön tarafta duruyor."

"Buraya benim arabamla mı geldin? Ama anahtarın yok ki."

"Bir araba garajında çalıştığımı unuttun mu?"

"Demek aynı zamanda bir çilingirsin?"

Dudakları bir sırıtmayla yukarı doğru kıvrıldı. "Elbette."

"O hâlde teşekkür etmeliyim, sanırım."

"Rica ederim, *sanırım*," diyerek kusursuz bir şekilde taklidimi yaparken sesimdeki hayal kırıklığını da atlamamıştı. Beni öpmesini istemiştim ve o kibirli piç bunu biliyordu. Sinirlenmemin onu ne kadar keyiflendiğini hissedebiliyordum. Oyun oynuyordu. Bunun beni kızdırması gerekirdi ama ben bu oyuna çoktan bayılmıştım. Havuzdan çıktı, tişörtünü alıp giydi. Güneş gözlüğünü taktı, paketinden bir sigara çıkarıp başını hafifçe yana eğerek Zippo'sunu çakarken hayal kırıklığı her yanıma yayıldı. Üzerimde dikildiği yerden bana baktı ve dumanı yüzüme üfledi. "İş yerinde görüşürüz."

Altıncı Bölüm

"BU DA NE BÖYLE?" Başka bir sepet alırken alçak sesle homurdandım. Hesap makinesi yapıyordum. Daha doğrusu, Horner Tech'in yeni üretim hesap makinelerinin kalite kontrolünü yapıyordum. Üniversiteye gitme şansını kaçırmamaya ve geleceğimi ciddi bir şekilde düşünmeye karar vermem için vardiyamın ilk bir saati yeterliydi. Kesinlikle hayallerimi süsleyen iş değildi. Vardiyama başladıktan kısa bir süre sonra iş arkadaşlarıma saygıyla bakmaya başladım. Onların da hayallerini süsleyen iş olmadığından emindim ama ailelerine bakabilmek için canla başla çalışıyorlardı ve bu iş benim için ne kadar sıkıcı olsa da onları ne suçlayabilir ne de yargılayabilirdim.

Ama geleceğim bu olamazdı.

Aklımı yitirmek üzereydim. Üç saat sonra saatime baktım ve içine düştüğüm duruma küfürler savurdum. Bir sene bunu mu çekecektim?

Dahası da vardı; fabrikanın dedikoducusu olduğu belli olan ve ışık hızında çalışarak beni beceriksiz bir çocuk gibi gösteren Bayan Geveze'nin de yanında çalışmak zorundaydım. Tek yapmam gereken başımı hafifçe sallamaktı. Bu, konuşmaya devam etmesi için yeterli oluyordu.

Dördüncü saate girdiğimizde o tanıdık sedir ağacı ve nikotin kokusunu hissettim. Nefesi kulağıma çarptı.

"Nasıl gidiyor, Yavru Köpekçik?"

Arkama baktığımda Sean'ın üzerinde de hepimizin giydiği haki pantolonu ve kısa kollu gömleği gördüm ama bu kıyafet cazibesinden hiçbir şey eksiltmemişti. Elinde klipsli not panosu vardı ve bana sırıtıyordu. Bayan Geveze'nin bakışları ikimizin arasında gidip geldi. Birbirimizi tanıyor olmamız merakını kabartmıştı.

"Çok heyecanlı," dedim monoton bir sesle. Başlığımın altında kalan kulağımı kaşıdığımda güldü.

"Şarkı dinlemen gerek," dedi ama yanımdaki kadını görünce gözleri irileşti. Çenesinin hiç susmadığını biliyor olmalıydı.

"Şarkı dinlemenin yasak olduğunu sanıyordum."

"Bir yolunu bulabiliriz."

Sean teknik olarak şefimdi ve bu yüzden işime biraz daha tahammül edebilecektim. Bana daha önceden arka arkaya birkaç sene fabrikada çalıştığı için kıdem kazandığını ve ayrıldığında bu ayrıcalığını kaybetmediğini anlatmıştı. O günkü oryantasyona sadece formalite icabı ve fabrika politikasının bir gereği olarak katılmıştı. Şu anda onun altında olmaktan daha iyi bir pozisyon düşünemiyordum.

Çenesiyle arkamdaki bir şeyi işaret edene dek birbirimizi süzdük. "Bir tane atlamışsın."

"Dikkatimi dağıtıyorsun," dedim istifimi bozmadan.

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," diyerek yavaşça göz kırptı. "Sonra görüşürüz."

Sean bizi duymayacağı kadar uzaklaştıktan sonra, esas ismi Melinda olan Bayan Geveze bana yan yan baktı ve istasyonumuza yeni bırakılan öbeğin arasından bir sepete daha uzandı. "Sean'ı nereden tanıyorsun?"

Omzumu silkip boşalan sepetleri üst üste dizmeye koyuldum. "Dünkü oryantasyonda tanıştım."

"Ona karşı dikkatli ol. Ayrıca arkadaşlarından, özellikle de Fransız dedikleri esmer olandan uzak dur." Biraz bana yaklaştı. "Onun hakkında... *bazı şeyler* duydum."

"Öyle mi?"

Fransız.

Söz ettiği kişi Dominic olmalıydı. Konuştuğunda bel belirsiz bir aksanı olduğunu fark etmiştim ve Melinda'nı uyarısında gerçeklik payı olduğundan emindim. Dün akşar insanı çileden çıkaracak kadar muhteşem o karanlık bulut tanıştırılmıştım. O, bugün düşüncelerimi meşgul eden dike saçlı günışığının tam zıddıydı.

Melinda kırklı yaşlarının başlarında olmalıydı. Her şey tutucu güneyli diye bas bas bağırıyordu. Demode permasında yüksek belli anne pantolonuna ve boynunda asılı duran haç kadar. Onu sadece birkaç saat dinledikten sonra yalnızca fabri kanın değil aynı zamanda kasabanın da dedikoducusu olduğu ve ona hiçbir sırrımı açamayacağım sonucuna varmıştım. İlerid akşam yemeklerinde beni konu edeceğinden hiç şüphem yoktu

"Evet. Onlara bulaşma. Hızlı arabalar, partiler, uyuşturucu ve kızlar." Yine başını yaklaştırdı. "Kadınlarını *paylaştıklarını* duydum."

İşte bu bilgi, sevgili arkadaşı Patricia'nın önceki sene geçir diği tekne kazasından ve on bir yaşındaki *cocker spaniel* cinsi köpeğinin akıbetinden çok daha ilginçti. "Öyle mi?"

Biraz daha yaklaştı. "Ot içtiklerini duydum."

Kıkırdamadan edemedim. "Kafayı buluyorlar ha?"

Alaycı yanıtıma gözlerini kıstı. "Sadece dikkatli olmanı söylüyorum. İçlerinden biri kuzenimin vaftiz kızına musallat oldu ve inan ki iyi sonuçlanmadı."

Sormadan edemedim.

"Ona ne oldu?"

"Kimse tam olarak bilmiyor ve ondan aylardır haber alan olmadı. O adam kızın kalbini o kadar paramparça etti ki artık nadiren kasabaya geliyor."

Cep telefonunu çıkardı ve fabrikada cep telefonu kullanmak yasak olduğu için etrafına bakındı. Bir fotoğraf bulana dek al-

bümlerini karıştırdı. Fotoğraf bir sosyal medya profilindendi ve ekrandaki kız dünyalar güzeliydi. Bunu Melinda'ya da söyledim.

"Kuzenimin göz bebeğiydi ama o adam kıza kancayı attıktan sonra değişti. Bilemiyorum." Omzunun üstünden arkasına baktı. "O gençler yakışıklı olabilir ama içlerine şeytan girmiş gibiler."

İlk ve ikinci izleniminden, Sean'ın öyle olduğuna inanmakta güçlük çektim ama Dominic farklı bir hikâye olabilirdi.

Hata ediyor olabilirdim ama vardiyamın geri kalanında birden sohbet etmek istediğimi hissedip Melinda'nın yanında kaldım.

Yedinci Bölüm

SAATLERCE AYAKTA durmaktan sırtım ağrıyordu, arabamın kapısını açtım ve resmen kendimi koltuğa atıp içerideki nemi dağıtmak için klimayı açtım. Havalandırma düğmesini kendime çevirip telefonumu çantamdan çıkarmadan önce ılık yapış yapış havanın yüzümde kurumasını bekledim. Christy'den bir mesaj geldiğini gördüm. Sean'dan da bir mesaj geldiğini görünce gülümsemeden edemedim.

Sean
Bizim garaja gel. Konum atarım.

Cecelia
Yorucu bir gün oldu. Sanırım eve gideceğim.

Sean
Saçmalama. Yarın dinlenirsin. Pizzalar benden.

Sean bana konum attı ve yorgunluğumla onu yeniden görmenin heyecanını kıyasladım. Kararımı verip oraya varmam on dakika sürdü ve arabayı park ettiğimde garajın büyüklüğüyle şaşkına döndüm. Camla çevrili lobinin yanında en büyüğü en sonda olmak üzere altı hangar kapısı vardı. En büyük kapının olduğu alan ticari arabaların tamiri için kullanılıyor olmalıydı. Hiç düşündüğüm gibi bir yer değildi. Partide gördüğüm arabalardan birkaçı otoparkta duruyordu. Arabadan indiğimde eğri

hangar kapılarının diğer tarafından bangır bangır bir müzik sesi geldiğini duydum. Belli ki çalışma saatleri sona ermişti, lobideki cılız ışık haricinde içeride hiçbir hayat belirtisi yoktu. Oraya doğru yürürken çok tanıdık bir koku hissettim.

Bu şeytani gençler *ot* içiyorlardı.

Saç tokamı çıkarıp elimi saçlarımın arasında gezdirirken kıkırdadım. Üniformamı değiştirememiştim. Kapıyı çalmak için ilerlediğimde kalın harflerle yazılmış King'in Garajı logosunun neredeyse tamamını kapladığı çift panelli pencerenin diğer tarafında Dominic'i gördüm. Onu fark edince biraz duraksayıp izledim. Yanıp sönen sarı bir ışık altında, kusursuz dudaklarının arasından sarkmış esrarlı sigarası ve monitörünün yanında açık duran birasıyla *mouse*una öfkeyle tıklayıp duruyordu, siyah saçlarının bir tutamı alnına düşmüştü.

Kirpikleri çok gürdü. Ta durduğum yerden, çıkık elmacık kemiklerinin üstünde oluşturdukları gölgeyi görebiliyordum. Dominic izlemeye doyulmaz bir manzaraydı. Koyu renkli kot pantolonuna kadar inen birkaç yağ lekesiyle kaplı logolu gri tişörtü, geniş göğsünü sıkıca sarmıştı. Bu adamın hiçbir kıyafetle kötü görünebileceğini sanmıyordum. Ellerini inceleyince verebilecekleri zararı ya da hazzı hayal edebiliyordum. Onu izlediğimi sezmiş gibi başını kaldırdı ve göz göze geldik.

Güm.

Tam göğsümden vurulmuş gibi hissettim. İçime çekemediğim oksijeni telafi etmek için kalbim hızla kan pompalamaya başladı.

Dominic kapıya gitmeden önce birkaç saniye beni aynı yoğun bakışlarla inceledi. Kapıyı sertçe açıp ne düşündüğünü ele vermeyen bir ifadeyle tepeden bana baktı ve dudaklarının arasından sarkan esrarlı sigarasını eline almadan konuştu.

"Burada ne işin var?" Sesi bütün gün bağırmış, sonra da üstüne viski içmiş gibi çatlaktı.

"Davet edildim."

"Öyleyse daveti geri alıyorum."

"Neden?"

Dumanı yüzüme üfleyince başımı yana çevirdim.

"Buraya ait değilsin."

Gitmeyecektim. O kadarını biliyordum. Hızla sigarasını dudaklarından kapıp parmaklarımın arasına sıkıştırdım. İçime ihtiyatlı bir nefes çekerken bakışları donuklaştı, dumanın geri kalanını bir an önce kendimden uzaklaştırmak için elimi salladım.

"Bunun tadı..." bir kez daha içime çekerek, "berbat," dedim. Nefesim tıkandı ve dumanı dışarı üflerken öksürdüm.

Dudaklarında beliren gülümseme anında silindi. "Çünkü olmadığın biri olmaya çalışıyorsun. Burada kalamazsın, Cecelia."

"İçki içmem."

Sigarasını geri aldı. "Ne istesen yap, tatlım ama burada olmaz."

Kapıyı kapatacak gibi oldu ama ayağımı kapı aralığına soktum. "Mesele babamla ilgiliyse ben de onun en büyük hayranı değilim, tamam mı? Onun *günah dolu birlikteliğinin* sonucuyum," dedim en iyi vaiz taklidimi yaparak. "Hayatın cilvesi işte." Giriş alanında etrafıma bakındım. "O, bu kasabanın *sahibi* değil. Benim sahibim de değil."

Sözlerimden zerre kadar etkilenmemiş ifadesiyle kollarını göğsünde kavuşturdu.

"O, bu kasabanın şerifi değil. Kasabada *yeniyim*, can sıkıntısından ölmek üzereyim ve bir sene buraya mahkûmum. Birkaç arkadaş edinmek iyi gelebilir. Şimdi, tipik bir kız gibi gidip kardeşine sızlanmadan önce içeri al beni."

"Şu pencereyi görüyor musun?" Çenesiyle arkamdaki büyük pencereyi işaret etti.

"Evet."

"Üstünde ne yazıyor?"

"King'in Garajı." Ne demek istediğini anlayınca gözlerimi devirdim. "Tamam, burada senin sözün geçiyor, değil mi? Bir

pazarlık yapalım, Bay King." Ona yakın durabilmek için öne doğru bir adım atsam da boyundan dolayı burun buruna kalmadık ama alanını biraz olsun işgal etmeyi başardım. Cesur bir hamleydi ve sesimin titrememesi için elimden geleni yapıyordum. Cebimden bir yirmilik çıkardım. "Bu akşam biralar benden."

Yine çenesini kaldırdı. Gümüş rengi gözlerindeki ifade değişmedi.

Parayı cebime soktum. "Haydi ama Dominic, arkadaş olalım." Kirpiklerimi abartılı bir şekilde kırpıştırıp Sean'ın beni göreceğini ve müdahale edeceğini umarak arkasına baktım ama hiçbir şey göremedim. "Buraya girebilmek için ne yapmam gerek?"

Dominic ne kıpırdadı ne de bir şey söyledi. Ben karşımdaki rakiple başa çıkabilecek bir alt kişiliğe ulaşmaya çalışırken öylece durup yalnızca bakışlarıyla tüm öz güvenimi yavaş yavaş yerle bir etti. Donuk ifadesinden acınası bir şekilde başarısız olduğumu anladım.

Ama haklıydı. Ben kudretli meşe ağacını taklit etmeye çalışan bahçe şebboyuydum. Öte yandan kendime yerine getirmeye niyetli olduğum sözler vermiştim. Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım ve parmaklarının arasındaki sigarayı alıp daha derin bir nefes çektim ve dumanı yüzüne üfledim.

İki nefes beni o kadar sersemletmişti ki boşlukta süzülüyormuş gibiydim. Bıkkınlıkla nefesini dışarı verirken boğazından bir hırıltı yükseldi.

Beni şaşırtarak kapıyı açtı ve üstümde bir uzay tulumu varmış gibi sendeleyerek içeri adım attım. Yanından geçerken sesi tüylerimin ürpermesine neden oldu. "Beni buna pişman etme."

Sıkı sıkı tuttuğum esrarlı sigarayı uzattığımda geri aldı. "Pişman etmem ama bir daha bunu içmeme izin verme." Diğer taraftaki hangara açılan kapıya uzanan yolu yarılamıştım ki beni durdurdu.

"Cecelia." Hayatımın kalan her gününü, ismimi o h aksanıyla söylemesini dinleyerek geçirebilirdim. Arkama bak ğımda gözlerindeki o uyarı ifadesini gördüm. Vardiyamın yarısı bu adamlara bulaşmamam için uzun uzun nasihat dinleyere geçirmiştim ama tüm bunlar merakımı artırmaktan başka b işe yaramamıştı. "Sadece *bir* kere söyleyeceğim. Burada olma akıllıca değil."

"Biliyorum."

"Pek bir şey bildiğini sanmıyorum."

"Ah, mais j'en sais déjà beaucoup, Français." *Ah, ama h çok şey biliyorum, Fransız.*

Lisede Fransızca dersi almış olabilirdim ama akıcı konuşacal seviyede değildim. Yine de Dominic'in dudaklarının hafifç seğirmesini ve gözlerindeki şaşkınlık ifadesini görmek, o dersler aldığıma kesinlikle değerdi.

"Je ne parle pas français." *Ben Fransızca bilmiyorum.*

Dominic sırıttığında resmen ölebilirdim. Bu cümle onun biçimli dudaklarından kusursuzca çıkmıştı. Gözlerindeki o umursamaz öfke, yoğunluğuna dayanamadığım için bakışlarımı kaçırana dek geçen her saniye beni âdeta okşuyordu. İçeriye doğru döndüm ve biraz sendeleyerek kapıya ulaştığımda son hangarın en ucunda eski bir masada bilardo oynayan diğerlerini gördüm. Sean nihayet beni gördü ve tatlı gülümsemesi içimi ısıttı. Ne düşündüğünü ele vermeyen bir ifadeyle beni izleyen Dominic'e bakarak, "İçeride görüşürüz o hâlde," dedim.

Yanıt olarak sadece başını salladı.

Sekizinci Bölüm

HİÇ ŞÜPHESİZ kafam iyi olduğu için tıka basa pizza yedikten sonra, ben garaja girdiğim anda doğruca bir Chevy üstünde çalışmaya başlayan Dominic'e kaçamak bir bakış daha attım. Tekerlekli bir rampaya sırtüstü uzanırken yukarı sıyrılan tişörtü, V bölgesinin hatlarıyla birlikte karın kaslarının da mükemmel bir görüntüsünü sunuyordu. Ticari araçlar için olduğunu düşündüğüm alan, yeşil kumaşı lime lime olmuş bilardo masasının etrafına dizilen deri koltuklarla mesai sonrasında vakit geçirilecek bir dinlenme salonuna dönüştürülmüştü.

O akşamki grupta Sean, ben, Russell ve Dominic'le birlikte garajda çalıştığını öğrendiğim Jeremy vardı. Ben uzun eski bir deri koltuğun köşesinde Sean'ın yanına sıkışmış otururken Jeremy ve Russell bilardo oyununa başlamışlardı. Sean'ın ısrarıyla arka planda yumuşak bir güney rock şarkısı çalıyordu. Solumda oturan Sean'ın kaslı bacağı benimkine değiyordu ve kolunu arkama, koltuğun sırtına atmıştı. Vücudunun ısısı, kokusu ve Dominic'in birkaç adım ötedeki çıplak karnının manzarası arasında, hormonlarıma eşlik eden hayal gücümü kontrol etmekte zorlanıyordum. Feromonlarım aşırı çalışıyor olmalıydı çünkü birlikte takıldığım erkeklerin bakışları da sürekli bana kayıyordu. Üzerimdeki bakışların sebebi benimle ilgilenmeleri

değildi. Sadece benim onları ve ortak kuzgun dövmelerini merak ettiğim gibi onlar da beni merak ediyorlardı.

Sean bir yemin ettiklerini söylemişti ama bunun ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Dikkatimi ona fazla verdiğim için kendimi sapık gibi hissettiğimden Dominic'e çok sık bakmamaya çalışıyordum. Dördü arasında en sessiz, dolayısıyla en gizemli olanları oydu.

Tıpkı Sean gibi, bir erkeğin bu kadar baştan çıkarıcı olması doğal değildi. Ona ne kadar uzun bakarsam bakayım, bir tane bile kusur bulamamıştım.

Ben Dominic'in alet kutusunda bir şey arayışını izlerken Sean her zamanki gibi sözcükleri uzatarak, "Demek fabrikadan nefret ediyorsun, öyle mi, Yavru Köpekçik?" diye sordu.

"Bana öyle demeyi kes," dedim kaburgalarına dirsek atarak.

"Olmaz, bu lakap üstüne yapıştı artık."

"Fabrika... çok sıkıcı," diyerek iç çektim. "Neyse ki yaratıcı gündüz hayalleri kurabiliyorum." Dominic kamyonetin altında uzandığı yerden buz gibi bakışlarını bana çevirdiği anda gözlerimi ondan kaçırmayı başardım. Hâlâ yanımda oturmakta olan Sean'a baktım. "Ama şefimi sevdim."

"Öyle mi?"

"Evet."

Bakışmamızın yarattığı gerilimin keyfini çıkarmama fırsat kalmadan garajın diğer ucundaki kapı açıldı. Tyler kollarında on ikilik biralarla eşikte belirdi. "N'aber pislik herifler?" Beni görünce gülümsemesi yüzüne yayıldı. Ona hafifçe el salladım. Hangarları hızlı adımlarla geçerken çenesini kaldırıp selam verdi.

"Selam, güzellik. Bu gece yine yoksul mahallerini mi dolaşıyorsun?" Jeremy'nin elindeki esrarlı sigarayı alıp içine bir nefes çektiği sırada Russell da biraları alıp büyük bir soğutucuya koydu.

"İlgisi bile yok. Ayrıca kayıtlara geçsin diye söylüyorum ben ağzımda gümüş bir kaşıkla doğmadım, ufacık bir evde büyüdüm."

Sean'ın yerini çalıp yanıma oturmak için bize yaklaşırken Tyler'ın gözleri parıldıyordu.

"Yer yok," dedi Sean sesindeki keskin tonla. Korumacı bir tavırdı ve bunun nabzımı yükseltmemesi mümkün değildi.

"Benim sorun çözücü olduğumu unutuyorsun." Tyler beni rahatlıkla kaldırıp Sean'ın kucağına oturttu ve ben de itiraz etmeden bir güzel yerleştim.

Bu adamları iki günden daha uzun süredir tanıyormuşum gibi yanlarında çok rahat hissediyordum. Çok garipti. Beni huzursuz eden tek şey, birkaç adım ötedeki adamdan yayılan elektrikti. Dalınca bakışlarımı üstünde fazla tuttum ve Sean'ın ellerini, parmaklarını nasıl rahatça etrafıma doladığını izlediğini fark ettim.

Bakışlarını ağır ağır yüzüme çevirdiğinde havada bir elektriklenme hissettim.

Tyler ona baktı. "İşi ne zaman bırakıyorsun, kardeşim? Mesai çoktan bitti."

Dominic bakışlarını benden ayırdı. "Yirmi dakikaya."

"Tamı tamına mı?" dedim ama Dominic beni duymazdan geldi.

"Büyük bir olasılıkla," diye fısıldadı Sean onun yerine yanıt vererek.

"Haydi, zaman tutalım." Saatimi yirmi dakikaya ayarladım ve Dominic sinir olmuş gibi başını salladı. "Ne zamandır burayı işletiyorsun?" diye sordum, biraz sohbet etmeyi umuyordum.

Dominic kabalık edip yanıt vermediği için Sean onun yerine, "Burası ailesinin," diye açıklama yaptı. "Senelerdir var. Biraz *senin aile işin* gibi." Bunu gergin bir ses tonuyla söylemişti. Belli ki babam Triple Falls'un en popüler insanı değildi. Buna pek şaşırmamıştım. Sırf bugün fabrikada yakaladığım bakışlar

bile kasabada dışlanacağımı anlamama yetmişti. Lisede bi bugünkü kadar kendimi dışlanmış hissetmemiştim. Yanımd kaldıkları için merhametli Melinda'ya ve Sean'a minnettardı yoksa vardiyam bitene dek kendimi tuvalete kilitleyebilirdi

Ayağa kalkıp patronun kızı olduğumu açıklamam aptal bir hareket olmuştu ama bunu geri alamazdım.

Başını önüne eğ, Cecelia. Özgürlüğe bir sene kaldı.

Saatimin alarmı çaldığı anda Tyler bilardo oynamak içi yanımdaki koltuktan kalktı ve elinde bir dergi, bir de de çantayla yerini Dominic aldı.

"Tam yirmi dakika," diye iltifat ettim. Dominic çantay açıp içindekileri çıkarırken sessizliğini korudu.

Kadınlarını paylaştıklarını duydum.

Bu cümle, Melinda söylediğinden beri aklımda dönüp duruyordu ama Dominic'in davranışlarından böyle bir senaryoyu hayal edemiyordum. Acaba onu bu kadar içine kapanık davranacak kadar huzursuz eden şey benim varlığım mıydı? Benimle ilgili bir sorunu olduğu belliydi ve bunu ilk karşılaştığımız andan beri hissediyordum.

Onlarla daha dün akşam mı tanışmıştım? Bana aradan çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu ve Sean'ın kucağında gayet rahattım.

Dominic dergiyi kucağına serip sigara kâğıtları ve kocaman bir *esrar* torbası çıkardı.

Büyüme çağımda asla böyle bir grupla yakın olmamıştım. Her zaman sonuçlarından çekinmiştim. Onlar için bu sıradan bir geceydi ama benim için yepyeni bir dünyaya adım atmak gibiydi.

"Nereye gittin, neler düşünüyorsun?" diye fısıldadı, Sean'ın parmaklarıyla kolumu okşadığı yerler ürperdi.

Başımı çevirip yanıt verdiğimde dudaklarımız neredeyse birbirine değmek üzereydi. "Bir şey düşünmüyorum, yorucu bir gün oldu."

Gözlerimiz meydan okur gibi birbirine kilitlenirken onun biraz gerildiğini hissettim. Bu gece beni öperse ona karşılık verecektim, bu kadarını biliyordum; etrafımı saran elektrik çok yoğundu. Resmen testosteronda boğuluyordum ve bunun nereden geldiğinden emin değildim. Hayatımda ilk kez hissettiğim sinyallere tamamen kayıtsız kalıyordum ve bu durum umurumda değildi. Bakışlarını ilk kaçıran Sean oldu ama parmakları kolumdan aşağı ilerledi ve mesajımı aldığını hissettim. İşte o anda, bir hamle yaparsa bunu ikimizin yalnız olduğu bir zamanda yapacağını anladım. Ben garajı incelerken tıpkı bir aile gibi herkesin birbirine seslendiği bir sohbet ortamı oluşmuştu ve Dominic kucağında ustalıkla esrarlı sigara sarıyordu. Aşağı eğdiği bakışlarıyla siyah kirpiklerinin çıkık elmacık kemiklerinin üstünde gölgeler oluşturmasını, kâğıdı diliyle yalayışını büyülenmiş gibi izledim. Dalgın bakışlarını bana çevirip dilini dikkatle kâğıdın birleşme yerinin üstünden geçirdiğinde dudaklarım aralandı.

Siktir.

Sean beni biraz daha kendisine çekip bacaklarımın kıpırdamasına neden olunca Dominic küfürler savurarak kucağındaki dergiden düşen otu kurtarmaya çalıştı. Gülmeye başlayan Sean'a bakarken gözlerini kıstı. Sean'ın arkamda sağlam bir duvarı andıran kollarına yaslanırken Dominic yine ustalıkla kâğıdı yaladı.

Sigaralar yakıldıktan sonra müzik ve sohbet sesleri yükseldi. O andan itibaren kafam iyiydi ama bunlardan hangisinin beni o hâle getirdiğinden emin değildim. Büyük bir olasılıkla üçünden de etkilenmiştim.

Dokuzuncu Bölüm

BİRİNİN YÜZÜME düşen saçlarımı nazikçe geriye attığını hissederek uyandım. Gözlerimi açınca Sean'ın yanıma çömeldiğini ve ela gözlerinde şefkatli bir ifadeyle bana baktığını gördüm. Ne zaman sızdığımı bilmiyordum ama Sean dikkatle bana bakarken ağzımın kenarından salyalarımın akmak üzere olduğunu hissettim.

"Dominic'ten seni eve bırakmasını istedim. Tyler'da senin arabanla peşinizden gelecek."

"Saat kaç?"

"Üçü biraz geçiyor."

"Kahretsin, o kadar çok mu uyudum?" Doğrulup ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Kendime gelmeye çalışırken izlendiğimi hissederek başımı kaldırınca Dominic'in bakışlarıyla karşılaştım. Sean'la aramda geçen konuşmayı pür dikkat dinliyordu. Gözlerimi ondan ayırmadan Sean'a yanıt verdim. "Beni neden *o* bırakıyor?"

Bakışlarımı takip etti. "Ben yakınlarda oturuyorum ve burayı kapatmam gerek," dedi keyifsizce.

Ona döndüm. "Bu durumdan memnun görünmüyorsun."

Keyifsizliğini üstünden atmak istermiş gibi o şahane gülümsemesiyle bana baktı. "Seni ben bırakmak istiyordum."

"O hâlde sen bırak," dedim boğuk bir sesle ayılmaya çalışarak. "Artık burada çalışmıyorsun, değil mi?"

"Sadece bu gece bunu yapmam gerek," dedi çenesini sıkarak.

"Peki." Ayağa kalktım. "Ama kendi arabamla gidebilirim."

"Seni o bıraksın," dedi ısrarla. "Epey uyudun. İçtiğin şey bayağı sertti. Seni tehlikeye atmayalım."

Huzursuz olduğumu hissettim. Beynim uzun süre garajdaki dumanı solumaktan dolayı hâlâ bulanıktı, bu yüzden başımı sallayarak onayladım. Özellikle de hava kararduktan sonra dağların arasından geçen yollarda hiç araba sürmediğim için risk almak istemedim.

Dışarı çıktığımızda temiz hava yüzüme çarptı. Sessiz Dominic'in peşinden siyah renkli muhteşem Camaro'suna gittim.

Dominic kapıyı açarken, "Güzel araba," dedim. Arkama dönüp bakınca Sean'ın kapıdan dikkatle bizi izlediğini gördüm. Gülümseyip iyi geceler dedim, bakışları Dominic'ten sonra bana kaydığında sahte olduğu çok belli bir gülümseme gönderdi. Sean'ın samimi gülümsemelerini fazlasıyla gördüğüm için geldiğimiz noktada sahteleriyle arasındaki farkı anlayabiliyordum. Kızgındı. Dominic'e baktım ve beni arabaya sokup kapıyı kapatmadan önce Sean'a ters bir bakış fırlattığını gördüm. Gözden kaçırmadığım bu anlık bakışmayı düşünmeme fırsat kalmadan Dominic sürücü koltuğuna oturdu ve Camaro'yu çalıştırdı. Motorun uğultusu duyularımı harekete geçirirken yüksek sesli müzik oturduğum yerde irkilmeme neden oldu. Dominic müziği kısmak yerine sesi, kulakları sağır edecek kadar açıp konuşmama engel oldu.

Puşt herif.

Arabayı tiz bir gitar sesi doldururken eli vites topuzunda garaj yolundan geri geri çıkan Dominic'e baktım. Trafiği kontrol etmek için dikiz aynasına bakmadan yolun hâkimiymiş gibi hızla yola çıktı.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış bir hâlde Sean'ın durduğu yere baktığımda artık orada olmadığını gördüm.

Ve tam o sırada Dominic gaza basarak arkasından şeytan kovalıyormuş gibi son sürat ilerlemeye başladı. Vites geçişleri yumuşaktı ve her düzlükte daha da hızlanıyordu. Felç edici korkuyu bir kenara bırakıp araba yolculuğunun keyfini çıkarmaya karar verene dek, hayatımın en korkutucu on beş saniyesini yaşadım. Sonra içimi büyük bir heyecan kapladı, kalbimin gümbür gümbür attığını hissederek başımı arkaya attım ve ağzımdan yüksek sesli bir kahkaha yükseldi.

Arabayı ustalıkla kullanan, yolun her girintisini çıkıntısını bilen, sarı şeritlerin hepsini ezberlemiş gibi üstlerinden geçen Dominic'e baktım. Dönüp bana bakmasa da kahkaha attığımı duyduğunda dudaklarının kıpırdadığını gördüğüme yemin edebilirdim. Loş arabada onu incelerken altımda canlanan motorun hissiyle birlikte içimde titreşen müzik, beni ele geçiriyordu. Zifiri karanlıkta arabayı sürerken ne yaptığını çok iyi biliyormuş ve tüm kontrol ondaymış gibi rahattı. Arkamızda bizi izleyen arabamın farlarını gördüm ama sonra yol karanlığa boğuldu.

Etrafımızı kuşatan çam ağaçlarının arasındaki gecenin ürkütücü sessizliğini bölen hoparlörlerden, Animal Alpha'nın "Bundy" şarkısı yayılıyordu. Ellerimi torpido gözünün üstündeki panele koyduğumda uçarcasına ilerleyen arabanın titreşimlerini hissettim. Anın tadını çıkarmak için hızlı tempolu şarkıya hafifçe sallanarak eşlik ederken havanın aniden değiştiğini hissettim. Arabayı böyle sürmesinin nedeni gözümü korkutmak ya da ödümü koparmaksa acınası bir şekilde başarısız olması beni de şaşırtıyordu.

Şarkı devam ederken gevşedim ve onun ne düşündüğünü bir kenara bırakıp kontrol sahibi olmadığım, kaderimi bir başkasının ellerine bıraktığım o birkaç dakikanın keyfini çıkarmaya çalıştım. Triple Falls'a geldiğimden ve annemle aramdaki mesafeyi hissettiğimden beri, onun hayatındaki rolümün kabul etmek istemediğim kadar tersine döndüğünü fark etmiştim. Son on dokuz senedir onun yaptığından daha çok bir ebeveyn

gibi yaşadığımı artık kendime itiraf edebiliyordum. Kendime annemin bana davrandığından çok daha sert davranmıştım. Ona endişelenmesi için asla kasıtlı olarak bir neden vermemiştim. Kim bilir kaç kere *elindeki* şarap kadehlerini almış, yanan sigaralarını söndürmüş, üstüne bir battaniye örtmüştüm. Küçüklüğümde yaşadığı rastgele tek gecelik birliktelikleri dolayısıyla onu içten içe suçladığım için bekâretimi, beni sevdiğini ve saygı duyduğunu düşündüğüm birisine saklamıştım. Bana anlattığı hikâyelere göre tam bir parti kızıydı ve her gün hayatında yaptığı seçimlerinin sonuçlarına şahit olmuştum. Onun kararlarının tam tersini vererek yaşamıştım ve bunun onu rahatlattığını biliyordum ama şu anda, sadece birkaç dakikalığına bunları düşünmeyi bıraktım. Saçlarımı savuran rüzgârda gözlerimi kapattım ve... uçuyormuş gibi hissettim.

İnanılmaz derecede özgürleştirici bir histi. Öyle ki araba yavaşlamaya başladığında ve Dominic babamın malikânesine giden ıssız yola saptığında hayal kırıklığına uğradım.

Daha önceden yaşadığım tüm gençlik heyecanlarını gölgede bırakan bir yolculuktan sonra arabamın farları ıssız yolu aydınlatana kadar bekledik. Tyler arkamıza yanaştığında iki arabanın içeri girebilmesi için bahçe kapısının kodunu tuşladım. Kemer biçimli demir kapılar açıldı ve Dominic garaj yolunda ağır ağır ilerleyip bir daire çizerek kapıya yanaşmadan önce dikkatle evi inceledi. Verandaya çıkan merdivenlerin hemen önünde durup beklentiyle bana döndü.

"Sana tokat mı atsam, teşekkür mü etsem bilmiyorum."

"Yolculuğa bayıldın." Ses tonu monotondu ama gözlerindeki ifade aksini söylüyordu. Bana merak ve belki ilgi karışımı bir ifadeyle mi bakıyordu?

Kaba davranışlarını cesaretlendirmemek için ona teşekkür etmemeye karar verdim ve arabadan inip kapıyı sertçe arkamdan kapattım. Anahtarlığımı parmağına takmış, Camry'min sürücü tarafında bekleyen Tyler'ın yanına gittim. Anahtarlığımı alıp

nazikçe, "Teşekkür ederim," dedim. Birden heyecanlı araba yolculuğunun ve geride kalan uzun günün beni tükettiğini hissettim.

Göz kırptı. "Rica ederim. Görüşürüz."

"Umarım." Çenesini sıkmış, ne düşündüğünü ele vermeyen bir ifadeyle evi inceleyen Dominic'e baktım. Hayatımda hiç bu kadar anlaşılması zor maske takan bir adam görmemiştim. Christy'nin sözleri kulaklarımda yankılandı.

Onlar oğlan çocuklarıydı, git kendine bir erkek bul.

Bu adamlar kendi kasabamda tanıdıklarıma hiç benzemiyorlardı. Tabii ki onlar kadar küstah görünüyorlardı, rutinlerinden bazıları aynıydı ama garip bir şekilde farklıydılar. Dominic'e bakarken bunun iyi bir şey olup olmadığını düşündüm. Sean'ın gülümsemesini, gözlerinin parıltısını ve yanındayken ihtiyacım olsa da olmasa da benimle ilgilendiğini hatırlamak endişelerimi yatıştırdı. Dominic dikkatle ona baktığımı hissetti ve Tyler'ın arabaya binmesini işaret etmeden önce beni şöyle bir süzdü.

"İyi geceler, Cecelia." Tyler birkaç adımda Dominic'in Camaro'suna gidip benim yerime geçti. Ancak parlak siyah kapıyı kapattığında kendime geldim ve babamın beni karşılamak için orada olmamasına şükrettim. Verandaya çıkıp içeri girene kadar araba çoktan uzaklaşmıştı bile.

O gece yatağa girerken balkon kapılarını açık bıraktım. Serin gece esintisi odaya doldu, tenimi bir örtü gibi kaplayıp beni Dominic'in arabasındaki anlara geri götürdü.

Uyuyakaldım ve rüyamda ela gözler, dolgun dudaklar, bulanıklaşan ağaçlar ve uzayıp giden yollar gördüm.

Onuncu Bölüm

ERTESİ SABAH, gördüğüm rüyaların etkisiyle şapşal bir gülümsemeyle duş aldım ve prova ettiğim bir mazeretle merdivenlerden indim. Sinirlerimin gerildiğini hissederek antreden geçip yemek odasına girdim. İçeride kimsenin olmadığını görünce derin bir oh çektim. Ancak telefonumdan gelen bildirim sesini duyup babamın gönderdiği *ziyaretçiler* başlıklı e-postayı gördüğümde bu rahatlık hissi bir anda sona erdi. Roman Horner mesaj yazmazdı çünkü telefon mesajlarının fazla samimi olduğunu düşünürdü. Çocuğuyla e-posta aracılığıyla iletişim kurardı.

> Sen yetişkin bir kadınsın. Geç saatlere kadar çalışman ve benimle yaşarken uyman gereken kurallar, boş vakitlerinde yapmak istediklerin için zaman bırakmayabilir, bunun farkındayım. Ancak geç saatte geldiğin ve geldiğinde kapımın önünde gürültü yaptığın için iki gecedir uykum kaçtı. Bugünden itibaren akşamları evde olmak ve evime saygı göstermek için elinden geleni yap, Cecelia. Ziyaretçi sayısını asgari seviyede tut. Ayrıca iş dolayısıyla önümüzdeki birkaç gün Charlotte'ta kalağım. Bugün kâhya evde olacak. Bir şeye ihtiyacın olursa lütfen onu haberdar et.
>
> **Roman Horner**
> **Horner Teknolojileri Yönetim Kurulu Başkanı**

Bir göz devirme emojisi yollamamak için kendimi zor tut. tum. Bunun yerine, "Peki, Efendim," diye yanıt verdim.

Tam Christy'yle FaceTime yapmaya hazırlanırken telefo. num çaldı.

"Merhaba anne," dedim yoğurdumu almak için mutfağa giderken.

"Aradan iki gün geçti ama beni hiç aramadın."

"Biraz meşguldüm. Christy'yi de sık arayamadım."

"Bunun beni daha mı iyi hissettirmesi gerekiyor?"

"Evet. Her gün ilk ve son konuştuğum kişi o."

Sessizlik oldu. Ona suçluluk hissettiriyor, pislik gibi davranıyordum. Hayatının kayıp kısmında yanımda olmadığını biliyordu.

"Orada durum nasıl?"

"İyi."

"Bu sözcükten nefret ettiğimi biliyorsun."

"Şu ana dek tahmin edilebileceği gibi Roman ortalarda yoktu. Onda ne bulduğunu gerçekten de anlayamıyorum."

"Çok uzun zaman önceydi. Farklı bir hayattı." Ses tonu kasvetliydi. Nasıl dünyaya geldiğimi hiç anlayabilecek miyim diye düşündüm.

"Siz ikiniz birbirinize cidden hiç benzemiyorsunuz. Sen nasılsın?"

"İyi." Gülümsediğini görür gibi oldum.

"Aa, yapma ama."

İkimiz de güldük ama sonra uzun süren bir sessizlik olunca huzursuz oldum. "Anne, iyi misin?"

"Benden söz ediyor mu?"

"Hayır. Havadan bile konuşmuyoruz. Neden sordun?"

"Hakkımda olumsuz şeyler söylemesini istemiyorum."

"Söylese bile ona inanmazdım. Beni büyüten kişi o değil."

İç çektiğini duydum. "Eh, sanırım şimdi kendimi daha iyi hissediyorum."

"İyi olduğundan emin misin?"

"Evet. Orada olman hoşuma gitmiyor. Seni hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum."

"Geçici bir durumdu. Buna hakkın var. Hepimiz zaman zaman bunu yaşarız, değil mi?"

"Evet ama orada olmak hoşuna gitmediyse..."

"Sorun yok. Kendi kendime vakit geçiriyorum. Kimsenin çalışmadığı bir tatil köyünde kalmaya benziyor. Başımın çaresine bakabilirim."

"Emin misin?"

Senin için yapabilirim. Aslında söylemek istediğim buydu. "Eminim."

"Seni seviyorum, kızım."

On Birinci Bölüm

FABRİKADAKİ İLK iki haftam, şefim ve bana verdiği uzun molalar sayesinde tahammül edilir geçti. Yine de zaman zaman yanlarından geçtiğimde birkaç kişinin kendi aralarında fısıldayarak konuştuklarını duyuyordum ve soyadımdan dolayı benden nefret ettikleri belli olan bir grup kadının yüzlerindeki küçümseyici ifadeyi görebiliyordum. Özellikle de Vivica isimli Latin kökenli güzel kadın, sürekli bana günümü gösterecekmiş gibi bakıyordu. Fabrika sahibinin kızı olduğum haberi hızla yayılmış olmalıydı çünkü insanlar giderek gülümsemelerime karşılık vermemeye başlamıştı.

İçimdeki barışçıl insan bunları görmezden gelmek, yüzünü diğer yöne çevirip başını önünde tutmak için elinden geleni yapıyordu. Burada geçireceğim süreyi bir hapis cezası gibi düşünmüyor olsaydım bile, artık böyle düşünmem için her türlü nedenim vardı. Sean da beni nasıl süzdüklerinin farkındaydı ama beni işimin başından aldığında Melinda dâhil kimse onu sorgulamıyordu. Melinda sözlü olarak bir şey söylemiyordu ama Sean beni iş istasyonumuzdan alıp götürdüğünde şüpheyle bakmaktan geri kalmıyordu. Bir numaralı halk düşmanı olduğum hâlde fabrikadaki herkes Sean'ı çok seviyordu ve çalışanların çoğuyla güzel bir ilişkisi vardı. İşin garip yanı, onun yanında olduğum için ben de idare ediyordum ve bunun soyadımla hiçbir ilgisi yoktu.

Tanıştığımız günden beri pek ayrı kalmamıştık. Vardiyalarımızdan önce havuz başında güneşleniyor, gecelerimizi de çocukların sırayla bana bilardo oynamayı öğrettikleri garajda geçiriyorduk. Russell, Tyler ve Jeremy her zaman orada olsalar da Dominic genellikle yoktu. Nadiren geldiğinde bile bana hiç yüz vermiyordu. Yine de onu bana bakarken yakaladığımda ifadesi beni geriyordu. Bana hep merak ve aşağılama karşımı bir ifadeyle bakıyordu. Birkaç kere cesaretimi toplayıp ona ne derdi olduğunu sormak istedim ama her seferinde çekindim.

Triple Falls'a geldiğimden beri, sık sık babamın arka bahçesinde kelimenin tam anlamıyla Sean'ın etrafında, ona sarılmış hâldeydim. Ne zaman samimi olacağımız bir noktaya gelsek dudaklarım yerine şakağımdan öpüyor ve benden uzaklaşıyordu. Birkaç kez dudaklarını beni kışkırtacak kadar yaklaştırmıştı ve her seferinde nefesim kesilmiş bir hâlde dudaklarının şakağımdan ya da yanağımdan, capcanlı gündüz hayallerinde gözlerimin önüne getirdiğim yere gitmesini umutla beklemiştim. Sanki bir hamle yapmak için bakışlarımla verdiğim onaydan başka bir şey bekliyordu. Onu, birçok defa arkadaştan öte olduğumuzu söyleyen bakışlarla beni izlerken ve aynı anda dilini dudak *piercing*inde gezdirirken yakalamıştım. Yanımda olduğunda midemde kelebekler uçuşuyordu ve bana her sarıldığında vücudum geriliyordu. İlişkimizin arkadaşlıktan daha ileriye gitmesi için can attığım her gün vücudunu ezberlemiştim. Aramızdaki çekime yanıt vermemesi beni çileden çıkarıyordu. Bir yandan da bu tatlı bekleyişe, bir bilardo atışı yaparken beni izlemesine, parmaklarını tenimdeki su damlacıklarında gezdirmesine bayılıyordum. Bu durum hem sinir bozucu hem de büyüleyiciydi ve Melinda kilisedeki arkadaşlarından, en çok da papazın karısından söz ederken kendimi sık sık hülyalı hayallerin ortasında buluyordum. Bu durumdan pek de gurur duyduğum söylenemezdi. Ancak Sean beklenmedik bir şekilde hayatıma girdiğinden beri başımı yastığıma koyduğumda genellikle rüyalarımda da be-

nimle buluşuyordu. Gözlerimi açtığımda etrafında dans eder güneşin yansımalarıyla havuzda bana doğru yürüdüğünü ve bir avcı gibi yaklaşırken onu nasıl göz kamaştırıcı hâle getirdiğini hatırladığımda sırıttığımı fark ettim. Kısa bir süre hayalî randevumuzu devam ettirmek için o tatlı uykuya geri dönmeyi düşündüm ama tam o sırada telefonuma bir mesaj geldiğini duydum.

Sean
Seni düşünüyorum.

Cecelia
Ne düşünüyorsun?

Sean
Birçok şey.

Cecelia
Açıklamak ister misin?

Sean
Başka zaman.

Cecelia
Yüzmek istersen ortalık sakin.

Sean
Güzel çünkü şu anda garaj yolundayım.

Telaşla yataktan fırlayıp merdivenlerden aşağı koştum ve kapıyı açtığımda duştan yeni çıktığı için hâlâ ıslak olan saçları hoş bir şekilde dağılmış Sean'ı gördüm. Nova'sına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturmuş bekliyordu. Siyah bir atletin altına giydiği şort ve botlardan oluşan kıyafetini beynime kazırken Tanrı bilir nasıl görünüyordum.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim, yanaklarımın kızardığını hissettim. "Yeni uyanmıştım."

"Çok güzelsin," dedi bana doğru yürüyerek.

Arkamı işaret ettim. "İçeri girebilirsin. Babam geç saate kadar gelmeyecek."

Yanağımdan öperek merhaba dediğinde utanarak geri çekildim. "Dişlerimi fırçalamadım."

"Umurumda değil." Eğilip çeneme minik bir öpücük kondurdu ve aramızdaki hava giderek ağırlaşırken öylece bekledi.

Nefesim kesilmiş bir hâlde onu kendime çekmemek için direndim.

"Yürüyüş botların var mı?"

Sorusuna şaşırdım. "Şey, evet var."

"Üstüne ince bir şeyler geçir ve yürüyüş botlarını giy. Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Beni yürüyüşe mi götürüyorsun?"

Onunla yapmak istediğim son şey yürüyüşe çıkmaktı.

"Buna değecek."

"Bu çok güzel," dedim nefes nefese, dağın kenarındaki bir dizi kayalığa daha tırmanıyorduk. Kayaya tırmanmaya çalışırken ve yosunlar baldırlarımda yabancı bir his bırakırken senelerdir kullanmadığım kaslarım fena hâlde sızlamaya başlamıştı. Arkamdan her hareketimi takip edip ayağım kayarsa bana yardım edebilmek için vücudumun alt yarısını tutan Sean'a baktığımda nefesi bacaklarıma çarptı.

"Çok haklısın." Büyük bir kayalığın kenarından yukarı çıkabilmem için eliyle popomu kavradı. Kayanın üstüne çıkarken imalı ses tonu ayak parmaklarıma kadar yayıldı.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sorarak son adımı da çıkıp manzaraya baktım. Sırtında büyük bir çantayla kayalara tırmanırken hiçbir sıkıntı yaşamayan Sean, kendini benim de

durduğum yere çekti. Yanıma geldiğinde elimi tutup parmaklarımızı birbirine doladı. "Az kaldı."

Saatime baktım. Akşam yemeğini Roman'la yemem gerekiyordu ve söz konusu o olduğunda hâlâ endişeleniyor olmam canımı sıkıyordu. On bir yaşıma geri dönmüş gibiydim. Birlikte birkaç yemek yememize rağmen, ikimiz de birbirimize karşı buraya geldiğim ilk günden daha rahat değildik.

"Saat kaç?" diye sorarken gözleri parlıyordu.

"Daha erken."

"Bir yere mi gitmen gerekiyor?"

"Hayır. Özür dilerim, sorun babam." Sıkıntıyla ofladım. "Daha sonra onunla akşam yemeği yemem gerek."

"Ama daha çok var."

"Haklısın," dedim ama tereddüdüm sesime yansımıştı.

"Boş vaktini şu anda burada, benimle geçiriyorsun."

Durup kaşlarımı çattım. "Hı hı."

"O yüzden, burada, benimle birlikte olmalısın."

"Öyleyim ya?"

"Bu bir soru mu?"

"Hayır. Yanındayım."

"Ama babanı düşünüyorsun."

"Elimde değil."

"Emin misin?"

Kaşlarımı çattım. "Bu bir test mi?"

"Buraya özgürlükler ülkesi ve cesur insanların vatanı derler." Yürüyüşümüze devam ederken başını sallayarak mırıldandı.

"Doğru, öyle derler." Onu izlemeye başladım. "Yani?"

Bana döndü. "Bana göre zihinsel açıdan yetersiz, elektronik aletlere bağımlı ve beyni yıkanmış medya kölelerinin ülkesi."

"Az önce bana hakaret ettin. Bence çok ciddi bir hakaretti hem de."

"Özür dilerim. Ben sadece neden gelecek için endişelenerek *şimdiki* zamanımızı boşa harcıyoruz demek istiyorum."

"*Şimdi* mi?"

"Önemli olan tek zaman ölçüsü bu. Zaman görünmez bir çizgi, insanların uydurduğu bir ölçü değil mi? Bunu biliyorsun. Referans vermek açısından faydalı olsa da bunun seni kontrol etmesine izin verdiğin için aynı zamanda büyük bir stres tetikleyicisi."

Buna itiraz edemezdim. Roman'la akşam yemeği yeme fikri, Sean'la geçirdiğim zamanı mahvediyordu.

"Tamam, özür dilerim."

"Özür dileme. Sadece kontrolü zamana verme. Şimdiyi şimdi yaşa, gelecek de eninde sonunda *şimdi* olacak. Zamana bağlı kalma ve bir şeylere yetişme çılgınlığının kölesi olma. Şu an üstünde kontrol sahibi olduğun tek şey ama buna rağmen o da bir yanılsama."

"Garip bir adamsın doğrusu," dedim gülüp başımı sallayarak.

"Belki öyleyim, belki de herkesin ayılması ve iş modundan çıkması gerekiyordur. Tabii bunu yapmayacaklar çünkü bir Instagram reklamından satın aldıkları kaz tüyü yorganlarının altında fazlasıyla rahatlar."

"Şimdi de fazla rahat olduğumu mu söylüyorsun?"

"Göreceğiz." Kolumu kendisine yaklaştırdı, Apple Watch'u yavaşça çıkarıp yere attı ve botuyla ezdi.

"Lanet olsun," dedim ağzım açık kalmış bir hâlde. "Bunu yapamazsın!"

"Nasıl hissediyorsun?"

Mahvolan saatimi yerden alıp dürüstçe yanıt verdim. "Üzgün."

"Evet ama saat kaç?"

"Tabii ki hiçbir fikrim yok," diye parladım, kırık saati kot şortumun cebine tıkıştırarak.

"Tebrikler bebeğim, özgürlük bu işte."

"Hiç gerçekçi değil."

"Sana öyle geliyor. Sen..." parmağını şakağıma dayayarak, "hâlâ zamana göre düşünüyorsun."

"Anladım. Fişi çek diyorsun, falan filan. Bu mesajı vermenin daha az acı verici bir yolu olduğundan eminim."

"Evet ama anlamıyorsun, beynini yeniden eğitmen gerek. Bahse girerim ki botumla cep telefonunu ezseydim benimle bir daha konuşmazdın."

"Haklısın."

"Neden?"

"Çünkü ona ihtiyacım var."

"Ne için?"

"Şey... her şey için."

Paketinden bir sigara çıkarıp yaktı ve bana doğrulttu. "İyi düşün. Bugün telefonuna kaç kere ihtiyacın oldu?"

"Bir kere, mesajına yanıt vermek için."

"Kapı zilini de çalabilirdim ama telefonuna kapıdan daha çabuk yanıt vereceğini biliyorum. Neden biliyor musun?"

"Telefon elimdeydi."

Başıyla onayladı.

Yeniden yürümeye başladı ve tereddütle onu takip ederken hâlâ saatim için üzgündüm. "Bu durumda sosyal medya hesapların da yoktur sanırım."

İç çekti. "Kahretsin, hayır. Kesinlikle yok. Bugüne kadar yaptığımız en kötü şey, insanlara bir mikrofon ve onu kullanacakları bir yer vermekti."

"Neden?"

Açıklık bir alanda durup keyifsiz bir ifadeyle bana döndü. "Rahatlıkla yüz tane neden sıralayabilirim."

"O hâlde en iyi nedeni söyle."

Sigarasından uzun bir nefes çekip bir süre sorumu düşündü. "Peki," dedi dumanı dışarı üfleyerek. "İnsanlığın ağır ağır ve kaçınılmaz bir şekilde kirlenmesi dışında, sana bir senaryo vereceğim."

Başımı sallayarak onayladım.

"Öğrendiği hiçbir şeyi unutmama gibi eşsiz bir yetenekle doğmuş bir insan hayal et. Bu yeteneğe sahip olduğunu fark edince hemen işe koyulur; bunu geliştirip bir süper güce dönüştürene ve muhteşem bir güç, eşsiz bir bilgi kaynağı, saygı duyulan, gerçekten kulak verilen biri olana dek senelerce eğitim alır. Buraya kadar tamam mı?"

Yine başımı salladım.

"Bu kişinin bir kayıp yaşadığını düşün. Belki bir yakını ölür ve bu ölüm, cevaplayamayacağı bir soru ortaya çıkarır. Böylece o soruyu yanıtlamayı görev edinir ve yakınının nereye gittiğine dair kesin bir kanıt bulana dek pes etmemeye karar verir. Hayatının her gününün her dakikasında bu sorunun yanıtını bulabilmek için yaşar, yemek yer ve nefes alır. Ve bir gün yanıtı bulur. Başarılı olur ve teorisi bir gerçeğe dönüşür. Bu kanıtı paylaşırsa herkes için hayatın anlamını değiştireceğine karar verir. Bu kişinin sadece ölümden sonra yaşam olduğunu değil, inançla yetinmeye gerek olmaksızın Tanrının varlığını da kanıtladığını düşün. Tanrı gerçektir. Böylece elinde kanıt vardır, hayatı anlamsız değildir; yas tuttuğu hayatın bir anlamı vardır, yanıtı bulmuştur ve bunu başkalarına da anlatmak ister." Sigarasından bir nefes daha çekti ve dumanı dışarı üfleyip ela gözlerini gözlerime dikti. "Bunu sosyal medyada paylaşır; böylece tüm dünya, insanları yüzyıllardır rahatsız eden sorunun cevabını *nihayet* bulacaktır. Sence ne olurdu?"

"Ona inanmazdık."

Yavaşça başını salladı. "Daha kötüsü olur. Haklı olsa da olmasa da fikirlerine Tanrı *muamelesi yapılan* ve milyonlarca takipçisi olan Betty Lou, on dakikada bunu çürütür. Sonra elinde kanıtlar ve gerçek bilgiler verdiği videosu olan bu diğer kişi, Betty öyle söylediği için internetteki bir başka şarlatana dönüşür. Betty *hep haklı* olduğu için milyonlarca insan ve onların arkadaşları bu kişiye kulak vermez. Bulduğu yanıtın gerçekliğinden *emin olan*, sağlam kanıtları olan bu şarlatan,

diğer şarlatanlara ona kulak vermeleri için yalvarsa da kimse onu dinlemez çünkü mikrofonları yüzünden *herkes* şarlatan olmuştur. Dolayısıyla hiçbirimiz Tanrı'nın varlığını asla bilemeyiz ve birçok kişi her gün o feci ölüm korkusuyla yaşamaya devam eder."

"Çok üzücü ve..." Kaşlarımı çattım. "Çok doğru."

Dumanı yine dışarı üfleyip külleri silkeledi ve sigarasını söndürdü. "İşin daha da üzücü yanı, ölüm korkusunu yenmenin tek yolu *ölmektir.*"

"Tanrım."

Sean sırıttı. "Emin misin? Seni *dinliyor* mu?"

Gözlerimi devirdim. "Beni öldürüyorsun."

"Neden bu ifadeyi kullanıyorsun? Ölüm seni korkutuyor mu?"

"Sözlerimi bana karşı kullanmayı kes," dedim göğsüne vurup.

Güldü ve su şişesinin kapağını açarken omzunu silkti. "Sen sordun. Sadece bir mesajı aktarıyorum."

"Bu senaryo sana ait değil mi?"

Suyundan uzun bir yudum alıp şişenin kapağını kapattı ve bakışlarını kaçırdı. "Hayır, bana ait değil. Şarlatanın birine ait."

"Ama buna mı inanıyorsun?"

Dikkatle bana baktı. "Bana mantıklı gelen şey bu. Kulağıma doğru geliyor. Ben böyle yaşıyorum." Bana yaklaştı. Çok ama çok yaklaştı. "Ya da belki," diyerek ter içinde kalmış saçlarımı alnımdan geriye itti ve gözlerini iri iri açarken göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlattı. "Ben sadece bir başka şarlatanımdır."

"Büyük bir olasılıkla," dedim alçak sesle. "Ama sen de işe zamanında gitmek için saatlere bağlı kalıyorsun."

"Bunda haklısın ama boş zamanım *bana ait.* Zamanın kölesi değilim ve dürüst olmam gerekirse iş saatlerim de bana ait."

"Nasıl yani?"

Elini sırtıma koyup beni hafifçe itti. "Neredeyse geldik."

"Yanıt vermeyecek misin?"

"Hayır."

"İnanılmazsın," diye homurdandım. Bu adam hiç beklediğim gibi biri değildi ama söylediklerinde ciddi olduğunu ve bunlara inandığını bilsem de ağzından çıkanları ya da gerçeklerini göz ardı edemiyordum. Kendisiyle bu kadar barışık, hayattaki duruşundan bu kadar emin biriyle tanıştığımı sanmıyordum. Yanımda düşünceli düşünceli yürümekte olan Alfred Sean Roberts isimli kusursuz varlığa baktım.

"Peki, senin süper gücün ne?" diye sordum, ona yetişmek için nefes nefese kalmış bir hâlde.

"İnsanları okumakta iyiyimdir. Neler istediklerini anlarım. Seninki nedir?"

Biraz düşündüm. "Bir süper güç olup olmadığını bilmiyorum ama çoğu zaman sabahları kalktığımda rüyalarımı hatırlıyorum... Hem de tüm ayrıntılarıyla. Ve bazen aniden uyanırsam rüyalarıma devam edebiliyorum. Diğer zamanlarda bilinçli olarak rüyalarıma geri dönebiliyorum."

"Kaldığın yerden devam mı ediyorsun?"

"Evet."

"Süper. Ben uykuya dalmakta o kadar zorlanıyorum ki hiçbir zaman rüyalarımı hatırlayamıyorum."

"Bazen üzücü oluyor," dedim bir itirafta bulunarak. "Öyle ki sırf yarattığı hisler günümün geri kalanını mahvediyor. Bu yüzden her zaman iyi bir şey olduğunu söyleyemem."

Anlayışlı bir tavırla başını salladı, tekrar bana bakmadan önce ağaçlara göz attı. "Sanırım her süper gücün bir bedeli var."

Saatlerdir dağın ağzındaki yollarda, aşınmış patikada ilerliyorduk. Bir sonraki kayalıkları da aşarak hayretle manzaraya ve önümdeki yemyeşil alana baktım. Haftalardır arabamla dar yollardan ve dik yamaçlardan geçmiştim ama bir kere bile diğer tarafında ne olduğunu görmek için ağaçları aşmayı düşünmemiştim. Ağaçları tamamıyla geride bırakınca bu huzurlu manzaranın, serin havanın, organik kokunun ya da tenimi

kaplayan ter kokusunun beni bu kadar etkileyeceği aklıma gelmemişti. Yeni bir gözle Sean'a baktım.

"Beni bir dağ hippisine dönüştüreceksin."

"Öyle olacağını umalım."

Bu sabah onu arabasına yaslanmış bir hâlde gördüğüm anla yürüyüşte geçirdiğimiz birkaç saat arasında bir yerde, senelerdir kilitli tuttuğum bir yanımın, romantik kalbimin umutla dolmasına izin vermiştim. Sean bana bir neden vermiş, umutlarımı arkasına gömdüğüm acı hislerin köşesinden diğer tarafa bakmamı fazlasıyla kolaylaştırmıştı. Her bakışta, dokunuşta ve rahatlıkla söylediğimiz sözlerde, bana dışarı çıkıp etrafa bakmanın güvenli olabileceğini söyleyen o çağrıyı hissedebiliyordum.

Ama aramızda gelişmekte olan şey her neyse çok uzun bir süre geçmemişti. Sean zamanı düşmanımız ilan etse bile güvenin kırılgan olduğunun ve bir anda parçalanabileceğinin gayet farkındaydım. Zaman bana aptal durumuna düşmek için sadece birkaç saniyenin yeterli olduğunu öğretmişti. Erkeklerle olan kısa deneyimimde ihanete uğramıştım, yalanlarla karşılaşmıştım, küçük düşürülmüştüm ve elimden geldiğince bunların bir daha tekrarlanmasına izin vermeye hiç niyetim yoktu. Erkekler söz konusu olduğunda içgüdülerime güvenmek pek de faydalı olmamıştı. Yaşadığım son felaketten sonra kendime daha dikkatli olacağıma dair söz vermiştim. Kalbimi ve sevgimi kazanacak bir sonraki erkeğin, bunu hak etmek için güzel sözler söylemekten, önemsiz vaatlerde bulunmaktan çok daha fazlasını yapması gerekecekti. Tabii kendime verdiğim bu sözle geçici hapishanemden firar girişimim konusundaki kararlılığım pek bağdaşmıyordu. Sean bakir yeni bahçemde baştan çıkarıcı bir elmaydı. Fiziksel açıdan onu arzuluyordum. Hislerin karşılıklı olduğu da belliydi. Belki geçmişe takılı kalmamalıydım.

"Ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey, sadece burada olduğum için mutluyum."

Bana yandan bir bakış fırlattı. "Yalan söylüyorsun."

"Ben... bir süredir kimseyle randevulaşmadım." Bunun doğru sözcük olduğundan emin değildim.

Bana döndü. "Ve?"

"Aradan epey zaman geçti, o kadar."

"Son erkek arkadaşınla neler oldu?"

"Önce sen anlat," dedim. Sean yere düşmüş bir ağaç dalının üstünden atlayıp diğer tarafına geçebilmem için beni kolaylıkla havaya kaldırdı.

"Son kız arkadaşımın ismi Bianca'ydı. Manipülatif biriydi, bu yüzden çok uzun sürmedi."

"Ne şekilde manipülatifti?"

"Beni kontrol etmek istedi. Bu tavrı hoşuma gitmedi. Şimdilerimi manipüle etmek istedi ama kendimi ona tahammül etmekten çok, ondan kaçmaya çalışırken buldum. İlişkimize son verdim. Sıra sende."

"On sekizinci yaş günümde beni bir kulübün tuvaletinde aldattı."

"Kötüymüş."

"Evet, şerefsizin tekiydi. Açık konuşmak gerekirse beni onunla ilgili olarak uyarmışlardı. En yakın arkadaşım Christy ondan nefret ederdi ama ben ona kulak asmadım." Ona imalı bir bakış fırlattım. "Beni seninle ilgili olarak da uyardılar."

Gözlerini devirdi. "Sana kulaklık almam gerektiğini biliyordum."

"Melinda konuşmayı gerçekten de seviyor."

"Sadece bildiğini sandığı şeyleri biliyor."

Birkaç adım daha attıktan sonra ağaçların arasında bir hışırtı duyup durdum. "Bu da neydi?"

"Gel," derken beni sık çalılıkların bir diğerinin arasından geçirdi ve bir köşeyi daha döndük. Tepemizden dökülen, arkasında mağarayı andıran bir açıklık olan şelaleyi görünce çenem açık kaldı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Mağaranın

içi suyun arkasından olduğu gibi görülebiliyordu ve daha çok bir oyuğu andırıyordu.

"Aman Tanrım, daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Süper, değil mi?"

Birkaç dakikada şelalenin arkasına, orta kısmında suların sığ bir havuz oluşturduğu yere geçtik. Arkama döndüğümde Sean'ın çantasını bırakmış, yere kalın bir battaniye sermekte olduğunu gördüm.

"Bir şelalenin arkasında piknik mi yapacağız?"

"Harika değil mi?"

"Müthiş." Sean yardım istemeyip çantasını boşaltırken geriye adım attım ve çantadan farklı kaplar çıkardığını gördüm. Kapların içinde peynirle krakerler, granola barları ve meyve vardı. Basit yiyeceklerdi ama bunu düşünmüş olması bile kalbimin hızla atmasına neden oldu. Birkaç su şişesi çıkarıp elini bana uzattı. Bronz tenli ve parlak gözlü bu dünya yakışıklısı adamın bana elini uzatması da etrafımızdaki enfes manzara da bir rüya, gerçekleşen bir hayal gibiydi. Onu yere devirmemek için kendimi zor tutarak popoma batan birkaç taşa rağmen battaniyenin üstüne oturdum ve yanına yerleşip manzarayı izledim.

"İnanılmaz bir yer."

"Beğendiğine sevindim. Civarda başka şelaleler de var ama burayı herkes bilmez."

"Herkesin bilmemesinin nedeni bir eyalet parkına izinsiz girmiş olmamız," dedim tabelayı işaret ederek. "Tabii 'Bu noktadan öteye geçmek yasaktır' tabelasını görmediysen başka."

Omzunu silkti. "Bu da hayali çizgilerden biri."

"Zaman gibi, öyle mi?"

"Evet, zaman gibi." Terli saçlarımı alnımdan geriye attı. Konuştuğunda sesi şefkatli çıkıyordu. "Doğum günün kutlu olsun, Cecelia."

"Teşekkür ederim. Hatırlamış olman çok güzel."

"Yaş gününün yaklaştığını söylemiştin. İnsan kaynaklarına tarihini sordum."

"Tüm bunlar planladığımdan çok daha güzel," dedim şelaleden yayılan serin havayı içime çekerek. Aşağıdaki kayalıkların üstünde ufak bir gökkuşağı bulutu parlıyordu, bunu da hafızama kazıdım. Başka hiçbir yerde olmak istemiyordum.

"Ne planlamıştın?"

"Kitap okumayı." Etrafıma bakındım. "Ama yaptıklarının yanında bu plan çok acıklı kaldı doğrusu." Ona baktım ve cevaplamasını en çok istediğim soruyu ortaya attım. "Sen gerçek misin?"

Kaşlarını çatıp kaplardan biri açtı ve ağzına bir parça peynir attı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani... gerçekten *bu kadar* iyi kalpli misin? Birkaç hafta sonra adi bir şerefsize dönüşüp bunları mahvedecek misin?"

Soruma hiç şaşırmamış gibiydi. "Bu tür davranışlara mı maruz kaldın?"

Tereddütsüz yanıt verdim. "Evet."

"O hâlde duruma göre değişir."

"Neye göre?"

"Sır tutabilir misin?"

"Evet," dedim. Ben de aynı şeyi yapıp onun terli sarı saçlarını alnından geriye itmek için can atıyordum.

"Güzel."

"Bu kadar mı?"

"Ev-vet!"

"Yine bilmece gibi konuşuyorsun. Sır *biz* miyiz?"

Ellerini uzatıp beni kendine çekti, sırtımı göğsüne yasladı ve bir parça peynir alıp bana uzattı. Peyniri alıp ona yaslanarak çiğnerken manzaranın ve arkamda onu hissetmenin keyfini çıkardım. Öylesine ilgili, huzur verici ve beni rahatlatmakta öyle ustaydı ki bana gösterdiğinden farklı bir yüzü olabileceği düşüncesinden nefret ediyordum.

İşte, tam o sırada tereddüdünü hissettim.

"Sorun her neyse lütfen şimdi söyle. Ciddiyim. Bilmeyi tercih ederim."

Nefesi kulağımı gıdıkladı. "Hayatın hiçbir alanında diğer insanlar gibi davranmam. Her konuda iç sesimi, içgüdülerimi dinlerim ve çok az kişiye hesap veririm."

"Tam olarak ne anlama geliyor bu?"

"Her zaman *kendime* ait olduğum anlamına geliyor, Cecelia. Ayrıca *şimdilerimi* kiminle geçireceğimi de dikkatle seçerim. Zamanım ve bazen de istediğim şeyler konusunda bencilimdir."

"Peki."

"Ama ne gibi seçimler yaparsam yapayım ve sonuçları ne olursa olsun, kararlarımı pişman olmadan uygularım."

"Kulağa... tehlikeli geliyor."

Yine sessizlik oldu.

"Tehlikeli olabiliyor."

On İkinci Bölüm

YİYECEKLERİMİZİ YEDİKTEN sonra battaniyeye uzanıp biraz şekerleme yaptık. Sean sırt üstü uzanıp ellerini başının altına koymuş, derin nefesler alıp veriyordu. Başımı göğsüne yaslamış bir hâlde ilk ben uyandım ve sessizce kapları toparlayıp ellerimi sildim.

En azından ortalığı toparlayabilirdim. Sözleri beni biraz huzursuz etse de kusursuz bir doğum günü olmuştu. Doğru yorumladıysam erkek arkadaş olacak ya da bağlılık sözü verecek biri değildi ama son birkaç haftadır yarattığı izlenim bunun tam tersiydi. Birlikte epey vakit geçirdiğimiz hâlde benim için hâlâ gizemliydi ama artık ona hayranlıkla bakmamı sağlayan şey, ikimizin ilişkisini tanımlama ihtiyacı değildi. Kol kaslarının şeklini, kaslı geniş göğsünü incelememe neden olan şey, onunla yakınlaşmaya dair hissettiğim güçlü istek ve sızıydı. Dolgun dudaklarında parıldayan *piercing*ine dokunma isteğiyle parmaklarım karıncalanıyordu. Dilim âdemelmasından başlayarak boğazını yalamak için can atıyordu. Olabilecek en güçlü şekilde onu istiyordum ve Sean bu kadar rahat görünürken ona kapıldığım için kendime kızıyordum.

Tişörtümü çıkarıp üstümde spor sutyenimle kaldım, tişörtümü şelalede ıslatıp yürürken üstüme yapışmış olan teri ve tozu sildim. Ben vücudumu temizlediğim sırada ona istediğim gibi dokunmanın, öpmenin ve onun tarafından öpülmenin nasıl bir

his olabileceğini hayal ederken Sean hâlinden memnun mışıl mışıl uyuyordu.

İstediğini alan, pişmanlık hissetmeden ve sonuçlarını düşünmeden içgüdülerini dinleyen biri olduğunu söylüyordu. Vücudumun taleplerine yanıt verecek kadar cesur davransam ne hissedeceğini merak ediyordum. Yeniden battaniyeye oturup öylece ona baktım.

Bir sapık gibi davranıyordum. Şu anda onu uyurken izleyen tuhaf bir kızdım. Yanaklarımın kızardığını hissederek başımı çevirdim ve elimle yüzümü ovuşturdum. Yapayalnızdık. Böyle mi olmasını istemişti? Ama daha önce pek çok kere yalnız kalmıştık.

Zihnim kendini rezil etme diyordu ama onun tavsiyesine uymaya karar verdim. Hızla üstüne oturdum, eğildim ve dilimi tereddütle dudak *piercing*inde gezdirdim.

Anında tepki verdi, elini kaldırdı ve beni ensemden sıkıca kavrayıp başımı biraz geride tuttu. Nefesimi keserek burnunu burnuma sürttü. Beni delip geçen bakışlarını yüzüme dikti ve nihayet konuştuğunda sesi şehvetle doluydu. "Bunu yapman çok uzun sürdü." Sonra dudaklarını benimkilere dayadı, dilini dudaklarımın arasından içeri iterken inleyip beni öylesine büyük bir tutkuyla öptü ki bacaklarımın arası tamamen ıslandı. Dudaklarımızı ayırmadan beni kolaylıkla sırt üstü yere yatırıp pozisyonlarımızı değiştirdi. Şortumun düğmesini çekiştirip fermuarımı yavaşça aşağı indirirken ereksiyonunu kalçama bastırdı. Telaşına ve onu öpmeme verdiği tepkiye afallamış bir hâlde bacaklarımı açtım, sıcak dudakları aklımı başımdan aldı. Dudaklarını uzaklaştırıp elini şortumla külotumun arasına soktu ve bir parmağı klitorisimin üstünde gidip gelmeye başladı. Aralanmış dudaklarıyla parmağını ağır ağır yukarı aşağı oynatarak beni hipnotize etti.

Aşağı ve yukarı.

Elini haraket ettirirken parmağının etli kısmını hissetmek bile vücuduma şok dalgaları yolladı ve delip geçen bakışlarını yüzüme dikti.

Tüy gibi hafif hareketlerle beni okşamaya devam ederken yüksek sesle inledim ve elini yakalayıp onu daha fazla baskı yapmaya zorlarken parmağına sürtünebilmek için kalçamı kaldırdım.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Lütfen."

"Kesinlikle olmaz, ağırdan alacağım. Sen ağırdan aldın."

"Bunu istediğini bilmiyordum."

"Buna inanmıyorum. Sadece kararı senin vermeni bekliyordum."

"Beni mi," parmağını yine hareket ettirince gözlerimin kaydığını hissederek, "bekliyordun?" diye sordum.

"Emin olmanı istiyordum."

Ona bakarken vücudum kor gibi yanan bir arzuyla titriyordu. "Eminim."

Elini sıkıca tutup tırnaklarımı geçirerek devam etmesini anlatmaya çalışırken bana bakıp sırıttı. "Sean, lütfen."

En sonunda iri parmağını külotumun altına soktu ve beni sırılsıklam hâlde bulunca inledi. Artık kendimi kaybetmiş durumdaydım. Sean nazik hareketlerle devam ederken kalçalarımın titrediğini hissettim. Yeteri kadar baskı uygulamıyordu ve ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Saçlarını tutup onu kendime çektiğimde gözlerinde şehvetli bir parıltıyla gülümsedi ve parmağı aşağı yukarı alaycı hareketlerine devam etti. Yeterli değildi, kesinlikle değildi. Kalçalarımı yukarı kaldırıp hüsranla inleyince elini çekecek gibi oldu.

Sabırsızlığım için beni cezalandırıyordu.

Piç herif.

"Duracağım. Duracağım. Lütfen, yapma." Yalvarmak umurumda bile değildi. Birinin bana dokunmasının üzerinden çok

uzun zaman geçmişti ve geçmişteki şimdilerimin hiçbirinde bir erkeğe bu kadar güçlü çekim hissetmemiştim.

"Sean..." diye fısıldadım. Bakışlarımdaki arzuyu görüp beni öylesine sert bir şekilde, büyük bir tutkuyla öpmek için eğildi ki duygularım iyice karmakarışık oldu. Birkaç saniye içinde sarhoş olmuştum ve onu kendime çekerken hissettiğim sıra dışı ihtiyaç kontrolden çıkmıştı.

Dayanamayacaktım.

Tam da dokunuşuyla alev alev yanarken nihayet parmağını içime itti ve sırtımın yay gibi gerilişini dikkatle izledi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. Başını eğip boynumu emdikten sonra kulağımın hemen altını öptü. "Bana ne istediğini söyle, doğum günü kızı."

"Dudaklarını istiyorum."

"Nerende?"

"Üstümde."

"Üstünde nerede?"

"Herhangi bir yerde."

Parmağını içimden çıkardı.

"Bacaklarımın arasında. Hemen."

Doğrulup şortumu aşağı çekti ve bacaklarımı açmadan önce arkasına fırlattı. Başını eğip bacaklarımın arasındaki ipeğin üzerinden beni nazikçe yaladı.

Ben, "Se-Sean!" diye kekelerken ve hissettiğim o güçlü isteğe kapılmış kol kaslarına vururken beni daha da çileden çıkarmak için klitorisimi külotumun üstünden ağzına aldı.

Beni deli eden bir gülümsemeyle gözlerimin içine baktı. "İstediğin şey bu mu?"

"Ağzını bacaklarımın arasında, dilini içimde istiyorum."

İşkence gibi geçen saniyelerden sonra külotum arkamdaki kayanın üstünde duruyordu. Sean bacaklarımı aralayıp parmaklarıyla tenimi okşadı, ardından başını eğip dilinin tek bir dokunuşuyla tadıma baktı. Çıldırtmaktan başka bir niyeti olmayan

hareketlerle beni yalamasına küçük bir çığlıkla karşılık verdim. Battaniyenin üstünde kıvranırken Sean parmağını içime sokup G noktama dokununca birbiri ardına küfürler savurdum. Sırf nasıl orgazm olacağımı anlamak, anatomimin beni tetikleyen noktalarını bulmak için aylarca pratik yapmıştım ve bu adam birkaç dakika içinde hepsini bulmayı başarmıştı. Süper gücü esas buydu.

İletişim kurma becerimi tamamen yok ederek kalçamı kollarıyla destekledi ve titreyen bacaklarımı başının iki yanına attı. Ben battaniyeyi sıkı sıkı tutarken ve sihirli dudaklarının hareketleriyle kıvranırken ela gözleriyle yüzüme bakıyordu. Kalbim gümbür gümbür atarak terle kaplanmış hâlde sırtımı gerdiğimde öfkeyle sert dil darbelerine devam etti. Parmaklarını vajinamın dudaklarında gezdirerek beni çıldırttı, işkence etti ve sonra içime soktu. Kendimi kaybetmiş gibi sarsılarak boşalırken ismini haykırdım ama sert darbelerle klitorisimi yalamayı kesmedi. Fazlasıyla hassaslaşıp durması için yalvarana dek beni yalamaya devam etti. Gerilen bacaklarımla başını sıkıca sarmama rağmen, kıvrımlarımı emerek orgazmımı son damlasına kadar içti. Hem pis hem de kusursuz bir durumdu. Beni öpmek için başını kaldırdığında dudaklarını yaladım ve şehvetle dilini emdim. Elimi şortunun üstünden ereksiyonunda gezdirdiğimde tepki verdiğini hissettim. Şortunun içine soktuğum parmaklarımı gergin karnından aşağı indirdim ve zevk suyuna bulandığını fark edince inledim. O da beni aynı şehvetle arzuluyordu. Elimi etkileyici uzunluktaki penisinin etrafına sardığımda öyle olduğu belliydi ama geri çekilip ona dokunmamı engelledi. Doyuma ulaşmış ama daha fazlasını ister hâlde tutkulu bakışlarımı yüzüne çevirdim.

Başını iki yana salladı. "Bugün tamamen seninle ilgili."

"İnan bana. Kendim için istiyorum. Bencil olmakta bir sorun yok," dedim nefes nefese.

Ona uzattığım elimi tutup üstünü öptü.

"Sean, ben masum değilim."

Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. "Evet ama daha fazlasısın. Çok daha fazlasısın."

"Ciddi misin? Daha önceki itirafına rağmen mi?"

"Dediklerimi yanlış anladın."

"Ne anlama geliyordu peki?"

Tepeden bana baktı, sıcak eliyle yüzümü tuttu ve başparmağını ağzımın kenarında gezdirdi. "Şu anda seninle birlikteyken kendimi biraz bencil hissediyorum."

"Kötü bir şey mi bu?"

"Çok kötü bir şey."

"Neden?"

Başını karnıma eğdi ve inledi.

Bana bakmak için başını kaldırdığında kalbim hızla atmaya başladı. Bakışmamızdan ve gözlerindeki ifadeden, onun bende bıraktığı kadar benim de onda ciddi bir etki bıraktığımı anladım. Bu sessiz itirafının karşılığında ona bir parça güvendim. Artık sözcüklere gerek yoktu.

Arabasına geri dönüş yolu, bana sarılmayı ihmal etmediği ve zaman zaman durdurup öptüğü anlarla, dilinin bana Alfred Sean Roberts'a âşık olabileceğimi anlatan tutkulu hareketleriyle geçti. Ve bugün küçük bir parçam ona gerçekten de âşık olmuştu.

On Üçüncü Bölüm

Sean
Seni düşünüyorum.

Cecelia
Ne düşünüyorsun?

Sean
Birçok şey.

Cecelia
Biraz ayrıntıya girmek ister misin?

Sean
Çok güzelsin ve ne kadar güzel
olduğunun tam olarak farkında değilsin.
Ayrıca tadın da enfes.

Cecelia
Bana ne yapıyorsun böyle?

Sean
Yeteri kadarını yapmıyorum.
Garaja gel.

Cecelia
Bir saate orada olurum.

Şelaleye gitmemizin üzerinden günler geçmişti ve o zamandan beri bana neredeyse hiç dokunmamıştı. Arkadaşları yanımızdayken sürekli bana sarılıyordu ama beni her gece ufacık bir öpücükle

eve bırakyordu ve bu karışık sinyaller beni deli ediyordu. Sanki başka bir şeyi... adını koyamadığım bir işareti bekliyordu. Ama bu konuda şikâyet etmek yerine hiçbir şey olmamış gibi davranıyordum çünkü onu arzulamak ve heyecanla beklemek çok hoşuma gidiyordu. Asla hızlı bir kız olmamıştım ama onu o kadar çekici buluyordum ki tereddüt hissetmemi bile zorlaştırıyordu. Geçmişte tanıdığım çocuklar bu adamın yanında bir hiçti. Kocaman bir hiçti. Son zamanlarda aynadaki yansımama baktığımda onun ilgisiyle sarmalandığım haftaların getirdiği farklı bir parıltı görüyordum. Bu benim için hiçbir uyuşturucu maddenin sağlayamayacağı kadar büyük bir bağımlılık yapan, neredeyse varlığını unuttuğum türden bir sarhoşluktu. Kalbim yaralarla yamalıydı ama düzenli olarak atmayı, Sean'ın oyununu oynamanın kendisini savunmasız bıraktığını hatırlatmayı sürdürüyordu ve zihnimin gerisinde bir yerde uyarıyı duyuyordum. Şimdilik yine aklımın başımdan gideceği zamanı dört gözle bekliyor, hiçbir şey bilmiyormuşum gibi davranıyordum.

"Yemek yerken telefonunu kaldırabilir misin?"

Roman'ın bakışları altında oturduğum yerde gerildim ve çatalımı elime almadan önce telefonumu kaldırdım.

"Özür dilerim, Efendim."

"Bu akşam çok dalgınsın."

Çünkü o anda Sean'la olmayı tercih ediyordum. Roman'ın akşam yemeğini birlikte yememiz için neden ısrar ettiğini bilmiyordum. Zoraki sohbet ediyorduk ve bu yemekler en azından benim için son derece huzursuz geçiyordu. Roman'ı neyin huzursuz ettiğini tahmin etmek zordu çünkü adam bir heykel gibi ifadesizdi. Her zaman sinirliydi ama bu belli ettiği tek duyguydu. Tabii duyguları varsa. Onun evinde kaldıkça bana daha da yabancı geliyordu.

"Anneniz ve babanız nasıl insanlardı?"

Daha önce hiç onlarla ilgili bir şey sormamıştım. Küçüklüğümde bile. Cesaretimi toplamak için yaşıma güvenebileceğim

kadar küçük olduğum zamanlarda bile soru sormamam gerektiğini biliyordum. Annem de ben de sadece öldüklerini biliyorduk.

Roman çatalıyla minik bir makarna parçası aldı. "Tam olarak neyi merak ediyorsun?"

"Onlar da sizin kadar cana yakınlar mıydı?"

Roman çenesini sıktı ve içimden kendimi tebrik etsem de istifimi bozmadım.

"Her ikisi de sosyetik insanlardı ve babam düzenli olarak golf oynamaya giderdi."

"Nasıl öldüler?"

"İçtiler."

"Zehir mi? Shakespeare tarzı bir ölüm müydü?"

"Ölümü komik mi buluyorsun?"

"Hayır, Efendim." *Bu konuşmayı komik buluyorum.*

"Birbirlerine yakın tarihlerde öldüler. Üç sene arayla. Ben kırklı yaşlarında dünyaya gelmişim."

"Bu açıdan onlardan önce davranmışsınız, öyle değil mi?"

Beni dünyaya getirdiğinde annem yirmi yaşındaydı ve Roman ondan on iki yaş büyüktü. Aşk tuzağına düşmüştü.

"Çocuk yapmayı planlamamıştım."

Ellerimi kaldırıp avuçlarımı ona çevirdim. "Sürpriz. Kız olacak."

Hafifçe bile olsa gülümsemedi.

"Tamam, komik değildi." Suyumu yudumladım. "Bebek bezleri için kusura bakmayın, onlar gerekliydi." Bu adamın bezimi bir kere bile değiştirmediğinden emindim. Bir tane bile.

"Cecelia, bütün gece böyle mi davranmayı planlıyorsun?"

"Öyle umuyorum." *Tabii ölümcül bakışlarınla ruhumu yok etmezsen.*

"Demek ebeveynler, kız arkadaşlar yok. Birlikte vakit geçirdiğiniz bir arkadaşınız var mı?"

"İş ortaklarım var. Hem de bir sürü."

"Peki, Roman biraz gevşemek için ne yapar?"

Yine ters bir bakış fırlattı. Hiçbir yere varamıyordum.

"Akşam yemeği enfesti ama bu akşam önceden verilmiş sözlerim var. Müsaade isteyebilir miyim?"

Hiç tereddüt etmedi. "Tabii."

Yemek odasından kaçarken onun da benim gibi bir oh çektiğini duyduğuma yemin edebilirdim.

Yaklaşık bir saat sonra garaja girdiğimde beni ilk olarak Tyler'ın gamzesi karşıladı. Gözleri üzerimde gezinirken ilgisi beni fazlasıyla memnun etmişti. Bu gece daha özenli hazırlanmış, vücuduma ardıç yağı karışımlı bir losyon sürmüştüm. Saçlarımı hafif dalgalarla şekillendirmiş, tenimi tepedeki donuk sarı lambaların ışığında bile parlayacak şekilde bronzlaştırmıştım. Çok az makyaj yaptığım için Sean'ın çok sevdiğini söylediği çillerim fark ediliyordu. Dudaklarıma da yeni yazlık elbisemin rengine uygun sıcak pembe tonlarında bir ruj sürmüştüm.

"Lanet olsun, kızım. Ortalığı yakıyorsun." Tyler, beni sıcak bir kucaklamayla selamladı. Sean garajın diğer ucunda, herkesten uzak bir köşede Dominic'le konuşuyordu. Özellikle o köşeye çekilmelerine ve arka planda Steve Miller'ın "The Joker" şarkısı çalmasına rağmen ne konuştukları tam anlaşılmasa da agresif sesleri bize ulaşıyordu. Gergin bir konuşmaymış gibi göründüğü için yanlarına gitmemeye karar verdim. Jeremy bilardo masasında atışını yapmadan önce çenesini kaldırıp beni selamlarken beğeniyle tepeden tırnağa süzdü. Jeremy daha kısa boyluydu ama spor salonundan çıkmadığı belliydi. Sade giysilerinin altında kocaman, sağlam bir kas kütlesi vardı ama giysilerini iyi taşıyordu. Günün modasına uyarak sakal bırakmıştı ve tişörtünün üstüne spor bir pantolon askısı takmıştı. Kahverengi saçları kısa

kesilmişse de Sean'ınkilere hiç benzemiyor, saçlarına yıldırım düşmüş gibi görünüyordu.

Jeremy kelimeleri uzatarak, "Bir oyuna var mısın, Cee?" diye sorduktan sonra dokuz numaralı topu deliğe soktu.

"Yine yenilmek istediğini mi söylüyorsun?" dedim, bakışlarım kuzgun dövmesinden arka cebinden sarkan siyah bereye kaydı. Gün batımından sonra hava birden serinlese de yaz başında bere taşıması garipti.

"Bu akşam bir yeri mi soymayı planlıyorsun, Jeremy?"

Biraz duraksadı ama beresini iyice cebine sokuşturduktan sonra istekasını tebeşirlemeye devam etti. "Soydum bile."

"Öyle mi?"

Jeremy göz kırptı ve Tyler gülmeye başladı. "Bu akşam soyduğun tek yer annenin komodini."

Jeremy ona pis bir bakış fırlattı. "Bu gece senin annene mi gidiyoruz? Ikimiz de o işin nasıl sona erdiğini biliyoruz. Bana gelince hep mutlu son olur."

"Lanet olası çeneni kapa," diye bağırdı Tyler. Dominic'ten sonra ikinci dilsiz olarak gördüğüm Russell bir isteka alıp tebeşirlemeye koyuldu. "Tyler, *kimsenin anneni* Jeremy gibi beceremediğini biliyorsun."

Öfkeden köpürmek üzere olan Tyler'a baktım. "Ciddi mi bunlar?"

"Hayır," dedi aksi bir tavırla. Benden çok onlara yanıt veriyordu. "Beni kızdırmaya çalışıyorlar."

"Bu gece uyulabilmek için kendine söylemen gereken buysa sorun değil, evlat," diyerek sırıtan Jeremy bana döndü. "Tam bir muhallebi çocuğu ama bunu düzeltmek için biraz daha kaliteli zamana ihtiyacımız var. Babacık en iyisini bilir."

Hepsi birbirine sırıtarak bakıyordu. Ben de bu sırada başımı kaldırdım ve Sean hiç durmadan konuşurken Dominic'in beni izlediğini fark ettim. Bakışlarını üstümde hissedince içimde bir kıvılcım çaktı. Garaja girmeme izin verdiği akşamdan beri benimle konuşmamıştı. Ona her yaklaştığımda araya mesafe

koyuyor, doğrudan onunla konuşmuyormuşum gibi alenen beni görmezden geliyordu. Sean üstüme alınmamamı söylüyordu ama Dominic beni sürekli olarak görmezden geldiği ve ters ters baktığı için sinirim bozulmaya başlamıştı. Dominic'in bakışlarını hâlâ üstümde hissettiğim hâlde dikkatimi Sean'a verip onu izlemeye koyuldum. Beni öptüğünde yarattığı hissi, gözlerindeki ifadeyi ve bana ağzıyla nasıl sahip olduğunu, nasıl daha fazlasını vaat ettiğini hatırladım. Nihayet bana doğru döndüğü an gördüğüm şey de bu oldu. Ela gözleri beğeniyle beni süzerken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Bana böyle baktığında ürperdiğimi hissediyordum. Sanki ikimiz de neler olacağını biliyorduk ve bunun farkında olan sadece biz değildik.

"Siz ikiniz biraz yalnız kalmak ister miydiniz?" Russell küçümseyici bir tavırla söylendi, aramızda geçen bakışmayı fark ettikten sonra istekasını hizalayıp vuruşunu yaptı.

"Bak sana ne diyeceğim, neden çeneni kapatmıyorsun?" dedi Sean sakin bir sesle. Yanıma gelip beni kendine çekti. Bu adamın her yanından öz güven akıyordu, gülümsemesi bir rahibeyi bile baştan çıkarabilirdi ve gözleri tek kelime etmeden istediği mesajı verebilirdi. Her gün ona daha çok çekiliyordum ve her gün aramızda oluşmaya başlayan bağı hissedebiliyordum. Sean'ın doğum günümde söylediklerine temkinle yaklaşıyor, sözlerinden çok eylemlerine dikkat ediyordum.

Kollarının arasında olmanın tadını çıkarırken beni sıkıca sararak, "Seni özledim," dediği sırada Dominic'le göz göze geldik ama hiçbir şey söylemeden garajın arka kapısından çıktı.

"Neden benden nefret ediyor?"

"Onu görmezden gel."

"Bunu yapmak kolay değil."

"Bunda başarılıdır," dedi ve çıplak omzuma minik bir öpücük kondurdu. "Çok güzel görünüyorsun," dedikten sonra eğilip kokumu içine çektiğinde inlememek için kendimi zor tuttum. "Çok da güzel kokuyorsun."

Dudaklarımız birbirine yaklaşacak şekilde başımı çevirdim. "Teşekkür ederim."

"Bu elbiseyi benim için mi giydin?" Elinin tersiyle elbisemin yanından yukarı çıkarak okşadı ve sırtıma batan taşları, gürül gürül akan şelaleyi ve baştan çıkarıcı dudaklarını hatırlayınca içim arzuyla sızlamaya başladı. Gözlerinde bir parıltıyla aklımdan geçenleri okudu ve bu sefer yaramaz bir kedi gibi gülümseyen ben oldum.

"Olabilir."

"Baş belası," diye mırıldandı. Dudağımı ısırdığımda hafifçe inlediğini duydum.

"Oynuyor muyuz?" Russell'ın sorusu etrafımızda oluşan baloncuğu patlattı. Birbirimizden ayrılırken Sean gözlerini devirdi ve yakınlardaki soğutucudan iki bira çıkardı. Tamamını içmeyeceğimi bilerek biralardan birini aldım. Sean birasını açtığı anda müzik sesi yükseldi. İstekamı aldım ve oyuna başladık.

Berbat oynuyordum. Elimden geleni yaptığım hâlde derinlik algım beni utandıracak kadar zayıftı. Çocuklar bu konuda benimle dalga geçmeyi ihmal etmiyorlardı. Jeremy'ye bir kez daha yenildikten sonra dudağımı sarkıtarak koltuğa doğru ilerledim ama Sean'ın kucağına oturmayı tercih ettim. Sean buna ses çıkarmadı, hemen sırtımı okşadı.

"Çok beceriksizim."

"Öylesin," dedi onaylayarak.

Dirseğimi yan tarafına geçirdim.

"Üzülme. Pratik yapman gerek," diye mırıldandı Sean. Sırtımda gezinen eline yaslandım. Onun arkadaşlarıyla şakalaşmasını izlerken parmaklarının ritmik hareketleri içimde güçlü hisler uyandırdı. Birkaç oyundan sonra kokusuna, ellerine, sesinin titreşimlerine ve arkamda yarattığı hisse tamamıyla kapılmıştım. Sean'la ilgili her şey, sadece görünüşü değil, aklının işleyişi de beni tahrik ediyordu. Başımı döndüren, sürekli heyecanlandıran ve alışkın olmadığım şekilde mest eden bir çekimdi bu. Bir bakıma Sean yeni uyuşturucumdu. Çok daha güçlüydü. Daha

fazla bağımlılık yaratıyordu ve her anlamda... alıştığımdan çok daha fazlasıydı.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi bana döndü ve gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Aklında bir şey mi var, Yavru Köpekçik?" Ne düşündüğümü gayet iyi biliyordu ama bu oyuna kanmadım.

"Ben... Bana araba kullanmayı öğretecek misin?"

"Araba kullanmayı biliyorsun."

"Hayır, senin gibi demek istemiştim."

Bakışlarım yüzünde ve göğsünde dolaştı. Aramızda sadece ikimizin paylaştığı birkaç saniye geçti ve o mağarada kaybolduk. Orada olduğunu biliyordum. Ona sokulduğumda gerildiğini hissettim.

"Lütfen."

Bir şey söylemeden ayağa kalktı ve beni bırakmadan Tyler'a başını salladı. "Turlamaya gidiyoruz."

Sırıtarak diğerlerine el salladım ve Sean'ın peşinden otoparka gittim. Cebinden anahtarlarını çıkarıp bana fırlattığında içime yayılan heyecanla anahtarları kolayca yakaladım.

"Gerçekten arabanı kullanmama izin verecek misin?" dedim değerli arabasına bakarak.

"Bakalım nasıl kullanıyorsun."

Keyifle arabaya bindim. Direksiyonun parmaklarımda bıraktığı hisse bayıldım.

Sean yolcu koltuğuna geçti. "Düz vites kullanmayı biliyor musun?"

Başımı salladım. "Annemin arabası düz vitesti. Onunla öğrendim."

Arabanın boşta olup olmadığını kontrol ederek motoru çalıştırdım ve biraz ısınmasını bekledim.

Üstümdeki yazlık elbiseyle koltuğun serinliğinin bacaklarıma yayılması hoşuma gitti. "Bu klasik arabaları nereden buldunuz?" Hayranlıkla arabanın iç kısmını inceledim. Kusursuz bir şekilde yenilenmişti.

"Hepsi aileme aitti, amcam koleksiyoncuydu. O öldükten sonra arabaları yeniledik. Hepimiz araba yenileme işine böyle girdik."

"Bunlar nadir bulunan arabalar. Kaza yapmaktan hiç korkmuyor musunuz?"

"Bir şeyi kullanmayacaksan sahip olmanın ne anlamı var?"

"Haklısın." Eski emniyet kemerini taktım ve parmağımı direksiyonun üstündeki SS harflerinin üstünde gezdirdim. Tereddüde kapıldım ama Sean'ın gülümsemesi bana güven verdi. Onun gergin olmadığını görünce ben de biraz rahatladım.

"Bu sadece bir araba. Virajları hızlı alma, bu arabalar dağ yolları için üretilmedi."

"Doğru. Peki siz neden bu yollarda bu arabaları kullanıyorsunuz?"

Güldü. "Çünkü kullanabiliyoruz."

Bakışlarındaki gururlu ifadeye başımı salladım.

"Sen tam bir erkeksin."

"Teşekkür ederim. Sert direksiyona zamanla alışırsın ama acele etme."

Başımı sallayarak onayladım ve vites geçişlerine bakarken kaşlarımı çattım. "Bu, annemin arabasının vitesinden farklı."

"Telaş etme," dedi parmağını vitesin üstündeki elimde gezdirerek. "Bol bol vaktimiz var."

Ona bakıp gülümsedim ve ifadesi nefesimi kesti, davetkâr sözleri kalbimin hızla atmasına neden oldu. Sean kendi koltuğunda rahat rahat otururken arabanın içinde iyi türden bir elektrik hissettim.

"Hazır mısın?"

"Hem de nasıl," diye mırıldandı elini geri çekmeden.

Birkaç saniye yüzümü buruşturarak vitesi zorladıktan sonra yola çıktık.

İlk birkaç dakika Sean, yumuşak ve güven verici bir ses tonuyla bana yol gösterdi, kıvrılarak ilerleyen yollarda rahatlamamı sağladı. Keskin virajları geride bıraktıktan sonra biraz

daha gaza bastım ve Sean birkaç tavsiyede daha bulunurken debriyaja alışmaya çalıştım.

"Başardın."

"Pek sayılmaz."

"Hayır," dedi omzumu okşayarak. "Başardın. Rahatlayabilirsin." Dokunuşu ürpermeme neden oldu ve ona yan gözle baktığımda loş arabada bana göz kırptığını gördüm.

Hoparlörlerden hafif bir müzik sesi yayıldı ve Sean eğilip sesi biraz açtı. "Güzel bir şarkı," deyip konuşmayı sonlandırdığında artık direksiyonda tek başıma olduğumu anlamamı sağladı.

Özgürlüğüme kavuşurken The Black Crowes grubundan "She Talks to Angels" şarkısı yüksek sesle yankılandı. Çalan müzik ve arabanın titreşimleri birbirine karışınca vücudumdaki tüyler diken diken oldu. Rüzgâr saçlarımı etrafa savururken yüzümde bir gülümseme belirdiğini hissedebiliyordum.

Âdeta uçuyorduk, vites değiştirirken kalbim çılgınlar gibi atıyordu. Gaza basmadan önce rahatlıkla vites değiştirebilmek beni şaşırtmıştı.

Sean yanımda kıpırdamadan oturuyor, ben şarkıya eşlik ederken bana ne kadar güvendiğini gösteriyordu. Parmakları ensemdeki saçları kenara atıp kolumu okşamaya başladığında çığlık atmakla şarkı söylemek arasında bir noktadaydım. Duyularım keskinleşmişti, vücudum dokunuşlarına iç çekerek yanıt veriyordu. Ensemi ve kolumu okşayarak elini viteste duran elimin üstüne kapatıp vitesi yükseltti ve sonra elini kaldırıp çenemi okşadı. Elbisemin ince askısını indirip parmak uçlarıyla tenimi okşadığındaysa nabzım hızlanmaya başladı.

Yavaşlayıp ona baktığımda dokunuşu dudaklarımın aralanmasına neden olmuştu. Birkaç saniye sonra daha fazla dayanamayıp geçtiğim bir sürü ıssız yoldan birine saptım, vitesi boşa alıp el frenini çektim. Koltuklarımızın arasında sadece birkaç santimlik mesafe vardı ve Sean, beni okşayışlarıyla çılgına çevirirken öylece bekliyordum.

"Ne kadar güzelsin," dedi, ses tonu muhtaç ve aceleciydi.

"Sean," diyerek boğuk bir sesle inledim. Parmakları il daha da başıan çıkarırken çoktan sırılsıklamdım.

Tereddütlü görünüyordu. Beni okşayarak artık dayanamayacağım bir noktaya getirirken bile bunu hissedebiliyordum.

Gözlerim ona aklından geçeni yapması için yalvarırken içimde gümleyen kalp atışlarımla birlikte gerilim artmaya başladı. "Siktir," demeden bir saniye önce gözlerindeki ifadeden karar verdiğini anladım. Sonraki saniyede kollarındaydım ve sarmaş dolaştık. Dilini dudaklarımdan içeri ittiğinde ve sert hareketlerle ağzımı keşfetmeye başladığında öpüşmemiz nazik olmaktan çok uzaktı. Sanki her bakışma, her dokunuş, her konuşma bizi bu âna taşımıştı. Şimdiye kadar kendimi tuttuğum için ellerimi üstünde dolaştırmaya, Sean beni kendisine çekerken tişörtünü kol kaslarının üstünde çekiştirmeye başladım. Ona daha da yaklaşmayı isteyerek bacağımı kaldırıp üstüne otururken adrenalin saldırısı tatmin edilmemiş o güçlü istekle çakışıyordu. Issız bir yolda, bir arabada kalplerimiz gümbür gümbür atarken ve kesik nefeslerimiz birbirine karışırken hiç ara vermeden öpüştük. Sean elbisemi kalçamın üstüne kadar sıyırırken ben kucağına sürtünüp dudaklarını yalıyor, dilimi *piercing*inin üstünde gezdiriyordum.

"Kahretsin," diyerek nefes almak için dudaklarımız birbirinden ayrıldığında homurdandı. Elbisemin diğer ince askısını da indirip göğsümü saran kumaşı aşağı çektiğinde meme uçlarım sertleşmişti ve artık dayanamayacak hâldeydim. Nasırlı elleriyle memelerimi kavrayıp öpücüğüyle aklımı başımdan alırken klitorisim bir nabız gibi atıyor ve âdeta ona yalvarıyordu. Elini tutup eteğimin altına soktum, ipekli ve dantelli külotumun üstünde elini gezdirmeye başlamadan önce sadece bir an için duraksadığını hissettim. Külotumu lastiğinden tutup kenara çekti ve sert bir hareketle iki parmağını içime sokarak nefesimi kesti. Parmaklarını bükerek beni sertçe becerirken inlemelerim onu kışkırtıyordu.

"Sean," dedim nefes nefese. Daha rahat hareket edebilmesi için boynuna sarıldım. Elimi aşağı uzatıp ereksiyonunu sıktım ve beni ön panele doğru itip kolumu boynundan çekerken inle

diğini duydum. Dirseklerimi arkama yaslayıp onu izlerken beni dizlerine oturttu. Elbisem hâlâ kalçalarıma sıyrılmış bir hâldeydi. İpek külotumu tuttuğu gibi kasık kısmını yırtıp yana çekti. Heyecanla ona dokunmak istedim ama elime hafifçe vurdu ve kotunun düğmelerini açıp penisini serbest bıraktı. Yumruğunu etrafına sarıp yukarı aşağı hareket ettirdi. Bu manzara, onu böyle görmek aklımı başımdan aldı.

Kalçalarını yukarı kaldırıp cüzdanını çıkardı ve içinden bir prezervatif alıp bana verdi. Paketi yırtıp açtım ve ipeksi tenini elimle kavrayıp dibinden zevk suyuyla sılanmış ucuna kadar sıvazladıktan sonra prezervatifi geçirdim. Parmağını kıvrımlarımın arasında gezdirerek biriken ıslaklığı yaydı. Başımı arkadan tutup beni öpmek için kendisine çektiğinde serin bir esinti arabayı doldurdu. Sonra beni geriye itip bacaklarımın arasına yerleşti ve aletini tamamen içime soktu. Acımasızca içime girdiğini hissedince bütün vücudum titredi. Hızla hareket ederken çıkan sesler beni daha da heyecanlandırınca onunla buluşmak için kalçamı kaldırdım. Sean itmeye devam ederken saçlarımı kavradı ve beni becerme şeklinin verdiği acıyla zevk arasında gidip gelirken inledim. Tişörtünü kaldırıp ellerimi kaslı göğsünde gezdirirken gözleri kor gibi parıldıyor, kalbi avucumun altında hızla atıyordu.

"Lanet... olsun... sana," diye homurdandı daha da hızlanarak. "Tam bir baş belasısın."

Sean içimdeyken tişörtünü başından yukarı çekmeyi başardığımda hemen çıkarıp kenara attı. Ona dokunmak için özgür kalınca her ayrıntıyı, inlemelerinin titreşimini, teninin elimin altında yarattığı hissi, kaslarının her kıvrımını hafızama kazıdım ve bacaklarımı etrafına dolayıp kalçalarımı kaldırarak başımı geriye attım. Onu içimde, çok derinde hissediyordum. Yapabileceğim tek şey ona sarılmak ve beni perişan etmesine izin vermekti. Kokusuyla, yüzüyle, vücuduyla, aletiyle beni tamamen ele geçirdi. Kıvrılmış uyluğumu koltuğa bastırdı, içimde daha

da derine girdi ve Sean hızlanıp kalçasıyla inanılmaz bir ritim tutturarak beni alev alev yakıp kavururken adını haykırdım.

Gözlerimi kırpıştırınca elini aramıza soktu. Aleti duvarlarıma çarparken ve parmaklarıyla klitorisimi okşarken kalçasını kaldırıp en uygun açıda hareket etmeye devam etti. Orgazm sinsice yaklaştığında doruk noktasına ulaşarak sertçe boşaltım. Sean içime iki kere daha girip boşalırken tepeden tırnağa titrediğimi hissettim. Ağzı açık kalmıştı, arabanın loş ışığında gözleri parıldayan zümrütleri andırıyordu. Dili tutulmuş gibi bana bakarken, kollarını okşadım. Muhteşem gülümsemesini fırlatmadan önce beni hafifçe öptü, saçlarımı kavrayan parmakları gevşedi ve beni öne çekip göğsüne yasladı.

"Bir anda kendimizi kaybettik," dedi gülerek.

Sesime bile yansıyan yorgunlukla, "Hı hıı," diye mırıldandım.

Ter içinde kalan omuzlarına masaj yaptığım sırada, "Bir sorunumuz var," diye mırıldandı.

"Nedir?" diye sordum. Bu noktaya gelmemize izin verdiğime, daha doğrusu bu kadar ileri gitmemizi *istediğime* inanamıyordum.

Başını kaldırdı, ben kucağında doğrulurken bakışları dikkatle üzerimde gezindi. "Sadece bir tane prezervatifim vardı."

"Bol bol vaktimiz var, değil mi?" Başını sallayarak onayladıysa da göz göze geldiğimizde bakışları kederli bir ifadeyle gölgelenmişti.

"Evet."

"Sorun ne?" diye sorunca bakışları netleşti ve başını sallarken omuzları gevşedi.

"Hiçbir şey," tenimi okşayıp göğüslerimi avuçlayarak, "hiçbir sorun yok," diye tekrarladı. Sonra beni tutkuyla öptü. Sahiplenici dudaklarıyla ağzımı ele geçirerek aklımı başımdan aldı.

On Dördüncü Bölüm

ÇAMAŞIR.

Son on beş dakikadır Sean'la çamaşırları katlıyorduk. Üstelik sadece onunkileri değil, Tyler ve Dominic'inkileri de katlıyorduk.

"Ev arkadaşlarının çamaşırlarını da yıkamamızın bir nedeni var mı?"

"Neden yıkamayayım?"

"Çünkü bunlar onların çamaşırları."

"Arkadaşların için bir şeyler yaparsın, değil mi?"

"Evet, yemeğe çıktığımızda arada sırada hesabı öderim ya da tırnaklarına oje sürerim. Külotlarını yıkamam."

"Bu, saydıklarını yapmaktan daha iyi."

"Neden?"

"Çünkü kim çamaşır yıkamayı sever ki?"

Ben seviyordum. Sean yüzünden çamaşır yıkamayı seviyordum. Sıkıcı işleri çok eğlenceli hâle getiriyordu, özellikle de ben bir çamaşır makinesinin tepesinde otururken kasığını bacaklarımın arasına sürterek beni baştan çıkardığı ve ben bu hareketinin kasıtlı olup olmadığını düşünürken gülümsediği zamanlarda.

Tam bir piç.

Benimle sürekli akıl oyunları oynuyor, hep tetikte tutuyordu. Genellikle kelime oyunları yapıyor, dikkatli davranmadığım takdirde kaçıracağım cinsel imalarda bulunuyordu. Tabii hiç-

birini kaçırmıyordum çünkü Sean, bazen ağlatıp yalvartacak noktaya varana kadar durmaksızın beni çileden çıkarıyordu.

Sadist bir yanı vardı ve buna bayılıyordum.

Önceki haftanın her günü, ilişkimizin ya da her ne yaşıyorsak bunun balayı aşaması gibiydi. Bunu uzun uzun düşünmemiştim çünkü bana endişelenmem için hiçbir neden vermemişti. Telefon konuşmalarında berbat olmasına, telefonunu nadiren üstünde taşımasına, mesajlarıma saatlerce yanıt verememesine rağmen, artık zamanımızın büyük bir kısmını birlikte geçiriyorduk.

Ben eski çamaşır makineleriyle dolu bakımsız odaya göz gezdirirken makineye bozuk para atıyordu. "Evde bir çamaşır odası var, değil mi?"

"Yani?"

"Bence internetten ikinci el çamaşır makinesi alsanız uzun vadede tasarruf ederdiniz."

Güçlü kollarını boynuma dolayıp yüzünü yaklaştırdı ve burnunu burnuma sürttü. Güneş gözlüğünü başının tepesine kaldırmıştı ve üstünde kaslı göğsünü sımsıkı saran açık gri bir tişört vardı. Parmaklarımı kot pantolonunun belinde gezdirip hissettirdiklerinde kaybolurken ve onun gün ışığı konusunu derin derin içime çekerken neredeyse konuştuklarımızı unutuyordum. Uygunsuz bir hareket olsa da bacaklarımı etrafına dolayınca şortum yukarı sıyrıldı.

Aramıza baktı, ellerinin tersini bacağımın iç kısmında gezdirdi. "Uzun bacaklarına ve tam da..." saçlarımı kavrayıp hafifçe çekerek boynumu açığa çıkardı ve boğazımın çukuruna minik bir öpücük kondurdu, "burana bayılıyorum."

"Hımm, başka?"

"Sana benimle ilgili bir kılavuz veririm."

Kulağımın hemen altındaki noktayı öptü ve elimi tutup bileğimi dudaklarına götürdü. Parmağını askılı bluzumun kenarında, göğsümün hemen üstünde gezdirdi ve ağır ağır yüzüme götürdü. Sonra yüzümü kavrayıp başparmağıyla yanağımı okşadı

"Şu yüzün var ya," diye mırıldanırken alnıma, gözkapaklarıma hafif öpücükler kondurdu, burnumun üstündeki çilleri de öpüp dudaklarıma indi. Bu tatlı öpücükleri derinleşmeden önce beni kendisine çekti ve ben kollarında âdeta eriyerek inledim. Başkalarının ne düşündüğünü kesinlikle umursamıyordu. Yanımızda başkaları varken de ikimiz yalnızken de sürekli bana dokunuyordu, kendini dizginlemiyor ve hiçbir şeye aldırmıyordu. Benimle her gün sevişiyordu ve dudaklarımı tamamen sahiplendiğinde ben ona kapılıp gittiğim için kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Hayatımda hiç böylesine derin bir ilgi hissetmemiştim.

Ondan önce tanıdığım bütün erkeklerin bir yalancı gibi görünmesine neden olmuş, sadece birkaç haftadır bana karşı sergilediği ilgi ve sevgiyle onları gölgede bırakmıştı.

Sean'la çamaşır yıkamayı ya da başka *herhangi* bir şey yapmayı sevmemin nedeni buydu.

Onun yanındayken daimi bir uyarılma ve merak hâli içindeydim. Bu adamın öyle tuhaf bir büyüleyiciliği vardı ki bir an sonra ağzından ne çıkacağından asla emin olamıyordum.

"Ben para tasarrufu yapmam."

İşte, böyle biriydi.

"Neden?" diye sordum geri çekilerek.

Yanıt olarak kaşını hafifçe kaldırmakla yetindi.

"Ha, dur tahmin edeyim. Şimdiki andan başka zaman yok. Sen geleceği bir an bile düşünmeden yaşayan bir adamsın."

"Pek çok açıdan düşünüyorum," diye fısıldadı boynuma doğru.

Kaşlarımı çattım ama ona soru sormama fırsat vermeden devam etti. "Parayı biriktirmektense başkalarına vermeyi yeğlerim."

"Neden? Para da mı hayalî bir şey?"

Geri çekilip sırıttı. "İşte şimdi anlamaya başladın."

Ensesini tutup parmaklarımı ipeksi sarı saçlarının arasından geçirdim. "Bağlı kaldığın bir yasa var mı?"

"Kendi yasalarım var."

"Geleceği olmayan kanunsuz bir adamsın ve bir de *benim* tehlikeli olduğumu söylüyorsun."

"Ne kadar tehlikeli olduğun hakkında hiçbir fikrin yok," dedi beni makineden indirirken. "Gel haydi, bir sigara içmek istiyorum."

Alışveriş merkezine bakacak şekilde park ettiği arabasında oturup çamaşırhaneyle yanındaki Meksika restoranına girip çıkanları izledik. Restoranda, camın diğer tarafındaki köşede duran bir kadın tortilla hamuru açıyordu. Gülümseyerek hamur yoğuruyor, sonra düzleştirip tezgâhının yanındaki tavaya atıyordu. Sean Zippo çakmağını çakıp bir, iki derken üçüncü sigarasını içmeye başladığında kadını izlemeye daldım. Bir ara Sean, çamaşırları kontrol etmek için yeniden çamaşırhaneye gitti. Onunla gitmeyi teklif ettiysem de bana arabada kalmamı söylemişti. Ben de arabada oturup yaşlı kadının monoton tortilla rutinini izledim. Kadının işi de benim fabrikadaki işim kadar sıkıcıydı. Ancak ben vardiyanın sona erdiğini bildiren düdük sesini duyana dek dakikaları sayarken kadının huzurlu gülümsemesi iş arkadaşlarıyla ya da ona selam veren müşterilerle konuşurken bile silinmemişti. Hâlinden memnun, mutlu görünüyordu ve belli ki işini de gayet iyi yapıyordu. İşimde aynı huzuru bulmayı dileyerek kadına imrenmiştim. Sean geri geldiğinde tek kelime etmeden bir sigara daha yaktı ve Zippo'sunu kapatırken çıkardığı ses arabada yankılandı.

"Kadın sürekli tortilla yapıyor."

"Gece gündüz tortilla yapar."

"İnanılmaz."

"İşi bu. Bu tür işleri olan bir sürü insan var."

"Biliyorum, ben de onlardan biriyim."

"Evet," dedi sigarasının dumanını üfleyerek, "ama kadın işini seviyor."

"Haklısın. Gülümsemesi bir an olsun silinmedi."

Dakikalarca kadını izledik. "Neden bu kadar mutlu olduğunu anlayamıyorum."

"Bu bir karar," dedi Sean hemen.

"Bir karar mı?" Bu yanıtını biraz düşündüm ve bu arada Sean'ın da kadını benim gibi dikkatle izlediğini fark ettim. "Onu tanıyor musun?"

"İsmi Selma. Bazen minibüsünü garaja getirir."

"Hayalî parayla mı ödeme yapar?" diye espri yaptım.

"Öyle de denebilir. Ondan para almayız. Çamaşırlar hazır."

"Yardım edeyim."

Arabanın kapısını açıp başını salladı. "Arabada kal."

"Sean, iki saattir kadının tortilla yapışını izliyorum."

"Öyleyse izlemeye devam et." Kapıyı kapattı.

Bana emir vermesine sinirlensem de söylediğini yapıp koltuğuma çöktüm. Birkaç dakika içinde düşüncelere aldım ve çamaşırhanedeki konuşmamızı aklımdan geçirdim.

"Sen geleceği bir an bile düşünmeden yaşayan bir adamsın."

"Pek çok açıdan düşünüyorum."

Dominic. Varabileceğim tek sonuç buydu. Evine gittiğim ilk günden beri tam bir hıyar gibi davranıyordu. Sırf düşmanca bakışlarıyla ve sakınmadan sergilediği tatsız tavrıyla sorun olacağını biliyordum. Selma'nın yeni açtığı tortilla hamurlarını ateşin üstünde çevirişini izlerken daha sonra Sean'a bu konuda birkaç soru sormaya karar verdim. Selma işini bitirdikten sonra büyük bir kısmını torbaya koydu ve bahşiş kavanozundaki kâğıt paraları aldı. Tezgâhın diğer tarafındaki kasaya gitti, elindeki bütün bir dolarlık banknotları dikkatle saydı ve kasanın diğer bölmesindeki daha büyük paralarla bütünlediğini sandım. Ancak onun etrafı şöyle bir kolaçan ettiğini ve parayı tortilla torbasına attığını görünce ağzım açık kaldı. Sonra hesap ödemeye gelen

birkaç müşteriyle ilgilendi. Büyülenmiş gibi onu izlerken kasayı açık bıraktığını ve hesap fişlerini önlüğüne tıkıp para üstünü verdiğini fark ettim. Çaldığı parayı ört bas ediyordu. Kasada yalnız kalınca birkaç kâğıt para daha aldı, bozuk paralardan koydu ve o anda gecenin sonunda hesapların tutacağını anladım.

Gülümseyen Selma, tortilla yapan bir *hırsızdı*.

Üstelik bunu ilk kez yapmadığı da belliydi.

Saatlerce bu kadını izlemiş, yaptığı işten keyif aldığı için onu takdir etmiştim ama sonra bir hırsız olduğunu öğrenmiştim.

Buna ne demeli?

Sean buna inanmayacaktı ama yanıma bir minibüs yanaştığında neler olduğunu anlatmak için can atıyordum. Otuzlu yaşlarında görünen bir adam minibüsten inip arka kapıyı açtı. Arka tarafa eklenmiş elektrikli sandalye, engelli birinin minibüse binip inmesini kolaylaştırmaya uygundu. Minibüsü izlerken elinde torbasıyla minibüse bakmakta olan Selma'yı fark etmemiştim. Ta ki arka koltuk dönüp genç bir çocuk kapıda belirerek yumuşak ses tonuyla hızlı hızlı İspanyolca bir şeyler söyleyene kadar. Çocuğun birçok engeli vardı; bacakları ve kolları gelişmemişti ve gözleri sürekli sağa sola kayıyordu. Kördü. Selma minibüse binip onu bir öpücük yağmuruna tuttu, tortilla ve para dolu torbayı onun yanındaki koltuğa fırlattı. Kendimi çok kötü hissettim.

Bunu çocuk için yapıyordu.

Onun için çalıyordu.

Bakışlarımı tekrar on bir, on iki yaşlarındaki çocuğa çevirdim. Torunu olabilir miydi?

Birkaç dakikalığına, keşke Fransızca yerine İspanyolca dersleri alsaydım da Selma'nın arkasında durup çocuğu şefkatle sarıp sarmalamasını izleyen adamla aralarında geçen konuşmayı anlayabilseydim diye düşündüm. Kadının çocuk için yaşadığı o kadar belliydi ki. Adam Selma'yla narin bir şeymiş de kırılabilirmiş gibi yumuşak bir sesle konuşurup derin bir

minnet ifadesiyle onu izlerken Selma çocuğun alnına, burnuna ve yanaklarına öpücükler konduruyordu.

Restorandan para çaldığını gördüğümden emin olduktan sonraki birkaç saniye içinde yaptığım tüm varsayımları düşününce içim suçluluk hissiyle kaplandı.

Sean'ın kapısı açılıp kapandı ama gözlerimi çocuktan ayırmadım. Böyle engellenmişken, gözleriyle göremeden ve kollarıyla bacaklarını oynatamadan, kendi vücudunda hapsolmuşken nasıl bir hayat yaşıyordu?

Sean, "Aynı zamanda kısmen sağır," dediğinde gözlerim yanıyordu, ağlamak üzereydim. Selma minibüsten inince adam yüzündeki utanç ve suçluluk ifadesiyle ona sarıldı. Geri çekilip büyük bir endişeyle ona ve restorana baktı. Hırsızlık yapmasını istemediği belliydi.

"Oğlu ve torunu için hırsızlık mı yapıyor?"

"Damadı. Kızı doğumdan sonra onları terk etti ve oğlunu tek başına büyütmesi için kocasına bıraktı. Kocası yardım çeki alıyor ama yeterli olmuyor. Selma'nın da ciddi bir eklem romatizması sorunu var ama her gün ikisi için hamur açıyor ve bunu yapabilmek onu mutlu ediyor. İşin en üzücü yanı da o restoranın bir demirbaşı olması. Orası Selma olmadan aynı olmaz. Restoranın sahibi olan şerefsizler, ona sekiz senedir zam yapmadılar."

Yutkundum. "Sana onun hırsızlık yaptığını anlatmayı bekliyordum. Bana inanmayacağını düşündüm. Kendi gözlerimle görene dek ben de inanamadım." Sean yanağımdan aşağı süzülen bir damla yaşı sildi ve dönüp ona baktım. Yüz ifadesinden neler olduğunu anladım. "*Biliyordun*. Bunu göreceğimi *biliyordun*."

"Kendini nasıl hissettin?"

"Saatimi parçalamandan çok daha kötü acıttı." Bakışlarını minibüsüne binip oğluyla birlikte uzaklaşan adama çevirirken gözlerinde tatmine benzer bir şey parıldadı. Selma tezgâhının

başına dönmüş, gülümseyerek hamur yoğuruyordu. Sean'a dönüp dikkatle yüzüne baktım.

"Kimsin sen?"

Hangi yirmi beş yaşındaki adam arkadaşlarının çamaşırlarını yıkar, Selma'nın maddi sorunlarını ve engelli torununu önemser, paradan ve zamandan nefret eder, statüye zerre kadar önem vermez, gelecek için hiç endişelenmezdi?

Alfred Sean Roberts.

Evet, o.

İşte o anda kendime ona biraz daha güvenmek için izin verdim. Öte yandan, bu yeni hisler biraz duraksamama neden oldu. Sean, ondan hoşlanmayı çok kolaylaştırıyordu. Kurallara ve sınırlara aldırış etmeyen bu adam *benim* için tehlikeli olabilirdi. Korktuğumu hissedince beni uzun uzun öptü. Öpüşmeyi bitirdiğinde kendimi ona daha da kapılmış, daha fazla içine çekilirken ve bu konuda daha da kaygılı bir hâlde buldum.

"Cidden Sean, kimsin sen?"

"Çamaşırları yıkanmış bir adamım ve açlıktan ölüyorum. Meksika yemeği yemek ister misin?"

Başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım.

On Beşinci Bölüm

KARNIMIZ TIKA BASA *fajita*yla dolduktan ve ikimizin de cebi Selma'ya yüklü bahşişler bırakıp hafifledikten sonra Sean elimden tutup bana karanlık barda yol gösterdi. Girdiğimiz bu yeni ortamda Sean'ın arkasında huzursuzca etrafıma bakındım. Duvarlarda her renkten neon ışıklar vardı, etrafa eski kokteyl masaları koyulmuştu. Yeni görünen tek şey, en uç köşedeki bir müzik kutusuydu. Bar bir ayakkabı kutusu şeklindeydi ve pis bir bulaşık süngeri gibi kokuyordu.

"N'aber, Eddie?" dedi Sean barın arkasındaki adama. Eddie otuzlu yaşlarının başlarında gibi görünen, sert ifadeli bir adamdı. Gözleri simsiyahtı ve en hafif ifadeyle göz korkutacak kadar iri yarıydı. Lekeli bir havluyu omzuna atarken kolunda tanıdık bir dövme olduğu dikkatimden kaçmadı.

"Selam dostum," dedi Eddie, Sean'ın iri vücudunun arkasına bakıp beni süzerek. "Nerelerde olduğun anlaşıldı."

Sean muzip bir ifadeyle gülümsedi. "Bu, Cecelia."

Sean'ın kaslı kolunun arkasından hafifçe el salladım. "Selam."

"Ne içiyorsunuz?"

Tereddütle Sean'ın kolunu tuttum. Yasal olarak içki içebilecek yaşta olmadığımı biliyordu. Başparmağını elimin üstünde gezdirdi.

Kontrol ondaydı.

Elbette ondaydı.

"Bir bira alayım." Bana döndü. "Ya sen?"

"Viski kola."

Sean kaşını kaldırınca neredeyse kıkırdayacaktım. Başımı ona biraz yaklaştırdım. "Hep bu içkiden içmek istemiştim. Alternatifi bir martini olurdu ama Eddie'nin bunu hazırlamayı bildiğini sanmıyorum."

Sırıttı. "Doğru tahmin."

Sean içkilerin ücretini ödedi ve barın uç tarafındaki müzik kutusuna en yakın masaya gittik. Çamaşırhaneden geriye kalan birkaç çeyrekliği çıkarıp bana verdi. "İyi bir şarkı seç yoksa Eddie bizi hemen kapı dışarı eder."

Bozuk paraları aldım ve Sean'ın yanına dönmeden birkaç şarkı seçtim. Kadehimi bana verdiğinde teşekkür edip uzun bir yudum aldım. Viski genzime kaçınca gözlerim irileşti, öksürmeye başladım. Sean yüzünü buruşturdu. Dönüp Eddie'ye baktığında barmen şüpheyle kaşını kaldırdı.

Boğazımı yakan bu ölümcül tehlikeye rağmen, reşit olmadan içki içme oyununu daha iyi oynamam gerektiğini biliyordum. Gözlerim sulanmış bir hâlde boğazımı temizlediğimde Sean hafifçe gülümsedi.

"İlk kez mi sert içki içiyorsun?"

"Kolay iş, hiç sorun değil," dedim ılık sıvı damarlarıma yayılırken.

Hâlime üzülmüş gibi gülümseyerek başını salladı. "Tam olarak nerede büyüdüğünü söylemiştin? İsminde *köy* sözcüğü olan bir yer miydi?"

"Kes sesini. Bana taşralı mı demek istiyorsun? Burada sadece dört trafik ışığı var."

"On iki."

"Sana lisede partilere pek gitmediğimi söylemiştim."

"Ya da hiç gitmedin," diye dalga geçti.

"Ben sadece..." İç çektim.

"Sadece ne?"

"Annem ikimizin de hayatını etkileyecek kadar kötü durumdaydı ve alkolikti. Birimizin yetişkin olması gerekiyordu."

Sean'ın ela gözlerindeki ifade yumuşadı ve o anda kahverengiden çok yeşile yakın olduklarına karar verdim. "Yanlış anlama. Onu hiçbir şeye değişmem. Çok eğlenceli bir insandı."

"Öyle miydi?"

"Evet. Bana sekiz yaşımda araba kullanmayı öğretti."

Öne eğildi. "Ne dedin?"

"Doğru duydun. Bu konuda çok yetenekliydim," diye böbürlendim. İçinde biraz gazı kaçmış kola olan viskimden bir yudum daha aldım.

"Eminim öyledir."

"Çok paramız yoktu, idare etmeye çalışıyorduk. Annem yaratıcıydı. Haftada fazladan yirmi dolarla idare etmenin bir yolunu bulurdu. Güneşli bir cumartesi günü, beni ıssız bir yola götürüp dilediğim gibi araba kullanmama izin vermek gibi parlak fikirleri vardı." Bunu hatırlayınca gülümsedim. "Sürücü koltuğuna bir telefon rehberi koyar, saatlerce araba sürmeme izin verirdi. Minivanımızı iki teker üstüne kalkacak şekilde kullanmama izin verirdi. Sonra beni en iyi peynirli patates kroketleri yapan yol kenarındaki bir barbekü restoranına götürürdü. Bir sene boyunca cumartesi günleri bunu yaptık. Ben, annem, telefon rehberi, minivanımız ve peynirli patates kroketler."

Sean sandalyesinde geriye yaslanıp birasını dudaklarına götürdü. "Bayıldım."

"Çok farklı bir kadındı, bazen ona imrenirdim. Hiç yoktan bir şey uydurur, sıradan günleri muhteşem kılardı." Başını sallayan Sean'a baktım. "Bu açıdan bana onu hatırlatıyorsun."

Göz kırptı. "Önemli olan etrafımızdaki insanlardır."

"Benim eğlenceli bir tip olduğumu düşünme. İkimiz de öyle olmadığımı biliyoruz. Ben 'çizgiyi aşmayan' bir kızım ve sen de o kırmızı çizgisin."

Geriye yaslanıp omzunu silkti. "Kendine bu kadar yüklenme. Sorumlu olmakta ve sevdiğin insanlara bakmakta hiçbir sorun yok."

"Çok ama çok sıkıcı," dedim içkimden bir yudum daha alırken. "Arkadaşım Christy beni tamamıyla içime kapanmaktan kurtardı." Bakışlarımı önüme eğdim. "Hiçbir zaman ilgi odağı olmak istemedim ama sıradan günleri muhteşem yapabilen insanlara hep imrendim. Senin gibi, Christy gibi, annem gibi."

"Sen de o potansiyeli taşıyorsun."

Başımı salladım. "Hayır, taşımıyorum. Ben sadece öyle olabilen insanlara hayranım. Her neyse, ya senin ailen? Bana restorandan söz et."

"Daha iyisini yapacağım. Yakında seni oraya götüreceğim. Seninle tanışmalarını istiyorum."

"Çok hoşuma gider."

"Onlar benim idollerim, her ikisi de. Güçlü fikirleri, kocaman yürekleri olan, aileye ve bağlılığa önem veren iyi insanlardır, otuz seneden uzun süredir evliler. Her gün yan yana çalışıyorlar. Herkesin önünde çalışıyorlar, kavga ediyorlar ve barışıyorlar."

"Demek herkesin önünde birbirlerini seviyorlar ha? Belki de bu yüzden bana karşı ilgini nerede olursa olsun göstermekten çekinmiyorsundur."

"Olabilir."

"Eh, örnek almak için iyi idoller," dedim kelimeleri yuvarlayarak. Dördüncü yudumumu daha rahat içtim. "O kadar da kötü değilmiş. Belki de viski seven kızlardanımdır."

"Yavaş git." Birasının etiketine baktı. "Babandan çok söz etmiyorsun."

"Çünkü onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Beni hayatında neden istediğini kesinlikle bilmiyorum. Görünüş bazen aldatıcıdır. Ben burada olabilirim ama o değil. Buraya geldiğimden beri haftanın yarısında Charlotte'ta kalıyor. On dokuz seneden sonra benim için hâlâ gizemini koruyor. Bir

buz dağı gibi. Dünyaya gelmenden yarı yarıya sorumlu olan adamda insani hiçbir özellik görememek fazlasıyla berbat. Bu duruma epey öfkelensem de buraya geldiğimde açık fikirli olmaya çalıştım ama anlamsızlığını kanıtladı. Onu ve ilişkimizi tarif eden tek bir ifade seçecek olsaydım, baştan savma derdim."

Başını sallayıp birasından bir yudum daha aldı.

"Ya annen?"

"Ortalıkta yok," dedim alçak sesle. İçimde birikmeye başlayan duyguları bir kenara atıp kendimi gülümsemeye zorladım. "Özellikle son altı aydır acı verecek kadar yok."

Masanın üstünde elimi çevirdi ve parmaklarını avucumda gezdirdi. "Üzüldüm."

"Üzülme. Hayat böyle işte. Artık büyüdüm. Annem görevini yaptı. En azından babam faturaların birazının ödenmesine yardım etti. Aslında şikâyet etmem için bir neden yok." Yine de annemin önceliği olduğum zamanları hatırladığımda içim acıyordu.

"Onu özlüyorum," dedim elimi geri çekip başımı sallayarak. "Onun amaçsız bir nesilde dünyaya geldiğini söylüyorlar. Açıkçası bu değerlendirmeye hak verdiğimi söylemem gerek. Senelerce dilediği gibi yaşadı, hep daha fazlasını aradı, daha fazlasını istedi ve asla büyük planlarını gerçekleştirmedi. Ona hayrandım ama bu arada bir şey –bir olay– yaşanmış olmalı. Bunun ne olduğunu hâlâ bilmiyorum. Sanki kim olduğunu unuttu ve... pes etti."

"Kaç yaşında, kırklı yaşlarının başlarında ya da ortalarında mı?"

Başımı sallayarak onayladım. "Benim yaşımdayken beni dünyaya getirdi. Birlikte büyüdüğümüz söylenebilir."

Omzunu silkti. "Hayatının yarısına yaklaşmış. Büyük bir ihtimalle hayatının ikinci yarısını nasıl yaşayacağını anlamaya çalışıyordur."

"Olabilir." Yanma hissini gidermek için burnumu ovuşturdum. "Keşke bunu anlamasına yardım etmeme izin verse."

"Bu senin görevin değil."

"Biliyorum."

Beni hafifçe dürttü. "Bunu bilmek işini kolaylaştırmıyor, değil mi?"

"Evet."

Başka bir şey söylemedi. Sadece orada oturdu, üzüntümü yaşamama izin verdi ve elimi sıkarak beni teselli etmeye çalıştı.

"Peki, annenle baban dışında kahramanların kim?" diye sordum içkimi yudumlayarak.

"Birisini söylemem gerekiyorsa Dave Chappelle derdim."

Kim olduğunu hatırlamaya çalıştım. "Komedyen mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü o harika ve dürüst bir adam. Platformunu muhteşem bir şekilde kullanıyor ve dehası ortaya çıkıyor. Pek çok kişinin konuşmaya korktuğu konuları ele alıyor ve seni şok eden, düşünmeni sağlayan kendi görüşlerini de aralara ekliyor. Birçok kişinin kabul edeceği elli milyon dolarlık bir teklifi geri çevirerek ruhunu satmayı reddetti."

"Hiç böyle bir yanıt vereceğini düşünmemiştim."

"Evet, onun da kusurları var ve bunlar için özür dilemiyor."

Christy'den bir mesaj gelince Sean başıyla telefonu işaret etti. "Eve gidince bilgisayarından stand-up gösterilerinden bazılarına bak."

"Belki bakarım."

"Ama kendine bir iyilik yap ve asla kahramanlarını araştırma."

"Neden?"

Birasını başına dikti. "Çünkü insan olduklarını öğrenirsin."

Mesajı okumak istediğimde telefonu elimden aldı.

"Yeni kural. Yanımdayken telefon yok."

"Ne?" Başımı geriye attım. "Hiçbir zaman mı?"

"Hiçbir zaman. Arabamda, evimde, garajda telefon yok. Benim yanımda olacaksan telefonunu evde bırak."

"Ciddi misin?"

"İstediğim tek şey bu ama senden bunu ciddi ciddi istiyorum." Ses tonu kararlıydı ve pazarlık edemeyeceğimi anlatıyordu.

"Neden?"

"Birkaç nedeni var. Bunlardan biri, bunun benim zamanım olması. Seninle birlikte geçirmeyi tercih ediyorum ve senden de aynı şeyi yapmanı istiyorum."

"Bana biraz fazla kontrolcü bir istek gibi geldi."

Başını bana yaklaştırdı. "Tanrı'ya yemin ederim ki bebeğim, istediğim son şey seni kontrol etmek."

"O zaman neden bu kuralı koymak istiyorsun?"

"Senden bana güvenmeni rica etsem ve sonra bir açıklama yapacağımı söylesem, bunu yapar mıydın?"

Ela gözlerini gözlerime dikti. O kadar ciddi görünüyordu ki bakışlarımı kaçıramadım.

"Neden şimdi açıklama yapamıyorsun?"

"Henüz o noktaya varmadık."

"Yine bilmece gibi konuşuyorsun."

"Biliyorum ama bu konu benim olmazsa olmazım."

Hayretle ona baktım. O güne dek bir kere bile böylesine otoriter bir tavır takınmamıştı. Beni gerçekten de sinir etmişti ama çok mu şey istiyordu?

"Riskli bir konu. Bunu yaparsam açıklamana değer umarım."

"Değecek."

"Peki. Tamam, *şimdilik* telefon yok."

"Güzel," dedi bana yaklaşarak. "Şu anda seni tarif edebileceğim iki sözcük..." çenemin altını okşadı, "güzel ve sarhoş."

Gücenmiş gibi ona baktım. "Yok, henüz sarhoş değilim."

"Eminim öyledir." Birasını masaya koyup elimi tuttu ve Beastie Boys'un "So What'Cha Want" şarkısı başlarken beni ayağa kaldırdı. "Güzel şarkı."

"X kuşağı tarafından yetiştirilmenin iyi yanları da var," diyerek peşinden gittim, bu sırada onu tepeden tırnağa süzdüm.

"Nedir o?"

"Tabii ki müzik."

"Bak, bunda haklısın."

"Dans etmeyi bu şarkıyla öğrendim ama senin bu tarz şarkıları sevdiğini tahmin etmezdim."

"Benim ne sevdiğimi nereden bilebilirsin?" dedi dalga geçermiş gibi. Beni dans pisti niyetine kullanılan ufak alana çekti.

Sean kalçalarını sallarken bedeninin üst kısmı gevşemeye başladığında, "Hakkında bir iki şey biliyorum, bebeğim," dedim. İyi dans ediyordu, hatta çok iyi dans ediyordu. Ustalıkla hareket ettiğini görünce şaşkına dönüp tereddüde kapılmış hâlde öylece durup izledim ama Sean beni kendisine çekti ve kalçalarını hafifçe sallayarak dansa katılmamı istedi. Yanaklarım alev alev yanarken kimsenin bizi izlemediğinden emin olmak için bara baktım. Barda zamanın unuttuğu sadece birkaç kişi vardı ve bizi umursamadıkları belliydi. Sarhoşluğun içimi ısıtan etkisiyle ben de rahat davranmaya karar verdim. Sean'ın liderliğini takip ettim ve ritimden biraz anladığım için kalçalarımı sallamaya başladım. O şarkıda ve sonraki iki şarkıda dans ederken Sean'ın gözleri şaşkınlıkla ve mutlulukla parıldadı.

Bir tane daha viski kola içtim.

Ve yine dans ettik.

Bacağımı kalçasına sarıp şortumu ağır ağır yukarı çekerken tişörtünü kavradım.

Birbirimize sürtündük.

Keyifle boynumdan akan terleri yaladı ve geri kalanını dolgun dudaklarıyla sildi.

Sonra yine dans ettik.

Utanmadan kendimi ona dolayıp boğazındaki çukuru yaladım.

Birbirimize sürtündük.

Bileğimden tuz yalamadan önce bir *shot* tekila attı ve bu arada bakışlarını bir an olsun üstümden ayırmadı.

Biraz daha dans ettik.

Onu çıldırtmak için kıçımı ereksiyonuna sürttüm, sahiplenici bir tavırla kolunu belime dolarken kollarımı boynuna attım.

Birbirimize sürtündük.

Dans pistine geri döndüğümüzde kalçalarımı kıvırarak Ciara'nın "Oh" şarkısı çalarken onu biraz daha baştan çıkardım.

Biraz daha içki içtik.

Şarkının ortasında ter içinde kalmış ve gözeneklerimizden alkol sızar hâldeyken beni durdurdu, ensemi kavrayıp kendisine çekerek bana sahip olmak isteyen bir adammış gibi cesurca öptü.

Bardan çıktık. Yağmur yağmaya başlayınca koşarak arabasına gittik.

Kapıları kaptığımız anda sarmaş dolaş olduk ve dillerimiz kontrolü ele geçirmek için bir düelloya girişti.

Ben kalçamı kaldırıp şortumu çıkarırken bluzumun askılarını yırttı.

Bacaklarımı açıp üstüne oturdum.

Dudaklarımı boynuna bastırdığımda inlemesinin titreşimlerini dilimde hissettim.

Aletini kot pantolonundan çıkarıp prezervatif taktı ve külotumu yana çektiği anda sert bir hamleyle içime girdi.

Tam orada, o kalabalık otoparkta, bardan birkaç adım ötede...

Birbirimizi becerdik.

On Altıncı Bölüm

MOR TONLARININ HÂKİM OLDUĞU GÖKYÜZÜ altında, körkütük sarhoş hâlde daldığım uykudan hafif bir baş dönmesi ve zonklayan bir ağrıyla uyandığımda bedenimi sarıp sarmalayan Sean'ın sıcaklığını hissettim. Erkeksi kolların arasında olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum ve dün gece Sean beni ilk kez evine getirmişti.

Dün aramızda dile getirmediğimiz bir şey olmuştu.

Sean'ı yanımda hissetmek, zihnimdeki karmaşaya rağmen tüm dünyam hâline gelmişti.

Onunla birlikte geçirdiğim son birkaç hafta, hayatımın en güzel zamanlarından olmuştu.

Sadece... Sean vardı.

Bir erkekte istediğimi bilmediğim her şeydi ve deneyimlemeyi umut ettiğimden çok daha fazlasıydı. Saygılıydı, düşünceliydi ve son derece zekiydi. Ona karşı hissettiğim çekim pek çok açıdan sınırsızdı. Onun yanındayken bir tür erkek piyangosunu kazanmış gibi şanslı hissediyordum. Bu durum bir bakıma beni korkutuyordu.

Kalbim artık gölgelerin arasında gizlenmiyor, kendisini ortaya atıp dün gece barda yaptığımız gibi dans ediyordu.

Dahası, hayatımda hiç bu kadar keyif veren bir seks deneyimi yaşamamıştım. Beni hem mest eden hem de işkence eden bir tarzı vardı. Zamanımızı ateşli fısıltılar arasında sarmaş

dolaş geçirmiştik. Bir inleme ve çığlık atma maratonu olmuştu ve bitmesini hiç istemiyordum. Sarhoşken seks yapmıştık ve bu benim için bir ilkti. Çekincelerimi bir kenara atarak karşılığını fazlasıyla almıştım.

Bana arkamdan sahip olduğunu, müstehcen sözler söylerken içimde daha derinlere girebilmek için bacaklarımı iyice yana açtığını hatırlayınca neredeyse inleyecektim.

Tırnaklarını kafa derime geçirerek boşaldığında elimi bacaklarımın arasına götürmek zorunda kalmadan onunla birlikte boşaldığıma şaşırmıştım ki bu da benim için bir ilkti.

Durmayı başaramamış, sadece biraz yavaşlayıp devam etmiştik. Ardına kadar açmaya başladığı kalbimden ve içinde görebileceklerinden korkarak sürekli ismini haykırmıştım. Öpücükleri, dokunuşu, kalçalarını yavaşça itişi, "Biliyorum bebeğim, yanındayım," diyen şefkatli sesi bana güven telkin ediyordu.

Yanımdaydı. Biliyordu da. Çok uzun zamandır saklanıyordum ama onu tanıdığım bir ay içinde sanki beni özgür bırakmıştı.

Beni kollarına alıp sımsıkı sarıldı. Derin derin dışarı verdiği nefesi kafamın içindeki, *Ne halt ediyorsun, Cecelia?* diyen sese rağmen bana huzur veriyordu.

Kollarına sığındım ve dün gece olanları hatırlayınca bacaklarımın arasında hissettiğim sızıyla birlikte sıcaklığının keyfini çıkardım.

Kollarında birkaç dakika boyunca sessizce yattıktan sonra vücudum neden uyandığımı hatırladı ve mesanemdeki sıkışma beni yataktan kaldırdı. Dövmeli kolunu kaldırıp sessizce yataktan çıkmadan önce benim yüzümden dağılmış kısa saçlarını ve rengi solmuş mavi yorganıyla örtülmüş bronz vücudunu izledim. Yataktaki adamı incelerken kendime onu takdir etmek için bir saniye daha verdim ve kapıyı yavaşça kapatıp koridordaki banyoya gittim. Tyler ve Dominic'in odalarında kendi banyoları vardı. Sean rahatlıkla bu lüksten vazgeçmişti.

Tabii ki vazgeçmişti. Fedakârdı.

Bu da ona güvenmem için başka bir nedendi.

Gayet basit ihtiyaçları vardı ve bunlardan biri olmaya başladığımı hissediyordum. Beni buna inandırıyordu.

Yüzümü buruşturarak tuvaletimi yaptıktan sonra ellerimi yıkadım ve aynadaki aksime baktığımda boynumdaki hafif ısırık izlerini gördüm. Başlamak üzere olduğunu hissettiğim migren ağrısı için bir ilaç almam gerekiyordu ama Sean'ın yanında olma ihtiyacı bunu gölgede bırakınca kapıyı açtım ve koridorun karşısındaki yatak odasında Dominic'i gördüm.

Çıplaktı.

Çıplak uyuyordu.

Tuvaletle koridor arasındaki noktada donakaldım ve onu böyle görmek nefesimi kesti.

Sırtüstü yatağa yayılmıştı, başı yamuk duran yastığı yüzünden yana kaymıştı ve kaslı kolunu yastığının altına sıkıştırmıştı.

Bakışlarımı. Ondan. Ayıramadım.

Düzenli nefesleriyle göğsü inip kalkarken karşısında hareket edemeden öylece duruyordum. Bacaklarından birini yukarı, kendine doğru çekmişti, diğerini de yatağın kenarına dümdüz uzatmıştı. Bu pozisyon bir davet gibiydi. Bakışlarım kaslı bacaklarının arasındaki penisine kaydı.

Tanrım, çok güzeldi. Ne kadar süre orada dikilip onu izlediğimi, beynime kazıdığımı bilmiyordum. Bildiğim tek şey, bakışlarımı etkileyici aletinden yüzüne çevirdiğimde gümüşi bakışlarıyla karşılaştığımdı.

Yüzüm utançtan ve küçük düşmekten bembeyaz olurken avuçlarım karıncalanmaya başladı ama yine de başka yöne bakamıyordum.

Bunu yerine sadece ona bakıyordum... ve o da bana. Özür dileyip hemen uzaklaşmam gerektiğini biliyordum ama hak ettiği gibi özür dilemek bir kenara, ağzımdan tek kelime bile çıkmıyordu.

Yoksa bunu hak etmiyor muydu?

Dün gece sesimizi duymuş olmalıydı. Onu göreceğimi bile bile kapısını açık mı bırakmıştı?

Salak gibi donakaldığım o anda bakışlarını önüne çevirirken odasına vuran sabah güneşi biraz daha yükseldi ve bakışlarını takip edince ereksiyon hâlinde olduğunu gördüm.

Kaç buradan, Cecelia!

Güçlükle duyulacak bir sesle, "Özür dilerim," diye fısıldadım.

Yanıt vermesini bile beklemeden Sean'ın odasının sağladığı güvenliğe geri döndüm ve hâlâ uykuda olduğunu görüp rahatladım. Yatağa yattığım anda beni güçlü kollarının arasında çekince içimi büyük bir suçluluk hissi kapladı. Yanına yatmış panjurların birkaç santimlik aralığından dışarı bakarken kalbim korkudan gümbür gümbür atıyor, vücudum heyecandan titriyordu. Sean'ın kollarında dönüp yüzünü inceledim. O birlikte olduğum en güzel adamdı. En güzel. İlişkimiz bana önceden ancak hayalini kurduğum şeyleri hissettiriyordu.

Benimleydi, bana karşı son derece düşünceliydi.

Utanç içinde parmaklarımı Sean'ın saçlarının arasında gezdirip onu kendime çektim.

Dominic ilgimi çektiyse ne olmuştu? Tabii ki onu çekici buluyordum. Kadınları aptallaştıran o kötü adam çekiciliğine sahipti.

Bu sabah, bütün gece seks yaptığım ve tatmin olduğum hâlde o aptal kadınlardan biri gibi davranmıştım.

Bir kere, Dominic sıradan bir çekiciliğe sahip değildi. Hayır, görünüşü tıpkı Sean gibi ilgiyi, takdir edilmeyi gerektiriyordu.

Güzel çıplak bir adamdı.

Tabii ki bakacaktım.

Çünkü çırılçıplaktı.

Bunun hiçbir anlamı yoktu.

Bu yüzden yapmam gereken tek şey o düşmanca buz gibi bakışlarını ve daha birkaç dakika önce hiç de düşmanca olmadıklarını unutmam gerekiyordu. Kesinlikle düşmanca bakmamıştı.

O bakış bambaşka bir şeydi.

"Peki, ona söylemeli miyim?"

"Ev arkadaşının aletine uzun uzun bakarken yakalandığını mı?"

Christy telefonda kahkaha attı ve gün boyunca hissettiğim suçluluğa bir yer bulmaya çalışarak alışveriş torbalarını boşaltırken benimle dalga geçti.

Ev arkadaşının aletini gördüm ve manzara o kadar hoşuma gitti ki suçluluk duygusuyla sabah sabah seninkini ağzıma aldım, diye nasıl itiraf edeceğim konusunda tamamen deneyimsizdim. Bekâr evinin dolaplarında gerekli malzemeleri ararken Christy bana pek yardımcı olmuyordu doğrusu. Maaşımın yarısını biftek yemeği için harcamıştım ve hâlâ hissettiğim suçluluğu gidermek için pişirdiğim, *Gerçekten yalnızca seni istiyorum ama dayanamayıp baktım,* havuçlu kekinin üstüne krema sürüyordum. Bu *kimden* çıkmıştı bilmesem de erkeğin kalbine giden yolun midesinden geçtiğini söylerlerdi. Bunun aynı zamanda içten bir özre giden yol olduğunu umuyordum. Nasıl açıklama yapacağıma karar verdikten sonra dileyeceğim özür için.

Birilerini gizlice izlediğim için ilişkimizi mahvetmek istemiyordum.

"Evet, kızım. Ona ev arkadaşının mahrem yerlerini örtmesi gerektiğini söyle ve bunu gayet ciddi bir tavırla yap."

"Ama yalan söylemiş olurum."

"Doğruyu söylemiş olursun. Banyodan çıktığın anda o manzarayla karşılaşman senin suçun değil."

"Evet ama orada durup..."

"Bebeğim. Onun bunu bilmesine gerek yok. Yine de dürüst olacağım, ona sabah anlatmış olsaydın daha inandırıcı olurdu."

Uyandıktan sonra birkaç dakika içinde evden çıkmıştık ve Dominic'ten kaçabildiğim için buna çok sevinmiştim. Dün gece sarhoş hâldeyken Tyler'ın bizi aldığı barın önünden Sean'ın arabasını aldıktan sonra yürüyüşe çıktık. İlk yarım saat zonklayan başım yüzünden dırdır edip durduysam da bol bol su içip yolu yarıladıktan sonra kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Sean kapalı alanlardan nefret ediyordu. İster o arabasıyla uğraşırken yanında durup onunla sohbet edeyim, ister yüzüyor ya da yürüyüşe çıkmış olalım, açık havada daha mutluydu. Görebildiğim kadarıyla yerinde duramayan bir adamdı, Netflix'te bir şeyler izleyip koltukta yayılmayı sevmiyordu ve dinlendiği zamanlar da *asla* dinlendirici değildi. Bu adam ağzıyla, elleriyle ve aletiyle harikalar yaratıyordu ve benimle oturma odasının koltuğunda değil, bir ağaç kütüğünün üstünde seks yapmayı tercih ederdi.

Bunun iyi yanı, asla sıkıcı bir gün geçirmememizdi. Bugün alışverişe gitmek bile bir maceraydı. Benden alışveriş arabasının ön tarafına çıkmamı istemiş, arabayı reyonların arasında hızla iterken ağzımıza üzümler atmıştı. İzin günümüzde onun için yemek pişirmemi kabul etmişti ama sonradan evden çıkmak için bir plan yapacağından emindim. Sanki başını yastığa koymadan önce yorgun düşmek istiyordu. Hiçbir şeyi geleneksel şekilde yapmadığını söyleyip beni uyarmış olmasına rağmen, yeni ilişkimizin bu aşaması bana kendimizi güvende hissedeceğimiz bir ortam ayarladığımızı düşündürtüyordu. Zaten bu yüzden bugün evcilik oynuyorduk ve hiçbir şeyi mahvetmek istemiyordum. Kasabaya geldiğim ilk gün bir erkek arkadaş bulmak hiç beklemediğim bir şeydi ama Sean'ı bulmak bir mucizeydi.

Duygusal açıdan ona bağlandığım için ihanetim bana daha da korkunç geliyordu. Özellikle de bu sabahtan sonra.

Sean kıskanç bir tipe benzemiyordu ama yanılıyorsam itirafımın sonuçları çok kötü olabilirdi.

"Dediğin kadar ateşlilerse derhâl oraya gelmem gerek."

"Odaklan," dedim bir kesme tahtasını ararken. "Yeni erkek. Diğer erkeğin organını gördüm."

"Kadınları paylaştıklarını söylemiştin, değil mi?"

"Bu sadece bir dedikodu. Öyle olmalı."

"Neden?"

"Çünkü... Bilmem. Bunu hayal edemiyorum."

"Bebeğim, ucubeler burnumuzun dibindedir. Sen bunun canlı kanıtısın."

"Kes sesini. Kes sesini! Seni neden aradığımı bilmiyorum."

"Çünkü beni seviyorsun ve birden fazla erkekten hoşlandığını söylemek için can atıyordun. *Nihayet.*"

"Christy, beni dinle. Bu adama âşık olabilirim."

"Ne, şimdiden mi?"

"Biliyorum, biliyorum, daha çok erken ve aptalca ama o inanılmaz biri."

"Tamam, anlattıklarından buna inanıyorum. Sadece dikkatli ol, tamam mı?"

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Bilmiyorum. Sana vermem gereken tavsiye bu. Âşık olmaya başladığında durmak mümkün değildir, öyle değil mi?"

"Doğru. Bu bir felâket."

"Abartma. Ona ev arkadaşını çıplak gördüğünü söyle, bu iş bitsin."

"Tamam. Söyleyeceğim."

"Tanrı aşkına, bir de fotoğraf çek. Tanrı kameralı telefonları özellikle bu gibi durumlar için icat etti."

"Sean onunla birlikteyken yanımda telefon taşımamı istemiyor. O geri dönmeden önce telefonumu saklamam gerek." Bunun kulağa garip geldiğini bildiğim için yüzümü buruşturdum. Telefonun diğer ucunda sessizlik oldu.

"Biraz kontrolcü bir davranış, değil mi?"

"Telefonun dikkat dağıtması hoşuna gitmiyor. Birlikte olduğumuzda âna odaklanmamı istiyor."

"Aslında kulağa çok seksi geliyor."

"Dedim ya, o farklı biri."

"Pekâlâ, bu meseleyi çabucak hallet. Sean çıldırırsa en azından ileride değil de hemen öğrenmiş olursun."

"Haklısın, Christy. Ona çoktan kapılmış durumdayım. O farklı düşünmemi sağlıyor, bana hissettirdikleri... Off, ne yapıyorum ben?"

"Korktuğunu biliyorum ama geçmişin seni etkilemesine izin verme. Kaç zamandır böyle bir şey olması için dua ediyordum. Seni seviyorum. Yarın beni ara."

"Seni seviyorum." Telefonu kapattıktan sonra hemen arabama koştum ve istemeye istemeye telefonu torpido gözüne kaldırdım ama anlaşmamızdan hoşlanmasam da bugünden itibaren ona saygı gösterecektim. Telefon konusundaki kuraldan bahsederken ciddi olduğundan emindim. Mutfağa döndükten sonra salata sosuna biraz daha baharat ekledim ve durumu düşünürken domatesleri kesmeye başladım.

Christy haklıydı. Abartacak bir şey yoktu. Pireyi deve yapıyordum.

Dominic kimsenin onu öyle görmesini istemiyorsa çıplak uyumamalıydı ve ben de gördüklerimi unutmalıydım. Büyük ihtimalle, Sean bunun komik olduğunu düşünecekti.

Eminim ki Jared'ı seks yaparken yakaladığın zamanı komik bulduğun gibi o da bunun komik olduğunu düşünecektir.

Ancak Sean eski erkek arkadaşım değildi ve bir oğlanın hatalarının bedelini ona ödetmemek için elimden geleni yapıyordum. Akşam yemeğinden önce olanları anlatmaya karar verdim. Plastik bir kesme tahtasının üstünde soğan keserken ön kapının kapandığını duyunca gülümsedim. Sean ilk gidi-

şimizde almayı unuttuğumuz biraları almak için markete geri dönmüştü.

"Çabuk geldin," diyerek mutfaktan dışarı adım atınca Dominic'le burun buruna geldim. Gözleri irileşmiş bir hâlde bileğimi kavrayıp sertçe salladı ve bıçağın ona saplanmasını son anda engelledi. Kulaklıklarını çıkarıp öfkeyle bana bakarken ne yapacağımı bilemedim.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?!"

"Ö-özür dilerim. Sean olduğunu ve beni duyduğunu sandım."

"Belli ki bir halt duymamışım." Mutfakta etrafına bakınırken öylece kalakaldım. "Ne yapıyorsun?"

"Belli ki yemek pişiriyorum," diyerek çıkıştım. "Bu kadar kaba davranmana gerek yok."

Kızmamı komik buldu. "Bifteğimi az pişmiş severim."

"Bu Tyler'ın bifteği."

"Artık benim." Arkamdan uzanıp ağzına bir çeri domates attı.

"Senin için hiçbir şey pişirmem."

Beni kendisine çekti ve bakışlarını dudaklarıma diktiğinde nefesim kesilir gibi oldu. "Benim evim, *benim kurallarım*. Birimiz için yemek pişiriyorsan, *hepimiz* için pişirirsin."

"Ama burası aynı zamanda Sean'ın evi, bunlar benim ellerim ve bunu yapmaya hakkım var."

Yüzünde küstah bir ifadeyle gülümsedi. "Evcilik oynamayı seviyorsun demek?"

"Evcilik oynamıyorum. Ben yemek yapıyorum..."

"Erkek arkadaşın için mi? Şirin. Sean'ın erkek arkadaşın olduğunu mu sanıyorsun?" Beni bırakınca aramıza düşen bıçağı aldım ve işimin başına dönerken içimden ona fırlatmak geçti.

"Öyle demedim. Erkek arkadaşım olduğunu söylemedim."

"Söylemene gerek yok. Sana bir tavsiye vereyim, bağlanmamaya dikkat et, tatlım."

"Öyle mi? Sen ne biliyorsun ki?" dedim öfkeyle, bıçağı arkamdaki tezgâha indirerek.

Sırıtıp buzdolabını açtı ve bir şişe su aldı. Ben onu süzerken kana kana suyu içti. Gür siyah saçları dağınıktı, çıplak göğsü bir ter tabakasıyla kaplıydı ve su damlaları mutlu bir iz bırakarak belirgin karın kaslarının üstünden aşağı süzülüyordu. Bakışlarımı kaçırdım ama onun dikkatle bana baktığını hissediyordum. "Seni ormanda beceriyor, değil mi?" Gözlerinin içine baktım ama ağzımı açmadım. "Dur tahmin edeyim. Seni güzel bir şelaleye götürdü, değil mi?"

Suratıma tokat atmış gibi hissettim. Daha da kötüsü... oyuna geldiğimi hissettim ama hemen toparlandım.

"Aslında, hayır. Beni ilk olarak Nova'sında becerdi."

Buna yanıt olarak kıs kıs gülmesi beni çileden çıkardı. "Demek bir arka koltuk kızısın?"

"Ne oldu, kıskandın mı? Burada senin için yemek pişiren bir kız göremiyorum. Büyük bir olasılıkla bu kadar aptal bir kadın yoktur dünyada."

Bana doğru bir adım attı, boşalan şişeyi arkamdaki tezgâha koydu ve o kadar yaklaştı ki başımı kaldırmak zorunda kaldım. "Pis, meni kaplı bir ağızdan çıkan çirkin, nefret dolu sözler."

Geriye çekildim ve ona tokat atmak için kaldırdığım elimi bir anda yakalayıp şortunu zorlayan ereksiyonunun üstüne koydu. "Dikkatli ol, şiddet beni *tahrik eder*." Başını yana eğdi ve gözlerinde, ışığın bıçaktan yansımasını andıran bir parıltı belirdi. "Ben bir psikiyatristin erotik rüyasıyım."

Elimi taş gibi sertleşmiş aletinin üstünde gezdirirken ondan kurtulmaya çalıştım. Öte yandan, ne kadar büyük olduğunu hissetmemek neredeyse imkânsızdı. Bu hastalıklı durum midemi bulandırdı.

"Şanslarına küssünler, ben zayıf değilim."

"Ben zayıf değilim."

Ter içinde olmasına rağmen tertemiz kokuyordu. "Seni ağaca yaslayıp becerdiğinde boşalıyor musun?"

Arkasına baktım ve Sean'ın içeri girmesini umut ettim ama öyle olmadı.

"Bana bak, *Yavru Köpekçik*," dedi tiksintiyle.

"Bırak beni."

"Çoktan bıraktım ama sen gayet iyi gidiyorsun." İşte o anda parmaklarımın aletini kendiliğinden okşadığını fark ettim. Elimi hemen geri çektim ve pis kahkahaları odayı doldurdu.

"Neden böyle davranıyorsun? Sana hiçbir şey yapmadım."

"Belki sadece senden hoşlanmıyorumdur."

"Belki bu da beni zerre kadar ilgilendirmiyordur."

Bana yaklaşıp sertçe çenemi tuttu. "Ama ilgilendiriyor."

Tam ön kapı açılıp kapanırken çenemi elinden kurtardım. Sean içeri girdiğinde tepeden tırnağa titriyordum. Yüzüme şöyle bir baktığı anda gülümsemesi silindi.

"Sevgilin az önce aletimi okşadı," dedi Dominic, hava durumundan söz ediyormuş gibi. Sean'ın getirdiği torbaların birinden bir bira aldı, kapağını açıp eviyeye fırlattı. Ağzım açık kaldı. Dominic omzunu silkip, "Beni uyurken izlemeyi de seviyor. Bilmek istersin diye düşündüm," dedi.

Gözyaşlarım akmak üzereyken öfkeyle başımı sallayarak Sean'a baktım. "Bu doğru değil, Sean, doğru değil."

Sean torbaları yere koydu, bir küfür savurdu ve sıralamaya başladığım itirazları susturmak için parmağını havaya kaldırıp Dominic'in peşinden yukarı kata çıktı. Özenle hazırladığım özür yemeğim yanarken şaşkınlıktan afallamış hâlde mutfakta dikiliyordum.

On Yedinci Bölüm

EVDEN DIŞARI FIRLAMIŞ arabaya doğru koşarken Sean bana yetişti.

"Cecelia."

"O lanet bir şeytan." Suçluluk, utanç ve öfke hissediyordum. "Inan bana, öyle biri değil."

Arabamın kapısını açtım ama Sean çarparak kapattı. "Bizi etkilemesine izin verme."

"Aletine dokunmadım." Yalan söylüyordum, ona yalan söylüyordum. "Dokundum ama onun kastettiği gibi değil." Ben bıkkınlıkla oflarken Sean gülümser gibi oldu. "Cinsel anlamda ellemedim. Onu... onu çıplak gördüm. Bu sabah. Kapısı ardına kadar açıktı ve yatağında yatıyordu. Çıplaktı. Onu gördüm."

Gülümsemesi dudaklarına yayıldı. "O piç elinde olsa çıplak çalışırdı. O bir nüdist. Endişelenmene gerek yok."

"Sahi mi?"

"Evet, sahi. Bugün bu yüzden mi gergindin? Kızacağımı mı sandın?"

"Ne bileyim..." Başımı salladım. "Garip bir durumda kaldım."

"Dominic bir durumu çarpıtmakta ustadır. Yeni bir şey değil." Dikkatle bana baktı. "Gördüğün şey hoşuna gitti mi?"

"Ne?" Hayretle ona baktım.

"Bu soruyu sormanın başka bir yolu yok, Cecelia."

Geri adım atmıyordu ve beni çok iyi tanıyordu. Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Sean'a yalan söylemek istemiyordum. "O çekici biri ama..."

"Ya bu sabahki oral seks?" Kaşlarını kaldırdı ve gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Bunun nedeni ya suçluluktu ya uyarılmıştın ya da her ikisi."

"Ev arkadaşının Şeytanın Oğlu olduğu konusuna geri dönebilir miyiz?"

"Konuyu değiştiriyorsun," diyerek güldü. "İlginç."

"Kes sesini. O çekici bir adam ve bunu biliyor. Onun için birkaç sıfat daha bulabilirim."

Sean ensemi tuttu ve burnunu burnuma yaklaştırdı. "Senin için deli oluyorum. Bunu biliyorsun, değil mi? Dün gece inanılmazdı."

Ben de ona gülümsedim. "Hislerimiz karşılıklı. Ben sadece sabah olanları sana nasıl anlatacağımı..."

"Bakmakta bir sakınca yok, Cecelia," dedi sakin bir sesle. "Ayrıca o suçlu sakso da çok hoşuma gitti."

"Ondan gerçekten ama gerçekten hiç hoşlanmıyorum."

"Önemli değil." Geri çekildi. "O burada yaşıyor. Bu yüzden, şimdi mutfağa girip yemek hazırlıklarını bitir yoksa o kazanır."

"Aklını mı yitirdin? Eve girmeyeceğim. Sözlerimi çarpıttı..."

"Ona karşı güçlü davranmalısın ve bunu ilk baştan yapmalısın yoksa seni ezer geçer." Bu sözleri bir emir gibiydi ve ses tonu dün akşamki gibi gayet sertti. Cesaretimi yitirir gibi oldum.

"Sean, şelaleye gittiğimizi nereden biliyor?"

Sean'ın bakışları donuklaştı ve boş boş bana baktı. "Demek kazanmasına izin vereceksin."

"Bana yanıt verecek misin?"

Sessizliği de bir yanıttı. Bakışlarındaki ifadenin ne anlama geldiğini anlamaya çalıştım ama pes etmedi.

Başkasının davranışları için özür dilemeyecekti. Dahası, kurban rolü oymamamı kesinlikle istemiyordu. Ne kadar öfke-

lensem de çok haklıydı. Gidersem ve Dominic'in söylediklerinin ilişkimize zarar vermesine izin verirsem o kazanacaktı.

Omuzlarımı geri attım ve arabaların arasından eve doğru yürüdüm.

"Hakla onları, bebeğim," diye seslendi Sean gülerek.

Ben salatamdan bir lokma alıp gülümsediğimi gizleme gereği görmeden yemeğimi yerken Dominic öfkeyle fazla pişmiş bifteğine bakıyordu.

Göz göze geldiğimizde Dominic hafif bir ıslık çaldı. Sean'ın spitz cinsi köpeği Brandy merdivenlerden aşağı inerken Dominic bifteği olduğu gibi arkasına fırlattı.

"Onu bütün olarak çiğneyemez, geri zekâlı," dedi Sean. Bifteği alıp bir kesme tahtası kullanmadan tezgâhta gümüş takımın bıçağıyla ufak ufak kesti.

Hayvan.

"Belki de gerçek bir köpek almalıydın, bir banyo süngeri değil," dedi Dominic.

Elimde olmadan güldüm. Sean beni Brandy'yle tanıştırdığında bu kadar narin dişi bir köpekle karşılaşacağımı düşünmemiştim ve bu yüzden onunla çok dalga geçmiştim.

"En azından o komik," dedi Dominic beni süzerek. "Sen de numaralar yapabiliyor musun?" Çatalını brokolisine sapladı.

Sean dikkatle beni izliyordu. Bir an için tabağımı Dominic'e fırlatmayı düşündüm ama leziz bifteği ziyan etmemeye karar verdim.

Hem tam olarak neler oluyordu? Bir Sean'a bir Dominic'e baktım ve aralarında kaçamak bir bakışma görmedim ama Sean neden beni savunmuyordu? Tek kelime etmemişti. Kendimi

savunmamı istediğini biliyordum ama destek neredeydi? En azından *bir şey* söylemesi gerekmez miydi? Bunun yarattığı öfkeyle Dominic'e döndüm. Koşudan döndüğü için teni biraz kızarmıştı ve duştan yeni çıkmış, siyah saçları dağılmıştı. O güzel piç suratında kibirli bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Bana bak, Büyük Arıza. Bir tür kişilik bozukluğun olduğu belli ama en azından bifteğimi yiyene kadar uslu uslu oynar mısın?"

Sean başını geriye attı. "Büyük Arıza. Bu iyiydi, bebeğim."

"Arka Koltuk Kızı onu Nova'nda becerdiğini söyledi," dedi Dominic. Lokmam boğazıma kaçtı. Lokmamı yutup su bardağımı kaptım ve derhâl Sean'a baktım. Bu adam söylediğim her şeyi, her sözcüğü bana karşı kullanacaktı.

Sean kaşını kaldırıp bana baktı ve öfkeli bakışlarımı Dominic'e çevirdim. "Demek sözleri çarpıtmak hoşuna gidiyor?"

"Cahil insanlarla oyun oynamayı severim," dedi birasını yudumlayarak. "Hobimdir."

"Siktir git, Dominic. Bu da hobin olsun."

Düşünüyormuş gibi üst dudağını yaladı ve başını salladı. "Hayır, aslında erkek arkadaşın içeri girmeden önce çektiğin otuzbiri bitirmeni tercih ederim." Sean'a döndü. "Bu arada, yerinde olsaydım ona karşı kalkanlarımı indirmezdim. Sen gelmeden önce senden erkek arkadaşı olarak söz etmekten *çekindi*. Hem bu yüzden hem de sabah beni dikizlediği ve okşadığı için annenle tanıştıracağın türden bir kız olduğunu sanmıyorum."

Gümüş çatal bıçağımı masaya atıp öfkeyle onlara baktım. "Dalga mı geçiyorsunuz?" Bakışlarımı Sean'a çevirdim. "Ağzını açıp bu pisliğe *tek* kelime etmeyecek misin?"

"İnan bana," dedikten sonra iç çekti, "bir şey söylesem de faydası olmaz."

Ayağa fırladım. "Afiyet olsun."

"Aa bakın, bir kırılma noktası varmış," diye cık cık etti Dominic. Çantamı toparladım. "Çok şaşırtıcı."

Kapıya doğru ilerlerken arkamdan konuşmaya devam ettiğini dudum. "Onun doğru kız olmadığını sana söylemiştim."

"Ona biraz zaman ver."

Artık bu saçmalığa tahammül etme ve konuşmalarının ne anlama geldiğini çözme noktasını aşmıştım. Tam kapıyı açmak üzereyken Tyler içeri girdi. "Selam, kızım..."

"Selam, Tyler, kusura bakma... affedersin," deyip yanından geçtim. Ağlamak üzere olduğumu hissedip kapıyı arkamdan çarparak kapattım.

Öfkeden deliye dönmüş hâlde arabamın yanında dururken Tyler'ın arabasının yolu tıkadığını fark ettim. Bunu kasıtlı olarak yapıp yapmadığını bilmiyordum ama o da bunu fark etmişti ve işimi kolaylaştırmayacaktı. Ön kapının açılıp kapandığını duymadan önce dakikalarca sıcakta bekledim. Sean dışarı çıkınca bakışlarımı kaçırdım.

"Bütün gece arabanın kapısına mı bakacaksın, Yavru Köpekçik?"

Ona bakıp gülümsediğini gördüğümde iyiden iyiye sinirlendim. "Hepiniz pisliksiniz."

Başını önüne eğdi. "Olabilir."

"Olabilir mi?" Arabanın yanından yürüyüp çantamı kaputun üstüne attım. "Olabilir mi? Ne tür bir oyun oynuyorsunuz siz?"

"Oyun değil. Sana onun tahriklerine kanmamanı söyledim ama yine de kandın."

"Korkunç bir adam. Ayrıca *'doğru kız değil'* de ne demek?"

"Aynen dediği anlama geliyor. Onu haklı çıkarıyorsun."

"Neden ona bir şey kanıtlamam gerekiyor."

"Bir şey kanıtlaman gerekmiyor ama onun evine girip çıkacaksan bir yolunu bulmalısın."

"Neyin bir yolunu bulmalıyım?"

"Onunla anlaşmanın."

"Onunla mı?" Ofladım. "İmkânsız."

"İmkânsız değil. *Olasılıksız*."

"Sean, saçmalamayı kes. Dominic beni rahat bırakmayacak, anladın mı? O kadarı belli."

"O zaman kendini savun."

"Nasıl? Onu pataklayayım mı?"

"Fena olmazdı." Muzip ses tonu beni sinir etti.

"Bu durumu komik mi buluyorsun?"

"Hem de çok ama hakkını yiyemem, bir ara gayet iyi idare ettin."

"Demek bu bir *oyun*."

"Hayır, bir irade testi ve gerçekten senin kazanmanı umuyorum."

"Bunu söylüyor olamazsın."

"Söyledim. Yine söyleyeceğim. Bunu yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum. Seni korkutmasına izin verme."

"Bu kadar mı?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu kadar."

"Bir başka karar."

Burnunun ucuna vurdu.

"Bana şerefsizin biri olmayacağını söylemiştin. Buna başka ne denebilir?"

İç çekti. "O hâlde seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim ama çok daha kötü şeyler de yapabilirim."

Fiziksel olarak kalbimin resmen geri çekildiğini hissettim. O anda çekip gidebilirdim ve içimdeki ses bana bunun akıllıca olacağını söylüyordu ama bu davranışlar tanıdığım Sean'la çelişiyordu. Ona bakarken büyük bir ikilemde kaldığını hissettim.

"Sizler başka bir gezegende yaşıyormuş gibisiniz."

"Burası eğlenceli," dedi alçak sesle, "ama seninle birlikte çok daha güzel bir gezegen."

Başımı salladım. "Senin hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum."

"Seninle aynı durumdayım. Bu da her şeyi daha ilginç kılıyor, değil mi?"

Ona bakakaldım. "Ben sanmıştım ki bizim..."

"Bizim ne?"

Büyük bir hayal kırıklığı hissettim. "Tanrım, ne kadar aptalım. Bu kötü bir fikirdi." Çantamı almak istedim ama nefesini sertçe dışarı vererek beni durdurdu.

"Cecelia, olmaması gereken şeylerin olmasına izin veriyorsun."

"Sen de öylece durmuş izliyorsun. Ne yaptığını sanıyorsun, Sean?"

Yüzümü tuttu, başını eğip beni öptü. Geri çekilip onu ittiğimde hafifçe güldü.

"Gitmek istiyorum. Tyler'a arabasını çekmesini söyle."

Bakışları donuklaştı. "Ona kendin söyle."

"Tamam!" Hışımla eve girdim ve Tyler'la Dominic'in oturma odasında PlayStation oynadıklarını gördüm.

Hiç şaşırtıcı değildi.

"Tyler, arabanı çekebilir misin?"

Tyler Dominic'e baktı. "Bu oyundan sonra."

"Ciddi misin?"

"Evet. Sakin ol, bebeğim."

Sean arkamda duruyordu. Koltuğun tepesine dikilmiş boş yere bana yardım etmelerini beklerken sıcaklığını sırtımda hissettim. Hissettiğim öfke katlanarak artarken başımı çevirip dikkatle beni izlemekte olan Sean'a baktım. Hemen hemen bir saat önce günüm kusursuz geçiyordu. Sean'la aramız iyiydi, gayet iyiydi ama sonra Dominic mutluluğumuzu ezip geçmişti. Günü, özenle planladığım yemeği ve tatlıyı.

Tatlı.

Öfkeden köpürür hâlde mutfağa gittim ve daha önceden üstüne krema sürdüğüm, Sean'ın çok sevdiği havuçlu keki aldım. Sonra Dominic'in oturduğu yere gidip keki başının arkasına çarptım. Ben elimde dağılan kekin birazını alıp Sean'ın gülümseyen yüzünün yan tarafına tokat atar gibi yapıştırırken Dominic ayağa fırladı.

"Size tatlı ikram etmeden gitmek istemedim. Şimdi hepiniz siktirip gidebilirsiniz."

Elimdeki kek kalıbını yere atarken Dominic uzaktan kumandayı bir kenara fırlattı ve intikam isteyen bakışlarıyla beni oraya mıhlamaya çalıştı ama Tyler'ın sehpanın üzerinde duran anahtarlarını kapıp ön kapıya koştum.

Sean'la Tyler'ın kahkahaları açık kapıdan dışarı taşarken Tyler'ın kamyonetine binip motoru çalıştırdım ve hızla garaj yolundan çıkarak yolun ortasında çalışır hâlde bıraktım. Sean'ın parmağıyla yüzüne bulaşan kremanın tadına bakarak yanında beklediği arabama koştum.

"Çok lezzetliymiş, bebeğim."

Tam ona bağırmak üzereyken beni yakalayıp omzuna attı. Baş aşağı dururken poposunu yumrukladım.

"Beni *hemen* yere bırak."

"Hayatta olmaz, bu kremanın boşa gitmesine izin veremem." Beni eve soktuğunda Dominic mutfakta lavabonun başına geçmiş gömleğini çıkarmak üzereydi. Sean kasıtlı olarak basamakları ağır ağır çıkarken Dominic buz gibi bakışlarını üstüme dikti. Orta parmağımı kaldırdım, Dominic gözden kaybolana dek ona pis bir gülümsemeyle baktım.

Sean yatak odasının kapısını kapattı ve beni yere bıraktı, sırtımı kapıya dayayıp bana yaklaştı. Krema kaplı yüzüyle beni sinir edecek kadar yakışıklı görünüyordu, başını eğerken yüzümü diğer tarafa çevirip öpücüğünden kaçtım.

"Böyle daha iyi," dedi kremayı yüzüme bulaştırırken. Tehditkâr bir gülümsemeyle bana bakmasından bir an sonra prezervatif paketinin yırtıldığını duydum.

On Sekizinci Bölüm

MOLA.

Mola vermek istedim.

Bir erkek gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa genellikle yalancı olduğu ortaya çıkardı.

O gece, Sean'ı yatağında uyurken bırakıp ayrıldığımda bunu düşünüyordum.

Dört haftadır aklımı zorlayan Alfred Sean Roberts bilmecesinin parçalarını birleştirmeye çalışmıştım ama benimle ilgili gerçek niyetinin ne olduğunu anlamaya yaklaşamamıştım. Zararsız değildi, bunu biliyordum ama iyi mi yoksa kötü bir adam mıydı, bilmiyordum.

Belki her ikisi birdendi.

Ona veda etmeden çekip gittikten sonraki iki gün boyunca mesajlarını görmezden geldim ve o iki gün beni fabrikada yalnız bıraktı. Özür dilemeye niyeti yoktu.

Mesajlarına yanıt vermediğimde ayaklarıma kapanmadı. Öfkeyle ateşlenen inanılmaz bir seks deneyimi yaşamış olmamıza rağmen ondan beklediğim tam da buydu. Gerçi her ne kadar muhteşem olsa da benim için barışma seksi değildi. Hâlâ beni savunmamasına kızgındım. Yine de Sean söz konusu olduğunda beklenmeyeni beklemem gerektiğini öğrenmiştim.

Kardeşi olarak gördüğü adamın bana bu kadar boktan davranmasına neden izin verdiğini anlasaydım benim için her şey daha kolay olurdu.

Bu yüzden şimdilik öfkeli olmak yeterliydi.

Ne olursa olsun geri çekilmeye karar vermiştim. Açıkçası birine bu kadar kısa sürede kapılmak benim gibi bir kız için tehlikeliydi.

Sırf bunun için mi ortalığı karıştırıyordum?

Sean'a pek çok gözlemiyle ilgili olarak hak veriyordum. Bunlardan biri de birçok açıdan programlandığımızdı. Tabii ki öyleydik ama bir yanım kendimizi farklı bir şekilde programlayabileceğimizi, hatta yozlaşabileceğimizi biliyordu.

Geçmişte yaşadıklarımdan, sorunlu ve soru işaretleri oluşturan erkeklere daha da büyük bir çekim duyduğumu biliyordum.

Hatalarımı tekrarlamamaya kararlıydım.

Acı çekmediğim sürece yeterince şiddetli ve yeterince derinden sevmediğim gibi hatalı bir teori geliştirmiştim ve bu sağlıklı bir düşünce değildi.

Brad'e kalbimi ve bekâretimi vermiştim, fazla beklentim olduğunu düşündüğü için ayrılmıştık.

Jared'la da aynı şeyi yaşamıştım. Bana ihanet ettiği için onu affetmeme ramak kalmıştı.

Ama sonra kendimi seçmiştim.

İşin aslı, aşk hikâyemden ve bunu paylaşacağım erkekten çok şey bekliyordum.

Tutku, midemde uçuşan kelebekler ve peri masallarından çıkma bir iki büyülü an yaşamayı bekliyordum. Kavga ettiğimizde canımın yanmasını istiyordum. Seks yaptığımızda tüm benliğimle hissetmek istiyordum. Bir erkek beni sevdiğini itiraf ettiğinde bunu kalpten söylemesini istiyordum. Kelimelerin doğruluğunu sorgulamak istemiyordum. Aşk tarafından sahiplenilmeyi, ele geçirilmeyi, yönetilmeyi ve kendimi kaptırmayı istiyordum.

Bunlar aşırı istekler miydi?

Belki öyleydi, belki de çok fazla aşk hikâyesi okumuştum.

Şimdiye dek öğrendiklerim yüzünden belki de çok şey bekliyordum.

Özellikle de beni savunamayan, âşık olmaya başladığım adamdan.

Olay mı çıkarmıştım? Hayır, Dominic olay çıkarmıştı.

Sean'dan çok şey mi bekliyordum?

Bunu yaptığımı düşünmek beni üzüyordu. İstediklerimin çoğunu bana zaten verdiği için umut ettiğim kişi olamadığını düşünmek üzücüydü.

Onu kaybetmemek için taviz vermeli miydim? Kesinlikle hayır.

Sean haksızdı. Dominic haksızdı. Kendi tarafımı tutacaktım.

İki kötü örnek deneyimlemiştim ve tehlike sinyallerini tanıyordum.

Bir yanım hastalıklı kalbimin kalıtsal olduğunu, genlerime kodlandığını düşünüyordu. Dahası annemin seneler içinde kendini düşünmediği için nasıl yıkıldığını, son felaketini her zaman daha büyük bir felaketin izlediğini ve her şeyin daha iyi olacağını umduğunu da görmüştüm.

Son erkek arkadaşıyla görüşmeye başladığından beri o yanı durulmuştu ama beklediğini hiçbir zaman elde edemediğini biliyordum. Senelerce ona bu hisleri yaşatacak birisini aramıştı ama elindekine razı olmuştu. Pes etmişti ve bunu ikimiz de biliyorduk.

Hayatımı annemden farklı yaşayacağıma yemin ettiğim hâlde aynı hastalıktan muzdariptik. Sonu kötü bitmeye mahkûm, her şeyi yakıp tüketen, insanın ruhunu ele geçiren, dram dolu aşk öyküleri yaşamayı istemiştik. Kalbimi annemden miras almıştım ve onunki gibi aman vermez, iflah olmazdı.

Korksam da pes edemezdim. Kendim için hayal ettiklerimin merkezinde aşkı bulmak yatıyordu. Başka hayallerim, beni

ayakta tutmaya yetecek başka hayallerim de vardı. Tatmin edici bir kariyer sahibi olmayı istiyordum elbette ama hayatta bir kez karşıma çıkabilecek türden bir aşk pazarlık konusu değildi. Hayatım kötü örneklerle dolu olduğu hâlde böyle bir aşkın var olduğuna hâlâ inanıyordum.

En büyük umudum her şeyi yakan, tüketen türden bir aşk bulmaktı. En büyük korkumsa böyle bir aşk yaşamaktı.

Sean içimdeki o aşka susamış kızı ortaya çıkarmıştı ama bir an sonra umutlarını söndürmüştü.

Aslında bir yanım Sean'a âşık olmanın kötü sonuçlanacağını zaten biliyordu. Hissettiklerim çok fazlaydı, tüm bunlar bir aya sığamayacak kadar yoğundu.

Ama bunu istememiş miydim?

Belki de şimdilik kalbimdeki bağımlının sesi yerine, kafamın içindeki mantığın sesini dinlemeliydim. Bana, sonu hayal kırıklığıyla bitmeyen tutku dolu ilişkilerin de var olduğunu söyleyen sesi.

İşin aslı, bu duruşu sergilemek işkenceden farksızdı. Onu çok özlüyordum.

Yine de kararıma bağlı kalacaktım çünkü aptal durumuna düşmekten usanmıştım. Sean bu açıdan da haklıydı.

En başından kendi ilkelerime bağlı kalmazsam çıtayı düşük tutmuş olurdum.

Bu yüzden öfkeli kalmaya devam edecektim.

Lanet erkekler.

Keyfim kaçmış hâlde çatalımla yemeğimi didiklerken Roman'ın profiline ters ters bakıyordum.

Nane soslu kuzu pirzola ve biberiyeli patates. Aklıma gelebilecek en gösterişçi yemekti bu. Kuzu etinden *nefret* ederdim. Ben ona buz gibi bakışlar atarken Roman da aynı şekilde bakışlarıma karşılık verdi. Orta yaşlı erkeklerin olabildiği kadar yakışıklıydı. Bir an için annem onunla tanıştığında nasıl görünüyordu diye merak ettim. Sean kadar çekici miydi, onun

kadar güven veren biri miydi? Annemi incitmeden önce güven oyununu oynamış mıydı? Yoksa mesafeli görünüşü annemi ona karşı koyamayacağı kadar meraklandırmış mıydı? Ona defalarca sorduğum hâlde bana hikâyenin ayrıntılarını hiç anlatmamıştı. Hayatının o kısmından söz etmek istemiyordu ve üzücü olduğu için anlatmadığını düşünüyordum. Roman'ın kızı olmak bu kadar huzursuz ediciyse hayatındaki kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebilirdim.

"Yemeğinde bir sorun mu var, Cecelia?"

"Kuzu eti sevmem."

"Küçükken seviyordun."

"Sizi mutlu etmek için zorla yiyordum."

"Artık babanı mutlu etmek gibi bir derdin yok sanırım."

"Büyüdüm. Keyif aldığım şeyleri yemeyi tercih ediyorum."

Roman etini kesti, yeşil sosa batırıp duraksadı. "Cecelia, hayatının büyük bir kısmını kaçırdığımı..."

"Sekiz sene," dedim ağzımı silerken. "Burada ne işim olduğunu anlamıyorsam beni bağışlayın."

"Bu akşam çok aksisin."

"Merak ettiğim şeyler var."

"Anlıyorum." Bilekleri masanın kenarında kaldı. Çatalı ve bıçağını zarif bir şekilde tutuyordu. Bu yemekler midemi bulandırıyordu. Biz bir aile değildik. Ben onun şirketinin bir parçasıydım.

"Sen mirasımın bir parçasısın. Tek çocuğumsun." Kaçırdığı seneler için özür dilemiyordu. Uzun süre hayatımda olmadığı için bir mazeret öne sürmüyordu. Sadece duygusuz basit yanıtlar veriyordu. Roman'ın biriyle yakın olduğunu hayal bile edemiyordum. Annem bu aşağılık herifi severken harika zaman geçirmiş olmalıydı.

"Son konuşmamızda annenizle babanızdan söz etmiştik. Varlıklı bir ailede mi büyüdünüz?"

Kaşlarını çattı. "Öyle sayılır."

"Ne demek istediğini açıklar mısınız?"

"Annem babamla evlendiğinde makul miktarda bir mirasa konmuştu ama ufak servetlerini artırmak yerine heba ettiler ve beş parasız bir hâlde öldüler. Hata yaptıkları nokta buydu."

"Yakın mıydınız?"

"Hayır."

"Neden?"

"Sevgi gösteren insanlar değillerdi. Sakın kaba bir yorum yapma. Bazılarının bunun bir eksilik olduğunu düşündüğünü biliyorum."

"Sadece nabzı atan insanlar."

Lokmasını ağır ağır çiğnedi ve dikkatle bana baktı. "Emin ol ki kanım kırmızı. Aynı kan senin damarlarında da akıyor."

"Size hiç benzemiyorum."

"Sivri dillisin."

"Beni umursuyormuş gibi rol yapmanıza gerek yok, Roman. Madem beni hayatınızda istemiyordunuz, neden son anda tüm bunların parçası oldum? Bir çek yazıp benden kurtulabilecekken neden bana herhangi bir şey veriyorsunuz?"

Bardağını yavaşça dudaklarına götürüp bir yudum aldı. "Seninle ilişkimizi nasıl ele aldığımla ilgili olarak pişmanlık hissediyor olabilirim."

"Olabilir misiniz?"

"Pişmanım." Bardağını masaya koydu ve peçetesini dudaklarına bastırdı. "Müsaadenle. Bir işimle ilgilenmem gerek."

"Sizinle sohbet etmek çok güzeldi, *Efendim*."

Regl dönemim başlamak üzereydi ve bu köpekbalığının kan kokusu aldığından emindim. Tersleyen tavrımın muhatabı Roman Horner olmasaydı belki kendimi kötü hissederdim. Ama bu akşam boktan muhabbetlerle rol yapmaktan sıkılmıştım.

Kapıda durup bana döndü. Konuşmadan önce ona bakmamı bekledi. "Günün birinde babalık yapmayı umut ettiğim için sana soyadımı verdim. Sonra bunun asla mümkün olmayaca-

ğını anladım ve en azından maddi açıdan sana yardım [illegible] istedim. Bu başarısızlığım için sana mirasımı bırakıyorum. Senden istediğim tek şey, ufak bir rol oynaman. Olanları telafi etmeyeceğini biliyorum ama sana verebileceğim tek şey bu."

"Annemi sevmiş miydiniz?" diye sordum boğuk bir sesle. Sesim ağlamaklı çıktığı için kendime kızdım. "Hiç gerçek anlamda birini sevdiniz mi?"

Bana bakıyor gibi görünse de bakışları geçmişe gitmiş gibi dalgın bir hâl aldı, aynı anda yüzünü buruşturdu.

"Denedim." Bu itirafından sonra beni masada yalnız bırakıp gitti.

Gözlerimdeki yanma hissini ve bu yüzden yanağımdan aşağı süzülen bir damla gözyaşını umursamamaya çalıştım. Bu kadardı. Bunu iliklerimde hissediyordum. Babamın bana karşı hisleriyle ilgili yapacağı tek itiraf buydu.

Senelerce merak ettikten sonra nihayet yanıtı duymuştum.

Denemişti.

Babam az önce beni sevmediğini itiraf etmişti.

Parmağımla gözyaşımı alıp dikkatle inceledim. Roman Horner büyük olasılıkla bir vâris yerine zamanında annemin kürtaj yaptırmış olmasını tercih ederdi ve çarpık bir şekilde geride bir miras bırakarak kendisini affettirebileceğini düşünüyordu.

Parmaklarımın arasında tuttuğum, var olduğunu bile bilmediğim umut dolu gözyaşı damlasını ezdim ve en sonunda kendime ondan nefret etme izni verdim. Mazoşist kalbin fantezilerinin, gerçekleri içeren herhangi bir deneyimden çok daha iyi olduğunun kanıtını görmüştüm.

Elde ettiğim bu yeni bilgiyle geri çekilmeye karar verdim.

On Dokuzuncu Bölüm

HER ŞEYİ OLURUNA bırakmıştım. Mesajlar kesildiğinden beri aradan günler geçmişti ve hâlâ bunun benim için sorun olmadığına kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Sean boktan davranışlarına karşı bir duruş sergilediğimi kabullenemiyorsa zaten umutsuz vakaydık.

Güzel dudaklarından çıkan her yalana kanmıştım ama en sonunda suratıma sert bir tokat yemiştim.

Tam zamanında kendime gelmiştim.

İşin daha da kötüsü fabrikadaki zorbam, günlerimi daha da işkence çekeceğim bir hâle getirmeyi kendine görev edinmişti. Ne söylediğini anlamasam bile mola odasında benimle İspanyolca konuşarak dalga geçmeye başlamıştı ve dün gece vardiyamız sona erdiğinde beni duvara itmişti. Benden nefret ediyordu ve her vardiyada bunu gösteriyordu. İhtiyacım olan son şey, bunu köşe bucak kaçtığım şefime rapor etmekti.

Biraz daha güneş kremi sürüp şezlonga uzandım ve tenimde güneş ışınlarını hissettim. Enerjimi toparlayabilmek için o çok ihtiyaç duyduğum izin günümü yalnız geçiriyordum. Keşke libidom da bana uyum sağlasa diye geçirdim içimden.

Sean o yanımı yeniden uyandırmıştı ve artık görmezden gelemiyordum. Gece gündüz o şiddetli isteği hissediyordum ve bu yeni his bana neler kaçırdığımı hatırlatıyordu.

Ergenlik hormonlarımı yatıştırabilirsem şükredecektim. Bir an önce olgun bir kadına dönüşmeliydim çünkü artık oğlanlarla işim bitmişti.

Sakin geçen bir başka günün verdiği huzursuzlukla elimdeki kitabı okumak için üçüncü denememden sonra gözlerimi yumdum ve yeni kötü alışkanlığımı geride bırakabilmek için yedi günden daha fazla zamana ihtiyacım olduğuna karar verdim.

Birden üstümü kocaman bir dalga kapladı. Yattığım yerde çığlık atıp doğrulmaya çalıştım ve oturduğumda Dominic'in suyun yüzeyine çıktığını gördüm. Havuzda ayağa kalkınca üstünden sular aktı ve tam o sırada görüş alanımı, son bir haftadır kaçtığım ama zihnimden bir türlü atamadığım adam doldurdu.

"Senden bu kadar kolay vazgeçeceğimi mi sandın?" Ela gözleriyle beni süzerken yüzünde düşüncelerimden uzaklaştıramadığım o göz kamaştırıcı gülümsemesi vardı.

"Burada ne işin var?"

Bahçe kapısının kapandığını duyunca Sean'ın arkasına baktım ve elinde bir soğutucuyla içeri giren Tyler'ı gördüm. "Selam, güzellik," diye seslendi. Bahçeye göz atıp bir ıslık çaldı. "Neden buradan çıkmadığını anladım."

Elimi kaldırıp gözlerime siper ettim ve bakışlarımı Sean'a çevirdim. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

"Biz evimizi seninle paylaştık," dedi omuzlarını silkerek. "Buraya gelmemiz normal."

"Olabilir ama mesajımı aldığını umuyordum."

Gözleri parıldadı ve çene kasları seğirmeye başladı. "Baş belası gibi davranma. Senden çok hoşlanıyorum."

Yanıma oturduğunda onu öpmek mi yoksa tokatlamak mı istediğimi bilmiyordum, ikisinden birini seçemiyordum.

"Öpücük," dedi, düşüncelerimi gayet iyi okumuştu. Başını yaklaştırdı ve nefesimi tutmak için elimden geleni yaptığım hâlde kokusunu derin derin içime çektim. Kendimi evime dönmüş gibi hissettim.

"Çabuk o şerefsizi havuzumdan çıkar."

"Kes şunu," dedi aksi bir ses tonuyla.

Geriye çekildim. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Ben senin kızgın olduğun *erkek arkadaşınım.*"

Bu itirafı beni öylesine etkiledi ki kararlığımın silinmek üzere olduğunu hissettim. Bu arada Tyler soğutucuyu şezlonglann arasına koyup tişörtünü çıkardı.

"Bize biraz müsaade et," dedi Sean. Tyler onun arkasından bana sırıtarak başını salladı. "Selam, Cee."

Bana bakarken özellikle gamzesi belirince ona gülümsemeden edemedim. "Selam, Tyler."

"Kıskanıyorum," diye fısıldadı Sean.

"Neyi?"

"Az önce ona gülümseyişini. Gerçekten de her şeyi mahvettiğimi mi düşünüyorsun?"

"Ben incittin," dedim doğruyu söylemeye karar vererek. "Aramızda iyi bir şey olduğunu sanıyordum ama beni kurdun önüne atmışsın gibi hissediyorum."

"Benim kaçınmaya çalıştığım şey de tam olarak bu ama sen her şeyi çarpıttın ve olmasını beklediğin hâle getirdin. İkizler yanımı sergileyeceğimi düşündün ama ben Başak burcuyum, unuttun mu? Hayal gücüne karşı koyma şansım yoktu. Bu kavga kaçınılmazdı. İkimiz de biliyorduk, seni kızdırdığım anda argümanın bu olacaktı."

Ona bakakaldım. "Güven konusunda sorun yaşıyorum ama sen de bu durumu çok zorlaştırıyorsun."

Ensemi tutup burun buruna kalacağımız şekilde başını yaklaştırdı. "Bana beni özlemediğini söyle."

"Konuyla ilgisi yok. Sana ihtiyaç duyduğumda arkamı kollayacağına güvenemezsem bunun ne anlamı var?"

"Mesele bana ihtiyacın olmaması. İhtiyacın olduğunu *sandın*, ben de bunu görmeni istedim. Bunu yerine yatağımdan

kaçtın ve senin işini ben yapmadığım için beni cezalandırmaya karar verdin."

"*Benim* işim mi?" dedim hayretle. "Çok küstahsın."

Geri çekilmedi ve beni daha sıkı sıkı tuttu. "Ben buna inanç diyorum. Düşündüğünden çok daha güçlüsün. Bunu görmeni istedim."

"Neden?"

"Çünkü senin mümkün olduğunca sık sık yanımda olmanı istiyorum," diye mırıldandı. Direnmek isteyen yanım güzel yüzü ve mantığı bir araya gelince giderek zayıflıyordu. Ona karşı hissettiklerim beni korkutuyordu. Çok korkutuyordu ve belki de onu kendimden uzak tutmak için bir neden arıyordum.

"Bunun benim kararım olduğunu söylemiştin."

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Kararından hoşlanmadım. Lanet olsun, hem de hiç hoşlanmadım. Ama buna saygı duyacağım. Tabii gerçekten istediğin buysa."

Aynalı güneş gözlüğünü takmıştı. Gözlüğünü çıkardım ve belli ettiğimden emin olduğum duyguları gizlemek için kendim taktım. "Bana böyle davranılmasına izin veremem."

"O zaman izin verme ama bana mesajını verdin. Özür dilerim, bebeğim," diye mırıldandı. İçtenlikle özür dilediğini umdum. "İhtiyaç duyduğunda arkanda olacağıma güven." Elimi göğsüne dayadı. "Benimle ilgili başka hiçbir şeye inanmıyorsan bile buna inan."

Ona direnemedim. Beni ne kadar korkutursa korkutsun bunu yapamazdım. Sean'ı istiyordum, sözlerinin doğru olmasını istiyordum ve bunu öğrenmenin tek yolu ona bir şans verip neler olacağını görmekti.

"Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum ama söz konusu sen olduğunda doğru nedir bilmiyorum." Bunları söylerken çok üzgün görünüyordu ve gözleri dolmuştu.

"Ne demek istiyorsun?"

Duruşunun değiştiğini, artık rol yapmadığını fark ettim. "Her ikimizin iyiliği için seni rahat bırakmamın daha iyi olabileceğini söylüyorum ama bunu kesinlikle yapmayacağım." Beni kendisine çekti ve tutkuyla öptü. İnleyerek o uygunsuz bir şekilde öpücüğü derinleştirirken boynuna sarıldım. Ama karşımdaki Sean'dı ve onu çok sevmemin nedenlerinden biri de buydu. Beni hiç durmadan öpmeye devam etti, ben de bunu kabul ederek öpücüğüne tutkuyla karşılık verdim. Geri çekildiğinde alev alev yanıyordum ve göğsümün hızla inip kalktığını gizleyecek durumda değildim.

"Lanet olsun, üstünde çok iyi gözüküyorum." Yüzümdeki aynalı gözlüğü kaldırıp alnını alnıma dayadı. "Keşke bu salakları yanımda getirmeseydim."

Arkasına bakınca Dominic'in havuzun sığ tarafında oturduğunu gördüm.

"Babam her yere güvenlik kamerası koydurmuş ve ziyaretçiler konusunda beni çoktan tehdit etti. Bu durum iyi görünmeyecek."

"Hallederiz."

"Hallederiz mi? Nasıl?"

Başıyla Dominic'i işaret edince ofladım.

Sean bana döndü. "Bak, o kolay bir insan değil ama istediği için burada."

"Bunun beni daha mı iyi hissettirmesi gerekiyor? Adam puştun teki."

Tyler ellerini çırparak yanımıza geldi. "Süper, anneyle baba barışmış. Kutlama vakti geldi." Soğutucudan bir bira kapıp salladı ve üstümüze püskürttü.

"Salak." Sean beni bir güzel kucaklayıp havuza atlarken gülümsedim. Suyun yüzeyine çıktığımızda yüzümde hiç kuşkusuz çok şey anlatan şapşal bir sırıtış vardı. Tepemden bana baktı ve kucaklayıp tekrar suya atmadan önce öptü. Başımda kaymış olan güneş gözlüğüyle yüzeye çıkıp çığlık attım.

"Seni aptal, hazır değildim!"

"Öyleyse tetikte olmayı öğrenmen gerek," diye dalga geçtiğinde ona saldırdım. İkimiz suda şakalaşırken Tyler bir şezlonga uzanıp radyosunu açtı. Sean telefonunun çaldığı duyup havuzdan çıktı ve yanıt vermeden önce önemli bir konuşma olduğunu anlatmak için parmağını havaya kaldırdı. "Merhaba, baba."

Birasını yudumlayan Dominic'in yanına gittim. Klasik siyah Ray Ban gözlüğünün arkasındaki gözlerini göremiyordum ama suda ona doğru yürürken beni izlediğini biliyordum.

"Sanırım bir özür duymak istiyorsun," dedi. Gözlüğünü başını tepesine kaldırdığında gür siyah saçlarının arasında kaldı. Islakken daha da ölümcül görünüyordu, kirpikleri daha siyah ve her şeyi daha karanlıktı. Ne kadar çekici olduğunu göz ardı etmek mümkün değildi. O tehlikeli gülümsemesi de yanında nefes almayı zorlaştırıyordu.

"Pek umutlu değilim doğrusu."

Parmağını kaldırıp birasını başına dikince gözlerimi devirdim. "Tamam, sanırım hazırım." Önemli bir konuşma yapacakmış gibi nefes verdi. "Sean'a seni aletime bakarken yakaladığımı söylediğim için özür dilerim."

Kendimi tutamadım. Bir kahkaha patlattım.

Bana ilk kez gerçek bir gülümsemeyle baktı ve aklımı başımdan aldı.

"Sen eşi benzeri olmayan bir piçsin."

"Puşt denmesini tercih ederim. En azından biraz daha gerçekçi olurdu. Öyle değil mi, Tyler?"

Tyler uzanıp güneşin tadını çıkardığı yerden kıpırdamadı. "Siktir git."

Dominic sırttı, ben de başımı salladım.

"Kapın açıktı. Resmen şok geçirdim."

"Ya sonraki beş dakika?"

"Kadınlar gerçekten seninle yatıyorlar mı?"

"Hayır, asla. İsmimi haykırmaktan başka bir şey yapamıyorlar," dedi ciddi bir ifadeyle. "Son kız hariç. O bir ceset gibiydi."

"İnanılmazsın. Gerçekten bir psikiyatristin ıslak rüyasısın." Bir an için şiddetin bu manyağı gerçekten tahrik edip etmediğini merak ettim, tabii onu sertleştiren tek şey buysa.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Dominic. Güneş gözlüğünü indirirken hafifçe gülümsüyordu.

"Hiçbir şey."

Sırıtıp havuzdan çıktı ve arka kapıya doğru yürümeye başladı. "Ne yapıyorsun?"

"Tuvalete gitmem gerek."

"Tuvaletin yerini sorabilirdin."

Bana arkasını döndü, mayosunu hafifçe aşağı çekti ve evin duvarının önüne işemek üzereyken biçimli poposunun üst kısmı açıkta kaldı.

Gözlerimi kapattım. "Aman Tanrım, çalışma odasını geç, koridorun sonunda solda. Medeniyet görmemiş vahşi gibisin."

"Ah," mayosunu yukarı çekti, "bunu puşttan daha çok sevdim galiba."

Sean gülerek yanıma gelirken ellerimle yüzümü kapattım. "Ona alışacaksın. Yemin ederim ki alışacaksın."

"Ya alışacağım ya da onu öldüreceğim."

"Evet." Sean havuzun daha derininde durduğum yerde beni köşeye sıkıştırdı ve kucağına çekti.

"Sen telefonunu kullanabiliyorsun ama ben kullanamıyorum, öyle mi?"

"Bugün ailemden haber beklediğim için telefonumun yanımda olması gerekiyordu. Kusura bakma, bunun adil olmadığının farkındayım."

"Adil değil."

"İstediğim her şeyin bir nedeni var."

"Ve bu nedenleri bana *anlatacaksın*."

Başını salladı. "Doğru zaman gelince." Başını eğdiğinde ılık nefesini tenimde hissettim ve sırf bana o kadar yakın olduğu için gevşedim. "Bir soruma cevap ver, Yavru Köpekçik."

"Nedir?"

"Neden bu kadar kolay pes ettin?"

Bakışlarımız buluştuğunda ela gözleri gerçeklik iksiri içmişim gibi bir etki bıraktı. "Kendine güvenmediğin için mi yoksa bana güvenmediğin için mi?"

"İkisi de."

"İçgüdülerine güven," dedi ciddi bir tavırla.

"Yine bilmece gibi konuşuyorsun."

"Seni istiyorum, bu nasıl?"

"Bu..."

Kendini bana bastırdığında inlemeye benzer bir ses çıkardım ve arkasına baktım. "Tyler nerede?"

"Bizi biraz yalnız bırakmasını istedim."

"Neden?"

Beni öptü ve saniyeler içinde bacaklarımı beline doladım, bikini altımı kenara çekip parmaklarını içime soktu. Kollarımı kaldırıp boynuna doladı. "Çünkü içinde olmadan bir saniye daha geçiremeyeceğim. Bana tutun, bebeğim."

İçime sert bir şekilde girmeden önce yaptığı tek uyarı bu oldu, inlediğim duyulmasın diye omzunu ısırdım. Beni sıkıca tuttu ve içime girip çıkmaya devam ederken sırtımı havuzun sert duvarına yasladı. Bikinimin üçgen üstünü kenara çekip meme uçlarımı sertçe emdi ve hızını artırırken beni tutuşu neredeyse canımı yakacak kadar sıkıydı. Beni nefis bir şekilde cezalandırıyor ve sahipleniyordu, bunu her zerremde hissediyordum. Omzunun üzerinden bakıp Dominic ve Tyler'ın nerede olduklarını anlamaya çalışırken bir anda ismini haykırarak boşaldım. Onları görmüş olsaydım bile bu noktada Sean'a durmasını söyleyemeyebilirdim.

"Lanet olsun, seni çok özledim," diye inledi ve içimden çıkıp boşalırken omzumu ısırdı.

"Ben de seni özledim," diye mırıldandım. Beni kendine çekip uzun süre ara vermeden dudaklarımdan öpmeye devam

etti. Sean kendi mayosunu ve bikini altımı düzelttikten birkaç saniye sonra Tyler yeniden bahçe kapısından içeri girdi. Tyler orgazm olduğumuzu bilmiyormuş gibi sakin sakin bizimle konuşurken Sean başını omzuma gömdü ve hızlı hızlı nefes alıp vermeye devam etti. Belki de Tyler olanların farkında değildi ama yaptığımız şey gerçekten de teşhirciliğe yaklaşmıştı. Sean geri çekilirken yanaklarım alev alev yanıyordu. Ben ağır ağır başımı sallarken muhteşem gülümsemesi göz kamaştırıcıydı.

"Sana daha sonra benimle ilgili kılavuzdan çok daha fazlasını vereceğime söz veriyorum. Barıştık mı?"

"Seks iletişim sorunumuzu çözemez," dedim, duruşumu bozmamaya çalışarak. Birkaç saniye göz göze kaldık.

"Biliyorum ama lütfen bunu bana bir daha yapma," dedi boğuk bir sesle.

"Neyi?"

"Kendinden uzaklaştırma."

Yirminci Bölüm

"IŞILDIYORSUN KIZIM," dedi Melinda vardiyamız sona erdiğinde. "Bugünlerde boş vakitlerini hep dışarıda geçiriyor olmalısın."

"Evet, genellikle dışarıdayım."

"Eh, o gülümsemen şefimizin gülümsemesiyle ilişkiliyse..." Duraksadı ve bana bunu doğrulamam ya da yalanlamam için süre tanıdı ama bir şey demedim.

"Her neyse, başa bela bir tip olsa da yakışıklı."

Öyleydi, gerçekten de yakışıklıydı. Son bir haftadır resmen kendini bana adamıştı. Beni daha uzun uzun öpüyordu, bakışları daha tutkuluydu. Zorla hayatıma yeniden girdiğinden ve koruma altına aldığım kalbimi acımasızca savunmasız bırakmaya başladığından beri ayaklarım mutlulukla yerden kesilmişti. Her geceyi birlikte geçiriyorduk ve artık Roman'a nerede olduğumu bile haber vermiyordum. Çoğu gece Sean'ın evinde kalıyordum. Dominic her zamanki gibi davranıyordu ve ona sadece bir kere zeytin dalı uzatmıştım. Sürekli odasına kapanıyor, geç saatlere kadar bangır bangır müzik dinliyordu. Aramızdaki gerilimi hafifletme çabasıyla evde dondurma yapıp odasına götürdüğümde bilgisayarın karşısına volta attığını görmüştüm. Tabii o şeye bilgisayar denebilirse. Daha çok üç devasa ekranı ve iki klavyesi olan bir uzay istasyonuna benziyordu. Dondurmayı masasına bıraktığımda teşekkür niyetine kapıyı

suratıma çarpıp kapatmıştı. Sean'a Dominic'in ne üstünde çalıştığını sormuştum ama konuyu hızla değiştirdiğinde ben de fazla üstüne gidememiştim. Dominic King bilmecesinin tek bir parçasını bile bulmaya yaklaşamamıştım.

Kıdemli bir utangaç olarak senelerimi insanları gözlemleyerek geçirmiş, bazılarını diğerlerinden daha fazla dikkatle izlemiş ve onları neyin motive ettiğini anlamaya çalışmıştım. İçe dönük mizacımdan kurtulmaya çalışsam da eski alışkanlıkları terk etmek zordu. Dominic benim için kesinlikle yeni bir odak noktası hâline gelmişti.

Aklımdaki esas soru, MIT'den mezun olan birinin daha yüksek vergi dilimine girmesini sağlayabilecek bir iş aramak yerine neden bir garajda çalıştığıydı. Dominic ülkedeki en iyi okullardan birinde hayatının sonuna dek fren ve egzoz susturucu değiştirmek için okumuş olamazdı.

Tabii bu soruları kendime sakladım. Birincisi, beni ilgilendirmezdi. İkincisi, Dominic pisliğin tekiydi ve hâlâ her fırsatta bana bulaşıyordu. Artık ben de elimden geldiğince karşılık veriyordum. Barışa benzer bir şey yaptığımız günden beri düellolarımızda daha oyuncu davranmaya başlamıştık.

Dominic'in nasıl biri olduğunu merak etsem de iş dışında dikkatimin büyük bir kısmı Sean'daydı. Hak ettiğimi düşündüğüm özrü dilemesine rağmen havuzdaki o günün ardından birkaç kere onu hayatımdan çıkarmaya çalıştığım için biraz suçluluk hissetmiştim. Ancak bir yanım hâlâ temkinliydi. Belki de beni tetikte tutan şey usanmış yanımdı. Aslında bir yanım onun gerçek olduğuna inanamadığı için böyle hissettiğimi biliyordum. İşin garip yanı, içimdeki şüpheci kız haklı çıkmak istemiyordu çünkü o bile Sean'a âşık olmaya başlamıştı.

Zamanımızı bazen dart oynamak için Eddie'nin barına giderek, garajda diğerleriyle bilardo oynayarak ya da benim becerilerimi onun gerçek boyutlardaki Matchbox arabasının direksiyonunda geliştirmeye çalışarak yaptığımız araba gezintileri

arasında bölüştürdüğümüz yaz akşamları enerjik ve heyecan dolu geçiyordu.

Bu akşam yeni düzenimizi biraz değiştirip yalnız zaman geçirmeye karar vermiştik. Birkaç açık bahçe kapısından geçip büyükçe bir ahıra yanaştım ve park ettiğim anda Sean'ın orada beni beklediğini gördüm. Sigarasını botuyla ezmeden önce imalı bir gülümsemeyle bana baktığında içime dolan heyecanı engelleyemedim.

"Selam bebeğim," dedi bana sarılıp kendine çekerken. Sean beni tutkuyla öptüğünde ayak parmaklarımın ucuna kalkıp öpücüğüne karşılık verdim.

Arkasındaki iri dalları çiçek açmış meyvelerle dolu sıra sıra elma ağacına baktım. Triple Falls'da on, on bir çiftlik vardı ve yerel halk elmalarıyla büyük gurur duyuyordu. Her sene sonbahar başında, Triple Falls meydanında kasaba halkının senenin en önemli olayı olarak gördüğü bir elma festivali düzenleniyordu. Melinda da dâhil, kasabalılar bunu kaçırmamam gerektiğini söylüyorlardı.

"Burada ne yapacağız?"

"Gece yarısı pikniği," dedi Sean, arabasının bagajındaki malzemeleri çıkarırken. Pilli bir fener ve torbalardan oluşan diğer malzemeleri aldıktan sonra bana tanıdık bir battaniye uzatıp ağaçların arasından geçen bir patikaya doğru yol gösterdi. Ufak kamp fenerinin ışığında etrafımız, özellikle de uzaktaki dağların gece gökyüzününün altındaki silüetleri resmedilmeye değer bir manzaraydı.

"Buraya nasıl girebildin?"

"Burası bir arkadaşımın ailesine ait ama bu gece bizim."

"İnanılmaz bir yer." Ağaçların arasında onu izledim. Sean arabalarımızın görünmeyeceği bir noktaya kadar ilerleyip durdu.

"Elmalar güzel ama esas yemeğimiz burada," dedi torbalardan birini göstererek.

Üstünde The Pitt Stop yazan karton kutunun kapağını açtım. "Ailenin restoranından mı?"

"Evet, biraz ılınmış olabilir ama sorun değil. Şuraya geçelim." Battaniyeyi yere sermeye koyuldum. "Bir sonraki izin günümüzde seni restorana götüreceğim."

"Söz mü?"

Feneri yüzüne yaklaştırdı. "İzci yemini ediyorum."

Gözlerimi devirdim. "Sen hiç izcilik yapmadın."

Güldü. "Neden öyle düşündün?"

"Belki otorite karşıtı olduğun için. Kendini beğenmiş sersemler tarafından koyulan sınırlara uymak istemediğin için, kurallar ve ilkeler hakkında grubunun lideriyle tartıştığını hayal edebiliyorum."

Feneri battaniyenin üstüne koydu ve beni kendine çekip sertçe öptü. "Artık beni iyi tanıyorsun."

"Doğru."

Bana şans getirdiğini düşündüğüm battaniyenin üstüne oturduk. Sean özenle ufak ziyafet soframızı kurdu. Aramızda geçen tek kavga dışında çok iyi anlaşıyorduk. Bazen Triple Falls'u onsuz hayal ediyor, sadece Roman'la akşam yemeklerini ve fabrikadaki vardiyalarımın bitmesini dört gözle bekleseydim hayatımın nasıl da tahammül edilmez olacağını düşünüyordum.

Onunla seks inanılmazdı ama Sean benim için sadece muhteşem penisten ibaret bir macera değildi. Fenerin yumuşak ışığında profiline bakarken içimde bir duygu fırtınası kopuyordu. Çekincelerimi bir kenara bırakmak istiyordum ama aramızın bozulmaması için kendime sakladığım şüphelerim hâlâ yerli yerindeydi. Tek bir soru aklımı kurcalıyordu ve ona tamamıyla teslim olacaksam bir yanıt almalıydım.

"Sean?"

"Efendim?" Yemekleri dizmekle meşgul olan Sean dizlerinin üstüne oturup ilk karton kutuyu açtı. Cırcır böceklerinin etrafımızda durmadan öttüğü manzarayı aklıma kazırken bu-

lunduğumuz ortam ve sesler bana bir romantizm bağımlısının fantezisini anımsatıyor, o soruyu sormam için beni kışkırtıyordu. Sean'la birçok ilk yaşamıştım ve yirmi beş yaşında, tam bir maceracı olmasına rağmen ben de ona bir ilk yaşatmak için yanıp tutuşuyordum. Zaten bu yüzden tereddüt ediyor, kulağa nasıl geleceğini bildiğim için o soruyu sormaktan çekiniyordum. Ayakkabılarımla çoraplarımı çıkarıp ayaklarımı soğuk çimlere daldırdım ve o an için sormamaya karar verdim.

"Cecelia."

"Evet?"

"Bir şey mi sormak istiyordun?"

"Unuttum."

"Hayır, unutmadın."

"Duymak istemezsin."

Sean merakla bana baktı. "Şimdi kesinlikle duymam gerek."

"Dominic şelaleye gittiğimizi nereden biliyordu?"

Nefesini dışarı verdi, ellerini dizlerine dayadı ve suçlu bir ifadeyle bana baktı. "Asıl sormak istediğin oraya kaç kızı götürdüğüm, değil mi?"

"Birlikte olduğun kadınları hep oraya mı götürüyorsun?"

Ağır ağır başını salladı. "Orası sevdiğim, sık sık herhangi biriyle gidebileceğim bir yer. Bazen burada fazla seçeneğin olmuyor, sadece kasabada gidebileceğin birkaç restoran var. Burası ufak bir kasaba. Bir yerde uzun süre yaşarsan, bazı şeyleri tekrar etmek zorunda kalırsın."

"Tekrar etmek," dedim soğuk çayımı yudumlayarak.

Dikkatle bana baktı. "Kahretsin, yanlış sözcükleri seçtim. Bak," dedi kaslı kollarını, karnına çektiği dizlerine yaslayarak. "Doğru, sen oraya götürdüğüm ilk ya da ikinci kız değilsin."

Şüphelerim doğrulanınca hayal kırıklığımı gizlemeye çalıştım. "Doğruyu söylediğin için teşekkür ederim. Sanırım o gün benim için özeldi, o kadar."

Çenesini sıktı. "O zaman bırak öyle kalsın. Sen altımdayken birlikte olduğum son kızı düşündüğümü mü sanıyorsun? Kesinlikle hayır. Ayrıca beni kıskanman hoşuma gidiyor."

"Olamaz." Dirseklerimi yere yaslayıp başımı abartılı bir tavırla geriye attım. "Sanırım bazen bir ergenle birlikte olduğunu hatırlatıyorum."

"Kıskançlık yaşla sınırlı değildir ya da yaşla birlikte azalmaz, bebeğim. Hem geçmişte incinmişsin. Bunu bana en başında söyledin. Temkinli davranıyorsun. Yine aynı şeyleri yaşamak istemiyorsun. Bunda hiçbir sorun yok. Anlıyorum. Bu soruyu sorduğun için de sana kızmadım."

"Hiç kızdığın olur mu?"

"Evet," dedi yumuşak bir sesle. Sesi o kadar hafif çıktı ki bir an için korktum. "Görmek isteyeceğin bir şey değil."

"Demek öyle." Karın üstü yatıp ayaklarımı sallamaya başladım. "Söylesene, küçükken öfkeli bir çocuk muydun?"

"Hayır, daha çok 'Bana bulaşırsan Tarzan şempanzeleriyle birlikte kolunu koparır!' tarzı bir çocuktum."

Güldüm. "Buna inanabilirim işte."

"Hep kavgalara karışırdım."

"Neden?"

"Çünkü küçük bir serseriydim."

"Peki, sonra ne değişti?"

"Harika. Tam muzlu pudingimi seninle paylaşmak üzereydim ama..."

"Bak, özür dilerim. Sana güvenmem için bana pek fazla neden vermedin."

Kaşlarını çattı. "Cecelia..."

Elimi uzatıp çenesini okşadım. "Bunu sormak hoşuma gitmedi ama aklımı kurcalıyordu."

"Bir dahaki sefere zamanını boş harcamamak için hemen

"Aslında sordum ama o sırada kavga ediyorduk, unuttun mu?"

"Benim hatam ama ciddi söylüyorum. Aklına bir şeylerin takılmasına izin verme. Sor."

"Tamam."

"Güzel, şimdi yemeğini ye."

Yemeğimizi yedik. Sonra yıldızları izlemek için battaniyeye uzandık. Zippo'su kapandı ve burnuma o tanıdık koku doldu.

Sırıtarak ona baktığımda esrarlı sigarayı bana uzattı. İçime derin bir nefes çekip dumanı dışarı üfledim. Bir nefesle kafayı bulup gülmeye başladım.

"Anında kafayı buluyorsun," diye güldü.

"Bununla gurur duyuyorum. Neden bunu içiyorsun?"

"Benim için birkaç bira içmek gibi rahatlatıcı. Rahatladığında nerede olduğun ve kiminle olduğundan başka bir şeyi ya da kişiyi düşünmezsin. Ne kadar kafayı bulacağını kontrol edebilirsin ve o seni kontrol etmez."

"Peki dostum," dedim en iyi ot kafa taklidimi yapıp içime bir nefes çekerek. Sean sırıtıp sigarayı aldı. Yeniden sırt üstü uzanıp karanlık göğü izledim.

Karnımın üstünde duran elimi aldı ve dudaklarına götürüp öptü. Gözlerini kapattığında bu tatlı hareketi beni duygulandırdı.

"Buradan nefret edeceğimi sanıyordum," dedim bir itirafta bulunarak.

"Nefret etmediğine sevindim."

"Esas nedeni sensin. Biliyorsun, önümüzdeki sene gitmem gerekecek. Sadece bir sonraki yaza kadar buradayım."

Parmağımın ucunu öperken duraksadı. "Zamanımızı iyi değerlendiririz."

"Öyle olacağından pek emin değil gibisin."

"Hiçbir şey kesin değildir."

"Tanrım, yine mi bu konu?"

"Gerçekleri söylüyorum."

"Hep böyle gizemli şeyler söylüyorsun. Ben aptal değilim, Sean. Tanıştığımızdan beri bana dolaylı yoldan bir şeyleri anlatmaya çalışıyorsun. Bu büyük sır ne?"

Başını bana yaklaştırdığında gülümsemesi yarı karanlıkta büyüleyici görünüyordu. "Sır sensin."

"Öyle mi?" Sigarayı almak için uzandım. "Ver şunu bana. Tanrım, saçmalıklarını dinleyeceksem buna ihtiyacım olacak."

"Bunlara bayılıyorsun."

"Alfred Sean Roberts'a göre yıkıcı gerçek ve hayat felsefesi." İçime ufak bir nefes çekip sigarayı ona verdim.

"Bilgi güçtür, bebeğim. Dünyanın en güçlü silahıdır." İçine bir nefes çekti. "Otu neden yasakladıklarını biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

Yan tarafına dönüp dirseğine yaslandı ve içine bir nefes daha çekerken esrarlı sigaranın ucu parıldadı. "Çünkü o zamanki güçler kimin ot yetiştirdiğini ve bunu nasıl vergilendireceklerini bilemediler. Bu yüzden ne kadar ölümcül olduğuyla ilgili bir propaganda başlattılar. Bir fırsat bulduğunda YouTube'da Marihuana Çılgınlığı konusuna bak. Ne kadar ileri gittiklerini göreceksin. İnsanlar da buna inandılar çünkü buna inanmaları söylendi."

Eğilip diliyle dudaklarımı yalayınca ağzımı araladım. Dumanı ağzıma üfleyip yanaklarımı şişirdi. Ben göğsüne karşı öksürürken gülerek geri çekildi.

"Marihuana Çılgınlığı mı?"

"Bir alıntı yapayım," dedi gözlerini iri iri açarak. "'Marihuana, kökleri cehenneme uzanan yanıcı ot!'" Sean eğilip ağır ağır gömleğimin düğmelerini açarken kıkırdadım. "Ruhu yok eden otu içiyorlar," dedi sözcükleri uzatarak. Gömleğimi yana sıyırıp ellerinin tersiyle tenimi okşadı. "Anlık bir keyif uğruna," diye mırıldandı. Eğilip memelerimin sutyenden taşan kabarıklığını öptü.

Sean'ın büyüsü altında, o ellerini tenimde aşağılara doğru kaydırırken ben de parmaklarımı saçlarına doladım. "Ama korkunç bir bedel ödüyorlar!" Aniden yükselen sesi irkilmeme neden oldu ve belimi sıkıca tuttuğunda isterik bir şekilde gülmeye başladım. Sean bir vaiz gibi bağırırken onu itmeye çalıştım. *"Ahlaksızlık! Şiddet! Cinayet! İntihar!'"*

Sean beni gıdıklarken elinden kurtulmak için debelendim. "Yeter, Sean. Altıma edeceğim."

Durup eğildi ve çıldırmış gibi gözleri iki yana gidip gelmeye başladı. "Marihuana bağımlısının hazin sonu..." Büyük yanıt geliyor dercesine parmağını kaldırdı. "İflah olmaz bir çılgınlık."

"Dalga geçiyorsun, değil mi? Şiddet, Cinayet, İntihar mı?"

"Ahlaksızlığı unutma. Hayır dalga geçmiyorum, izlersin," dedi parmaklarını saçlarımın arasında gezdirerek. "Yıl 1937'ydi, resmen bir saçmalıktı ve kitleler buna kandı. Sırf o açgözlü hergeleler ota nasıl vergi koyacaklarını ve dağıtımını nasıl kontrol edeceklerini bilemedikleri için yasakladılar. Bundan seneler sonra THC olmadan bu bitkiyi insanların ağrılarını gidermek, nöbetleri önlemek ve tedavisi olmayan bozuklukları tedavi etmek için kullanıyorlar. Bazıları için zihinsel etkileri, daha zararlı bir hapı yutmak kadar olumlu olabiliyor. O gerzekler bir bitkiyi yasaklamasalardı, 1938'den beri nerede olurduk ya da ne kadar ilerlerdik düşünebiliyor musun? Ama bize bunun yanlış olduğunu öğrettiler çünkü birileri öyle olduğuna karar verdi, bunu bize söyledi ve yasalara uyan insanlar bunu kabul edip diğerlerine yanlış olduğunu anlatmaya başladılar. Marihuana yasaklandıktan onlarca sene sonra birden tıbbi açıdan güvenli olduğuna mı karar verildi?" Tiksintiyle başını salladı. "Hiç otla kafayı bulup toplu katliamda bulunan bir adamla ilgili öyküyü duydun mu?"

"Hayır."

"Ben de duymadım. Başkalarının da duyduğunu sanmam çünkü olası bir olay değil. Kimlere kulak verdiğimize dikkat etmeliviz."

"Sen tek kişilik bir devrimsin. Bu ülkenin sevdiğin bir yanı var mı?"

"Manzaraları," dedi dumanı dışarı üfleyerek ve sutyenimi kaldırıp ılık elini üstümde gezdirdi. "Tepeleri ve vadileri," dedi avucunu karnıma kaydırarak. "Etrafındaki okyanuslar."

Kendimi elinin hareketlerine kaptırdım ve duraksayınca kaşlarımı çattım.

"Amerika fikri harika olsa da uygulanışı o kadar değil ama hâlâ genç bir ülkeyiz. Bizim için hâlâ umut var."

"Bu saçma sözlerin hoşuma gidiyor," dedim içtenlikle. Doğruyu söylüyordum. Bana meydan okuması, düşünmemi sağlaması hoşuma gidiyordu.

"Ben de seninkileri seviyorum, bebeğim." Eğilip beni uzun uzun öptü.

"Biliyorum." Sigarayı aldım. "Harika bir politikacı olurdun. Ne yazık ki kökleri cehenneme uzanan yanıcı ota bağımlısın."

Başını yana eğince gözleri fenerin ışığında parıldadı. "Bir politikacı mı?"

"Ben sana oy veririm."

"Demek oy verirsin," dedi başını sallayarak. "Ama ben bir politikacı olmak istemiyorum."

"Neden?"

"Çözümün bir parçası olmayı yeğlerim."

"Çok yazık. Takım elbise giyersen sana yapacağım pis şeyleri düşünüyordum."

"Ha," dedi başını eğip. "Demek takım elbiseli birini istiyorsun."

"Hayır, *seni* istiyorum."

Göğsüme karşı gülümsediğini hissettim. "Öyle mi?"

"Ne yazık ki öyle."

"O zaman," dedikten sonra bacaklarımın arasına yerleşip meme ucumu ağzına aldı ve ağzından bırakmadan konuşmaya devam etti. "Bunun için çaba harcaman gerekecek."

Konuşurken nefesimin kesildiğini hissettim. "Hep öyle yapmıyor musun zaten?"

"Doğru." Geri çekilip üzerimden bana baktı. "Ama bu iş ciddileşiyor çünkü her an marihuana bağımlıları olarak sonumuz gelebilir. Zamanımızı iyi değerlendirmeliyiz."

Karanlık göğün altında bana baktı.

"O hâlde elimizi çabuk tutsak iyi olacak." Onu öpmek için başımı kaldırdım ama başını yana çevirip bileklerimi battaniyeye bastırdı.

"Tam bir pisliksin."

"Ve sen de... çok güzelsin," diye mırıldandı. "Çok güzelsin..." Elimi göğsüne dayadı. "Cecelia, beni mahvediyorsun. Neden bu kadar güzel olmak zorundasın ki?" Bir an için yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade belirdi ve gözlerinde bariz bir korku parıltısı görür gibi oldum.

"Sean, neyin var?"

Bana bakarken bakışları netleşti. "Hiçbir şeyim yok."

"Emin misin?" Başını göğsüme yaslarken saçlarını okşadım.

"Bana yardım et, bebeğim. O çılgınlığa sonunda ben de kapıldım."

Yirmi Birinci Bölüm

MELİNDA KONUŞUP dururken sırtımdan sicim gibi terler akıyordu. Sean saatimi kırdığı için içimden ona küfürler savuruyordum. Fabrikanın girişindeki duvar saati bir hafta önce durmuştu ve vardiyalarımda kesinlikle zamanın kölesiydim. "Kız kardeşiydi," dedi Melinda kaşlarını çatarak. Kutuları ondan alıp istasyonumuzda dizmeye koyuldum. "Yok, yok," diyerek devam etti. "Bunu yapan kuzeniydi. İnan ki hayatımda böyle..."

"Hayır! Hayır! Yeter artık!" Bağırış çağırış benim durak-samama ve Melinda'nın uzak akrabalarıyla ilgili son raporunu anlatmayı kesmesine neden oldu. Seslerin nereden geldiğini anlamak için etrafımıza bakınırken içeride İspanyolca ve İngilizce karışımı hararetli sözler yankılandı. Bir sıra önümüzdeki iki kadın bağıra bağıra kavga ediyorlardı. En sonunda biri diğerini dizginlenmeye çalışırken odanın ortasında belirdiler. Kavganın kaynağını da o an gördüm, Vivica. Yakın arkadaşlarından biriyle tartışıyordu. Arkadaşı onu sırasına geçmesi için itiyordu. "Yeter artık. Bu iş bitti!" Vivica bağırarak arkadaşının yanından hızla geçip öfkeli bakışlarını bana dikti ve gözlerini kıstı.

Bana doğru yürümeye başladığında içimi büyük bir korku kapladı.

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

Hayatımda sadece bir kere fiziksel kavgaya karışmıştım ve o kavgayı da cansız bir nesneyle, daha doğrusu bir [illegible] yapmıştım.

Fabrikada çalışmanın popülerlik yarışmasını kazanmamı sağlamayacağını zaten biliyordum ama babamın bu kasabada nasıl bir üne sahip olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Herkesi geçtim, *tek bir kişi* tarafından bile sevilmiyordu. Kasabadaki kimse ona herhangi bir açıdan saygı duymuyormuş gibiydi. Arkamdan konuşulan fısıltıları ve alaycı sesleri duymazdan gelmek giderek zorlaşıyordu ama fabrikada olup bitenlerden sorumlu tutulacağımı hiç düşünmemiştim. Belli ki yanlış bir varsayımda bulunmuştum çünkü kadın doğrudan üstüme geliyordu ve zorba davranışlarının nedeni Sean değilse, benimle hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum.

"Sen!" diye bağırdı. Aynı sırada bulunduğum herkes birden ona baktı. Aptal gibi elimle kendimi işaret ettim.

"Fabrika sahibinin kızı sen değil misin?"

Bunu daha önceden bilmeyenler de artık öğrenmişti. Kadın aramızda birkaç adım kalacak kadar bana yaklaştığında arkadaşı aramıza girmeyi başardı. "Vivica, durup ne yaptığını düşünmen gerek."

"*Ne* mi yapıyorum?" diye bağırıp arkadaşını tersledikten sonra Vivica bana döndü. Hâlâ sert bir tekme mi savursam yoksa bir yumruk atmayı mı denesem, diye düşünüyordum. "Baban lanet olası bir dolandırıcı. Bunu biliyor muydun?" Ne olduğunu bildiğim bir kâğıt parçasını yüzüme salladı. Bir maaş çekiydi. "Geçen hafta kırk iki saat çalıştım ama sadece otuz dokuz saat karşılığı ücret aldım." Elini yine etrafa savurdu ve oradaki diğer çalışanlara döndü. "Onlara bir sor bakalım, bunu kaç kere yaşamışlar acaba?"

"Düzeltirler," dedi arkadaşı onu geri götürmeye çalışarak. Herkes yaptığı işi bıraktı ve daha önceden kadının sesini bas-

uzun uzun taşıma hattı bize kulak kesilmelerini engellemek için bir şey yapamadı.

"Eminim ki düzelteceklerdir. Sonra da benden kurtulmanın bir yolunu bulacaklar."

Konuşmak için cesaretimi topladım. "Bak, benim bu olaylarla hiçbir..."

"Sen onun *kızısın*!" diye bağırdı avazı çıktığı kadar. Daha çok insan bana döndü. "Senin ödemelerinin eksik olmadığına bahse girerim."

"Gerçekten de ben kendi maaşıma..."

"Bakmadın mı?" Ofladı. "Tabii ki bakmadın. Seni aydınlatayım, prenses. Baban bunu senelerdir yapıyor, uzun zamandır bizden çalıyor ve bunu tam da fazla olay çıkarmayacağımız miktarlarla yapıyor. Bize defalarca bu durumun düzeltileceği, bir hata yapıldığı söylendi." Bakışlarını yüzüme dikti ve pis bir ifadeyle bakmaya devam etti. "Yeteri kadar zengin değil misiniz?"

"Hanımefendi, ben..."

"Hanımefendi mi?" diye güldü. "Ben yirmi beş yaşındayım."

"Fabrikanın sahibi ben değilim. Burada çalışıyorum. Bunlarla hiçbir ilgim..."

"Onun *kızısın*."

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum ama bu ifadenin ima ettiği anlamlı bir gerçekliği hiçbir zaman yaşamamıştım.

"Bu kadar basit değil," diye zayıf bir argümanla kendimi savunmaya giriştim.

"Vivica, adamın kızı da bu sıcakta bu hatta çalışıyor," dedi arkadaşı beni savunarak ama gözlerindeki suçlayıcı ifade ses tonuyla uyumlu değildi. "Kızının fikirlerine pek önem verdiğini sanmıyorum."

"Çok haklı," dedim birden öfkeyle. Kadına kafa tutmak için sırtımı dikleştirdim. "Baban bana görüşlerimi sormaz. Benim şirket politikasıyla bir..."

"Buna politika denemez. Resmen hırsızlık bu!"

Odaya göz gezdirip herkesin söylemediği şeyin ne olduğunu anlamaya çalışırken bütün gözler bana çevrildi. Yanlarından geçtiğimde başlarını önüne eğen insanlar şimdi tıpkı Vivica gibi dik dik bana bakıyorlardı ve düşmanca bakışları cesaretimi kırıyordu. Belki de işe başladığımdan beri bana böyle bakmışlardı ve aklım beş karış havada olduğu için bunu fark etmemiştim. "Burada çalışma nedenim sadece... sadece..."

"Casusluk yapmak için mi buradasın?" diye meydan okudu Vivica, ellerini beline dayayarak. Bu savaşı kazanmam mümkün değildi.

"Hayır," dedim içtenlikle. "Kesinlikle hayır. Ben..." Doğru sözcükleri bulmaya çalıştım ama ne diyebilirdim ki? Babam hisseleri devredene dek vakit doldurmaya çalıştığımı mı? Bu kâbustan çıkmaya çalışırken yüzüm alev alev yanmaya başladı. "Onunla konuşmayı deneyebilirim."

"İstediğin kadar dene. Bir faydası olmaz," dedi arkadaşı, Vivica'yı benden uzak tutmaya çalışarak. "Nefesini boşa tüketme."

"Burası onun fabrikası," dedi Vivica. "Sen de burada çalışıyorsun ve bana onunla hiçbir ilgin olmadığını mı söylüyorsun?"

Boğazımın kuruduğunu hissederken herkes etrafıma toplanmaya başlamıştı. Kontrolsüzce titriyordum ve duvarlar üstüme üstüme geliyordu. Boğulmak üzereydim, bana yöneltilen bu düşmanca tavra hazırlıksız yakalanmıştım. İnsanların bakışlarından bunun geç bile kaldığını anladım. Kimse beni savunmuyordu. Onlar da yanıtların peşindeydiler ama ben o yanıtlara sahip değildim. "Şefinize söylediniz mi?"

Kadının yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi. "*Erkek arkadaşını* mı diyorsun?"

"Vivica, kendine hâkim ol ve *hemen* ofisime gel," diye gürledi Sean arkamdan. "*Hemen*."

"Bizi aptal yerine mi koyuyorsun, Sean? Burada neler olduğunu görmediğimizi mi sanıyorsun?"

Sean yanıt vermekte gecikmedi. "Şu anda yaptığın şeyin durumuna bir faydasının olacağını mı sanıyorsun, Vivica?"

"Durumuma mı? Geri geldiğinden beri kaç kere senden bu durumu düzeltmeni istedim?"

"Düzelteceğim," diye parladı Sean, gözlerini ondan ayırmadan. "Hemen istasyonunuza dönün!"

Herkes çil yavrusu gibi dağılırken Sean bana döndü. "Beş dakika mola ver."

"Gerek yok," dedim Vivica'ya doğru bir adım atarak.

Sean'ın ses tonu beni ona bulaşmamam için âdeta uyardı. "Öneride bulunmadım, Cecelia. Beş dakika mola ver."

"Böyle olduğu için üzgünüm," dedim Vivica'ya. "Söz veriyorum. Onunla konuşacağım."

"Eminim ki kıçını eksik maaş çeklerimle silerken hâlime üzülüyorsundur."

"Çık sıradan. *Derhâl* ofisime gel," diye bağırdı Sean.

Vivica arkasına döndü ve hışımla ön kapıya doğru gitti. "Benim için artık çok geç. Lanet olsun buraya."

İstasyonumuzda iş birikmemesi için iki misli hızla çalışmakta olan Melinda'nın yanına gitmek üzere arkama döndüm. Olanları konuşmak için can atıyor olmalıydı. Büyük bir ihtimalle yıllardır fabrikada yaşanan en heyecanlı olay bu olmuştu. Yanına geçtiğimde hafifçe omzuma vurdu ve hayatımda bir kutu hesap makinesi gördüğüme hiç bu kadar sevinmediğimi hissederek kendimi işime vermeye çalıştım.

"Beş dakika mola ver," dedi Sean yanıma gelip. İçimde savaşan duygulara direnmeye çalıştım.

"Her şeyin daha kötüye gitmesine neden olacaksın," dedim aksi bir tavırla. "Bırak da işimi yapayım."

Pes edip gitmeden önce on saniye boyunca dikkatle bana baktığını hissettim. Konuşabilecek kadar toparlanınca Melinda'ya döndüm. "Sen de benimle ilgili olarak böyle mi hissediyorsun?"

"Canım, ben seni tanıyorum," başıyla arkasını işaret etti, "ama onlar tanımıyorlar. Onları aksine ikna etmeye çalışmazdım, insanlar sadece duymak istediklerini duyarlar." Bu acı gerçeği kabullenmek zorunda kaldım. Gelecek sene boyunca burada çalışmak benim açımdan hiçbir zaman kolaylaşmayacaktı. Sırf babamın kızı olduğum için suçluydum ve bu insanlar Roman Horner'ı sadece patron olduğu için değil, mağdur oldukları ve bu sorunu bir süredir yaşamakta oldukları için de sevmiyorlardı.

Boş kutuları toplayıp başımı sallayarak onaylarken utançtan gözlerim yanmaya başladı.

"Senin maaş çeklerin de eksik miydi?" diye sordum. Yüz ifadesinden yanıtı belliydi.

"Birkaç kere eksik maaş aldım." Bakışlarını önüne çevirdi. "Bugünkü de öyleydi."

"Ne kadar eksikti?"

"Sadece yarım saatin ücreti eksikti."

Bir sonraki sorumu tam zil çalmadan ve yeni kutular gelmeden fısıldayarak sordum. "İnsanlara Sean'la birlikte olduğumu söyledin mi?"

"Yapma, birlikte olduğunuz belli zaten," dedi anlayışlı bir ifadeyle. Doğruyu söylediğini bildiğim için buna itiraz edemedim.

Artık bütün fabrika patronun kızı olduğumu kesinlikle biliyordu. Bunu duymadılarsa bile şefimi becerdiğimi mutlaka öğrenmişlerdi.

Harika.

Bana ayrıcalıklı davranılması için asla babamın gücüne güvenmemiştim ama bu yüzden böyle saldırıya uğramayı da beklememiştim. Vivica'nın bana saldırmasına neden olan şeyin çaresizlik olması da acı bir gerçekti. Ne durumda olduğunu bilmiyordum ama büyük olasılıkla bu işe ve fazla mesai ücretine ihtiyacı vardı. Tepkisine bakılacak olursa alacağı ekstra ücrete güveniyordu. Melinda'nın da o yarım saatlik ekstra ücrete ihtiyacı vardı çünkü annesini daha yeni bir huzur evine yatırmıştı

ve aylık masrafın bir kısmını karşılaması gerekiyordu. Kocası ressamdı ve düzenli bir işi olmamasını arada sırada başka işlere giderek telafi etmeye çalışıyordu. Hepsinin geçimi bu fabrikaya, Roman Horner'a bağlıydı.

Sonra aklıma Selma geldi ve yine gözlerimin dolduğunu hissettim. Birkaç saatte resmen aklımı yitirebilirdim ama aradan geçen saniyeler ve dakikalar elimi kolumu bağlayıp görünmez bir zincir gibi boynuma dolandı. Sean hiç şüphesiz beni kontrol etmek için birkaç kere daha çalıştığımız alana geldi ama bana bir şey demeden başkalarıyla konuştu. Ben onunla konuşmaktan kaçınırken etrafı kolaçan etti. Melinda konuşmasına kaldığı yerden devam etti ve yarın düzenlenecek olan bir kilise bağış toplantısından söz etti.

Vardiyam sona erdiğinde hem zihinsel hem de fiziksel açıdan tükenmiş durumdaydım. Otoparka girdiğimde içime bir korku çöktü.

Sean Vivica'yı kovmuş muydu? Kovduysa kadın beni haklamak için bekliyor olabilir miydi? Eksik maaş çekiyle bir ilgim olmadığını çok iyi biliyordu ama bu mantıklı bir düşünce şekliydi ve öfkeli insanlar mantıklı düşünmezlerdi. Fabrikadan çıkarken kesinlikle mantıklı bir hâli yoktu.

Peki, ya olanlardan dolayı gerçekten de beni suçluyorsa? Melinda bana seslendiğinde hızla arabama doğru yürüyordum. Benim için kendisini riske atmasını istemiyordum ama Melinda tam da bunu yapabilecek bir kadındı. Otoparkta bana yetişmeye çalıştığında haklı olduğumu anladım.

"Canım, beni bekle. Seninle yürüyeyim."

"Ben iyiyim, yarın görüşürüz." Omzumun üzerinden seslenip ilk beş sıra arabanın arasında onu ektim. Vivica hiç şüphesiz *bir kaltağı haklayacak* türden bir kadındı ve elimden sadece hızlı hızlı yürümek geliyordu. Sürücü koltuğuna oturup kapıları kilitlediğim anda gözyaşlarına boğuldum. Bu kadar zayıf hissetmek hiç hoşuma gitmedi. Saldırıya uğradığım takdirde

kendimi savunabileceğimden emin olmamak da öyle. Romanın kızı olmanın beni soktuğu durumdan nefret ettim. Onun kızı olduğumu ilan etsem de etmesem de birileri eninde sonunda gerçeği öğrenecekti ve bunu gizlemek de doğru olmazdı. Hem gerçekten casusluk yapmak için mi orada çalıştığımı sanıyorlardı? Çılgınlıktı bu.

Çantamdaki telefonumun çaldığını duydum ama Sean'ın aradığını bildiğim için yanıt vermedim.

Arkamda bir arabanın farlarının yandığını gördüm. Dikiz aynasına baktığımda Sean'ın Nova'sına oturmuş beni izlediğini fark ettim. Beni bekliyordu ve ağladığımı görmüştü.

Harika.

Bugün daha fazlasını kaldıramayacağım için yüzümü silerken yanıma gelmek için arabasının kapısını açan Sean'a başımı sallayarak gelmemesini işaret ettim. Utanç hissi biraz hafiflerken ve içimi büyük bir öfke kaplamaya başlarken geri geri otoparktan çıktım. Sean'a kızgın değildim ama duygularım karmakarışık bir durumdayken onunla yüzleşmek istemiyordum. Öfkemi hak ettiğinde görebilirdi. Bu akşam yapması gerekeni yapmıştı ama bu kadar öfkeliyken hıncımı ondan çıkarmak doğru değildi. Beni yakından takip etti ve eve giden ıssız yola saptığımda izlemeyi kesti. Peşimi bırakmasına minnettardım.

Eve vardığımda boş bir garaj yoluyla ve boş bir evle karşılaştım. Tam yatak odamın kapısını açarken elimdeki telefonum çaldı.

"Şu anda konuşmak istemiyorum," dedim burnumu çekerek gözyaşlarımı zapt etmeye çalışırken.

"Yedi kilometre sonra bunu ben de anladım ama olanlar senin suçun değil." Şefkatli sesi kalbimi sızlattı. Sakin konuşmak için elimden geleni yaptığım hâlde sesim yine de titredi.

"Bu durumdan haberin var mıydı?"

"Fabrikaya geri döndüğümden beri durumu düzeltmeye çalışıyorum."

"Nasıl yani, bu kadar sık mı tekrarlanıyor? Babam maaşlarını mı kesiyor?"

"Kendi maaş çekini kontrol ettin mi?"

Hayır, kontrol etmemiştim. Çekleri bozdurmuştum ve doğru miktarların ödendiğini varsaymıştım. Bir karar verip gelen son e-postaya yanıt yazarken daha da öfkelendiğimi hissettim. Konuşurken hızla yazmaya devam ettim.

"Onu kovdun mu?"

"Evet."

"Lanet olsun, Sean. Neden?"

"Çünkü işim bu. Davranışları bir uyarı notundan daha fazlasını gerektiriyordu."

"Bunun yanlış olduğunu biliyorsun."

Sessizlik oldu.

"Bu benim savaşım. Bırak da ben savaşayım."

"İhtiyacın olursa buradayım."

"Biliyorum, sana minnettarım ama beni korumaktan vazgeçmen gerek, tamam mı? Zaten her şey boka sarmış durumda, bir de ellerine benimle uğraşmaları için daha fazla koz vermek istemiyorum."

"Seni incitmelerine izin vermeyeceğimi bil. Arkandayım."

"Biliyorum, buna da minnettarım ama bunu yapamazsın. Bu gerçekten benim savaşım ve ben... şu anda çok öfkeliyim, hıncımı senden çıkarmak istemiyorum, tamam mı? Gitmem gerek." Günümün tepetaklak oluşuna sinirlenmiş, esas suçluya bedelini ödetmeye niyetli bir hâlde telefonu kapattım. Vivica'nın sözleri bir şarkı gibi kulaklarımda çınlıyordu ve her tekrarda vurguladığı sözcükler değişiyordu.

O *senin baban*. *O senin* baban. *O* senin *baban*.

E-postayı yolladıktan on dakika sonra rahatlamak için duşa girdim ve sabahki görüşmem için hazırlanmaya başladım.

Yirmi İkinci Bölüm

"E-POSTANDA kullandığın dil hoşuma gitmedi, Cecelia." Babam söze başladığında içeri girmiş kahvemi dolduruyordum. Gece geç saatte gelmiş olmalıydı ve dün gece yolladığım e-posta yüzünden geldiğini biliyordum. Genellikle Charlotte'ta kalıyor, bu devasa evde beni yalnız bırakıyordu.

"Beni bu duruma sokan kişi sizsiniz," dedim yanındaki sandalyeye otururken. "İşimi ciddiye almamı istediniz. İstediğiniz oldu, işimi ciddiye alıyorum." Maaş çeklerinin bana kalan kısımlarını masaya koydum. "İşe başladığımdan beri hemen hemen her haftalığımda on beş dakikalık ücret eksik yatmış, ikisindeyse birer saatlik ücret eksik."

"Bunu rapor edebileceğin bir şefin var." Sesinde herhangi bir ima sezinlemeyince Sean'la ilişkimin sadece bir fabrika dedikodusu olarak kaldığını ve üst kademelere yayılmadığını anladım. Roman iş dışında benimle ilgilenmemişti ve güvenlik kameralarını kontrol ediyorsa bile kameralar Dominic sayesinde olaysız görüntüleri gösterip duruyordu.

"Hepimizin birisine hesap vermesi gerekir, öyle değil mi? Eminim ki çalışanlarınıza senelerdir eksik ücret ödediğinizi ve paraları cebinize attığınızı duymak bir devlet dairesinin ilgisini çekecektir. Özellikle de CEO'nun kızı bunu onlara haber verirse."

Ben cesaretimi biraz daha toplamaya çalışırken gözlerinden saf nefret okunuyordu. Hâlâ geleceğimle ilgili en doğru hamlenin bu olup olmadığından emin değildim ama etrafıma toplanan o insanları, suçlamalarının ağırlığını hatırlıyordum. Mesele benimle ilgili değildi. Binlerce insanla ve geleceklerini o fabrikada yaşamalarıyla ilgiliydi.

"Böyle bir şey yapmayı düşünmüyorum ama bunun ciddiye almanız gereken devam eden bir sorun olduğundan eminim çünkü insanların sabrı taşmış durumda. Öyle ki dün iş başındayken bana saldırıya geçtiler. Çalışanlarınızın sizden nefret etmesine değer mi?"

"Benim hakkımda ne hissettikleri umurumda değil. Ben insanlara iş fırsatı..."

"Tüm bunları," dedim elimle etrafı işaret ederek, "mümkün kılan insanlar için bu hırsızlıktan ibaret. Kendime bir yer edinmemi, işinizi öğrenmemi istediniz ve gayet güzel öğrendim, Efendim. En son ne zaman kendi fabrikanızda bir gün geçirdiniz?"

"Mesaj alındı, Cecelia. Bu konuyla ilgileneceğim ama bunu tehditlerinin sayesinde yapacağımı sanma. Yirmi yedi yaşından beri bu şirketi yönetiyorum."

"Dün akşam arabama gitmekten korktum. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musunuz?"

"Yeterince uzun yaşarsan düşman edinirsin."

"Benim için endişelenmenize sevindim. Bu konudan haberiniz var mıydı?"

"Gerekirse güvenliği artırırım. Bunun bir muhasebe hatası olduğundan eminim."

"Herkesin çekinde yapılan bir hata mı? Affedersiniz ama bu resmen saçmalık."

"Bugüne dek hiç bu kadar kabalaşmamıştın. Ne oldu sana?"

"İki gün önce fabrika otuz yedi dereceydi!" Elimi ufak maaş çeki öbeğinin üstüne indirirken patlamak üzereymişim

gibi hissediyordum. "Rahat kırk dereceye yakındı. Orası resmen bir ter atölyesi ve herkes gibi beni de orada çalıştırıyorsunuz. Çenemi kapatıp çeklerimi alacağımı ve ses çıkarmayacağımı mı sanıyordunuz? Bu konuda şansınız neredeyse yaver gidecekti. Etrafımda olup bitenlerle ilgilenmiyordum ama dün akşam gözlerimi açtılar."

"Cecelia, abartılı lafları bir kenara bırak. Endişelerini anladım."

"Fabrikada çalışanları rahat ettirmek için en son ne zaman bir şeyi yenilediniz?"

Hafifçe öksürdü ve bakışlarını önüne çevirip buz gibi bir sesle yanıt verdi. "Tekrarlıyorum, bu konuyla ilgileneceğim."

"Bu standart bir yanıt ve açıkçası bunu kabul etmiyorum, Efendim. Özellikle de bana kalacak olan miras buysa. Ailelerinin karnını doyuramadıkları için benden nefret eden aksi çalışanlarla dolu bir fabrika mı? Kalsın, teşekkürler."

Sandalyesinde sırtını dikleştirdi. "Kızımın bana nutuk çekmesine ya da beni tehdit etmesine izin veremem."

"Sizin hatalarınızın cezasını ben çekmek zorunda kalacaksam benim de görüşlerim önemli demektir. O kadın bana tekrar tekrar kızınız olduğumu söyledi ve bunun hiçbir anlamı olmadığını onlara nasıl söyleyeceğimi bilemedim!"

Bakışlarını aniden yüzüme çevirdi ve kısık mavi gözlerindeki öfke kemiklerime işledi.

Dilimi yanağımın iç kısmında gezdirdim ve dik dik ona bakarken gözlerimin dolmasına lanet ettim. "Günahlarınızı, en büyük hatanızdan başka kim size daha iyi söyleyebilir?"

İçerideki hava birden değişirken ve derin bir sessizliğe gömülürken Roman yutkundu. Yüzünde pişmanlığa benzer bir ifade belirdi ama çabucak kayboldu. "Böyle hissetmene üzüldüm." Bir an için elle tutulur bir şey hissettim. O masada, ikimizin arasında bir şey oldu. Göğsümde ufacık bir umut kıvılcımı çaktı ama geri adım atmayı reddederek bunu bir kenara savuşturdum.

"İşimle gurur duymamı mı istiyorsunuz? Karşılığını ödeyin. Saygılı bir ses tonuyla konuşmamı mı istiyorsunuz? Saygın bir işveren olun. Soyadıma saygı duymamı mı istiyorsunuz? Saygın bir adam olun."

Bakışlarını yüzüme çevirip yumuşak bir sesle yanıt verdi. "Geleceğini garanti altına almak için çok fedakârlık yaptım."

"İhtiyacım olan her şeyi sağlamak için çılgınlar gibi çalışan anneme yardım etmeniz dışında, sizden tek bir şey bile istemedim ve bunu yapmadınız. Sizden bu durumu benim için değil, onlar için düzeltmenizi istiyorum. Servetinizi burnumun dibinde sallamaya devam etmek istiyorsanız devam edin, hatta daha da iyisi alın ve onlara geri verin. Bana miras kalacak para onlara aitse o parayı istemiyorum."

"Yine abartıyorsun, bunlara hiç gerek yok. Belli ki yanlış kişilere güvenmek gibi bir hata yapmışım. Bu konuyu çözeceğim."

"Teşekkür ederim." Gitmek için ayağa kalkacak oldum ama elini kaldırıp beni durdurdu.

"Bir yanlış anlaşılma olmasın. On tanesi yurt dışında olmak üzere yirmi dört fabrikanın sahibi olduğumu biliyorsun, değil mi?" Ses tonu duraksamama neden oldu.

"Hayır, bu kadar çok fabrikanız olduğunu bilmiyordum."

"O hâlde her gün işleri yapmaları için başkalarına sorumluluk verdiğimi çünkü yetişemeyeceğim ayrıntıları bölüştürmekten başka bir seçeneğim olmadığını da bilmiyorsun. Onlar işlerini yapmadıklarında sorumlusu ben oluyorum ve *benim kellem* gidiyor. İnan ki bunun farkındayım."

Postunda benimkiyle aynı çizgileri taşıyan bir kaplanla dövüşüyordum, kükremesi benimki kadar güçlü değildi ama duyuyordum ve bir o kadar etkiliydi. Birkaç saniye boyunca belki de söylediklerinde bir gerçeklik payı vardır diye düşünürken hissettiğim şey yine suçluluk oldu.

"Eminim ki işiniz başınızdan aşkındır ama bu fabrika yakınınızda. Burnunuzun dibinde." Bunu söylerken sesim çatlayınca duygularımı bu işten uzak tutamadığım için kendime kızdım.

Roman bir şey söylemek için ağzını açtı ve nihayet konuşana dek aradan saniyeler, belki daha da uzun bir süre geçti. "Bu sorunu çözeceğim, Cecelia." Zafer kazanmaktan çok yenilgiye uğradığımı hissederek odadan çıktım. Birkaç dakika sonra ön kapı kapanınca yatak odamın kapısına yaslandım ve tek bir damla gözyaşının daha akmasına izin verdim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

AKŞAMÜSTÜ BENİ almak için gelen Dominic'ti. Nedenini bilmiyordum ama ben basamaklardan inerken ne düşündüğünü ele vermeyen bir ifadeyle garaj yolumda bekliyordu. Arabasına doğru yürürken gerildiğimi hissettim. Ben yolcu koltuğuna oturmadan önce Sean gibi bana kapıyı açma nezaketini göstermedi.

"Sean nerede?"

Yanıt olarak hızla yola çıktığında profiline dik dik baktım. Bu sürprizi günümün kesinlikle daha iyi geçmesini sağlamayacaktı. Babamla aramda geçen kavgadan sonra beni teselli edecek kişinin Sean olacağını umuyordum. İstediğim son şey izin günümde bu pislikle takışmaktı.

"Cidden, Dominic. Konuş."

"Sean meşgul. Ona bir iyilik yapıyorum."

"Kendi arabamla gelebilirdim."

"Ama öyle olmadı."

"Bu arabayı kullanmama izin verebilirsin."

"Hayatta olmaz."

"Sean'ın Nova'sıyla pratik yapıyorum. Artık daha iyi kullanıyorum."

Sırıttı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğumu biliyorum."

Yanlış sözcükler seçmiştim. Bunlar söylenecek en doğru kelimeler değildi.

Bir anda hızlandı ve piç herif, siyah atının yeteneklerini sonuna kadar kullanıp gaz pedalını kökleyerek avazım çıktığı kadar bağırmama neden oldu. Bu sefer, ilk gece beni eve bıraktığı zamanki gibi heyecanlı bir araba yolculuğu değildi. Ne kendi hayatını ne de benimkini düşünerek yolda uçarcasına giderken dehşete kapıldım.

"Tamam, mesaj alındı. Sen kralsın, tamam mı? Lütfen, biraz yavaşla artık."

Düz yola çıkmadan önce birkaç keskin virajı hızla aldı ve tepeden tırnağa ter içinde kaldım.

"Hiç komik değil!"

Ufak bir benzinliğin önünden geçerken müziğin sesini açtı.

"Dominic, lütfen. Lütfen!"

Gerçekten de dehşet içindeydim. Dominic sarı şeritleri geçip bir anda yavaşlamadan önce şöyle bir bana baktı.

"Yavaşladığın için teşekkürler ama Avrupa'da değiliz, Dominic!" diye bağırdım. Mümkün olan her yere tutunmaya çalışırken parmak eklemlerim bembeyaz kesildi. Dominic el frenini çekip bir şarampolün kenarında yüz seksen derece döndü. Aksi yönde hızla ilerlemeye başladığımızda biraz altıma kaçırdığımdan emindim.

"Bir şey unuttum," dedi eski benzinlikte bir minivanla arkası açık bir kamyonetin arasına kusursuzca girdiğinde.

Dominic bana dönerken resmen panik atak geçirmek üzereydim. "Bir şey lazım mı?"

"Seni orospu çocuğu!"

"Şu anda ön sevişme modunda değilim ama Mountain Dew gazozuna ne dersin?"

Onu parçalamak için üstüne atılmama ramak kalmıştı. Sıkılmış gibi bana baktı.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

Markete doğru yürümeye başladığında çalım atma tabirinin canlı bir örneğini gördüğümü düşündüm. Tekinsiz görünen markete bakrım ve tuvalet ihtiyacımı ertelemeye çalıştım. Her nereye gidiyorsak yol hiç şüphesiz en az yirmi dakika sürecekti. Bu civarda en yakın yer bile o mesafedeydi. Tuvalete gitmeye karar verip arabadan indim. Kocaman bir CANLI YEM yazısının yanındaki kasaya doğru yürüyüp tuvaletin anahtarını isterken Dominic içecek kısmındaydı. Yanımda birkaç yaşlı adam siyah renkli eski plastik sandalyelere oturmuş, hayatları buna bağlıymış gibi eski piyango makinelerinin düğmelerine basıp duruyorlardı. Anahtarı alıp marketten çıktım ve kırık dökük bir kapıdan tuvalete girip hayatımın en iğrenç otuz saniyesini geçirdim. Şurup gibi görünen sıvı sabunla ellerimi yıkadım ve büyük anahtarla tuvaletten çıktım. Tam anahtarı geri vermek için markete giden yolu yarılamıştım ki bir adam yolumu kesti. Başıyla Dominic'in Camaro'sunu işaret etti.

"Güzel araba."

"Teşekkürler."

"Senin mi?"

Adam kırklı yaşlarının sonlarında olmalıydı, ketçap lekesine benzer bir şeyle kaplanmış tişörtü yukarı sıyrıldığı için bira göbeği açıkta kalmıştı. İçki kokuyordu. Yanından geçmeye çalıştığımda yine yolumu kesti ve beni iğrenç, aç bir ifadeyle süzdü. Belli ki içki ona epey cesaret vermişti.

"Hayır, benim arabam değil, affedersiniz."

"Eskiden yarışlara katılırdım. Ben sadece..."

Adam cümlesini tamamlamaya fırsat bulamadı çünkü buğday rengi parmaklar boynuna dolandı ve parmaklara bağlı kol onu binanın yan tarafına savurdu. Adam beton duvara çarptığında çıkan sesi duyunca yüzümü buruşturdum. Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı, ayakları birbirine dolandı ve doğruca kıçının üstüne düştü. Dominic anahtarı elimden alırken dönüp adama bakmadı bile.

"Arabaya bin." İtiraz edemeyeceğim bir emirdi bu.

Gözlerim yuvalarından fırlayacak hâlde hemen arabaya gidip kendimi içeri kilitledim. Başımı kaldırınca adamın hâlâ ayağa kalkmaya çalıştığını gördüm. Dominic arabaya bindi ve olanlarla ilgili tek kelime etmeden yola çıktı.

Arkama dönüp baktığımda adamın sendeleyerek markete girdiğini görüp rahatladım. "Bunu yapman gerekli miydi?"

"Evet. Birilerinin arabaya işememesi için anahtarı geri almaları gerekiyordu."

Gözlerimi devirdim. "İnanılmazsın."

Güneş batarken bilmediğim bir yolda ilerlemeye başladık. Dominic sessizdi. Birkaç farklı yöne saptıktan sonra, yönümü tamamıyla kaybettim. Dominic genç yankesicilerin ve köşelerde minicik elbiseler giymiş kızların beklediği kalabalık bir sokakta yavaşladı. Sokağın iki yanındaki toplu konutların arasından geçerken herkes dönüp bize baktı ve bakışlarını yere indirdi.

"Nereden buradayız?"

"İşim var."

"Bak, ne yaptığın beni ilgilendirmez ama uyuşturucu ya da başka bir şey için geldiysen beni bulaştırma. Beni eve bırakıp geri gelebilirsin."

Beyzbol şapkalı bir adam ona selâm verip arabaya doğru yürümeye başladığında Dominic çenesini sıktı. Penceresini açıp başıyla selam verdi.

"N'aber, dostum?" dedi adam. Beni görünce daha da sırıttı. "Kim var burada? Yeni kız mı?"

Dominic buz gibi bir sesle yanıt verdi. "Seni ilgilendiren bir şey yok."

Yanımda bir tabanca horozunun sesini duydum. Dominic'in kucağına koyduğu Glock tabancayı görünce gözlerim irileşti. Bunun nereden çıktığını anlayamamıştım.

"Sana kalabalıktan hoşlanmadığımı söylemiştim, RB."

Adam arkasına bakıp birisinin ona doğru yürümeye başladığını gördü ve ona döndü. "Hemen geri çekil, aşağılık herif. Sana bunu halledeceğimi söylemiştim." Adam Dominic'i süzdü ve tekrar kaldırıma döndü.

"Kusura bakma, dostum. O genç delikanlı benim küçük yeğenim. O salağa geride durmasını söylemiştim." Adam elini cebine sokunca Dominic'in buz gibi bakışları onu durdurdu.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Özür dilerim, sadece senden bir şey alabileceğimi düşündüm."

"O zaman *Keşiş*'le konuşman gerek. Bir daha buraya gelmeyeceğim. Anladın mı?"

RB ellerini havaya kaldırdı. "Ona gidecektim. Yemin ederim," dedi başıyla arkasını işaret ederek. "Arabam yine mahvoldu. Gördün mü?"

Dominic arkasındaki garaj yolunda beton blokların üstünde duran Chevy'ye baktı.

"Garaja götür. Bir şeyler yaparız."

"Teşekkürler, dostum. Sana bir şey sormak..."

Dominic çenesini kaldırdı ve hızla uzaklaşmadan önce adam geriye adım attı.

"Demek bir torbacısın. Tanrım, tahmin etmeliydim." Nedenini bilmiyordum ama hayal kırıklığına uğramıştım. Ondan daha iyisini beklemiştim ve belki de beklememeliydim. Neden saygın bir okuldan mezun olmuş bir adam böylesine tehlikeli ve aptalca bir işe bulaşırdı ki? Bir NFL milyonerinin pis oyunlar oynaması ve sokaklarda saygınlık kazanmaya çalışırken hayatını kaybetmesinden farksız bir durumdu. Bunları dile getirmek için beklemedim. "Buradan kurtulabilmek için elinde altın bir

bilet olduğunu biliyorsun. Tanrım, Dominic, bu saçmalıklara bulaşmayacak kadar akıllı olduğunu düşünürdüm."

Dur işaretinde yavaşladı ve arabanın yakınlarındaki herkes uzaklaşıp bakışlarını kaçırdı. Dominic gözlerini gözlerime dikip eğildiğinde nefesini tenimde hissettim. Torpido gözünü açarken parmağı bacağıma sürtündü. Gümüş renkli gözleri benimkileri delip geçerken ürperdiğimi ve daha hızlı nefes alıp vermeye başladığımı hissettim. Bakışları dudaklarıma kaydı ve dilimi alt dudağımda gezdirdiğimde havada yoğun bir elektriklenme hissettim. Sırıtıp geri çekilmeden önce birkaç saniye öyle kalınca içim adrenalinle doldu. Sonra kucağıma bir kâğıt fırlattı. Kâğıdı alıp ne olduğuna baktım. Jean Dominic King adına bir gizli silah taşıma ruhsatıydı.

"Jean, ha? Bundan daha Fransız bir isim olamazdı."

Ruhsatı elimden kaptı ve tabancayla birlikte torpido gözüne kilitledi.

"Demek ruhsatın var. Yine de karanlık işlerine bulaşmak istemiyorum."

Sola saptı, sonra bir daha sola saptı ve nihayet tekinsiz mahalleden uzaklaştık. "Bir para değiş tokuşu gördün mü?"

"Hayır."

"Ya uyuşturucu?"

"Hayır."

"Lanet olasıca tabancamı birine doğrulttum mu?"

"Hayır."

Başını bana çevirip kaşını kaldırdı. "Bir suç işlendi mi?"

"Hayır."

"O hâlde bu arabadaki tek şüpheli şey *sensin*."

"Nedenmiş?"

"Çünkü o lanet beynin fazla düşünüyor ve saçma sapan varsayımlarda bulunuyorsun."

"Beni tanımıyorsun."

"Toplu konutlardan ve bir sokak köşesinde yapılan konuşmadan olabilecek en kötü sonucu çıkarıyorsun." Gaza bastı ve ben konuşmayı düşünüp hiçbir sonuca varamazken sessizce yola devam etti. Adamın ona bir şey vermeye çalıştığı belliydi. Para ya da uyuşturucuydu. Bundan emindim ama Keşiş de kimdi?

Dominic'i kırmadığımı bilsem de bunu sormanın bir anlamı yoktu, hem onu herhangi bir şeyin kırabileceğini de sanmıyordum.

"Neden yanındayım?"

"Yapacak daha iyi bir işin var mı? Kardashian'ları mı izleyeceksin?"

"Onları izlemiyorum."

"Bir işim daha var, sonra seni erkek arkadaşına götüreceğim."

"Bir kez olsun bana nazik davranabilir misin?"

Bir otoparka giderken beni duymazlıktan geldi. Bir sağlık merkezinde olduğumuzu fark ettim. Dominic valenin etrafından dolandı, arabayı çalışır hâlde bıraktı ve benim tarafıma geçip kapımı açtı. "Arkaya geç."

Soru sormaya kalkışmadan arka koltuğa geçtim ve keşke Sean'a öfkeli bir mesaj yazabilseydim diye düşündüm. Ama maalesef deli *kardeşini* eğlendirmek zorunda kalmıştım ve lanet kuralları yüzünden telefonum yanımda değildi.

On dakika sonra Dominic sürgülü cam kapılarda belirdi ama yalnız değildi. Bitkin görünümünden yaşını tam olarak anlayamadığım bir kadın, hemşire tarafından tekerlekli sandalyede dışarı çıkarıldı. Arabaya yaklaştıklarında kendi aralarında konuştuklarını duydum.

"Pourquoi tu n'es pas venu me chercher avec ma voiture?" *Neden beni kendi arabamla almadın?*

Kadının ne dediğini anlayamadım ama Dominic'in arabasını görünce yüzünün asılmasından ve Dominic'in hiç duymadığım kadar tatlı bir sesle yanıt vermesinden durum belliydi. "Araban garajda, Tatie. Söylemiştim."

Tatie. *Teyze.*

Kadın Dominic'in yardımıyla ayağa kalkarken göz göze geldik. Onu yakından incelediğimde yaşına göre çok daha yaşlı göründüğünü fark ettim. Kırklı yaşlarının başlarında olmalıydı ama gözlerinden ve teninin solgunluğundan çok sıkıntı çektiği belliydi. Ya kendisine zarar vermişti ya bir hastalık geçirmişti ya da her ikisi birden onu yıpratmıştı.

"Kimsin sen?" Aksanı belirgindi. Fransızcamı ilerletmem gerektiğini düşündüm.

"Merhaba, ben Cecelia."

Kadın Dominic'e döndü. "Ta copine?" *Kız arkadaşın mı?*

Bunu anlamıştım. Kendim yanıt verdim. "Non." *Hayır.*

Dominic onun yolcu koltuğuna oturmasına yardım ederken kadın ofladı. "Comment ça va?[2]"

"İngilizce konuş, Tatie ve bu gece bunu konuşmayacağız." Dominic asla Fransızca konuşmuyordu. Bu da garip bir durumdu çünkü lakabı *Fransız*dı. Belki de etrafında iyi Fransızca konuşan birileri olmadığı için hep İngilizce konuşuyordu.

Dominic bana bir bakış fırlattı ve kapıyı kapatıp sürücü tarafına geçti. Kadınla yalnız kaldığım o birkaç saniye beni çok gerdi. Kadın hasta göründüğü hâlde otoriter bir havası vardı. Çenemi açmadım ve Dominic direksiyonun başına geçtiğinde rahatladığımı hissedip şaşırdım. Kadını ve ikisinin benzer yanlarını incelerken birkaç dakika sessizlik oldu. Kadının birkaç yaş daha genç olduğunu, gözlerinin ve vücudunun daha dinç olduğunu hayal ettiğimde ne kadar benzediklerini görebiliyordum. Konuştuğunda sorusu bana yönelikti.

"Neden geldin?"

"O Sean'ın kız arkadaşı. Onu bir yere bırakacağım." Dominic bir eczanenin araba servis penceresine yanaştı. Dominic'i gören kasiyerin yüzü bir anda aydınlandı. Beyaz önlüğünün

2 (Fr.) Nasıl gidiyor? *–e.n.*

altına dekolte bir elbise giymişti ve yüzü saygın bir iş yapan profesyonel gibi değil, gece dışarı çıkmak üzere olan bir kadın gibi ağır makyajlıydı. Dominic'in ona nazik sayılabilecek bir tavırla yanıt vermesi sinirimi bozdu. İlaçların ücretini ödedi ve kızdan su rica etti. Kız suyu getirdiğinde eğilip cömertçe göğüslerini sergiledi.

Dominic'in teyzesi kızı küçümseyen ifadeyle, "Salope,[3]" dedi. Bize servis penceresinden direk dansına benzer bir şey yapmaya çalışan kıza resmen hakaret etmişti. Gülümsediğimi gizlemeye çalıştım ama Dominic dikiz aynasından bana baktığında bunu kaçırmadı. Dudaklarının hafifçe kıpırdadığına yemin edebilirdim. Bu adamı anlamak imkânsızdı. Servis penceresinden biraz ileri gidip durdu ve torbayı açıp ilaçlardan birkaçını suyla birlikte teyzesine verdi.

"Ben küçük bir çocuk değilim."

"İlaçlarını al," dedi Dominic emreder gibi.

Teyzesi homurdanarak hapları alıp yuttu. Dominic'in onu izlerken yine hafifçe gülümsediğini, gözlerinin daha önceden görmediğim sevgiye yakın bir ifadeyle parıldadığını fark ettim. O bakış âdeta içime işledi, teyzesine sergilediği yakınlık ve saygı içimdeki bir ihtiyacı gidermiş gibi hissettim. Sanki onun bu yakınlığı gösterebilecek biri olduğunu biliyordum ve bunu az önce teyit etmişti.

"Kaç tedavi kaldı?" diye sordu teyzesi.

"Bunu konuşmuştuk. Altı tane."

"Putain." *Siktir.*

Bunun ne anlama geldiğini bildiğim için güldüm.

"Je ne veux plus de ce poison. Laisse-moi mourir." *Artık bu zehri almak istemiyorum. Bırak da öleyim.*

"İngilizce konuş, Tatie." Dominic ne konuştuklarını anlamamı istiyordu. Ne zamandan beri bu kadar düşünceliydi?

---

3 (Fr.) Sürtük. —*e.n.*

"Beni bir tabuta koy ve unut."

"Daha gençken bunu yapabilirdim. Korkunç bir ebeveyndin."

"Bu yüzden çocuk sahibi olmadım." Teyzesi ona dönüp meydan okur gibi çenesini kaldırdı. "Seni yanıma aldığımda daha yirmi yaşındaydım. Açlıktan ölmedin. Sen..."

"Şişt, Tatie," Dominic ona bir bakış fırlattı, "haydi seni eve bırakıp rahat ettirelim."

"Bu hastalığın rahat edilecek bir yanı yok. Beni neden tedaviye götürdüğünü anlamıyorum."

"Çünkü ilk cinayet girişimlerim başarısız oldu ve sana alıştım."

"Bunu yapmanın tek nedeni annenle babana saygı duyman."

Dominic yutkundu ve ufak bir garaj yoluna sapmadan önce birkaç dakika huzurlu bir sessizlik içinde yola devam ettik. Arabasının farları, bakımsız kalmış ve çoğu ölmek üzere olan bitkilerle dolu Cape Cod tarzı bir evin verandasını aydınlattı.

"Arabada kal," dedi Dominic. Arabadan inip parmağını ona doğrulttu. Teyzesi hiçbir şey söylemedi. Dominic kapıyı açtı ve onu kolaylıkla kucağına aldı. Arabadan indiğimde dönüp bana baktı.

"Hayır, arabada kal. Hemen geliyorum."

Onu duymazdan gelip hemen verandaya koştum ve tel kapıyı açtım.

"Onu sevdim," dedi teyzesi. Sokak lambasının loş ışığı altında beni süzdü. Dominic onu yere indirmeden anahtarlarını çıkarmaya çalışırken bir küfür savurdu ve anahtarları bana uzattı. Başını evet anlamında sallayana dek anahtarları teker teker ona gösterdim. Kapıyı açıp içeri girdim ve en yakındaki ışığı açtım. Duvarda birkaç hamam böceğinin kaçıştığını görünce irkilmeden edemedim. Dominic'in büyüdüğü ev burası mıydı?

Dominic teyzesini bej rengi eski bir televizyon koltuğuna götürdü. Teyzesi koltuğa vardıklarında derin bir oh çekti. Ge-

sine yaslandı ve Dominic koridorda gözden kaybolmadan önce kucağına bir battaniye serdi.

"Ona eczanedeki kız gibi bakıyorsun."

"Onu görmezden gelmek kolay değil," dedim dürüstçe. "Ama neşeli mizacı sayesinde görmezden gelmek kolaylaşıyor."

Ne yaptığımı çaktırmadan etrafa göz gezdirmeye çalıştım. İçeride tozu alınması, temizlenmesi ve ilaçlanması gereken eski mobilyalardan başka bir şey yoktu. Teyzesinin steril olmayan bir ortamda nasıl iyileşmeyi beklediğini bilmiyordum ama arabada söylediklerini hatırlayınca iyileşmek gibi bir düşüncesi olmadığını anladım. Oturduğu yerden beni süzerken ben de merakla ona bakıyordum. Beni okuyordu ve bunu Dominic'in gümüş rengi gözleriyle yapıyordu. Kesinlikle çok benziyorlardı. Onu dikkatle inceleyince en fazla kırklı yaşlarının başında olduğunu tahmin ettim. Trajik bir durumdu. Hayata *tutunmamaya* karar vermek için *çok* gençti.

"Size bir şey getirebilir miyim? Biraz daha su ister misiniz?"

"Evet, lütfen."

Mutfağa girip ışığı açtım. Orada da hamam böceklerinin kaçıştığını görünce midem kalktı. Lavaboda birkaç tabak duruyordu. Dolaplarda temiz bir bardak ararken ürperdiğimi hissettim. Buzluğu açtığımda, etrafa pis bir koku yayıldı. Birkaç buz küpü alıp bardağa koydum ve musluğu açtım. Su bardağını yanındaki lambalı fiskos masasına koydum. Lambayı açtı ve deri kaplı kalın bir kitabı aldı. Yırtık, ayraçlarla dolu Fransızca bir İncil'di.

Dominic elinde haftanın günlerini gösteren bir ilaç kutusuyla ve plastik bir çöp kovasıyla geldi. Haplarını fiskos masasına, çöp kutusunu da yanına bıraktı.

"Hepsini ayırdım. Haplarını mutlaka al, Tatie yoksa daha kötü olursun." İncil'i görünce güldü. "Bunun için çok geç, cadı"

Teyzesinin şaşıracağını ya da kızacağını düşündüm ama o da güldü. "Cennetin bir arka kapısı varsa belki orayı senin için de bulurum."

"Belki ben O'nun politikalarını onaylamıyorumdur," dedi Dominic neşeli bir sesle.

"Belki O da seninkileri onaylamıyordur ama yanında olmayacağı anlamına gelmez. Hem seni çok iyi tanıdığımı unutuyorsun. Haplarımı ayırmayı da bırak, yatalak değilim."

"O noktaya varmak için elinden geleni yapıyorsun. Bu akşam bir şey içme," diye emretti Dominic. Bir anda konuşmanın manevi havası silindi. "Evi aramayacağım ama içersen neler olacağını biliyorsun."

"Tamam, tamam, git artık," diye onu kışkışladı teyzesi. Koltuktaki pozisyonunu ayarlarken ve Dominic televizyonun kumandasını ararken koltuğun altında bir şişenin kenara çarpıp çınladığını duydum. Dominic sesi duymadı ama teyzesi gözlerini gözlerime dikince bunun benim savaşım olmadığına karar verdim.

"Kalsak mı?" diye sordum endişeyle. Kemoterapi sonrasının nasıl olduğunu sadece kitaplardan ya da acıklı filmlerden biliyordum. Gördüğüm kadarıyla insanlar bir kür aldıktan sonra şiddetli mide bulantıları çekiyorlardı.

"İlk kez kemoya girmedim," dedi teyzesi. "Gidin, gece yeni başlıyor. Gençsiniz, vaktinizi boşa harcamayın."

"Sen de," diye mırıldanan Dominic, kanalları karıştırdı.

Teyzesinin yanına gidip eski halının üstünde yanına çömeldim. Neden bunu yaptığımı bilmiyordum. Belki de evinin harap hâli ya da onun bitkin görünümüydü. Büyük bir kısmı siyah olan saçları örülmüştü, buğday teni derin çizgilerle kaplıydı ve ağzının etrafındaki ince çizgilere rujundan geriye kalanlar dolmuştu. İncecik vücuduyla, gözlerinin altındaki halkalarla kırılacak kadar narin görünüyordu. Gençliğini ele veren tek şey, yeğeniyle aynı metalik tona sahip parlak gözleriydi. Ben kulağına fısıldarken gri gözlerini merakla yüzüme dikti.

"Romalılar 8:38-39."

Hemen o bölümü buldu ve beni şaşırtarak yüksek sesle okumaya başladı.

"Eminim ki ne ölüm, ne yaşam, ne melekler, ne hükümdarlar ne şimdiki ne gelecek zaman, ne güçler, ne yükseklik, ne derinlik, ne de yaratılmış başka bir şey bizi Efendimiz Mesih İsa'nın Tanrı sevgisinden ayırmaya yetecektir."

Bana baktığında gözleri karmaşık duygularını ama en çok da korktuğunu yansıttı. "Bunun doğru olduğuna inanıyor musun?"

"Ezbere bildiğim tek dizeler bunlar. Bu yüzden belki inanmak istiyorumdur." Dikkatle bana bakarken onun da inanmak istediği belliydi.

Arkamda durduğunu hissettiğim Dominic'e baktı. "Elle est trop belle. Trop intelligente. Mais trop jeune. Cette fille sera ta perte..." *O çok güzel. Çok zeki ama çok genç. Bu kız seni mahvedecek.*

Duygularını belli etmeyen Dominic'e baktım. Teyzesinin söyledikleri arasında birkaç sözcükten fazlasını anlayamadığım için sinir olup ayağa kalktım.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Gitmemizi işaret edince kapıya doğru gittik. Tam kapıdan çıkmadan dönüp ona baktığımda hafifçe gülümsediğini gördüm. Dominic'in gülümsemesiydi ve bir yanım bunu gördüğüme mutlu oldu.

Birkaç dakika konuşmadan yola devam ettikten sonra bangır bangır çalan müzik sesini kıstım. "Ailene ne oldu?"

Ne anlama geldiğini bilemediğim bir ifadeyle bana baktı ve çenesindeki kaslardan biri gerildi.

Müziğin sesini açıp hızlandığında konuşmak istemediğini anladım. Ruh hâlindeki gelgitlerle ve sıkı sıkı sakladığı sırlarla birlikte taktığı maskenin ne kadar güzel olduğuna şaşırarak

onu izledim. Sorgulandıklarında ketum davranmaları açısından Sean'a çok benziyordu, sanki kısa yanıtlar verme konusunda bir kursa gitmişlerdi. Yanaklarımı şişirip nefesimi dışarı verdim ve diğer sorularımı kendime sakladım. Bir şey sormanın anlamı yoktu. Beden dili yine iletişim kurmayacağını anlatıyordu. Garaja varana dek düşüncelerimi içimde tuttum.

Dominic giriş kapısına yakın bir yere park etti ve benden bir an önce uzaklaşmak istiyormuş gibi arabadan indi. Oturup arkasına bile bakmadan garaja girişini izledim. Bugün en hafif ifadeyle olaylı ve biraz da aydınlatıcı geçmişti.

Bir parıltı dikkatimi çekti ve ön camdan Sean'ın Zippo'sunu kapattığını gördüm.

Ben arabadan inerken yanıma geldi. "Pek de iyi gitmedi sanırım?" dedi.

"Neden beni o adamla yalnız bıraktın?"

Hafifçe gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Aklından neler geçiyor, Yavru Köpekçik?"

Dumanı yüzüme gelmeyecek şekilde dikkatle dışarı üflerken boynuna sarıldım. "Sadece seni gördüğüm için rahatladım."

"Öyle mi?" Ses tonu suçlayıcı değildi ama ev arkadaşını gizlemeye gerek görmediğim bir merakla izlediğimi biliyordu. Öte yandan Dominic'i kimsenin tanımadığı kadar iyi tanıyordu. Onunla birkaç saat geçirmenin ne kadar çileden çıkarıcı ve yorucu olabileceğini bilmesi gerekiyordu.

Sean sigarasını yere fırlattı, beni sertçe kendine çekip sorularıma yanıt veriyormuş gibi öptü. Geri çekildiğinde ensesindeki saçları çektim.

"Beni neden sen almadın?"

"Birkaç nedeni var. Biri, izin günümde beklenmedik şekilde zorunlu bir toplantıya çağrılmış olmam."

"Öyle mi?"

Bana bakıp sırıttı. "İyi bir savaş vermişsin, bebeğim."

Bugün ilk kez içtenlikle gülümsedim.

Yeniden Dördüncü Bölüm

VERANDANIN BASAMAKLARINDAN Sean'ın yolc
kapısının önünde beklediği, üstümdeki plaj elbisesini v
ındaki minicik bikiniyi dikkatle izlediği noktaya doğru yü
rürken beni göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle karşıladı. Yanına
vardığımda sıcak, nasırlı elleriyle kalçamı kavradı ve beni sa-
hiplenici bir tavırla kendisine çekti. Beni tutkuyla öptüğünde
ve göğsünden yumuşak bir inilti çıktığında daha fazlasını iste
diğimi hissettim. Yaptığımızın daha fazlasını istiyor, deneyim-
leyeceklerimizi dört gözle bekliyordum. Dün gece Christy yi
aramış, en yakın arkadaşım olduğu için ona hiçbir ayrıntıyı
atlamadan her şeyi anlatmıştım. Sean'la aramda geçenlere o
da çok şaşırmıştı.

Sean'la birlikte olmak beni mutlu ediyordu. Romantik kal-
bimi mest ediyordu. Sean karşısındaki kişiyle ilgilenen biriydi
ve tanıştığımız günden beri benimle ilgilenmekten başka bir
şey yapmamıştı. Bana sımsıkı sarılıp uzun uzun öptü ve dille-
rimiz düello yaparken içimde harekete geçirdikleriyle kokusu
farklı bir arzuyu uyandırdı. Kontrolü biraz daha ele alıp beni
kendisine çekerken ve onun da bana muhtaç olduğunu anla-
mamı sağlamak için ereksiyonunu karnıma sürterken ondan
âdeta güç aldım.

Nihayet birbirimizden ayrıldığımızda gözleri parıldıyordu ve dudaklarında mutlu bir gülümseme vardı. "Dün gece rüyanda ne gördün?"

"Aslında rüyamda kimi gördüm diye soruyorsun, değil mi?"

"Kendi üstüme alınmıyorum."

"Alınmalısın. Hatırladıklarımın hepsinde sen vardın."

"İyi rüyalar mıydı?"

"Hem de çok."

"Bunu duyduğuma sevindim. Biraz eğlenmeye hazır mısın?"

"Her zaman hazırım."

"İşte benim kızım." Yolcu koltuğuna oturdum ve Sean emniyet kemerimi taktıktan sonra bir saniye daha bekleyemiyormuş gibi dudaklarıma minik bir öpücük daha kondurdu.

"Dom da geliyor. Umarım bir sakıncası yoktur."

Biraz hayal kırıklığına uğradım ama başımı salladım. Sean'la yalnız kalacağımızı ummuştum ama bu durumu sorun etmedim. Onunla geçirdiğim her an değerliydi. Dominic beni huzursuz eden bir şekilde geriyordu. Ona karşı garip bir çekim duyuyordum ve bu yüzden suçluluk hissediyordum. Bunu Sean'a anlatmamıştım çünkü benim son birkaç gündür yaptığım gibi kafasına takmasını istemiyordum. Dominic'in yakınında olmak, birbirine hızla çarpan arabaların havaya savruluşunu ağır çekimde izlemek gibiydi. Sean'ın yanında kendimi güvende hissediyordum ama Dominic yakınlardayken aldığım her nefesin tehlikeli bir şeyle bağlantısı varmış gibi geliyordu. Yine de her nefeste daha da aklımı başımdan alıyordu.

Ayık ve tetikte olmayı tercih ediyordum, en azından kendime böyle söylüyordum.

Sean sürücü koltuğuna geçince elimi tuttu ve başparmağını bacağımda gezdirdi. "Çok güzelsin."

Ona verdiğim yanıta muhteşem bir gülümseme de dâhildi. "Sen de öyle."

'Gidelim bebeğim," diye mırıldandı. Beni bir kere daha öptükten sonra koltuğuna yerleşti ve motoru çalıştırdı. Hoparlörlerden yayılan güney rock tarzı şarkıyla parmaklarını direksiyona vurarak ritim tutarken ben... sadece onu izledim. Hissettiğim şey henüz aşk olmayabilirdi ama kesinlikle baş döndürücü tutkudan başka bir şey değildi. Sean arka koltuğuna bir soğutucu yerleştirdiği arabasıyla hızla göle doğru ilerlerken klasik şarkılara eşlik ettik.

"Güzel şarkı," dedi yeni bir şarkı başladığında. Yüksek sesle şarkıyı söylemeye koyuldu. Ne olduğunu merak edip radyoya baktım ve Bob Seger'ın "Night Moves" isimli şarkısı olduğunu gördüm. Sean bacağımı sıkarak şarkıyı bana söylerken gayet rahat görünüyordu ama sözlerini dikkatle dinlemeye başladığımda keyfim kaçtı. Sean şarkıyı söyledikçe midem daha da bulanmaya başladı. Şarkı anlamsız bir yaz aşkıyla ilgiliydi, şarkıdaki çift daha iyi insanlarla karşılaşana dek cinsel açıdan vakit geçirebilecekleri birini arıyorlardı. Kuzeninin evine vardığımızda Sean kaşlarımı çattığımı fark etti. Keyfim kaçtığı için dağlarla çevrili muhteşem göl manzarası da bana o kadar harika gelmemişti.

Park ettikten sonra bacağımın üstünde duran elini ittim ve arabadan inip kapıyı çarparak kapattım. Dominic'in gölün kenarındaki kocaman bir saldan bizi izlediğini gördüm.

"Sorun ne?" dedi Sean, arkamı dönüp birkaç adım ötede etrafı gölgelerle kaplamış ormana doğru yürümeye başlamıştım. Açıklık bir alana uzanan dik patikaya çıktığımda Dominic'in sesini duydum.

"Ne oldu ona?" Açıklama yapmak için arkama dönmedim. Bir sabah yürüyüşüne hiç uygun olmayan parmak arası terliklerimle birkaç ağacın önünden geçtim. Aptal gibi davranıyordum ve daha kötüye gitmeden sakinleşmem gerekiyordu.

"Cecelia."

"Sean... biraz yalnız kalmak istiyorum."

"Kesinlikle olmaz," arkamdan koşuyordu, "ayrı [illegible] daha yaşamayacağız."

"Cidden biraz yalnız kalmak istiyorum," diye bağırd[illegible]

"Yirmi dakika önce arabada böyle değildin."

Hızla arkama döndüğümde az kalsın göğsüne çarpacak[illegible] "Hazır konu arabadan açılmışken o şarkı neydi öyle?"

Kaşlarını çattı. "Şarkı mı?"

"Bana söylediğin şarkı. Bir şey mi ima ediyorsun?"

"Buraya gelirken yedi şarkı çaldı. Hangisinden söz ediyorsun?"

Sean hangi şarkı olduğunu anlamaya çalışırken kollarımı göğsümde kavuşturdum. Kısa bir süre sonra hangisi olduğunu anladığı yüzünden okunuyordu.

"Sadece bir şarkıydı."

"Ben öyle miyim? Bu durum şarkıdaki gibi mi olacak?"

Tepeme dikildi ve bileğimi kavrayıp elimi kalbinin üstüne koydu. "Henüz bunu ben de bilmiyorum, sen de bilmiyorsun ama çılgın kalp atışlarımın sadece ufacık bir kısmı o güzel kızının peşinden koşmamla ilgili."

"Kadınları paylaştığınızı duydum."

İstifini bile bozmadı.

"Doğru."

Sessizlik oldu.

Elimi geri çekip kollarımı yine göğsümde kavuşturdum. "Açıklama yapmak ister misin?"

"Hayır. Bunu duyduysan da konuyla ilgili herkese bir şeyler anlattığımız için değil."

"Çok küstahsın doğrusu."

Elini altın rengi saçlarının arasında gezdirdi. "Doğruyu söylüyorum."

"Bu yüzden mi buradayım?"

Çenesini sıktı. "Olayı gereğinden fazla büyütüp tüy dikiyorsun."

"Ne demek bu?"

"Yani bu tür bir ilişkiye katıldığım için aşağılık herifin tek olduğumu düşünmene alınmalı mıyım sence?"

Gözleri öfkeyle parıldayarak bana bir adım daha yaklaşırken olduğum yerde dikilmeye devam ettim.

"Dominic'ten hoşlanıyorsun. İstediğin kadar inkâr edebilirsin ama bunu gördüm, hissettim ve seni engellemeyeceğim. Ayrıca seni sahiplenmemin ikimize de faydası olmaz. İşin aslı, bunu görmek seni daha çok istememe neden oluyor. Beni tahrik ediyor ve bu yüzden özür dileyecek değilim. Ondan hoşlandığın için özür dilemeni de istemiyorum. İlk tanıştığımızda sana hiçbir şeyi geleneksel yöntemlerle yapmadığımı söylemiştim. Dominic de öyle. Bir seçim hakkı vermek, sana ve *isteklerine* duyduğum saygının ve bu durum hakkında hissettiklerimin bir yansıması. Ayrıca onu gözlerinle birçok kez becerdiğini gördüğümü inkâr etmekten de çok daha iyi."

Acımasız dürüstlüğü karşısında tamamen şaşkına dönmüş hâlde ona bakakaldım.

"Birkaç saniyeliğine inandığın kuralların dışına çık ve kendine karşı dürüst ol. İstediğim tek şey bu. Sadece dürüst ol. Kalbinin derinliklerinde şu soruyu yanıtla: Bir seçim yapmak zorunda *olmasaydın*, bunu yapar mıydın?"

Yüzünü yüzüme yaklaştırıp duygularımı ele geçirdiğinde hâlâ şok içindeydim.

"Ama be-ben seninle birlikteyim," diye bağırdım. Bu tür sonuçlara varması hoşuma gitmemişti. İnsanları okumaya ve ne istediklerini anlamaya dair süper gücü yüzümde patlamıştı. Sean bana giderek yaklaşırken suçluluktan başka bir şey hissetmiyordum.

"Tanrım, çok güzelsin," dedi sözcükleri uzatarak. "Ama senden vermeye razı olduğundan fazlasını istediğimi düşünüyorsan çok yanılıyorsun." Parmağı çenemden boynuma indi. "Seni zorla bir şey yapman için manipüle etmeye çalışmıyorum. Bugün seni aldığımda içine benimkinden başka birinin aletinin

gireceğini ya da yanımızda bunu *izleyecek* biri olacağını düşünmüyordum." Benekli gözleri parıldadı. "Bunu düşünmen bile beni tahrik ediyor." Dudaklarıyla dudaklarımı okşadı. "Ama seçim *her zaman* sadece sana ait."

Ağzım açık kalmış, dilim tutulmuş bir hâlde ona baktım. Bir küfür savurup yüzüme baktı. "Bu konuyu kapatalım, tamam mı? Seni aldığımda çok mutluydun ve bugün yapmak istediğim son şey tartışmak. Biraz eğlenmeye çalışalım."

Elimi tutup çekiştirdiğinde hâlâ afallamış ve öfkeliydim. Elimi hızla geri çektim.

"Dalga mı geçiyorsun? Az önce bana..." Hayretle ona baktım. "Ben ikimizin..."

Arkasına döndüğünde gözlerimde ve yüzümde savaşan incinmişliği de kafa karışıklığını da gördüğünü anladım. "Bana karşı bir şeyler hissetmeye mi başladın, Yavru Köpekçik?"

Elimden gelen tek şey onunki kadar dürüst bir yanıt vermekti. "Evet, elbette. Biz... Umuyordum ki... Bilemiyorum."

"Doğru, ikimiz de bilemiyoruz. O yüzden boş yere üzülüp olay çıkarmayalım. Bana güvenmek istiyorsun ama bunu yapamıyorsun. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Sana her gün yanımda güvende olduğunu söyleyebilirim ama sen buna inanmak istemediğin takdirde hiçbir anlamı olmaz. Hem şunu da bil, seni gördüğüm anda sana âşık oldum." Parmağını dudaklarımda gezdirdiğinde resmen eridiğimi hissettim. "Güzelsin, zekisin, iyi kalplisin, hassassın ve *çok* daha fazlasısın." Alnını omzuma yaslayıp inledi. "Çok da öfkelisin."

Yaşadığım ilk şoku bir kenara atıp kendime karşı dürüst davranmaya, her şeyi onun bakış açısından görme özgürlüğünü vermeye karar verdim. Söylediklerinde büyük bir gerçeklik payı vardı ama gözlerinde bu duruma üzüleceğini görmeyi beklerken göremememiştim. Bu da beni hayal kırıklığına uğratıyor ve bir bakıma üzüyordu. Bu noktada beni sahipleneceğini umut

ediyordum ama bunu yapmayacağını anlamıştım. "Ben sadece kendimi şey gibi hissetmek istemiyorum..."

Başını kaldırdı. "Kullanılmış mı? Aşağılanmış mı? Bunu sen kendine yapıyorsun. Sorun sensin, bebeğim. Ben değilim." Eğildi. "Şu anda birini yargılıyorsan bunu sen tek başına yapıyorsun." Hâlâ elimi tutarken yavaşça kaldırdı ve parmaklarımı teker teker öptü. "İkimiz vakit geçirmeye başladığımızdan beri ben..." Gözlerini gözlerime dikti. "Senden başka kimseyle birlikte olmadım, Cecelia. İstediğin gerçekten buysa hayatıma *kolaylıkla* böyle devam edebilirim. Ne hissetmeye başladığını bildiğim için içimden seni bir yere kilitleyip anahtarı fırlatıp atmak geçiyor. Tabii bunun bir de öteki yüzü var ve seni kısıtlamak istemiyorum çünkü özgürlük güzel bir şey olabilir. İstediğin şeyi yaşamaya hakkın var." Eğilip boynumun alt kısmına öpücükler kondurmaya başladı, dudakları giderek alev alev yanan tenimde gezindi. Saçlarımı tuttu ve ılık nefesini kulağımda hissettim. "Onun aletini arzulaman sorun değil, bebeğim. İçine girişini izleyeceğim ve bu manzaranın beni çıldırtmasının keyfini çıkaracağım."

Dediklerini idrak edebilmek için geri çekildiğimde yüzünde tatmin dolu bir ifadeden başka bir şey görmedim. Dudağımı emdi ve bu hareketi bacaklarımın arasında hissettiğim o tatlı sızıyı artırttı. Elini karnımdan aşağı götürüp bikini altımın içine soktu ve parmaklarından biri içime girdi. Parmağını çıkardığında ne kadar ıslandığım belliydi. Teklifinin beni ne kadar tahrik ettiğini görmemi sağladı ve parmağını ağzına götürüp emdiğinde bakışlarımı ondan ayıramadım. Patlama noktasına geldiğimi hissettim. Dizlerinin üstüne çöktüğünde bacaklarım titremeye başladı. "Seni biraz rahatlatalım."

Tahammül sınırımı aşmış bir hâlde başını aşağı ittiğimde bikini altımın iplerini çözerken boğuk bir sesle güldü. Önümde diz çöktüğünde saçları plaj elbisemin deliklerinin arasından tenimi gıdıkladı.

Bacaklarımı ayırıp birini omzuna attığında, "Sean," diye inledim. "Tanrım."

"Bacaklarını aç," diyerek bacağımı kenara itti. "Daha çok aç." Boğuk sesi kulaklarıma eriştikten bir saniye sonra dilini klitorisime değdirdi. Dokunuşuyla irkildim, beni sıkıca tutup dilini hareket ettirmeye başladı. Sean'ın dili hızla hareket ederken birkaç saniye içinde doruk noktasına ulaşacağımı hissedebiliyordum.

"Siktir. Evet, bebeğim," diye mırıldandı. Parmağını içime sokarken bana baktı ve içime girip çıktığını görebilmem için elbisemi kenara çekti. Ben ağaçların arasında çam iğnelerinin üstünde diz çöken Sean'ın sarı saçlarını ve şehvetle parıldayan gözlerini izlerken bir parmağını daha içime soktu. Hayatım boyunca bana o şekilde bakılmasını ve dokunulmasını unutmayacaktım. Kesik kesik nefes alırken ve Sean ustalıkla beni orgazma yaklaştırırken kollarının arasında titremeye başladım. Çok ama çok becerikliydi ve kalın parmaklarının etrafında kasıldığımı hissederken o kıskaçlık hissi beni daha da tetikledi. Sean bana resmen taparken ben onu izlemekle yetindim. Gözlerimi ondan ayıramadan eğilip diliyle kusursuz miktarda baskı uygulayışını ve parmaklarını içimde döndürüşünü izlerken patlama noktasına geldim. Dili hızlandı ve ben boşalırken aşağıdan beni izleyen Sean'ın boğazından hâlinden memnun bir inilti yükseldi.

Kollarında kendimi kaybetmiş bir hâlde titriyordum, Sean beni dik tutmak için çabaladı. Kendime hâkim olamadan orgazmım sona erene dek beni yalayan Sean'a bakarak ismini haykırdım. Nihayet rahatladığımda bikini altımı bağladı, karnıma bir öpücük kondurdu ve dudaklarımdan öpmeden önce ılık dudaklarını boynumda gezdirdi. Öpüşürken kendimi güvende ve tapılırcasına sevilen bir kadın gibi hissettim. Kötü düşüncelerim için yargılanmıyordum, söylediklerinyle baştan çıktığım için küçümsenmiyordum.

Geri çekildi. "Tanrım, şu anda seni becermemek için kendimi zor tutuyorum." Afallamış ifademe bakıp başını salladı. "Kafanın içinde, sana öğretilenlerle istediğini düşündüğün şeyler arasında şiddetli bir savaş var ama sorun değil, bebeğim. Hiç sorun değil. Bazıları, kurallar ve ahlâki öğretiler olmadan hayvanlardan farkımız kalmayacağına inanır." Başını bana yaklaştırdı ve dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümseme belirdi. "Ama bir hayvan olmak çok eğlenceli olabilir ve mesele her zaman yaptığın seçimlerle ilgilidir. Karar her zaman sana aittir. Anladın mı?"

Başımı sallarken gür saçlarımı omuzlarımdan geriye attı. "Güzel." Arkasına dönüp yere çömeldi. "Şimdi, terliklerinden biri parçalanmadan sırtıma atla."

Yirmi Beşinci Bölüm

DEVASA SALIN SERT yüzeyine uzanıp gözlerimi yummuş, çenemi güneşe kaldırmıştım. Sean bir yanımda, Dominic diğer yanımdaydı. İkisi de koyu renkli mayolar giymişlerdi ve bellerinden yukarısı çıplaktı. Özellikle de bu sabah olanlardan sonra bakışlarımı ikisinden de alamıyordum. Dominic gümüş rengi gözlerinde muzip bir parıltıyla, dolgun dudaklarında şeytani bir gülümsemeyle beni salda karşılamıştı. Kötü niyetli karanlık bir meleği andırıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. Sanki neden kavga ettiğimizi ve bunun nasıl sonuçlandığını çok iyi biliyormuş gibi imalı bir ses tonuyla sormuştu. Ona dik dik baktım. Bu bakışım hoşuna gitmiş gibiydi. Sean'ın iki soğutucuyu sala çıkarmasına yardım ederken başka bir şey söylemedi.

Saatlerdir oradaydık; içki içmiş, sohbet etmiş, yüzmüş, yemek yemiş ve tembel kediler gibi güneşlenmiştik. Dominic bana nazik davranmak için bir çaba sarf etmiyordu ama saatler ilerlerken onunla geçirdiğim günden sonra dinamiklerin değiştiğini anladım.

Sessizce tembellik ederken, demirlenmiş sal gölün ortasında yavaşça süzülürken ve karşımızdaki görkemli dağ manzarasına bakarken Sean'ın getirdiği ufak radyoda çalan şarkıları dinliyor-

duk. Kusursuz bir yaz günüydü ve üçümüzün paylaştığı havaya Hindistan cevizli güneş kreminin kokusu hâkimdi.

Yüzüstü döndüm ve başımı Dominic'in tarafına çevirip gözlerimi açtığımda dikkatle beni süzdüğünü fark ettim. Onu yanı başımda görmek beni sarstı. Sere serpe sala uzanmıştı ve terli teni parıldıyordu, beni izleyen bakışları giderek tekinsiz bir ifadeye bürünüyordu.

"Ne oldu?"

Hiçbir şey söylemeden bana bakmaya devam etti. İçimdeki kasılmanın, sızının artmaya başladığını ve Sean'ın dediklerinin doğru olduğunu hissettim. Dominic'i istiyordum. Sürekli aramızdaki çekime direniyor, bir yandan da direnmezsem bunun benim için ne anlama geleceğiyle ilgili olarak içimi rahatlatmaya çalışıyordum.

Yanlış mı bu?

Her ikisini de arzuladığım, inanılmaz derecede seksi iki erkekle bir şey yaşamak için elime geçecek tek fırsat bu muydu?

Dominic başparmağını sırtımda gezdirmek için elini uzattı. Dokunuşunu hissedince ürperdim, gözlerim hafifçe irileşti ve parmağı aşağı inerken dudaklarım aralandı. Sonra bikinimin iplerini ağır ağır çözdüğünü hissettim ve yumuşak kumaş önümde gevşedi.

"Ben..."

Dominic kaşını kaldırdı, beklentiyle bana bakarken elinin hareketleri kesildi. İzin istiyordu. Sean'ın yanımda kıpırdandığını hissedince ona döndüm ve açık yeşil benekli ela gözleriyle karşılaştım. Dominic beni okşamaya devam ederken Sean yüzünü yüzüme yaklaştırıp dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu.

Bu bir seçimdi. Benim seçimimdi.

"Ben onu beceremem..." dedim telaşla Sean'a. Bunu duymak istediğini düşünüp yalan söylemeye çalışmıştım.

Bunu yapabilir miydim?

Yapmak istiyor muydum?

Sonra bunu yaptığımı bilerek hayatıma devam ede miydim?

Dominic'in sıcak nefesini kulağımda hissettim. Başım ona çevirdiğimde pozisyonunu değiştirmişti. "*Beni* becerme asla izin vermem," diye fısıldarken göğsü sırtıma değiyordu

Ona doğru döndüğümde bana fazla yakındı, dudaklarımız birbirine değmesi an meselesiydi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Nefesim kesilmişti. Uzaklarda bir yerde, bir uyarı işaretiymiş gibi şimşek çaktı. Üstsüz olduğumu unutup dirseklerime yaslandım ve dağın zirvesinin hemen gerisindeki bulutlara baktım. Bir fırtına yaklaşıyordu ve aslında birçok açıdan fırtına kopacaktı. Bu bir uyarı mıydı? Mizacıma ve içimdeki romantik kıza aykırıydı. Dominic yan dönmüş, diğer parmaklarını da sırtıma koyup beni okşamaya başlamıştı. Pür dikkat yüzüme bakıyordu.

"Rahatla, bebeğim," diye fısıldadı Sean. Kolumu hafifçe öptükten sonra vücudumun üst kısmı ona yaslanacak şekilde beni kendisine çekti. Gözlerinde sadece aç bir ifadeyle bana gülümsedi ve başını kaldırıp meme uçlarımdan birini ağzına aldı. Sert kaslarını altımda hissetmenin ve güzelliğinin etkisiyle onu izledim. Sırtımdaki parmaklar beni ürpertirken Dominic'in bana dokunduğunun fazlasıyla farkındaydım.

Dominic bana dokunuyordu.

Ben de dokunmasını istiyordum.

Zevkten ürpererek ona döndüm ve gayet rahat bir şekilde, sessizce beni izlediğini gördüm.

Saçları dağılmıştı ve parmaklarımı arasına daldırmak için can atıyordum. Sean meme ucumu emerken bakışlarım Dominic'in dolgun dudaklarına kaydı. Keyifle inleyerek Dom'un vücuduna, sert hatlarına, o belirgin kıvrımlarına baktım. Tanrının özenerek tasarladığı bir çizimden vücut bulmuş gibiydi. Ama gerçekte o baştan çıkarıcı elmaydı, tek bir ısırık alırsam başa çıkabileceğimden emin olmadığım bir şekilde büyülenebilirdim.

Yine de o ısırığı almayı istiyordum.

Aramızdaki elektriğe kapılmış birbirimizi süzerken aynı nefesi içimize çektiğimiz anda Dominic beni okşamayı kesti.

İşte o anda ikimizin de kırılma noktasına ulaştığımızı hissettim. Ben eğilirken o başını kaldırdı ve dudaklarımız birleşti.

Vücudum bu temasla birlikte titremeden önce her yanımda ufak kıvılcımlar çakmış gibi hissettim.

Sean bunu fark etmiş gibi inledi ve kendini kaybetmiş bir hâlde diğer meme ucumu açgözlülükle emmeye başladı. Dominic dilini dudaklarımın arasına sokarken bir şimşek daha çaktı ve ellerinden birini saçlarımın arasına daldırıp beni sert bir şekilde öptü. Dili dilimi okşuyor, kendinden emin hareketlerle ağzımın her köşesini tadıyordu. Büyülenmiş gibi ağzına karşı inlediğim sırada Sean meme ucumu ağzına aldı ve dudakları memelerimin her santimini keşfetti. Dominic dudaklarını geri çekti ama elleriyle başımı tuttu ve göz göze kalmamızı sağladı.

Bunu istiyordum. İçime çekeceğim bir sonraki nefesten daha çok istiyordum. Sean'ın yaptıkları yüzünden inledim ve Dominic gözlerinde ateşli bir ifadeyle beni yeniden öpmeye başladı. Bu seferki daha derin, daha... yoğun bir temastı. Kendimi tapınılan, güzel ve seksi bir siren gibi hissediyordum. Hayatımda hiç bu kadar büyük bir güce sahip olmamıştım ve bu gücü bana onlar veriyordu.

Bu bir seçimdi. İstediğim zaman bunu durdurabilirdim. Derhâl durdurabilirdim.

Dominic diliyle beni öpüşmemize kilitlerken Sean'ın parmakları vücudumu hafifçe okşuyordu. Bu adamı sonsuza dek öpebilirdim. Şiddetli, günaha sokan, ele geçiren ve bir şeyler fısıldayan yoğun bir histi. İnleyerek geri çekildiğimde bunun sona ermesini istemediğimi fark edip şaşırdım. Dominic'in bakışları içimde nabız gibi atan o gizemli hissi yansıtıyordu. aramızdaki bağ olasılıklarla doluydu.

Biraz daha şimşek çaktı, Dominic sanki beni sadece [illegible] mek istiyormuş gibi tekrar dudaklarıma yapıştı ve Sean [illegible] uçlarımı emmeye, popomu avuçlayıp aralamaya, [illegible] bana sürtmeye devam etti. Uyarılmış bir hâlde içimdeki o [illegible] gibi atan hissin giderek büyüdüğünü, kesilmeyen bir zon[illegible] maya dönüştüğünü hissettim ve âdeta derin uykudan uyan[illegible] bir arzu içimi kapladı.

Sormak istediğim çok fazla soru vardı ama Dominic öpüşme[illegible] mizi kesip oturmak için doğrulurken ve beni kucağına çekerken bunların hiçbirini soramadım. Birkaç saniye göz göze kaldıktan sonra tutkuyla öpmeye ve tamamen ağzımı sahiplenmeye başladı. Göğüslerimiz birbirine değdikçe öpüşmemiz daha da derinleşti ve meme uçlarım sert göğüs kaslarına sürtünürken Dominic ağzıma karşı inledi. Bu öpüşme beklenmedik bir tutkuyu ve arzuyu yansıtıyordu, hiç sona ermeyecekmiş gibiydi. Sean'ın bizi izlediğini bilsem de dudaklarımı dudaklarından ayıramazdım. Dillerimiz birbirine dolandı, ellerimiz vücutlarımızın üstünde gidip geldi ve büyük bir açlıkla birbirimizi keşfetmeye giriştik. Soluklanmak için durduğumuzda nefeslerimiz birbirine karıştı. İkimizin gözlerinde de farklı bir farkındalık ifadesi vardı. Vardığım sonucu görebildiğini hissediyor, gözlerinin bunu yansıttığını biliyordum. Dokunuşu, yarattığı his, öpüşmesi, tıpkı içinde rahatça süzüldüğüm serin, karanlık bir bulutla çevrili olmak gibiydi.

Dominic'le tanıştığımdan beri ilk kez kim olduğunu ve beni öptüğünde neden bu kadar etkilendiğimi gerçekten anlamak istiyordum. Tanıdık bir dokunuş saçlarımı omzumdan çektikten sonra Sean'ın dişlerinin acısını ve dilinin acıyı yatıştırmasını hissetiğimde büyülenmiş bir hâldeydim. Arkamdaydı ve elleri sanki dünyanın tüm zamanı bize aitmiş gibi tenimde geziniyordu.

Fırtına yaklaşıyordu ve bunun için endişelenmem gerektiğini biliyordum ama bakışlarımı Dominic'ten ayıramıyordum.

Hâlâ bir karar vermemi bekliyordu. Seçimimi yaptığım anda bunu gördüğünü biliyordum ama mayosunun altında giderek sertleşen penisine sürtünerek kararımı hayata geçirdim.

Kendimi serbest bırakmaya, ellerimin ve parmaklarımın özgürce gidip gelmesine, dudaklarımın keşfe çıkmasına izin verdiğimde uzaklarda bir gök gürültüsü duyuldu. Sonra ellerimle dizlerimin üstüne kaldırıldım ve gözlerimi yüzünden ayırmadığım Dominic çenemi tuttu. Sean, bacaklarımı ayırıp dudaklarını uyluğumun iç kısmında gezdirdi. Dominic ne kadar keyif aldığımı, her tepkimi izliyordu. Sean'ın hareket eden dudaklarının yarattığı hisle gözlerimi yumunca Dominic yüzümü daha sıkı kavradı. Gözlerimi açtığımda bakışlarında içimde yanan ateşin yansımasını gördüm. Sean bikini altımın iplerini çözüp çıkarırken eliyle mememi kavrayan ve başparmağını meme ucumda gezdiren Dominic'in yüzünde tatmin olmuş bir ifade belirdi.

Zihnimin gerisinde mantığın beni uyaran sesini duymazdan geldim, şehvetin bu sesi bastırmasına izin verdim. Dominic'in gözleri, çıplak vücudumda dolaşarak beni cayır cayır yaktı.

Bunu istiyordum.

Onlar da bunu biliyordu.

Sean'ın dudakları klitorisimi kavradığında bu temas çığlık atmama neden oldu ve Dominic başparmağını yanağımda gezdirerek beni sakinleştirdi. "Onun sesini duymak istiyorum." Sesinin ne kadar tutkulu ve otoriter çıktığını duyunca kendimi tamamıyla serbest bıraktım.

Sean'ın dili hızlandı ve bu saldırıya parmaklarını da ekledi. Hâlâ çıplak ve ellerimle dizlerimin üstündeydim, aşağı baktığımda Sean'ın başının Dominic'in bacaklarının arasında olduğunu gördüm. Bir saniye sonra Dominic, Sean'ın yüzüne oturmam için beni geriye itti. Anında kalçamı oynatmaya başladım ama Dom beni sıkı sıkı tuttu ve keyifle tepkilerimi izledi. Bu pozisyonda onu öpemezdim. Sean dilini ve üçüncü

parmağını da sertçe içime soktuğunda kontrolü kaybedip Dominic'in omuzlarına tutunarak ileri geri sallanmaya başladım.

"Yaklaştı," dedi Dominic, sesinden şehvet damlıyordu. Yüzümü tutarken başparmağını dudaklarımda gezdirdi ve onu da ağzıma soktu. Dudaklarımı parmağının etrafına sarıp öyle emdim ve vücudumun orgazmın şiddetiyle sarsılmaya başladığını hissedince sertçe ısırdım. Sean bacaklarımı biraz daha araladı, burnu klitorisime sürtündü ve beni biraz yukarı itip çılgınlar gibi yaladı. Başımı geriye atıp ağzına sürtünmeye başladım ama Dominic beni durdurarak dikkatimi yine ona çevirmemi sağladı.

"Kusursuzsun," diye fısıldadı boğuk bir sesle ve bunu ayak parmaklarıma kadar hissettim.

"Dudaklarını istiyorum."

"Biliyorum," demekle yetindi. Ona dokunmak, aletini kavramak için öne eğildim ama diğer eliyle bileğimi sıkıca kavradı ve çenesini kaldırıp hareket etmemi engelledi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Sean ve sert bir şekilde klitorisimi emdi. Parmaklarını içime sokarken çığlık atarak boşaldım.

Dominic yüzümü sıkı sıkı tutmuş beni izlerken orgazm içimden delip geçti. Kasılmalar sona erdiğinde âdeta erimiş gibiydim.

Sean'ın ağzına boşaldığımda ağır ağır dilinin hareketleri yavaşladı ve başı gözden kayboldu. Dominic ve ben sarmaş dolaş olduk, dudaklarımız birbirini keşfederken beni kucağına çekti. Çok da uzak olamayan bir yerde gök gürledi ve kollarının arasında irkildim ama beni tutkuyla öperken dudakları içimdeki korkuyu gölgede bıraktı. Hayatımın en ateşli ânıydı ve sona ermesini istemiyordum. Yakınlaşma ve daha fazlasını alma ihtiyacıyla onu büyük bir açlıkla öpmeye devam ettim. Geri çekildiğinde ikimiz de nefes nefeseydik.

"Söyle," diyerek emretti.

[illegible] dedim hiç tereddüt etmeden. Geriye kalan [illegible] hepsi bir anda silindi. Dominic birkaç saniye [illegible] bir prezervatif açtı ve bunu ağır ağır kalın penisine ge[illegible] kerrle, giderek artan bir açlıkla izledim. Sean arkamda [illegible] bir şekilde dudaklarıyla, elleriyle her yanımı okşuyor, [illegible] bir varatık gibi ele geçirmeye çalışıyordu.

"Tadın çok güzel," diye fısıldadı enseme. Başımı çevirip [illegible] gibi onu öptüğümde dudaklarında kendi tadımı tattım. [illegible] damgalayıcı bir öpücükle, son derece büyülü bir şekilde [illegible] ağzımın derinliklerine iterken Dominic parmaklarını [illegible] sokup beni kendisi için hazırlıyordu. Sean beni bırakıp [illegible] parmaklarından birini dudaklarımda gezdirdi. "Emin misin?"

Evet anlamında başımı salladım. Kendime armağan ettiğim, [illegible] yapmak için izin verdiğim bu sürenin bir saniyesini bile boşa harcamak istemiyordum.

Bakışları bacaklarımın arasına, içimdeki parmaklarına [illegible] Dominic'e döndüm. Kalçalarımı kaldırarak eline [illegible] yaratttığı hissin, her yanından yayılan isteğin keyfini çıkardım.

Dominic aletini girişime hizalarken Sean belimden tutup beni kaldırarak kollarını bana doladı. Önce gözlerimi Dominic'in gözlerine diktim ve sonra üçümüz birlikte izlerken Sean yavaş yavaş beni Dominic'in taş gibi sert aletinin üzerine oturttu.

"Siktir, çok seksisin," diye fısıldadı Sean kulağıma. Dominic kalçamı sıkıca kavrarken onu tamamen içimde hissettiğim anda nefesim kesildi. Hareket etme ihtiyacı artık dayanamayacağım bir noktaya varınca kalçamı oynatmaya başladım ama Dominic başını sallayarak beni durdurdu. Ağırdan alıyor, beni izlemek istiyordu. Penisini nasıl içime aldığıma, etrafında nasıl esnediğime odaklanmış bir hâlde birleştiğimiz noktaya bakıyordu. Yüzüne, göz kapaklarına, ıslak saçlarına, siyah kirpiklerine, kaslı göğsüne ve çenesini nasıl sıktığına baktım.

Göz göze gelmeden bir saniye önce inleyerek ismini söyledim ve kalçasını öne ittiğinde nefesim kesildi. Sean'ın dudaklarını ve dişlerini boynumda hissettim. Dominic yeniden hareket edip vücutlarımızı birleştirdiğinde ve içime daha da girdiğinde çığlık atarak göğsünü tırnakladım. Sean güçlükle dayanıyormuş gibi, "Lanet olsun," dedi. Bir saniye sonra da Dominic beni özgür bıraktı.

Kalçam hızla harekete geçti; kalbimin gümbür gümbür attığını hissederek kendimi kaybetmiş bir hâlde dudakları aralanmış ve gözlerindeki şehvetli ifadeyle beni devam etmeye teşvik eden Dominic'e baktım. İçimdeki doluluğu fazlasıyla hissediyordum.

"Onu bırak," dedi Sean'a. Sean bıraktığı anda nefesimi kesecek şekilde beni sırt üstü yere yatırdı. Dominic hızla içime girip çıkmaya başlarken bacaklarımdan birini kalçasına sardı. Gözlerinde vahşi bir ifadeyle ve hayvansı bir hızla beni becerirken ağzından peş peşe küfürler ve inlemeler çıkıyordu.

Bana taparcasına bakan, küfürler ve pis sözler söyleyen bu iki erkeğe baktım. Dominic beni bırakmadan dizlerinin üstüne oturdu. Sırtım salın üstünde, vücudumun alt yarısı kucağında kalacak şekilde sertçe içime girip çıkmaya devam etti ve Sean'a muhteşem bir manzara sundu. Sean bakışlarını birleştiğimiz noktaya indirdi ve şehvetli bir ifadeyle ellerini vücudumda gezdirip okşamaya devam ederken Dominic'in beni neredeyse aklımı yitireceğim şekilde becermesini izledi. Boşalmak üzere olduğumu hissedip çığlık attığımda Sean mayosunu çıkarıp hızla bir prezervatif taktı ve beni öpmeye başladı. Ben onu öperken Dominic daha da hızlandı ve aletinin içimde kasılmasından gelmek üzere olduğunu anladım. Dudaklarımı Sean'ın dudaklarından ayırıp Dom'a baktım. Gördüğüm şey resmen mükemmeliğin resmiydi. Vücutlarımızın birleşmesi aklını başından almış, gözleri odağını yitirmişti. Sean doğrulup tepeme dikildi ve elini aramıza sokarak parmağını klitorisime dayadı.

Gözlerimi sımsıkı yumup dörtnala koşan kalbimin çılgınca atışları arasında Dominic'in ismini haykırarak boşalırken vücudum yeni bir orgazmla sarsılmaya başladı. Sean elini çekip çözülerek orgazm oluşumu izledi ve Dominic birkaç kez daha içime girip çıktıktan sonra inleyerek boşaldı.

Tükenmiş bir hâlde güçlü kollarını iki yanıma dayadı ve beni uzun uzun öptükten sonra üstümden kalkıp sırt üstü sala uzandı. Soluklanmaya çalışırken göğsü hızla inip kalkıyordu. Birden Sean üstümde belirdi, beni derin derin öpmeye başladı ve bacaklarını açıp beni sırtım göğsüne yaslanacak şekilde kendisine çekince beni ne kadar istediğini hissettim. Elini saçlarıma dolayıp başımı omzuna dayadı ve beni sıkı sıkı tutup içime girdi.

Beni kucağına oturtmuş, acımasızca becerirken içimde hissettiğim ani baskıyla çığlık attım. Serin havanın temas ettiği klitorisim zonkluyordu ve Sean diğer eliyle önce memelerimi, sonra birleştiğimiz noktayı okşamaya başladı. İçime sertçe girip çıkarken parmağını klitorisimin etrafında gezdirdi, hareketlerine hiç durmadan devam ederek beni tutkuyla öptü. Bir kez daha heyecana kapılıp bir şehvet pusu arasında ona sürtünmeye başladım. Dudaklarını dudaklarımdan ayırdığında gözleri alev alev yanan ve yenilenen bir arzuyla vücudumu bakışlarıyla yalayıp yutan Dominic'e baktım.

"Tanrım, içinde kendimi çok iyi hissediyorum," diye mırıldandı Sean. Gerilmiş, boşalmaya yaklaşmıştı. Elimi hareket eden parmaklarının üstüne koydum ve Sean inleyerek gelirken saniyeler içinde gözlerimi Dominic'ten ayırmadan boşaldım. Nefes nefese kalmış, birbirimize dolanmış bir hâlde salın üzerine yığıldık. Uzaklarda bir yerde gök gürledi. Fırtına bizi tamamıyla ıskalamıştı.

Yirmi Altıncı Bölüm

KARAYA ÇIKTIĞIMIZDA ben neler olduğunu idrak etmeye çalışırken sessizlik içinde eşyalarımızı toparladık.

Bunu ben seçmiştim. Ben istemiştim. Büyük bir pişmanlık hissedemezdim çünkü aksi takdirde sonsuza dek kendimden nefret ederdim.

İki arabayı da gitmeye hazırladığımızda Dominic elimi sıkıca tutup beni arabasını çalışır hâlde bıraktığı yere çekti. Birkaç saniye tereddütle yüzüme baktıktan sonra beni öptü ve sonuç... muhteşem bir kendinden geçme ânıydı. Onu kendime çektim ve ağzımı diliyle doldurarak tıpkı ilk öpüşmemizdeki gibi beni açlıkla keşfederek uzun uzun öptü. Bu temas, bu adamın dudakları çok güzeldi. Beni ele geçirmişti ve ona doyamıyordum. Geri çekildiğinde nadiren sergilediği bir şefkatle dudaklarımı okşadı ve arabasına binip gitti.

Başımı çevirip Sean'ın durduğu yere baktım, onunla göz göze gelmekten korkarak bakışlarımı yere indirdim. Arabasının yolcu tarafında beni beklediği yere yürüdüm. Daha fazla dayanamayıp yüzüne baktığımda... saatler önce beni alan o yakışıklı adamdan başka bir şey görmedim. Bir anda hafiflediğimi hissettim. Kalbime bir ağırlık çöktüğünü fark etmemiştim. Arabaya binmeden önce beni durdurdu ve eğilip dudaklarıma çok hafif bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde gözlerim yanıyordu.

"Yapma, bebeğim. Lütfen yapma. Hazır olduğunda bunu konuşuruz ama şimdi yapma."

Ne demek istediğini anlayıp başımı salladım ama söylediğine nasıl uyacağımı bilemiyordum. Sanki içimde başka biri varmış gibi hissediyordum. O kızı tanımıyor, yaptıklarına inanamıyordum. İki erkeğin beni paylaşmasına izin vermiştim.

Ve bunun her dakikasına bayılmıştım.

İşte, bu gerçeğin ağırlığını asla ama asla üstümden atamazdım.

Dahası artık uyanan ve içimde nefes almaya başlayan yanım, olanları silip atmak istemiyordu.

Eve dönerken konuşmadık ama Sean yol boyunca elimi tuttu. Hâlâ kendimle ve kararımla savaşıyordum ama bir yandan da ışıl ışıldım. Sean müziği sesimi duyabileceği kadar açtı ama bana ihtiyaç duyduğum zamanı vererek sessiz kaldı. Sadece ara ara elimi dudaklarına götürüp öptü.

Başım dönüyordu, vücudum gergindi ve mükemmel bir şekilde doyuma ulaştırıldığım için hissettiğim hafif sızıya rağmen, söyleyecek *tek* bir şey bulamadım. Belki de söylenecek bir şey yoktu. Sean ilişkimize dair ona güven vermeme gerek yokmuş gibi rahat bir ifadeyle arabayı kullanıyordu ve ben hayatındaki yerimden emin değildim.

Neydik biz?

Düşünmem gereken asıl konu bu değil miydi? Ama odak noktam bu değildi. Hiç tahmin etmediğim şekilde, ikisi de bana farklı bir gözle bakmamışlardı. Bugün hepimizin arasında gerçekleştiğini hissettiğim değişimin, hissetmeyi beklediğim bastırılmış merakla ilgisi bile yoktu. Sonradan beni öptüklerinde de farklı değillerdi. Hatta ikisiyle de daha derin bir bağ kurduğumu hissediyordum.

Tüm bunlar gerçek olabilir miydi?

Lisedeyken beni sevdiklerine, önemsediklerine yeminler eden ama sonra gerçek yüzlerini gösteren erkek arkadaşlarımla

tek eşli ilişkilerde bolca seks yapmıştım. Benimle bir [illegible] fikrini reddettiklerinde hissettiğimi sandığım acı, onlarla yaşadığım herhangi bir deneyim, bugün yaşadıklarıma ve sonradan olabileceklere kıyasla gölgede kalıyordu.

Sean bahçe kapısının kodunu tuşlayıp yavaşça garaj yoluna girerken dikkatle ona baktım.

"Yanlış bir şey yapmadın," dedi nihayet. Gözlerimin içine baktı. Dominic'in gitmeden önce beni öperken hissettiğim kararlılığını yansıtıyordu.

Beni gerçekten yargılamadıklarını anladığımda omuzlarımdaki gerginlik biraz silinir gibi oldu.

Ama neden? Beni neden yargılamıyorlardı? Beni neden farklı görmüyorlardı?

Sean arabayı park edip beni kendisine çekerken sessiz kaldım.

"Bana bir şey söyle."

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Yaptığının arkasında dur, sahiplen," dedi kararlılıkla. "Sahiplen ve ne kendinin ne de başkalarının yanlış bir şey yapmışsın gibi hissettirmesine izin ver." Parmağını şakağıma dayadı. "Bunu kabullenmen biraz zaman alacak ama bunu sahiplenmen gerek, Cecelia."

"Bu..." Sesimin titrediğini gizlemeye çalıştım.

"İnanılmazdı," dedi benim yerime. Başımı sallamaktan başka bir şey yapmadım. Yüz ifademi görünce güldü. "Bunu söylediğim için piçin teki olduğumu düşünebilirsin ama zevkten kafanın güzel olduğunu görebiliyorum."

Kaşlarımı çattığımı görünce biraz daha güldü ve beni kucağına çekti. Saçlarımı omuzlarımdan geriye atarken ela gözlerinde muzip bir parıltı vardı. "Şimdi ne olacağını merak ediyorsan bunu bilmiyoruz. Ne Dom ne ben ne de sen. Bunun ne olup olmayacağını bilmiyoruz. İşin eğlenceli yanı da bu zaten."

"Ya aramızdan biri incinirse?"

"Bu riski göze almak zorundayız."

"Neden bu kişinin ben olacağını hissediyorum?"

"Ben... Sana karşı hissettiklerimi düşünürsek istediğim son şey seni incitmek olur. Hatta bir seçim yapmak ya da birimizi seçmek konusunda ikileme düştüysen sana hemen söyleyeyim: Bir seçim yapmak zorunda değilsin. Tabii sen istemediğin sürece ki böyle bir durumda beni seçmeni umarım."

Bıkkınlıkla nefes verdim ama bunu görünce daha da gülümsedi.

"Sır saklamanın güzel bir yanı vardır, Cecelia ama yalnızca saklamayı seçersen sır olarak kalır. Bundan seneler sonra bir pazar öğle yemeğinde arkadaşlarında kadeh tokuştururken dedikodular başlamadan ve şampanyandan ilk yudumunu almadan önce bu sır o güzel dudaklarında bir gülümseme belirmesini sağlayabilir. Herkesin sırları vardır ama birçok insan sır saklayamaz."

Elini çenemde gezdirmeden önce saçlarımı omuzlarımdan geriye attı. "Kendini bırakmanı, istediğini yapmanı izlemek çok güzeldi. Dom'un *hiçbir* kadına bu kadar ilgi gösterdiğini hatırlamıyorum."

"Yapma... Bundan bahsetme."

"Neden?"

"Çünkü bir şey hissediyorsa... bana kendisinin söylemesini isterim."

Sean bunu gayet iyi anlamış gibi başını salladı.

"Bunu gerçekten de sorun etmiyor musun?"

"Şu anda kucağımdasın, bakışlarında beni istediğini görebiliyorum. Neden sorun edeyim?"

"Seni kaybetmek istemiyorum," dedim nefesim kesilirken ve gözlerim dolarken.

"Cecelia, sana yemin ederim ki bu yüzden beni asla kaybetmeyeceksin. Bunu aklından çıkar. Yaşananlar sana karşı hislerimi değiştirmiyor ya da daha az gerçek yapmıyor. Sana deli oluyorum." Yumuşak öpücüğü bir diğeri izledi. "Bugün bana güvendiğini gösterdin ve buna ihtiyacım vardı." Yutkundu

"Bu noktada benden kurtulabilmek için yapabileceğin yok şey yok."

"Sen çok..." ellerimi saçlarının arasında gezdirdim, "

"Bu iyi bir şey, değil mi?" Beni kucağında hafifçe ve dilini *piercing*inin üstünde gezdirdi. "Ne yapmak istıyorsa şu anda yap."

Eğilip dilimi onun gibi hareket ettirerek *piercing*inde dirdim. Sean sesli bir şekilde nefes verdi, ensemi tutup alnı rımızı birbirine dayadı.

"Ne yapacağını düşündüğün bir duruma düşersen *diye* olması gerekeni söyleyeyim. Ne istersen, ne zaman istersen ve bunun için asla özür dileme."

"Ama bu delilik."

"Dünyama hoş geldin," diye mırıldandı ve beni öperek bir şey söylememi engelledi.

Günlerdir Sean'dan sadece mesaj geliyordu ve Dom'dan hiç haber alamamıştım. Gerçi farklı bir şey olmasını beklemiyordum. O benim için bir yabancıdan farksızdı.

Ama artık yakınlaştığım bir yabancıydı.

Zihnimde sırtıma bir kırbaç indirirken yüzümü buruşturdum.

Günlerdir, *Ne yaptım ben?* ya da *Efendilerim, bir kere daha yapabilir miyiz, lütfen?* diye düşünüp duruyordum ve genel olarak evde saklanıyordum. Sean'ın davetlerini görmezden geliyor, kitap okuyor, yüzüyor ve Christy'yle telefonda konuşuyordum ama o gün olanların ayrıntılarını anlatmamıştım. İstediğim takdirde olanların hepsi pazar öğle yemeğinde beni gülümseten bir sır olarak kalacaktı.

Ona neler olduğunu anlatsam mı diye düşündükçe hal edecükleri kullanacağımı, yaptığım şeyin... bana ne kadar doğru geldiğini ve kendimi serbest bırakmanın hayatımda hiçbir zaman hissetmediğim kadar güzel bir his olduğunu nasıl anlatacağımı da düşünmeye başladım. Bu konu hakkında uzun süre düşününce de Christy'nin beni anlayamayacağını fark ettim.

Kapalı kapılar arkasında, veya *dört duvar arasında*, diyerek insanların cinsel maceralarını sır olarak saklamalarının bir nedeni vardı. Şimdiye kadar her şeyi aleni bir şekilde yaşamıştım, saklayacak kadar değerli bir sırrım olmamıştı. Yataktan zorla kalkarak balkon kapısından ilerideki karanlık ormana ve baz istasyonunun ışıklarına bakıp düşüncelerimi meşgul eden iki erkeğin nerede olduklarını merak ettim. Beni düşünmüşler miydi?

Benden sonra yumruk mu tokuşturmuşlardı?

Bu düşünceye ürpererek balkon kapısını kapattım ve alnımı cama dayadım. "Noel erken geldi,[4] Cecelia. Ve bil bakalım senin gibi bir sürtüğe ne getirdi. Ho ho ho..." Bunları söylerken her bir sözcükte başımı kapıya vuruyordum. Yanaklarım alev alev yanarken sırtıma yine hayalî bir kırbaç darbesi indirdim. Bunu o kadar çok yapmıştım ki gerçek olsaydı sırtım yara izleriyle kaplanır, kan revan içinde kalırdı. Yine de salda olanları hayalimde yeniden yaşarken kızaran tek şey utançtan yanan yanaklarımdı. Son birkaç gecedir bu olayla ilgili gördüğüm rüyalar çok gerçekçiydi ve resmen günaha davet ediyordu. Hem uyuduğum hem de uyanık olduğum saatlerde beni ele geçirmişlerdi ve onlarla gölde paylaştığım dakikaları aşabilecek tek bir an bile yaşamamıştım.

Sean'ın mesajları her zamanki gibi anlaşılmazdı ama sık sık mesaj atıyordu. Bu hafta restoranda ailesine yardım etmesi

---

4 *Christmas came early.* İyi ya da olağanüstü bir şey olduğunda veya iyi bir haber alındığında kullanılan deyim. *–e.n.*

gerekiyordu ve derin bir utanca boğulduğum için bir kez daha onlarla tanışma fırsatını kaçırmıştım.

Onlara ne diyecektim ki?

Merhaba, ben Cecelia. En sonunda sizlerle tanıştığıma çok sevindim, Bay ve Bayan Roberts. Ah, bu arada oğlunuzla ağaçların arasında vahşi, hayvani seks yapan sürtük benim. Daha geçen gün aramıza en yakın arkadaşını da aldık ve muhteşem bir deneyimdi. Taze fasulye güveciniz harika olmuş.

Attığı her mesajla Sean'ın bana hiçbir yere gitmeyeceğini anlatmak için uğraştığını görebiliyordum. Kendimi yerden yere vurmamı istemiyordu.

Bunu yaptığı için onu seviyordum.

Ama sevgi neydi ki?

Bunun uzun vadeli bir şey olacağını düşünmek büyük bir aptallık olurdu. Gerçi Sean birkaç kere sadece onunla bir ilişkim olmasını istediğim takdirde buna karşı çıkmayacağını açıkça söylemişti.

Belki de olanlar bir daha tekrarlanmayacaktı.

Sadece Sean'a ait olma fikri çok hoşuma gidiyordu. Sean fazlasıyla yeterliydi ama bu durum beni daha fazlasını ister hâlde mi bırakmıştı? Yasak meyveyi ısırmıştım ve bu farkındalıkla birlikte bir ısırık daha alma isteği içimde engellenemez şekilde büyüyordu.

Sean bunun bir olasılık olduğunun farkındaydı ve buna dair imalarda bulunmuştu.

Gerçekten mecbur değilsem Dominic'le aramdaki o inanılmaz kimyadan vazgeçmek istiyor muydum?

İkisiyle de birlikte olmuş, tepkilerini izlemiştim ve hiç bu kadar uyarılmamıştım.

Peki, sırtıma kaç kırbaç daha indirmeye dayanabilirdim? Aradan sadece günler geçtiği hâlde kendimi diri diri yakmıştım bile.

Ben o tür bir kız değildim.

Ben o tür bir kız değildim.

Ama o tür bir kızdım.

İçimi en çok kemiren şey şuydu: Bunu sürekli olarak yadsırsa benden önceki kadınları yargılayabilir miydim?

Kesinlikle hayır ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Yargılamak istiyordum. Hem de çok. İlk olmadığımı bilmek beni çıldırtıyordu ama bir bakıma, o kadınlarla bir sırrı paylaştığım için de kendimi o kadar yalnız hissetmiyordum.

O kadınlara ne olmuştu?

Ben farklı mıydım?

Her ikisine de lanet olsun diye düşündüm.

Bunun beni ne kadar alt üst edeceğini bilmeleri gerekiyordu. Dominic'in umurunda olduğunu sanmıyordum ama Sean biliyordu ve kararımı bekliyordu.

Bu da vermem gereken başka bir karardı.

Yerimde duramadığım için duşa girdim ve üstüme akan suyun altında endişeli düşüncelerimden arınmaya çalıştım.

Bizlere küçüklüğümüzde öğretilen ahlâk kurallarının bize yol göstermesi gerekirdi, onlar olmadan ne yapacağımızı bilemezdik. Ancak Sean toplumun büyük bir kısmının izlediği kurallara ya da öğretilere uymuyordu. Hayatı içindeki sese göre yaşayan, anlık kararlar veren bağımsız bir düşünürdü.

Gri alanda hiçbir şeyi umursamadan yaşıyordu. Dominic de öyleydi. Peki, uzun vadede bunun anlamı neydi?

Ruh eşleri var mıydı? Hayatımızın aşkı var mıydı? Sonsuza dek birlikte olacağımız tek bir kişi var mıydı? Bu ifadelerin var olmasının bir nedeni vardı.

Tek bir kişi.

Tek bir erkek, tek bir kadın ya da herkes için tek *bir* eş.

İki değil. *Hayatımın Aşkı* denirdi mesela, *Hayatımın Aşkları* değil.

Ama bazıları için. Sadece bazıları için...

Dünyama hoş geldiniz.

Bir de *üniversite dönemi, rastgele ilişkilerimin olduğu sene, ikimiz tanışmadan önce,* diye başlayan laflar vardı. Bunları da seneler içinde okumuş ve sıkça duymuştum.

Deneyimlerim, kısa süre önce yaşadığım olay dışında, bu öyküleri dinlemekle sınırlı olsa da bunların var olduğunu biliyordum. Anladığım kadarıyla üniversite dönemi her zaman insanın rastgele cinsel deneyimler yaşadığı, çekincelerini bir süreliğine kenara bıraktığı ve hemcinslerini merak ettiği bir dönemdi. Ben de aynı şeyi yaşamamış mıydım? Dilediğim takdirde cinsel gücümü keşfetmeye ve geliştirmeye hakkım olan bir süre yok muydu?

Ruh eşi ve gerçek aşk kavramları, Jared beni incittiğinden beri listemin en üst sırasında değildi. Belki bir gün. Gelecekte herhangi bir zamanda. Peki şimdi olmak zorunda mıydı?

Hayır.

Öyle olması gerekmiyordu. Sean'ı ondan tamamıyla vazgeçmeyecek kadar önemsiyordum.

Dominic'e karşı hislerimi fark etmek, aramızda kurulan bağ beni şaşırtsa da onun Bay Doğru olması gerekmiyordu.

Kesinlikle değildi. Dominic sonsuza dek tek bir kadınla birlikte olabilecek tipte birine benzemiyordu.

Sean'a kapılmaksa giderek kaçınılmaz hâle geliyordu. Beni kollamasını, bana hissettirdiklerini seviyordum ve varlığıyla verdiği güven, kendim gibi davranmamı sağlıyordu.

Yaptığının arkasında dur, sahiplen.

Bunu yapmazsam aklımı yitirebilirdim.

Olanlardan pişmanlık bile hissedemiyordum.

Tenimi yakan suyun altından çıkıp aynadaki yansımama baktım ve gördüğüm şeyden kaçmadım. Cildim sıcak suyun altında pembeleşmişti; kendimi serbest bırakıp vücudumu inceledim, kusurlar ve kendime bakmamak için bir neden aradım.

Yansımama bakarken hissedeceğimi sandığım hiçbir şeyi hissetmedim.

Seçimimin arkasında duruyordum.

Bu, benim seçimimdi.

İnsan, hayatının bir noktasında sonsuza dek birlikte olac kişiyi aramakla kendisini özgür bırakmak arasında bir seç yapma hakkına sahip olmalıydı.

Bakışlarımı bir kez daha vücudumda gezdirdim ve bu ge hangi seçimi yaptığımı anladım.

Kör kuyuya inmeye karar vermiştim.

İkinci kimliğime bürünüp vücuduma kokulu bir losyo sürdüm, dolabımdan koyu renkli taşlanmış kot pantolonum ve omuzları açık bir tişört çıkardım. Yanaklarıma allık, kirpi lerime kat kat siyah rimel ve dudaklarıma parlak kan kırmızı rujumu sürdüm.

Sonra da bir mesaj attım.

Henüz üniversitede olmayabilirdim ama eğitimimin erke başladığı belliydi.

Yirmi Yedinci Bölüm

GARAJA VARDIĞIMDA otoparkta birkaç araba olduğunu ve arabaların etrafına bir grup adamın toplandığını gördüm, çoğunun yüzü yabancıydı ama kollarındaki dövmeler aynıydı. Garaj kapkaranlıktı, kapılar kilitliydi, hangar kapıları da kapalıydı. Park ettiğimde Sean yanıma geldi. Arabadan indiğimde beni görünce gözlerinde ateşli bir ifade belirdi.

"Siktir, bebeğim, *muhteşem* görünüyorsun." Önüme geçip arkasına baktı ve beni vücuduyla diğerlerinden gizledi. Kollarımı beline dolayıp onu kendime çektim.

"Beni özledin mi?"

Bana dönüp yüzüme bakarken kollarımı arkasında kavuşturdum. "Seni biraz rahat bırakmak istedim ama lanet olsun ki çok zorlandım. Sanırım bu gece senden uzak durmak daha da zor olacak." İmalı ses tonu bana ne yaptığımı hatırlatınca yanaklarımın yandığını hissettim.

Üstünde her zamanki gibi kot pantolon ve tişört vardı, özenle taradığı saçları harika görünüyordu. "İyi misin?" diye sordu içtenlikle. Güçlü kollarıyla bana sıkı sıkı sarıldı.

"İyiyim." Yanıtımla gözle görülür bir şekilde rahatladığını fark ettim.

"Öyle mi?" Güzel dudaklarında bir gülümseme belirdi. "İçindeki şeytanla barıştın mı?"

"Barışmaya çalışıyorum."

Başparmağını dudaklarımın kenarında gezdirdi. "Bu lanet ruju sürmek zorunda mıydın?"

"Beğendin mi?"

"Sana bunu daha sonra ödeteceğim, haydi gel." Kollarımı gevşettim ve Sean elimden tutup beni kalabalığa doğru götürdü.

"Neler oluyor?" diye sordum, bazıları tanıdık olan uzun boylu, dövmeli adamların arasından geçiyorduk.

"Dom'un gelmesini beliyoruz," dedi Tyler. Gülümsediğinde gamzesi belirdi ve çenesini kaldırdı. Tüm ekip içinde en çok Tyler'la yakınlaşmıştım. Pek çok ortak yanımız vardı, son zamanlarda da doksanlar müziğine olan ilgimiz üzerinden bağ kurmuştuk ve bana bilardoda birkaç numara öğretmişti.

"Nereye gidiyoruz?"

"Görürsün," diye araya girdi Russell. "N'aber, Cee?"

"Selam, Russell." Sıcak karşılamaları sarsılan öz güvenimi artırdı ve bu durumu olduğu gibi kabullendim. Beni kendilerinden biri olarak kabul etmiş gibiydiler ve bu yabancı ama güzel bir histi.

"Selam." Layla kalabalığın arasından yanıma gelip benimle omuz tokuşturdu. "Epeydir karşılaşmadık."

"Selam, Layla," dedim, bakışlarımı ruhumu besleyen bir ifadeyle bana bakan Sean'a çevirdim. Hâlâ aynı olduğumuzu anlatan bir bakıştı ve benim için en önemli şey de buydu. Bana karşı bu kadar rahat davranabilmesine ve böyle bakabilmesine hâlâ bir anlam veremiyordum. İkiyüzlülük olabilirdi ama romantik kalbim böyle davranmasıyla hayal kırıklığına uğruyordu. Ancak o ana dek söylediklerini harfiyen yapmıştı. O gün beni özgür bırakmıştı çünkü arzuladığım şeye sahip olmamı istemişti. Bu da farklı bir tavırdı, belki Sean'ın sevgisini gösterme yöntemiydi.

Dahası bu durum onu tahrik ediyordu.

Kendimi böyle bir senaryo içinde bulacağım aklımdan hayalimden geçmezdi.

Ama sonuçta bu durumdaydım. Otoparkta bir tek ikimiz varmış gibi birbirimize bakarken kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

"Gidip sana bir bira alalım," dedi Layla, bir yandan da Sean'a bir bakış attı. "Onu biraz ödünç alıyorum, kız konuşması yapacağız." Sean bakışlarını benden ayırmadan diliyle *piercing*ini yalayarak başını sallamakla yetindi.

Layla kalabalığın arasından geçti ve bira fıçısının başındaki gence doğru yürürken beni yanına çekti. Adam bize birer bira verdi. Ben en azından yirmi kişilik kalabalığa göz atarken Layla sessiz kaldı. "Bu akşam neler oluyor?"

"Her zamanki gibi Dom'u bekliyoruz. Hep geç kalıyor, insanları bekletiyor."

"Bir yere geç mi kaldık?"

"Hayır, sadece bir buluşma olacak." Dikkatle beni süzdü. "Çok güzel görünüyorsun, kızım."

Gözlerimi hararetle arkadaşlarıyla konuşan Sean'dan ayırıp Layla'ya baktım. Benim gibi giyinmişti. Üstünde kot pantolon ve gergin karnını sergileyen kısa bir tişört vardı. Sarı saçlarını başının tepesinde bir atkuyruğu biçiminde toplamıştı. "Teşekkürler. Sen de öyle."

"Kör olsaydım bile o bakışmayı kaçırmazdım. Sean, ha?" İmalı bir ifadeyle sırıttı.

Ve Dom. Bunu düşününce irkildiğimi belli etmemeye çalıştım ama bir tuhaflık olduğunu anladı.

Kaşlarını çattı. "Emin değil misin?"

Biramdan bir yudum aldım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii."

"Onlar... beni..." Bıkkınlıkla başımı salladım. Bunlar yapışkan kız sorularıydı.

"Onlar mı?" Dikkatle yüzüme, duruşuma baktı. "Ah, tamam, şimdi anladım," dedi gülerek.

Az önce tek bir bakışla, kekeleyerek ona sırrımı açmıştım. Bir yanım rahatlamıştı ama diğer yanım bu kadar kolaylıkla söylediğim için dehşet içindeydi. Bu konuda hiç ama hiç becerikli değildim.

Açıkçası rahatlamıştım. Kendi bakış açımdan farklı bir kadın bakış açısı duymak için can atıyordum.

Layla yakın arkadaşım değildi ama açılabileceğim bir tek o vardı. Bira bardağımın altına hafifçe vurup içmemi işaret etti. Uzun bir yudum alıp nefes verdim.

"Tamam, öncelikle sakın telaşlanma. Ben bir azize değilim. Kesinlikle değilim. İkincisi, bir kasa gibiyimdir. Bana ne anlatırsan anlat, asla başkalarına anlatmam. Kural budur ama anlatacaklarını bir tek benim duyduğumdan emin olmak için biraz uzaklaşalım." Beni garajın ıssız, kimsenin bizi duyamayacağı bir köşesine götürdü.

Hâlâ sormak istediğim önemli sorulardan emin değildim. Kendisi başlayarak bana yardımcı olmaya çalıştı. "Bir bakıma Sean açık kitap gibidir. Sana karşı elinden gelen *her konuda* dürüst davranacaktır. Hatta seni üzse bile. Onu anlamak için çok çaba sarf etmen gerekmez. Dom'sa bambaşka bir hikâye. Hem havlar *hem ısırır* ve inan ki ikisine de maruz kalmak istemezsin ama yüreklidir. Hepimiz buna en azından bir kere, nadiren iki kere şahit olmuşuzdur. O resmen bir kale gibidir, doğuştan yalnız bir tiptir."

Biramı yudumladığımda başını hafifçe yana eğdi. "Esas sormak istediğin ne?"

"Ben sadece bir başka..." *Kız mıyım?* Sadece bir başka kız. Ama bunu bir türlü söyleyemedim.

"Bunu bilemem ama son zamanlarda ev bayağı sakin."

"Sakin mi?"

"*Dom* son zamanlarda sessiz ve yatak odasındaki trafik sakin." Sırıttı. "Partiden sonra böyle oldu."

Sadık. Sadık demek istemişti. Bana karşı mı? Daha birlikte olacağımızı bile bilmeden mi? Bunun bir önemi var mıydı?

Kalp atışlarım bir önemi olduğunu anlatıyordu.

"Bunu kafaya takmamaya çalış ama etrafına bak," dedi beni garajın kenarına götürüp kalabalığa bakarak. "Burada kaç kadın görüyorsun?"

Kalabalığa göz gezdirip içimden kaç kadın olduğunu saydım. Yirmiden fazla insan arasında dört, beş kadın ve bir de ikimiz vardık.

"Burada olmanın bir nedeni var." Ciddi ses tonunu duyunca dikkatle yüzüne baktım ama durduğumuz yerden ne düşündüğünü anlayamadım. "*Kardeşlik bağı* kurmak için yerimiz ve zamanımız olacak ama *kesinlikle* buluşma gecelerinde değil."

"Buluşma geceleri mi?"

"Göreceksin ama kendine bir iyilik yap ve zor olsa da kendini kaptırma. Özellikle de dikkat dağıtan bu ikisine." Başımı sallayınca güldü. "Neşelen biraz. Bu bir parti ve en iyi iki kardeşin ilgisi senin üzerinde. Gel hadi."

Çakıl taşlı yolu yarıladığımız anda garaj yolunun başından bir motor sesi geldi ve farlarıyla bizi aydınlattı. Şık siyah arabadan bas sesleri yayılırken gözlerim sürücüsüne kaydı. Dominic'in bakışları beni olduğum yere mıhladı ve resmen gözüne far tutulmuş bir geyik gibi orada kalakaldım. Belli belirsiz bir gülümsemeyle beni tepeden tırnağa süzerek selam verdi.

"Lanet olsun, en başa dönmek..." Layla eski zamanları özlemiş gibi iç çekti. "Sana imreniyorum."

Dominic arabadan inmedi ve motora tekrar yüklenince herkes dağıldı. Kısa bir süre sonra etraftaki bütün arabaların motorları çalıştı.

"Onunla git," dedi yanıma gelen Sean. Kaşlarımı çatıp ona baktım.

"Onunla mı?"

Şakağımı öptü. "Seninle orada görüşürüz. Sakın o lanet ruju dağıtmaya cesaret etme. Bana sakla."

Sean uzaklaşırken başımı salladım ve Dominic'in Camaro'suna doğru yürüdüm. Eğilip ağır kapıyı açtı. Kapı kapandığı anda ona döndüm.

"Sel..." Lafımı tamamlayamadım çünkü uçarcasına otoparktan çıkınca bir kahkaha patlattım. Arabalar hızla peşimizden yola çıkarken hafifçe gülümseyen Dominic gaz pedalını kökledi. Bir elimle torpido gözüne, diğeriyle kapıya tutundum ve son sürat giderken cıyakladım.

Birkaç kilometre boyunca cıyaklamalarım onu gaza getirmiş gibi aynı hızda devam etti ama sonra bir anda yavaşladı ve yolun kıvrımlarını izleyerek birkaç virajı aldı.

Radyonun sesini kıstığımda bana döndü. "Gerçek bir konuşma yapabilecek miyiz?"

Dudaklarının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Kısa bir süre önce bunu yaptığımızı sanıyordum."

"Onu kast etmemiştim."

"Politika ya da din konusuyla başlamak ister misin?" Kaşlarımı çattığımı görünce bir kahkaha patlattı ve vitesi değiştirip hızlanırken beni koltuğuma mıhladı. "Yumurtayı akışkan severim, kahveyi sade, birayı soğuk içerim. Müziği yüksek sesle dinlerim. Arabalara gelince..." Gaza bastı.

"Hızlı olanları seversin," dedim gülerek.

"Ve kadınımı," diyerek bir aynayı andıran gri gözlerini bana çevirdi.

Kadınlarım değil, kadınım demişti. Yanıtı o kadar içime işledi ki elini tutmak için uzandım ama bana fırsat vermeden elini çekti.

"Bunu, konuyla ilgili bir şeyler yapabileceğim doğru zamanlara saklıyorum."

"Ve bunun duygusal yakınlık olduğunu düşünüyorsun?"

"Öyle değil mi?" Bir virajı çok sert alınca çığlık attım Saldayken de tam olarak böyle hissettirmişti. Sanki bana do kunmak için asırlardır beklemiş gibiydi.

Birçok açıdan Sean'a hiç benzemiyordu.

Bu kusur değil, dört gözle beklenecek bir şeydi.

"Seni ne mutlu eder?"

Bir virajı daha aldı ve vites değiştirdiğinde kol kasları gerildi. "Yukarıdakilerin hepsi."

"Akışkan yumurta ve kahve mi?"

"Ya yarın uyandığında kahve diye bir şey olmadığını görürsen?"

Kaşlarımı çarttığım. "Bu... trajik bir şey olurdu."

"Bir daha kahve içtiğinde hayatında son kez içiyormuşsun gibi düşün."

Gözlerimi devirdim. "Harika, ikiniz de aynı kafadasınız. Bir hayat felsefesi falan mı bu? Tamam, Platon."

"Bir insan hakkında, onunla bir saat oyun oynayarak bir yıl boyunca konuşarak öğreneceğinden daha fazlasını keşfedebilirsin."

Hayretle ona baktım çünkü bu cümlenin Platon'a ait olduğundan emindim.

"Ben ufak şeyleri takdir edecek şekilde yetiştirildim." İmalı bir ifadeyle bana baktı ve ne demek istediğini daha iyi anladım. Çocukluğunu geçirdiği evi görmüştüm, ev resmen yoksulluk ve ihmal diye bağırıyordu. Evi görmeme izin vermişti. Aniden bir virajı döndüğünde dile getirdiği ve getirmediği itiraflara kalbim sızladı. Birden durdu ve farları söndürünce araba kısmen ay ışığının altında kaldı.

Eğilip ön camdan dışarı baktığımda gökyüzünde parıldayan yarım ayı gördüm. "Buraya gel," diye emretti boynuma fısıldayarak. Beni kollarımın altından tuttu ve çekip kucağına oturttu. Dikkatimi aya değil, ona vermemi istiyordu. Koltuğunu kaydırıp direksiyonla aramızda ikimize de yetecek kadar yer açarken ona gülümsedim. Bakışları aklımı başımdan alıyordu. Onu öpmek için değildim ama başını çevirip öpmemi engelledi.

"Kırmızıyı çok sever," dedi. Parmaklarını ensemden saçlarımın ucuna götürdü. Bu büyüleyici hareketi birkaç kere tekrarladı.

Bu sözleri beni alt üst etti. Dominic'le geçirdiğim birkaç saniye, Sean'in rujumu dağıtmamamla ilgili ricasını unutmama neden olmuştu. İçime dolan suçluluk hissinden kurtulmaya çalışırken Dominic'in eli aşağıya tişörtümün altına kaydı ve belimin üst kısmını hafifçe okşadı. Dokunuşunun yarattığı o ince sızı ve bakışları damarlarımdaki ateşi tutuşturuyordu. Her zaman beni izliyordu ve gayet rahat görünüyordu. Aramızdaki çekimi inkâr etmek imkânsızdı ama belimi sıkarak ya da başını sallayarak ona dokunmaya dair tüm girişimlerimi engelliyordu. İşkencesine devam etti ve dokunmasını istediğim yer dışında her yanımı okşadı.

"Birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz?" diye sordum boğuk bir sesle. Elleri aşağıdan yukarıya doğru sırtımda gezinerek kürek kemiklerimi kavradığında tenimi daha da ısıttı.

"Neredeyse tüm hayatımız boyunca."

"O kadar yakın mısınız?" diye sordum. Altımda ereksiyonunun giderek büyüdüğünü hissederek hafifçe ona sürtündüm. Sürtünmek içime tatlı bir hissin yayılmasına neden oldu. Daha fazlası için kalçalarımı oynatmadan edemedim. Buna ateşli bir bakışla yanıt verse de herhangi bir girişimde bulunmadı.

"Hepimiz yakınız."

"Öyle görünüyor."

Ani motor sesleri cırcır böceklerinin sesini bastırdı ve birden yanımızdan geçen arabaları gördüm. Bize daha yeni yetiştilerse ya uçmuş olmalıydık ya da Dom kestirme bir yoldan gitmişti. "Bizden ayrılıyorlar."

"Biz onlardan ayrıldık." Ayın loş ışığında dikkatle onu inceledim. Karanlıkta gözleri gümüş rengi göller gibi parıldıyor, çıkık elmacık kemikleri çenesinde iki gölge oluşturuyordu. Dolgun dudaklarıysa beni baştan çıkaracak kadar aydınlıkta kalmış, benimle dalga geçercesine parlıyordu.

"Biz neden onlardan ayrıldık?"

Beni öpecekmiş gibi başını kaldırıp, "Çünkü," derken nefesi dudaklarıma çarptı. Beklentiyle gözlerimi kapattım ve eğildim

ama birden yokluğunu hissettim. Gözlerimi açınca onun bilmiş bir gülümsemeyle başını geriye yasladığını gördüm.

"Sen pisliğin teksin."

"Bunu ilk kez duymuyorum. Öğrenmek istediğin başka bir şey var mı?"

"Hiçbir şey *bilmiyorum*."

"Tabii ki biliyorsun." Kalçalarını hafifçe oynattı, sürtünme beni daha da çıldırtıp aklımı başımdan aldı.

"Söylediklerin zaten çoğu maço erkeğini tanımlamak için kullanılan şeylerdi," dedim nefesim kesilmiş bir hâlde. "Soğuk bira mı? Ah." Dom yine kalçasını kaldırdı ve bu sefer ne kadar sertleştiğini hissedince her yanımı ateş bastı. "Hızlı arabalar mı? Sade kahve mi? Akışkan yumurta ve..."

"Ve?"

İçimde tatmin edilmez bir açlığı uyandırdığı hâlde gülümsemeden edemedim. "Ben."

"O zaman yeteri kadar şey biliyorsun." Tişörtümü kaldırıp çıplak memelerime baktı. Bu gece sutyen takmamıştım ve bunu fark ettiğinde gerildi, bir an sonraysa meme uçlarımdan birini ağzına aldı. Külotum sırılsıklamdı ve o meme ucumu emerken başını kendime çekip kalçamı ereksiyonuna daha da hızlanarak sürttüm.

"Dom," diye inledim. Parmakları üstümde gezindi ve meme ucumu önce ısırıp sonra diliyle yaladı. Geri çekildiğinde neredeyse orgazm olmak üzereydim ama tişörtümü indirdi ve ellerimi sabitleyip parmaklarını yeniden saçlarımın arasında gezdirdi.

"Çok zalimsin," diye sızlandım, vücudum alev alev yanıyordu.

"Buna... sonra devam etmemiz gerek." Dizleriyle beni yukarı itip kalçamdan kavradı ve kolaylıkla kaldırıp koltuğuma geri oturttu. Arabayı çalıştırdı, geri geri gidip yola çıktı. Hızla diğerlerinin peşine takılırken bilerek mi yaptığını bilmiyordum ama parmakları hafifçe elime sürtündü.

Yirmi Sekizinci Bölüm

İYİ ORGANİZE EDİLMİŞ KARGAŞA.

Oraya vardığımızda etrafımdaki manzarayı ancak böyle tarif edebilirdim. Bir sürü araba, tek katlı bir ev yüksekliğinde kocaman bir şenlik ateşinin etrafına park edilmişti. Geri kalan arabalarsa ormanla çevrili büyük bir açıklık alanın kenarında duruyordu. Kamyonetlerden bira fıçıları indirilirken diğerleri hazır bekliyor, birbirlerine buz torbalarını fırlatıyorlardı. Bir kamyonetin hoparlörlerinden etrafa müzik yayılırken birkaç araba daha geldi ve yüklerini boşalttı. En az elli kişi sanki aralarında sosyal bir protokol varmış gibi ufak gruplar hâlinde toplanmıştı.

"Lütfen, bana doğruyu söyle. Nedir bu?" diye sordum Dom'a. Etrafa bakındı, alanın ortasında ona ayrılmış gibi görünen bir arabalık yere park etti.

"Sadece bir arkadaş buluşması."

"Benim bu kadar çok arkadaşım yok."

"Şanslısın," dedi gergin bir ses tonuyla, aynı zamanda kalabalığa göz gezdiriyordu. Arabadan çıkarak bir sonraki sorumdan kurtuldu ve kapımı açıp beni de indirdi. Etrafıma bakındım. Sean arabasının oradan bizi gördü ve doğrudan dudaklarıma baktı. Rujumun dağılmadığını fark edince de gözlerinde mutlu bir ifade belirdi.

"Eğlendin mi?" diye sordu beni yanına çekip.

"Yapmadık," gözlerine bakamıyordum, "biz bir şey yap-

Başını sallayıp çenemi kaldırdı. "Ben onu sormuyordum" dedi. Kolunu omzuma attı ve Dominic'e baktı. "Buradalar. Seni bekliyorlar."

Dominic başını sallayıp onayladı ve bana bir bakış atıp uzaklaştı.

Dominic kalabalığa karışırken hemen Sean'a döndüm. Karşımızdaki manzara Quentin Tarantino'nun *Gün Batımından Şafağa* filminden bir sahne gibiydi. Vampirlerin sivri dişleri ortaya çıkmadan önce her an ateş püskürtenler ve direk dansı yapan yarı çıplak kızlar belirecekmiş gibi geliyordu. "Bana bunun ne olduğunu anlatacak mısın?"

"Bir parti."

"Bunu görebiliyorum."

Ters yanıtıma güldü. "O zaman neden soruyorsun?"

"Benim geldiğim yerde partilere buluşma demeyiz."

"Burası Atlanta banliyöleri değil."

"Yok canım." Etrafıma bakınca şişelerin ve esrarlı sigaraların elden ele geçirildiğini ve bazı arabaların plakalarının başka eyaletlere ait olduğunu fark ettim. "Dahası, herkes buralı değil."

Başını salladı. "Çok dikkatlisin."

"Sean, lütfen bana bir *ipucu* ver."

Başıyla bir El Camino'nun tamponuna oturmuş, yüzlerinde boş ifadelerle etrafı izleyen iki iri yarı adamı işaret etti. Birbirlerine çok benzedikleri için kardeş olduklarını tahmin ettim. "Şu ikisini görüyor musun?"

"Evet."

"Onlar Matteo ve Andre, İspanyol Ninnisi'nden. Arkalarında da ekipleri duruyor. Miami'den geldiler."

"Buraya ta Miami'den mi geldiler?"

"Evet."

"Bir parti için mi?"

Başını sallayarak onayladı.

"İsimleri neden İspanyol Ninnisi?"

Bana göz kırptı. "Hayal gücünü kullan."

"Hiç korkutucu değilmiş."

"Ben yanındayım, Yavru Köpekçik."

Ona inanıyordum. Miami ekibi bize bakınca çenesini kaldırıp selam veren Sean ciddi bir ifadeye büründü. Onlar da hafifçe çenelerini kaldırıp selam verdiler.

"Şuradaki grup," derken adamlardan birinin Jack Daniels içip arkası açık bir kamyonetten ters takla atarak yere konduğu bir kamyoneti işaret etti. "O ahmak Marcus, yanındaki de Andrew. Florida'nın geri kalanını temsil eden Tallahassee ekibinden. Hepsi lanet olasıca yankesicilerdir. Bu yüzden değerli bir şeyinin kaybolmasını istemiyorsan onlardan her zaman uzak durmanda fayda var."

Beni partide, buluşmada ya da her ne halt diyorlarsa onda etrafı gezdirerek dolaştırdı, herkesin kolundaki kuzgun dövmelerini görmem uzun sürmedi. Kızlardan birkaçının da dövmesi vardı, zarif kanatlar kürek kemiklerini kaplıyordu. Birkaçı hiç şüphesiz bunu gururla sergilemek için askılı bluzlar giymişti. İşte o anda o kanatların bir sahiplenme sembolü olduğunu anladım.

Sean beni yeni açılmış bira fıçısının yanına götürüp bir tane uzattı. Birayı alıp bir yudum içtim ama aklım bu partinin arkasındaki gerçeklerle meşguldü. Sean beni birkaç grubun yanına götürdü ve ben arabalarının kenarına oturmuş diğerlerini izleyenlere bakarken rahatça sohbet etmeye koyuldu. Birkaç dakika sonra parmaklarımın ucuna kalkıp kulağına fısıldadım.

"Siz bir çete misiniz?"

Başını geriye atıp gülmeye başladı.

Kaşlarımı çattım. "Bu kadar komik olan ne?"

"Gangsterlere mi benziyoruz?"

"Hayır. Evet. Biraz. Nesiniz o zaman?"

"Biz sadece benzer zevkleri olan kafadar bir grup insanız."

"Dövmeniz de aynı?"

Omuzlarını silkti. "Havalı bir dövme."

"Sean," dedim sabırsızlıkla. O sırada Alabama ekibinin yanında duruyorduk ama Sean Tallahassee'ye selam verip bana döndü. "Birkaç kişiyle konuşmam gerek. Tek başına idare edebilir misin?"

Gözlerim irileşmiş bir hâlde yüzüne baktım. "Sana dokunmazlar, Cecelia. Buraya Dominic'le geldin."

"Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Birazdan geleceğim demek istiyorum."

Gülümseyip başını salladı ve tam yanımdan uzaklaşırken kolunu tuttum. "Layla nerede?"

"Buralarda bir yerde. Gidip onu bul. Ben de birazdan yanınıza gelirim."

"Beni ciddi ciddi burada mı bırakacaksın?" diye fısıldadım. "Yalnız başıma?"

Kırasını başına dikti. "Ev-vet."

"Bi*net olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.*

"*Onu denize at da bakalım yüzebilecek mi,* testi mi yapıyorsun?"

Güldü. Piç herif güldü. "Kolluk yok. Bana o sert bakışını göster."

Sallana sallana yürümeye başladığında öfkeyle kolunu tuttum ama elimden rahatlıkla sıyrıldı. "Gayet iyisin, bebeğim."

Nabzım fırlamış bir şekilde Tyler, Layla, Russell ya da tanıdığım başka birisini aramaya başladım ve Sean'ın Tyler'ı şenlik ateşinin önünde bulduğunu ve ikisinin birkaç arabanın arkasında gözde kaybolduğunu gördüm.

En kısa zamanda Sean'ın hayalarını ısırmaya karar verdim.

Tepeden tırnağa titreyerek biraz daha bira içtim.

"O nasıl biri?" dedi bir kız arkamdan. İrkilince biramın yarısını döktüm ve arkama döndüm.

"Özür dilerim," diye hafifçe güldü. "Seni korkutmak istememiştim. Buraya ilk kez geliyor olmalısın."

"Evet," dedim onu süzerek. Benim yaşlarımdaydı ve simsiyah saçlarının uçlarını mora boyamıştı. Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü ve göğüs dekoltesinin ortasındaki kolyenin ucunda gümüş rengi-siyah bir kuzgun kanadı vardı. "Sean'ı mı soruyorsun?"

Egzotik bir güzelliği vardı. Aniden içimi kıskançlık hissi kapladı ve soru sormadan edemedim. "Neden sordun?"

Bana doğru bir adım atarken ve kahverengi gözlerini yüzüme çevirirken tereddütlü olduğu belliydi. "Özür dilerim, sanırım bunu onun... kız arkadaşına sormak garip oldu, değil mi?"

Sean'ı istiyordu ve benimle karşılaşalı birkaç saniye geçmişken bunu cesurca söylüyordu. Bu iş böyle miydi? Daha iyi bir soru, Sean'ın onu tanımakla ilgilenip ilgilenmediğiydi.

"Şu anda... ne olduğumuzu bilemiyorum." Biramdan bir yudum aldım. "Yeni sayılırız."

"Dövme yaptırana kadar bu pislikler için ne ifade ettiğini anlaman zordur," diye iç çekti. Birama baktı. "Biran bitmiş. Gidip bir tane daha alalım."

Eskiden hiç bu kadar içmezdim. Bunun suçlusu hayatıma yeni giren erkekler ve sinirlerimi bozmalarıydı. Bira fıçısının başındaki adamı işaret etti ve yanına gidip ona bardaklarımızı uzattık.

"Ben Alicia."

"Cecelia." Benden birkaç santim daha uzundu ve kesinlikle erkeklerin görmezden gelebileceği bir tip değildi. O da beni dikkatle süzüyordu. "Buraya biriyle mi geldin?"

"Ağabeyimle," dedi. "Biz Virginia'yız."

"Anladım." Virginia'dan geldik demem iş, bütün eyaleti sahiplenmişti.

"Dominic... daha doğrusu ikisi de buraya bir kızla hiç gelmediler. Dom la geldiğini sandım, bu yüzden de hangisiyle birlikte olduğunu anlayamadım."

Ağzımda bir şeyler geveledim çünkü tam olarak ne diyeceğimi bilemedim. Bir şey dememeye karar verdim. Gülümsedi ve bana bir iyilik yapıp konuyu üstelemedi. Ben de kıskançlığa kapılmış olduğum hâlde ona bir iyilik yapmaya karar verdim.

"Sean kibar, düşünceli, becerikli, çok zeki, ilgili, seksi, komik ve korumacı biri." Ayrıca bana ait.

"Tahmin etmiştim." Yüksek sesle nefes verip beline kadar uzanan simsiyah saçlarını omzundan geriye attı. Bu kadın hayatımda gördüğüm en güzel saçlara sahipti.

"Demek ondan hoşlanıyorsun, ha?"

Utanmış gibi gülümsedi. "Ben daha küçükken sık sık Virginia'ya gelirdi. Onunla hiç konuşmadım ama evet, ondan hoşlandığımı söyleyebilirim. Umarım kızmamışsındır."

Aslında biraz kızmıştım ama dürüst davranıyordu.

"Ayrıca o da senin gibi çok açık sözlüdür."

"Öyle mi?" Gülümsedi.

"Ama *ben* onunla birlikteyim."

Başını salladı. "Geri çekiliyorum. Ben sadece... Onun kusursuz olduğunu biliyorsun. Dominic de öyle ama ödümü koparıyor."

Benim de ama ona doyamıyordum.

"Evet, ikisini... anlamak zor."

"Ah, haydi anlatsana, tatlım," beni dirseğiyle hafifçe dürttü, "o arabaya binebilmek için ne yaptın?"

Bir salın üstünde ikisinin de beni becermesine izin verdim. Bu edepsiz düşünceme yüzümü buruşturdum ama sonra gülmeye başladım.

Kimdim ben? Alicia bana tuhaf tuhaf baktı.

"Kusura bakma. İlginç bir hafta oldu. Sean'la iş yerinde tanıştım ve hepimiz birlikte takılmaya başladık."

"Ağabeyim sersemin teki olmasaydı ben de bunu yapabilirdim."

"Aşırı korumacı demek?"

"Onu uykusunda boğabileceğim kadar."

"Bu buluşmalara sık sık geldin mi?"

"Bu dördüncü." Gözlerini devirdi. "Yirmi yaşındayım ve hâlâ ağabeyime arkadaşlarıyla oynayabilir miyim diye sormak zorundayım."

"Peki, bu buluşma neyle ilgili?"

Omzunu silkti. "Sadece bir parti."

Ofladım. *Üçüncü* kere aynı şeyi duyuyordum.

"Bu adamların hepsinin dövmesinin aynı olması sana garip gelmiyor mu?"

Omzunu kaldırdı ama yüzü ne düşündüğünü ele vermedi. "Kesinlikle hayır."

"Lütfen, bana neyi kaçırdığımı söyle."

Kaşlarını çattı. "*Hiçbir* şey bilmiyor musun?"

"Bilmiyorum. Onlar bir çete mi?"

Güldü ama yüz ifademi görünce toparlandı. "Hayır, öyle değiller ama şu anda bir baskın olsaydı bu gerzeklerin yarısı hapse girerdi."

"Ne için?"

"İşledikleri suçlar yüzünden."

Sorular ve kaçamak yanıtlar. Bu durum artık canımı sıkmaya başlamıştı ve yüzünden beni anladığını görebiliyordum. Ona farklı bir açıdan yaklaşmaya karar verdim.

"Peki, sen neden bu buluşmalara geliyorsun?"

"Çünkü buna inanıyorum."

"Bu dediğin ne?"

"Bir parti."

Sinir olmuş bir hâlde tarafıma bakındım ve Sean'ı ya da Dominic'i görmeye çalıştım ama ortalıkta yoklardı. Etrafa

bakındıkça kimseyi tanımadığımı fark ettim. Garajdakilerin hiçbiri orada değildi.

Alicia paniğe kapıldığımı anladı ve bana cesaret vermek için elinden geleni yaptı. "Korkacak bir şey yok. Bu sadece bir buluşma. Ayda bir, iki kere düzenlenen bir şey."

"Masonlar gibi mi?"

Hızla başını salladı. "Evet, bir kulüp gibi."

"Ama bana kulüpten söz edemiyorsun, öyle mi? *Dövüş Kulübü*'nün ilk kuralı gibi mi?"

"O ne?"

"Bir film." Bıkkınlıkla elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Boş ver. Bu bir kulüp mü yani?"

"Evet. Sanırım buranın da kulüp evi olduğunu söyleyebiliriz."

"Peki şu kolye..."

"Birine ait olduğum ya da kulüpten biriyle birlikte olduğum anlamına geliyor." Yüzünü ekşitti. "Şu anda o kişi ağabeyim."

"Liderleri kim?"

"Partide lider olmaz."

"Bunun bir kulüp olduğunu sanıyordum," dedim.

"Bir *kulüp partisi*."

Yine kaçamak yanıt veriyordu. Aklımdan yanıt vermeyeceğinden emin olduğum bin tane soru geçti.

"Çok garip," diye mırıldandım. Tam o sırada arkamızdan gülüşme sesleri geldi.

"Ben de ilk başlarda böyle düşünmüştüm."

"Ya şimdi?"

Omzunu silkip cebinden bir esrarlı sigara çıkardı ve yaktı. "Bir hayat tarzı." Dumanı dışarı üfleyip sigarayı bana uzattı.

"Almayayım, teşekkürler."

"Emin misin? Uzun bir gece olacak."

"Eminim."

Aklımın başımda olması gerekiyordu. Burada ne işim vardı? Partiyi izlerken bu soru zihnimde dönüp duruyordu. Sorularıma

yanıt alamadan Alicia'yla konuşmaya devam ederken ateşin diğer tarafında bir hareketlenme oldu. İkimiz de âdeta göğe uzanan alevlerin etrafındaki karmaşanın ne olduğunu anlamaya çalıştık. Bir saniye sonra da motor seslerini duyduk.

"Lanet olsun, bak bu ilginç olacak. Gel." Kolumdan tuttu ve beni ateşin diğer tarafına çekiştirdi. Dominic'in Camaro'sunun motorunun çalıştığını ve iki diğer arabanın beklemede olduğunu gördüm. "Arabalardan biri Miami ekibine ait, diğeriyse Tallahassee'nin arabası," dedi Alicia. Sean Dominic'in yanında belirdi, kendi aralarında konuştular ve Sean onun sırtına bir şaplak atıp uzaklaştıktan sonra kendi arabasına bindi.

"Nereye gidiyorlar?"

"Kovalamaca oynayacaklar."

"Bir yarış gibi mi? Bu yollarda mı?" Arkama dönünce Sean'in direksiyonun başında kalabalığın arasında beni aradığını fark ettim. Sean bakışlarını benden ayırıp ona baktığında Alicia'nın nefesinin kesildiğini duydum ve ona abayı yaktığını anladım. Sean'ın bize fırlattığı gülümseme içimi aydınlattı ve benim durumumun da pek parlak olmadığını anladım. Ama onu *paylaşmayacaktım*.

Bu garip adamlar kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde, bir hiçliğin ortasındaki garip bir kulübün üyeleri olsalar bile.

"Ne yapacaklar?"

"Yarışacaklar."

"Sonra?"

"Birisi zafer kazanmış olarak geri gelecek."

Bağırışlar ve ıslık sesleri arasında arabalar aynı anda öne çıktı ve motorların uğultusu arasında yola doğru ilerledi. Artık bana tanıdık gelen bu uğultu içimde bir şeyleri canlandırdı. Sanki genetik yapıma yeni bir kod eklenmişti. İlk birlikte olduğumuz gece Sean'ın üstümde olduğu anı ve Dominic'le bu gece paylaştığımız kaçamak anları hatırladım.

"Hiç ölen oldu mu?" diye sordum kireç gibi kesilmiş bir hâlde.

"İki kere ama o yarış seneler önce, kurallar daha değişmemişken yapılmıştı."

Seneler önce. Bunu ne kadar zamandır yaptıklarını merak ettim. Silikleşen farlara odaklanırken içime bir huzursuzluk çöktü.

Sonra uzaktan bir yerden nerede olduklarını işaret eden sesler, motorların uğultusu geldi. Yarışa başlamışlardı. Bir yanım Dominic'le birlikte o arabada olmak istiyordu ama dehşet içindeydim. Sean daha dikkatli olsa da Dominic tehlikeli araba sürecek kadar korkusuzdu.

"Merak etme, geri gelecekler," dedi Alicia yanımdan.

"Şu sigarayı alayım," dedim, sinirlerimi yatıştıracağını umarak. Alicia gülüp sigarayı bana uzattı ve içime derin bir nefes çektim.

On dakika sonra bir motor sesi duyulunca herkes o yöne döndü. Alana ilk Dominic girdi ve herkes tezahürat yapmaya başladı.

"Kazandı." Alicia onu kutlamak için bardağını havaya kaldırdı.

"Tabii ki kazandı."

Dominic'i zapt etmek imkânsızdı ve bu gece soyadının hakkını vermiş, arabasının etrafına toplanan kalabalığa bir kral olduğunu kanıtlamıştı.Bu gecenin aramızda bir şeylerin başlangıcı olduğunu bildiğim için onu izlerken içim gururla doldu. Yanına gitmek için yürümeye başladım ama park ettiği anda arabadan indi ve onu tebrik etmek için yanına gelenleri itti. Arabasını incelerken bir dizi küfür savurdu. İkinci olarak Miami arabası geldi ve sürücüsü durduğu anda Dominic hızla yanına gidip kapısının önüne dikildi. Miami sürücüsü arabadan indiğinde yüzünde paniğe kapılmama neden olan pis bir

gülümseme gördüm. Bir dakika sonra Dominic yumruğuyla o gülümsemeyi sildi.

"Kahretsin," dedi Alicia yanımdan.

Sean yan taraftan hızla geldi, durduğu anda arabadan fırlayıp Dominic'in adamı benzettiği yere gitti. Son olarak Tallahassee geldiğinde ateşin ışığında arabasının yan tarafının içe göçtüğünü, tekerleklerinin sallandığını ve ön tarafından dumanlar yükseldiğini gördüm. Sürücüsü pis pis sırıtarak arabadan indi ve Miami sürücüsüne birbiri ardına yumruklar indirmekte olan Dominic'i izledi. Partideki herkes, Sean bile öylece durup kavgayı izledi. Sean, Dom'un birkaç yumruk daha atmasını bekledikten sonra öne atılıp durması için seslendi. Elimde değildi, Miami nihayet kendisini korumak için karşılık verdiğinde ne dediklerini duyabilmek için öne doğru ilerledim.

"Sakin ol, Dom." Sean'ın bana Andre olarak tanıttığı adam araya girmişti. Yüzündeki ifade beni telaşlandırdı. Bu adamlar tehlikeydi ve etrafımdakilere bakınca bu olayı komik bulmuş gibi onları izlediklerini fark ettim. Gözlerinin önünde olup bitenlere karşı duyarsızlaşmışlardı. Bunu anlayınca korkmaya başladım. Daha önce hiç bu kadar gerçek bir şiddet eylemine şahit olmamıştım. Dahası şiddet uygulayan adam, bir saatten daha kısa süre önce şefkatli dokunuşlarıyla vücudumu alev alev yakanla aynı kişiydi.

Korkuya kapılsam da rakibini mahvedişini izlerken içimde pek de aşina olmadığım şehvetli ilkel bir arzu uyandı. Dominic son bir yumruk attı ve adam ayaklarının dibinde yere yığıldı.

Dom geri çekilirken gücü kalabalığa devasa bir dalga gibi yayıldı. Birkaç adım ötesinde duranlara, "İtirazı olan varsa memnuniyetle yanıt veririm," dedi.

Andre başıyla bir işaret verince arkasındaki iki adam yerde perişan hâlde yatan sürücüyü kaldırdılar. Dominic öfkeli bakışlarla onu izledi. "Bunu bir daha yaparsan devre dışı kalırsın," diye bağırdı. Adam yere kan tükürdü. Dom'un elinden de kanlar

damlıyordu. Onun yanına gidebilmek için kalabalığın [illegible] ilerlemeye başladığımda Sean araya girmişti.

"Sakin ol dostum," diye mırıldandı yanlarına vardığımda.

"Siktirip gitsin," diye bağırdı Dominic. Öfkesiyle etraf[illegible]daki herkese meydan okuyordu.

"Mesajını verdin," dedi Sean yanına geçip.

Dominic, Tallahassee'nin durduğu yere döndü ve arabasının ne kadar zarar aldığını inceledi. "İyi misiniz, dostum?"

Adam evet anlamına başını sallarken incelemek için Dominic'in elini tuttum. Dokunuşumla irkildi, hızla arkasını dönüp geriye doğru çekilerek yumruğunu kaldırdı. Ama gözlerindeki öfkeye yakından şahit olduğumda kireç gibi bembeyaz kesilen yüzümü görünce kolunu indirdi.

"İyiyim," diyerek tersledi ve ani bir hareketle benden uzaklaştı. Geri geri giderken Sean'ın göğsüne çarptım. Sean kolunu belime doladı. "Bırakalım da biraz sakinleşsin, bebeğim."

Başımı sallarken Sean beni yanına çekti ve gerilmiş omuzlarının arkasına bakarak kalabalığın arasında Alicia'yı aradım ama gitmişti. "Gidelim," dedi Sean beni Nova'sına doğru çekiştirerek.

Bakışlarım soluklanmaya çalışan, gözlerinde ürkütücü bir parıltı olan Dominic'e kaydı ama o da oradan uzaklaştı.

"O iyi," dedi Sean. Beni hızla arabaya bindirdi ve birkaç saniye içinde karanlık yola çıktı. Ürkütücü sessizlik az önce ayrıldığımız partiden çok farklıydı. Oraya gitmemiş olsaydım her şeyi hayal ettiğimi düşünebilirdim.

"Kızgınsın," dedi arabadaki gerilim artarken. Kızgındım ama bu adamlar belirli bir amaçla koyulmuş sıkı kuralları mantıklı bir şekilde düşünmeyi ve bu arada aklınızı yitirmemeyi imkânsız kılıyordu. Ancak savaşlarımı kendim seçeceksem bu sefer geri adım atmayacaktım. Bu kadar gizem yeterdi.

"Öncelikle beni neredeyse kimseyi tanımadığım bir partide yalnız bıraktın."

güvende olduğunu bileceğim kadar tanıdık insan [illegible]. Kendi evinde olduğundan daha güvendeydin."

"Her neyse. İkincisi, gece vakti dağların ortasında bir yabancıydın."

Sean. "Özür dilerim, anneciğim."

"Bu yaptığın tehlikeli ve aptalca. Baksana neler oldu."

"Beni önemsemeni seviyorum."

"Bana öyle seksi gülümseme."

Dikiz aynasını kontrol ederken sırıtışı büyüdü.

"Üçüncüsü, neler oluyor?"

Ofladı.

"Sakın bana bunun bir parti olduğunu söyleme, yapacaksan da numaramı telefonundan silebilirsin."

Bakışlarını bana çevirdiğinde sinirlendiğini gördüm. Onu kızdırmıştım. Güzel.

"Neydi bu, Sean?"

"Benden istediğin açıklamaydı."

Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken far ışıklarına odaklandım.

Telefon kuralı onun için olmazsa olmazdı. Gizlilik. Beni duymazdan gelmesi ve kaçamak yanıtlar. Tanıştığımız günden beri yaptığı imalar. Gizlediği şey buydu ama aklımda hâlâ yanıtlardan çok sorular vardı. Yeterli değildi.

"Açıkla o hâlde."

"Açıkladım bile."

"Bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyor musun?"

"İnan ki biliyorum."

"Ama bana hiçbir şey anlatmıyorsun."

Bana baktı. "Dur tahmin edeyim. Bu akşam bir şeyler öğrenmeye çalıştın ama yanıt alamadın."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü böyle olması gerekir."

"Peki, bu... gizli cemiyet gibi bir şey mi? Masonlar gibi mi?"

Yanıt vermedi.

"Beni eve götür."

Pis pis güldü. "Götürüyorum."

"Sonra da numaramı sil."

Direksiyonun üst kısmını sıkıca kavrarken gülümsemesi silindi. "İstediğin buysa..."

"Lanet gerçekleri duymak istiyorum!"

"Duyuyorsun," dedi sakin sakin. "Ama sana söylediklerim hoşuna gitmiyor."

"Çünkü hiç mantıklı değil!"

"Gayet mantıklı."

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra nihayet konuştu.

"Sır tutabilir misin?"

"Elbette."

"Çok çabuk yanıt verdin," dedi aksi bir tavırla. "Gerçekten sır tutmaktan söz ediyorum. Mezara kadar götüreceğin, asla kimseye anlatmayacağın türden sırlar geliyor mu aklına?"

"Birkaç tane geliyor."

"Bu sırları nasıl saklıyorsun?"

"Kimseye söz etmeyerek ya da bunlar hakkında düşünmeyerek. Bunlar hiç olmamış gibi davranarak."

"Aynen öyle. Ben de bu yüzden var olmayan bir geçmişle ilgili ayrıntıları anlatamam. Sana asla gerçekleşmemiş olaylarla ilgili kuralları ve ayrıntıları ya da tarihleri söyleyemem."

"Yani oradaki tüm o insanlar?.."

"Sır tutabilirler. Katılanlar o partiyle ilgili hiçbir şeyi, orada kimler ya da neler olduğunu anlatamaz çünkü öyle bir parti asla olmadı." O kadar uzun süre sessiz kaldı ki doğru sözcükleri bulmaya çalıştığını anladım. Bana baktı. "Masonların duvarları var, buradaysa ağaçların çizdiği sınır var. Bu akşam neler olduğunu sorduğunda sana doğruyu söyledim. Lanet olasıca bir partiydi. Ne yaptığımızı sorduğunda verdiğim yanıt *hiçbir şey* oldu."

[illegible] de sırrı *biliyor* olsaydım farklı olurdu. O zaman [illegible] dive mi yanıt verirdin?"

[illegible] tek cevap sessizlik oldu ama artık sessizliğin bir [illegible]nığını düşünmeye başladım.

"Peki, bu partiyi görmeme neden izin verdin o zaman? Neden dünyanın geri kalanından gizlediğin gibi benden de saklamedin?"

"Çünkü benimle birliktesin." Bu kadar basit. Kısa bir yanıt. Onunla *birlikte* olmak istiyorsam onun gelecekteki sırlarına katlanmaya istekli olmalıydım.

Bana kaçamak bir bakış fırlattı. "Bu senin kararın olacak."

"Ya bunun bir parçası olmak istemiyorsam?"

"Bu gece seçim yapmak yok," dedi gaza basarak. Yine dikiz aynasına baktı ve arkama döndüğümde ara yollardan birinden çıkan mavi ışıklı bir arabanın peşimize takıldığını gördüm. "Sıkı tutun," dedi dönüp ona baktığımda.

"Dalga geçiyorsun. Kenara çekeceksin, değil mi?"

"Bunu yapamam, bebeğim, otuz gün arabamı elimden alamazlar."

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

Cebinde bir telefon çaldı. Telefonu çıkardığında ona ait olmadığını fark ettim. Bana bakmadan açıp cevapladı. "Evet, biri ihbar etmiş olmalı... Anladım. Dağılsak iyi olacak. Bunu ben hallederim." Gaza bastı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Arkama baktığımda diğer arabanın farlarının giderek geride kaldığını, onlardan kurtulduğumuzu gördüm ama bedenimdeki kasların tamamı beni uyarır gibi haykırıyordu.

"Polisten kaçıyoruz. Farkında mısın?"

Sean beni duymazlıktan gelip bakışlarını yoldan ayırmayınca koltuğuma çöktüm. "Sean, bu yaptığın hiç komik değil!"

Sakin bir ses tonuyla, "Bir kez daha soruyorum, Cecelia Sir. Tutabilir. Misin?"

Dehşet içinde ne yanıt vereceğimi düşündüm. "Evet."

Vitesi küçültüp yavaşladı ve direksiyonu sert bir şekilde kırdı. Çakıl taşlı bir yola saparken çığlık atıp gözlerimi sımsıkı yumdum. Gözlerimi açtığımda bir anlığına öleceğimizi sandım ama Sean farları söndürdüğü için hiçbir şey göremiyordum. artık ay ışığında yol alıyorduk.

Sean gaza basıp hızla çakıl taşlı yolda ilerlerken altıma yapmak üzereydim. Lastikler altımızda gıcırdarken ve sesiz rüzgâr içeri kırbaç gibi dolarken ne yaptığımı fark ettim. Birlikte takıldığım bu adamlar, annenizin sizi uzak durmanız için uyardığı, babanızın ön kapıda pompalı tüfekle karşıladığı türden insanlardı.

Daha ilk günden itibaren, onlar tarafından –hem ikisi hem de onları tanıyan kişiler tarafından– uzak durmam için açıkça ve imalı bir şekilde uyarılmıştım ama doğrudan ateş hattına girmekten başka bir şey yapmamıştım. Söylentilerde her zaman bir gerçeklik ya da doğruluk payı olurdu ama bu?.. Bu durum aklımın ucundan bile geçmemişti. Ne kadar karanlıkta kaldığımı anlayamamıştım. Son altı haftadır bu gizemli şeytanlarla zaman geçiriyordum ve cehennem ateşine benzer bir şeyde gerçeklerle vaftiz ediliyordum.

"Jeremy hırsızlık yaptığını söylerken dalga geçmiyordu, değil mi?"

Sessizlik.

Sean bir kez daha hızlı bir dönüş yaptı ama bunu nasıl yaptığını anlayamadım çünkü ben bir adım önümü bile göremiyordum. Bana yandan kısa bir bakış attığında yanıtımı almış oldum.

"Tüm boş vaktini görünmez sınırları aşarak geçiriyorsun," dedim bunun doğru olduğuna inanarak. "Tanrım, Sean. Kaç sırrın var?"

Yanıt olarak yine bir yola saptı ve kayarak durdu. Motoru kapattıktan sonra ağaçların altında sessizce oturduk. Koltuğumda arkama döndüm ama artık mavi ışıkları görmüyordum. Daha

Hiç panik atak geçirmemiştim ama o anda geçirmek üzere olduğumdan emindim.

"Sorun yok bebeğim, izimizi kaybettirdik. Ondan çok öndeydik. Arabanın ne olduğunu görmemiştir bile. Güvendeyiz."

"Güvende mi?" Nefesimi düzene sokmaya, sakinleşmeye çalıştım. "Hiç sanmıyorum."

Ben son birkaç haftadır gözlerimin önünde biriken tüm uyarı işaretlerini düşünüp incelerken Sean dikkatle beni izlemeye başladı.

"Bunu hiç beklemiyordum. Bir şeyler döndüğünü biliyordum ama bu?.. Tyler ABD Deniz Piyadeleri'ndeydi ve bu işin bir parçası, öyle mi?"

Evet anlamında başını salladı.

"Bu iş nereye kadar uzanıyor, Sean?"

Düşünceli bir tavırla dudağını ısırdı ve öfkeyle onu izledim.

Bacaklarının arasında duran telefonu işaret ettim. "Senin telefonun değil bu."

"Hiçbir zaman olmadı." Seri hareketlerle SIM kartını çıkardı ve telefonu ikiye ayırdı.

"Hepiniz kanun kaçağı falan mısınız?"

"Onun gibi bir şey."

"Hepiniz mi?"

"Dövmesi olan herkes partiye davet edildi. Hepsi sır saklamayı biliyor. Bunu yapamazlarsa... partilere katılamazlar. Büyük bir olasılıkla bir daha asla."

Kulaklarıma inanamayarak başımı salladım.

"Aslında seni hiç tanımıyorum, değil mi?"

"Beni tanıyorsun," diyerek küfretti ve bana doğru yaklaştı ama irkilip geri çekildim. Loş arabada, gözlerinde reddedilmenin hafif sızısı parlıyordu. Küfrederek ellerini iki yanında yumruk yapıp sıkarken bana döndü.

"Beni tanıyorsun." Şefkatli ses tonu gözlerimin dolmasına neden oldu. "Zihnimi ve kalbimi biliyorsun. *Beni* tanıyorsun

Tanıman için elimden geleni yaptım ama *bu* benim dünyam, *bizim* dünyamız ve buna dâhil olmak istiyorsan vermen gereken bir karar daha var."

Sean'ın sesi beni düşüncelerimden sıyırdı. "Yine aklını başından aldığımı görebiliyorum ama bu sefer iyi anlamda değil." Ses tonu üzgündü. Verdiğim savaşı gördüğünü biliyordum. Açıklamasıyla beni tehlikeli bir pozisyona sokmuştu ama bir yandan da hemen kaçabilmem için kapıyı ardına kadar açık bırakmıştı. Sorun, o eşiğe bile bakamamamdı çünkü bunu yaparsam onu kaybederdim. Partiyle ilgili hiçbir şey bilmemek beni *kurtarıyordu*. Hiçbir bağ kurmadan derhâl uzaklaşabilirdim. Onların var olduğundan haberdardım ama beni suçlu durumuna düşüren hiçbir şey yoktu.

Elini titreyen çenemde gezdirdi ve başımı kaldırdığımda onun garaj yolunda olduğumuzu fark ettim.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki nereye gittiğini fark etmemiştim.

"Beni eve bırakacağını sanıyordum."

"Hangi ev olduğunu söylemedim."

"İyi bir yalancısın."

"Sen de berbat bir yalancısın." Güzel göğsü inip kalktı. "Aslında eve gitmek istemiyorsun."

Yine elini uzattı ve bu sefer karşı koyamayacağımı bildiğim için geri çekildim. Şu anda çok tehlikeli bir sınırı aşmak ve alternatif bir gerçekliğe adım atmak üzereydim.

"Cecelia, seni elimden gelen en iyi şekilde aramıza almaya çalıştım. Sana güvenebilmem gerekiyordu."

"Hâlâ *hiçbir* şey bilmiyorum."

"Bu sayede işin ve sonuçlarının bir parçası olmadın ama şu andan itibaren vereceğin karar bunu değiştirecek."

Çenesini sıkarak bana baktı. "Benim de kaybedecek çok şeyim var." Başını çevirip pencereden dışarı bakarken, "Çok daha fazla," diye fısıldadığını duyar gibi oldum. Başını geriye yasladı ve iç çektikten sonra yorgun bir ifadeyle bana döndü. "Neler olduğunu anlamaya çalışırsan aklını yitirirsin. Yaptığımız her şeyin iyi bir nedeni var. Kalmaya karar verirsen sorularının büyük bir kısmı zamanla yanıtlanır ama partideki herkesin yerini kazanması gerekiyor. İstisna yok."

"Bir soru sorabilir miyim?"

"Bu gece olmaz. Kararını verene dek olmaz. O zaman bile yanıt verebileceğime söz veremem. Gel, biraz uyuyalım artık." Motoru kapatıp arabadan indi. Sessizce peşinden eve girdim ve üst kattaki yatak odasına çıktım. Her şey, onunla olan ilişkimin tamamı değişmişti. Olacaklara isteyerek katılmam gerekiyordu, aksi takdirde ondan uzaklaşmalıydım. Bu kararın kalbimi sıkıştırdığını hissedebiliyordum.

Yatak odasının kapısını kapatıp gömleğini ve botlarını çıkardı.

O gece yaşadığım heyecan, beni ona karşı koyamayacağım kadar bitkin düşürmüştü. Sean da kot pantolonunu iç çamaşırıyla birlikte çıkarırken yorgun gözüküyordu. Onu çıplak görünce parmaklarım ona dokunmak için can atıyordu, nabzım daha hızlı atmaya başladı ama içimde hissettiğim tek şey dehşetti.

Bu adama çoktan âşık olmaya başlamıştım ve ondan uzaklaşmak kalbimi kıracaktı. Düşüncelerimi okuyormuş gibi dikkatle bana bakıyordu. Odadan ayrılıp koridora çıktı ve banyoya girip kapıyı aralık bıraktıktan sonra duşu açtı.

Bu bir davetti.

Bir başka karardı.

Peşinden gidip kapıyı kapattım, soyunup duşa girdim. Beni kendisine çekip uzun uzun öptü. Odasına geri döndüğümüzde

kurulanırken ikimiz de sessizdik. Onun tişörtlerinden birini giyip yatağa girdim ve beni bekleyen kollarına sığındım.

"Lütfen beni anla, bunun başka bir yolu yoktu," diye mırıldandı boynuma. Beni iyice kendine çekti. Ereksiyonunu hissettim ama bir şey yapmaya çalışmadı, sadece beni sıkıca kollarında tuttu ve kokusuyla başımı döndürdü.

Kendimi ihanete uğramış gibi hissetmem gerekirdi ama beni *neden* alıştıra alıştıra aralarına aldığını *anlıyordum*. Ayrıca bu işe dâhil olmaya karar verirsem daha iyi yalan söylemem gerektiğini de anlamıştım. Sır tutamazsam bedeli kırık bir kalpten çok daha fazlası olacaktı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

SEAN YANIMDA uyuyordu, başını yastığa koyar koymaz uyuyakalmıştı. Kollarında huzursuz bir şekilde yatarken aklımdan birbiri ardına düşünceler geçiyordu.

Bu iş geleceğime mal olacaktı?

Tek bir yanlış adım atarsam ve karanlık işlerine bulaşırsam hayatıma mal olabilirdi. Onlarla birlikte olmak buna değer miydi?

Nasıl bir geleceğimiz olacaktı?

Bu, günün birinde geride bırakacakları bir dönem değil, hayat tarzlarıydı. Amaçlarıydı. Sürüp sürmeyeceğini bilmediğim bir ilişkiyle onlara bağlı kalmayı istiyor muydum?

Bu karar, bu seçim çılgınlıktı. Bin yıl düşünsem karşılaşacağımı bile aklıma getiremeyeceğim bir durumdu.

Her şeyin doğal akışını bozan bir şeydi. Tehlikelere açık bir hayattı.

Ama kalbimin derinliklerinde bir terslik olduğunu biliyordum. Büyük bir terslik ve tehlike söz konusuydu.

Sadece ne kadar ciddi bir şey olduğunu anlamamıştım. Bir hayal âleminde yaşıyormuş gibi beni etkilemeyeceğini sanmıştım.

Düştükçe ayaklarım daha çok birbirine dolanıyordu ve dikkatli olmadığım, uzaklaşmadığım takdirde yeni sırlarla iyiye mahkûm olacaktım.

Oysa ben gidecektim. Bir yıl sonra *buradan* ayrılacaktım. Bu kesindi. Kimse için üniversiteden ya da yükseköğrenim alma şansından vazgeçemezdim.

Bir senede ne kadar çok şey olabilirdi?

Tanıştığımızda Tyler'ın ne dediğini hatırladım.

Bir günde bile neler değişebiliyor, değil mi? Bu, buralarda çok olağan bir durum.

"Çok doğru," diye fısıldadım Sean'ın saçlarına. Bu konuyu düşünmem gerekiyordu. Kararımı bugün vermek zorunda değildim. Karar verene dek uzak kalabilirdim. İrade gücümü toplayana kadar.

Yalancı.

Parmaklarımı Sean'ın saçlarının arasında gezdirdim. Teşekkür edermiş gibi hafifçe homurdanınca gülümsedim.

Uykum kaçınca Sean'ın kollarından sıyrıldım ve yatak örtüsünü üstümden attığım anda tanıdık bir motor sesi duydum. Merdivenlerden aşağı indiğimde Dominic'i mutfak masasında naylona sarılı ufak bir paketi açmaya çalışırken ve yanında yeni açılmış bir birayla otururken gördüm.

"Kırık mı?"

Oturduğu yerden bana baktı ve işine geri dönmeden önce beni dikkatle süzdü. Yanına gidip elindeki kalın gazlı bezi aldım ve canını acıtmamaya çalışarak eline baktım. Bileği de eli de fena şişmiş, neredeyse iki katı olmuştu.

"Off. Kırık olabilir."

"Bükebiliyorum."

"İyi misin?"

"Boktan bir gece," derken masadan birasını alıp uzun uzun içti.

"Tyler nerede?" diye sordum elini bandajlarken.

"Keyfi yok."

"Başka bir şey daha mı oldu?"

"Tyler iyi. Her zamanki işler işte."

"Sadece bir parti, öyle değil mi?" Elini sıkıca sararken bakışlarını bana çevirdiğini hissettim. "Çok sıkı olursa söyle."

"Neden bunları kabul ediyorsun?"

Duraksadım ve beni etkisi altına alan gümüş rengi gözleriyle karşılaşınca bakışlarımı kaçırdım. Kararımı verirken uzaklaşmamı zorlaştıracak dikkat dağıtıcı iki unsurdan uzak durmam gerekiyordu. "Henüz bir şeyi kabul ettiğimden emin değilim."

"Kabul edecek bir tip olduğunu düşünmezdim."

"Aslında değilim. Dürüst olmamı istersen ben de bu o yüzden şaşkınım."

"Her zaman isterim."

Bileğini ve elini dikkatle sararken hafifçe gülümsedim. "Şeytani yalancı böyle diyor demek."

"Bazı insanlar gerçekleri kaldıramazlar," dedikten sonra birasını başına dikti. "Onları uyandırmamak daha iyidir."

"Hep gizemli konuşuyorsun."

"Sen gerçekleri yalandan ayıracak kadar zekisin."

Ellerim havada kaldı. "Bu geceden sonra bundan çok emin değilim ama senden duyduğum nadir iltifatlardan biri bu."

"Biri hakkında yargıda bulunurken sikimle düşünmem."

Uzun süre göz göze kaldık ve birkaç sonuca daha vardım. Bu geceki buluşmaya katılmama ikisi birlikte karar vermişti. Birlikte. Bunun cinsel ilişkimizle bir ilgisi yoktu. Bunun içimde yarattığı mutluluğu kalbimde hissettim.

"Bana *güvenebilirsin* " dedim bandajın klipslerini takarken.

"Çok şey istiyorsun."

"Sırlarını saklamak da büyük bir istek."

"Sırlarımı bilmiyorsun."

"Bazı şeylerin farkında olduğumu biliyorum, bu kadarı yeter."

"Peki ne bildiğini düşünüyorsun?"

Son birkaç saatimi Sean'ın tavanına gözlerimi dikmiş, son altı haftadır bana söylediklerini düşünerek geçirmiştim. İlişkimize *kulübünün* inançlarını katmıştı ve bunu çok da etkili

yollarla yapmış, bir anda her şeyi açıklamak yerine ben neyi temsil ettiklerini anlamadan önce ufak ipuçları vermişti.

"İyi bir amaç için kötü şeyler yapan, kanunsuz yollardan geçen ve kural tanımayanlardan oluşan bir organizasyonun üst kademelerinden biri olduğunu."

Hiçbir şey demediğinde şaşırmadım.

"Şimdi ne olacak?"

Sorumun arkasındaki imayı anladı. Bunun bu gece öğrendiklerimle hiçbir ilgisi yoktu.

"Ben Sean değilim."

"Yani?"

"Bu tür konuşmalar yapmam." Birasını bitirirken bandajını biraz daha sıkılaştırdım. "Ama bir duş alsam fena olmayacak." Ne ima ettiğinden emin değildim. Eli bandajlı olduğu için soyunmasına yardım etmemi istediği belliydi ama ben neye ihtiyacım olduğunu anlayana dek bir adım atmak istemiyordum.

Ayağa kalkıp sağlam eliyle güçlükle buzdolabından bir bira daha aldı. Kapağını tezgâhın kenarına sürterek açtı ve merdivenlere doğru yürümeden önce su gibi kana kana içti. Ben de ağır ağır peşinden gittim. Odasına girdiğimde dünyasının nasıl bir yer olduğunu anlamak için fırsatı kaçırmadım. Devasa monitörlü tam donanımlı uzay istasyonunun yanındaki raflar yüzlerce kitapla doluydu. Bunların yanındaki ufak masada şarj olmaya bırakılmış üç tane dizüstü bilgisayar vardı. Yan taraftan gelen acı homurdanma etrafı daha fazla incelememi engelledi ve botlarını çıkarmaya çalıştığı banyoya girdim. Çorabını çıkarmak için eğildi ama dengesini kaybetti, lavaboya tutunmaya çalışırken bira şişesini çarptı. Gülüp onu belinden tuttum ve ikimizin çabalarıyla ayakta kalmayı başardı. Bana hafifçe gülümsediğinde bakışlarının donuklaştığını fark ettim. "Lanet olsun, sağ elim olmadan hiçbir şey yapamıyorum."

"Eminim ki biraların da faydası olmamıştır. Eline önce buz koymalıydık." Diğer çorabını çıkardım.

"Sabaha kadar bekleyebilir."

"Bence beklememeli."

"Cecelia," derken yalvarır gibi sızlandı ve ben de pes ettim. Onun kadar yorgundum ve keşke zihnim uyumama izin verse diye düşünüyordum.

Arkasına geçip dar kot pantolonunun düğmelerini açtım, iç çamaşırıyla birlikte kaslı kalçalarından aşağı çektim. Sonra önüne geçip tişörtünü çıkardım. Tek kelime etmeden bana bakarken duşu açıp suyu kontrol ettim. Dominic sağlam kolunu belime doladı ve tişörtümü kaldırarak karnımı okşadı.

"Teşekkür ederim. Gitmek istiyorsan bundan sonrasını hallerim."

Dokunuşu uyarıcı ve tatlıydı. Yanıt olarak ben de tişörtümü çıkardım. Çıplak vücudumu tepeden tırnağa süzerken gözleri âdeta alev aldı. Seks yaptığımızdan beri ilk kez yalnız ve çıplak kalmıştık. Gözlerimi ondan ayıramıyordum ama ayırmam gerekiyordu. Arkamı dönüp başımı omzuna yasladım ve suyun ılınmasını bekledik. Su hazır olunca kolunu belimden çekti ve duşa girdik. Suyun büyük bir kısmı onun üstüne aksın diye duş başlığını ayarladım. Ben öncesinde zaten duş almıştım.

Başka bir erkekle aldın, Cecelia. Evini paylaştığı en yakın arkadaşıyla.

Bu işin iyi bitme ihtimali yoktu, hatta iyi bitmeyeceği kesindi; Sean'a ve hatta ikisine birden inanmadığım takdirde kötü sonlanacaktı. Zihnimde çok şey dönüp duruyordu. Bunları ve buluşmayla ilgili sorularımı bir kenara bırakıp banyo lifini sabunladım ve onu tepeden tırnağa yıkamak için hazırlandım. Göğsünden başladım, yavaşça aşağı doğru ilerledim ve bir anda sertleşen aletine bakmaktan kaçınamadım. Camaro'sunda aramızda geçenleri, meme ucumu nasıl ağzına aldığını, ona sürtündüğümde nasıl sertleştiğini hatırlayınca bacaklarımın arası sızladı.

"Sean üçüncüydü," dedim dikkatle yüzüne bakarak. "Yani sen de dördüncü oldun. İkiniz dışında iki ayrı kişiyle tek eşli ilişkilerim oldu. Kulağına sıkıcı gelebilir ama..." Başımı salladım. "Her neyse, demek istediğim şu: Önüne gelenle yatıp kalkan biri değilim. O gün... Hayatımda hiç böyle bir şey yapmamıştım. Asla bu pozisyona düşmemiştim. Ben tek eşli ilişkilerden hoşlanan bir kızım."

Sessizlik oldu. Piç herif işimi kolaylaştırmayacaktı.

"Bunun ikiyüzlülük gibi geleceğini biliyorum ama sen başkalarıyla yatıyorsan bunu yapamam." İkimizi işaret ettim. "Ben... *bunu* yapabileceğimi sanmıyorum."

Bir şey demeden bana baktı ve ben dikkatle ereksiyonunu atlayıp kaslı bacaklarını yıkarken kıpırdamadan durdu. Duş başlığını üstüne tutup onu yukarıdan aşağıya doğru durularken bandajlı elini duştan dışarı uzattı. Suyun arasından ona baktım. Daha önceki gülümsemesinden eser kalmamıştı. Parmak uçlarımda uzanıp başını geriye attığımda ve siyah saçlarını ıslattığımda sadece dikkatle beni izledi. Baştan çıkarmanın vücut bulmuş hâli gibi tepeden bana bakarken sular kaslarının üstünden süzülerek aktı.

Bir ısırık daha alma dürtüsüne direnmek neredeyse imkânsızdı.

Titreyen ellerime biraz şampuan döküp parmaklarımla kafa derisine masaj yaparken nefesini göğsümde hissettim. Ahlâki standartlarımdan geriye kalanlara sıkı sıkı sarılmaya çalışırken ona bu kadar yakın olmak resmen işkenceydi. Onu iyice duruladıktan sonra duştan çıkıp ondan önce bir havluya sarındım ve onu ağır ağır kuruladım. Temiz bir iç çamaşırı bulmaya çalışmadım çünkü nasıl uyumayı tercih ettiğini biliyordum. Büyük bir özenle diş fırçasına diş macunu sıktım, gözlerini devirse de fırçayı elimden aldı. Ben de gargarasından biraz alarak ağzımı çalkaladım. Banyodan çıktığımızda ben dağılmış çarşafını düzeltirken beni izlediğini hissedebiliyordum. O yatağa girdikten

sonra eğildim ve hoşuna gitmeyeceğini bildiğim hâlde alnına bir öpücük kondurdum. Gerçekten de bundan hoşlanmadı, bu anaç tavrıma bana dik dik bakarak karşılık verdi.

Gülmeden edemedim. Onu biraz güldürmek için ıslak saçlarımı yüzüne sürttüm. Geri çekilip ona baktığımda hafifçe gülümsedi, ensemi tuttu ve dudaklarımı dudaklarına çekti. Beni uzun uzun öperken içimde kıvılcımlar çakıyormuş gibi hissettim. Beni resmen diliyle becerirken inledim ama Dominic öpüşmeyi bitirip arkasına uzanarak yastığını düzeltti.

"Kalmamı istiyor musun?"

"Ben Sean değilim."

Başımı sallayıp doğruldum.

"Bana ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun."

Beni istememesine biraz üzülsem de Sean'ın odasına geri dönüm. Sean yatakta döndü ve yanına yatmam için örtüyü kaldırdı.

"O iyi mi?"

"Iyi."

Sean uzanıp beni kollarına çekti ve birkaç dakika içinde uykuya daldım.

Otuzuncu Bölüm

ERTESİ SABAH Sean yürüyüşe çıktı, ben de Dominic'le ilgilenmek için evde kalmaya karar verdim. Bütün sabahı yatak odasında geçirmişti. Ağrısı olduğunu biliyordum. Saatlerce dışarı çıkmasını bekledikten sonra elimde cephanemle üst kata çıkıp kapısını tıklattım.

"Evet?" diye seslendi içeriden.

Kapıyı sadece bir fincan kahveyi gösterecek kadar açtım.

"*Sade* kahve," dedim ve fincanı aldı.

Tabağı içeri uzattım. "*Akışkan* yumurta. *Buz gibi soğuk* bezelye."

Son olarak elimi içeri uzattım.

"Kadın?"

Hem soru hem de elim havada asılı kaldı. "Kadın?" Elimi ileri geri sallarken yüzümde kocaman bir gülümseme vardı.

Gülerek beni odasına aldı ve kahvaltı tabağını klavyesinin yanına koydu. Bilgisayar masasının karşısındaki koltuğa geçip beni kucağına çekti.

Sağlam eliyle sırtımı ve saçlarımın uçlarını okşarken dondurulmuş bezelye paketini bileğine koydum. Soğuğu hissedince irkildi.

"Kötü mü?"

"Sıçtığımın şeyi çok ağrıyor."

Ruh hâlinin dün geceye göre çok daha iyi olduğunu görünce sevindim.

"Hak ettin. Neden o kadar çıldırdın?"

"Asabiyimdir."

"Yok canım, sen mi?"

"O piç neredeyse Sean'ı öldürecekti."

"Öyleyse çenesini kırmana sevindim."

Gergin bir sessizlikten sonra birden kendimi garip hissettim.

"Gelip nasıl olduğuna bakmak istemiştim."

Kahvaltısını yapabilmesi için kalkmak istedim ama beni durdurdu ve kucağına oturtup çatalını aldığı gibi yumurtasını yemeye koyuldu. Kollarının arasında otururken temiz kokusu başımı döndürüyordu.

Gün ışığında odasını inceledim. Bütün bir duvarı kaplayan arkasındaki kitaplığına baktım. "Sanırım hobilerin arasında kitap okumak var."

"Öyle denebilir."

"Benim de hobimdir." Başımı salladım. "İtiraf etmem gerek, beni her fırsatta şaşırtıyorsunuz."

"Neden, uzun sabıka kayıtları olan, okuma yazma bilmeyen cahiller olmadığımız için mi?"

"İmajınız yanıltıcı ve... etkileyici."

Benim gibi onları iyi tanımayan kişilerin varsayımları, gerçek mizaçlarını gizlemelerini sağlıyordu. Olsa olsa yirmili yaşlarda kirli işlere bulaşan suçlular gibi görünüyorlardı ama mesele bundan ibaret değildi. İnsanlar istediklerine inanırlardı. Yarattıkları izlenimi düzeltmeye ya da değiştirmeye çalışmıyorlardı çünkü bu sayede gerçek doğaları karanlıkta kalıyordu. En sevdikleri oyun alanı da karanlıktı.

"Seni bir üniversite kampüsünde düşünemiyorum. Boston'da yaşamak hoşuna gitmiş miydi?"

"Fena değildi." Kızarmış ekmeğini yumurtasına batırıp ağzına attı. O yumurtasını koklarken arkama baktım.

"İyi mi?"

Başıyla onayladı. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Ekranı işaret ettim. "Ne yapıyorsun?"

"Kahvaltımı ediyorum."

"Tanrım." Gözlerimi devirdim. "Sorularıma hiç yanıt alamıyorum."

"Buna alış." Boş tabağı yana itti ve fareyi oynattı. Monitör birden açıldı ve ekranda sıra sıra kod belirdi.

"Tanrım, Matrix'e benziyor. Nedir bu?"

"Bilmiyorum, henüz hapın rengini seçmedin." Ekrana bakmaya devam etti. Ekranın büyük bir kısmı karanlıktı. Bir tarayıcı linki bile yoktu. Peş peşe beliren rakamları ve algoritmaları kolaylıkla okuyormuş gibiydi.

"Bu bir arka kapı," dedi fareyi oynatarak.

"Bir arka kapı mı?"

"Gitmek istediğim yerler için."

"Karanlık ağ mı bu?"

Hafifçe gülümsediğinde hiçbir şey bilmediğimi anladım. "Bu benim ağım."

"Örümcek sen misin?"

"Dişlerim de var." Omzumu ısırınca bacaklarımın arasındaki o sızıyı hissettim.

"Demek beyin sensin?"

"O kadar abartma." Bu yorumu beni daha da kızdıran bir sessizlikle sonuçlandı. Neye baktığıma dair en ufak bir fikrim olmadığını ve sırrını bilmememin beni güvende tutuğunu biliyordu.

Kucağında hâlâ yanlamasına otururken ellerimi kaslı ensesinde ve omuzlarında gezdirdim. Üstünde siyah eşofman altından başka bir şey yoktu, bu durum ona rahatça dokunma özgürlüğü veriyordu ve yapmak istediğim şey tam olarak buydu. Vücudunun bir heykeli andıran kıvrımlarına ve kaslarına, ipeksi tenine dokunmama izin verdi. Altımda sertleşti ama harekete geçmeden yazmaya devam etti, ta ki beni öne çevirip yazmamı

söyleyene dek. Duştan sonra dün gece üstümde olan tangayı giymemeye karar verdiğim için ikimizi ayıran tek şey eşofmanıydı ve varla yok arasıydı. Damarlarımda akan elektriği göz ardı edemeyecek hâlde kesik kesik nefes alırken fısıldadığı her emirle birlikte meme uçlarımın sertleştiğini hissettim. Tatmin olana dek oturduğu yerden sakin sakin, dikkatle düşünülmüş hamlelerden oluşan bir senfoni gibi talimatlar verdi. Hemen hemen bir saat kadar bunu yapmaya devam etti, arada sırada hafif dokunuşlarımla geriliyordu ama ben heyecan içinde kıvranırken dikkatini işinden ayırmıyordu. Bu arada geçen zamanda resmen ıslanmıştım ve ona kaçamak bakışlar fırlatıp siyah kirpiklerini ve kusursuz yüzünün geri kalanını inceliyordum. Ona dokunmamakta zorlanıyordum ama dikkatim dağıldığında beni dürtüklüyor, dokunma ihtiyacıyla hafifçe titrediğimde parmaklarımın hareket etmesini sağlıyordu. "Tamam, teşekkür ederim," dediğinde kendimi kaybetmek üzereydim.

"Rica ederim."

Bacaklarının ağrımaması için birkaç kere üstünde pozisyon değiştirmiştim ama büyük ihtimalle sandalyem olmaktan bıkmıştı. Biraz da eşofmanını ıslatmış olduğumdan korkuyordum. Yavaşça ayağa kalkmak istedim ama burnunu saçlarıma daldırıp beni yine kendine çekti. Eşofmanının altındaki sertliği ve aramızdaki elektriklenmeyi nihayet kabullendiğinde güçlükle nefes alıp veriyordum. Büyük bir gayretle irademe hâkim olmaya çalışarak tam konuşmaya başlayacaktım ki benden önce davrandı.

"Hayır."

Başımı ona çevirip gözlerindeki şehvetli bakışı âdeta beynime kazırken bu *hayır* yanıtının dün geceki sorumla ilgili olduğunu anladım. Dom belimi daha sıkı kavrarken göz göze kaldık.

"Kollarımda ne olduğunu, ne kadar değerli olduğunu biliyorum," diye fısıldadı. Bunlar o kadar içten sözlerdi ki bir an için hayal ettiğimi sandım. "Ben ilk ereksiyonunu yaşayan bir ergen değilim. O zamanlar bile aletimi bir ünlem işareti gibi

kullanarak kendimi kimseye kanıtlamaya çalışmadım. Dün akşam sana bilmen gereken her şeyi söyledim. Bu senin kararın, Cecelia, bunu tersine çevirme."

Şok içinde gözlerimi kırpıştırarak otururken ensemi kavradı ve beni öpmeden önce nefesi dudaklarıma sertçe çarptı.

Beni tutkuyla öpüyordu.

Öyle ki o beni öperken soluksuz kalmamak, aklımı yitirmemek için direndim ve onun için açıldığımı, her yanımın gevşediğini hissettim. Öpücüğüyle kendimden bir parçamı kaybettim, sözleri ayaklarımı yerden keserken diliyle bu anı yaşamamız için güzellikle beni ikna ediyordu. Dudaklarımız sadece bir anlığına, tişörtümü çıkarıp beni çıplak bırakmak için ayrıldı. Sonra dudakları yine dudaklarımı kapladı ve âdeta eriyip birbirimize kaynaşırken inledim. Aramızda olup bitenlerin derinliğiyle sarhoş olmuş gibi kendimi ona bıraktım ve o, diliyle ritmimizi kontrol ederken vücudum vücuduna kenetlendi. Beni sarıp sarmalayan kollarının arasında ikimiz de kendimizi kaybederken göğsüm hızla inip kalkmaya başladı.

Dudaklarını boynuma götürüp hafifçe ısırdı ve beni kaldırıp eşofman altını aşağı itti. Aletini sıkıca kavrayarak dibinden şişmiş ucuna kadar sıktığımda inlemesini boğazımın gerisinde hissettim. Elimde gidip gelmeye başladığı sırada kendi elini bacaklarımın arasındaki o sızlayan noktaya götürdü. Ağzıma karşı inledi, avucunu bacaklarımın arasına dayadı ve elinin alt kısmı klitorisime masaj yaparken parmağını içine soktu. Öpücüğü kesip geri çekildiğimde parmaklarının içime girip çıkarak beni ele geçirdiğini hissettim, tutkuyla inleyip başımı boynuyla omzunun arasına yasladım. Kendimizi kaybetmek üzereyken geri çekilip sabırsızlıkla emir verdi.

"Komodin çekmecesinde."

Hemen ayağa kalkıp kutudan bir prezervatif aldım ve aceleyle oturduğu yere geri döndüm. Dizlerimin üstüne çöktüm, başımı kaldırdığımda beni izlediğini gördüm ve bakışlarımı on-

dan ayırmadan aletini kavrayıp ağzıma aldım. Temasla birlikte kalçaları kendiliğinden öne doğru sarsıldı.

Sıktığı dişlerinin arasından, "Siktir," diye tısladı. Yanaklarımı çukurlaştıracak kadar sertçe emip dudaklarımla onu kavradım ve boğazıma değene kadar ağzıma aldım.

Onu emmeye devam ederken parmağını dudaklarımın etrafında gezdirdi. Açgözlülüğüm beni ele geçirince daha fazla dayanamayacağımı hissederek aletini bıraktım. Prezervatifi takıp ayağa kalktım. Beni diğer tarafa çevirip popomu okşadı, parmakları bacaklarımın arasında gidip gelerek beni hazırladı. Ne yapmak istediğini anlayınca koltuğunun kollarını tuttum ve kalın aletini bacaklarımın arasına hizaladı. Ağır ağır üstüne oturdum, bu açıda içimi tamamen doldurduğunu hissettim.

Üstüne oturduğumda nefesim kesilirken Dom enseme karşı inledi. Bizi masadan geriye itti, ayaklarını sıkıca yere dayayarak koltuğunu arkaya yatırdı ve üstüne yatmamı sağladı. Ben hareket etmeye başladığımda içime girip çıktı ve nefesim kesilmiş bir hâlde ismini haykırdım.

"Sen," dedi kesik nefesler arasında, boğuk bir sesle. Bu tek sözcüğe kattığı duygu yeterdi. İhtiyacım olan tek şey buydu.

Sağlam elini göğsümde gezdirdi, memelerimi avuçladı ve birleştiğimiz noktaya götürdü. Beni hiç durmadan yavaş hareketlerle okşadı. Az önceki itirafının mutluluğuna, bir de yarattığı o muhteşem his eklendi. Bu Dominic olamazdı.

Ama oydu.

Bu oydu.

Vücudum gerilmişti, onun her hareketiyle birlikte ayak parmaklarım kıvrılıyordu. Beni nazikçe becermesini, vücudumun onunkinin üstünde kaymasını, altımdaki varlığını hissetmek muhteşemdi. Kalçalarımı çevirerek her hareketine karşılık verdim ve ikimizin de daha fazlasını istediği noktaya ulaştık. İçime daha sert girip çıkarken parmağı beni tahrik ediyor, sırılsıklam olmuş klitorisimin üstünde gidip geliyordu. Odada sadece birlikte hareket eden vücutlarımızın ve nefeslerimizin sesi duyulurken

parmağını daha aşağıya kaydırıp aletiyle birlikte içime soktu ve sarsıldığımı hissettim.

"Dom... Ta-tanrımmm."

Omzumu ısırdığında tepeden tırnağa titriyordum. Dominic kalçalarını öne itip beni devam etmeye teşvik ederken orgazmım doruk noktasına ulaştı. Kucağına yığılıp kalmamak için kendimi zor tuttum ama vücudu, kulaklarımdaki kesik nefes sesleri beni daha da ateşledi ve kalçalarımı oynatıp aletinin dip kısmını sıkıca kavradım.

"Lanet olsun," diye mırıldandı ve kalçarını öne itip ikimizi de koltuktan yukarıda tuttu. Birkaç kez daha içime girip çıktıktan sonra nefesini boynuma vererek boşaldı.

Sersemlemiş bir hâlde başımı çevirdiğimde tutkulu dudaklarıyla karşılaştım. Şakaklarım nemliydi ve ikimiz de ince bir ter katmanıyla kaplıydık. Geri çekildiğimizde tatmin olmuş bir ifadeyle tek kelime etmeden birbirimize baktık. Sonra dudakları çok hafifçe kıpırdadı ve o belli belirsiz gülümseme aklımı başımdan aldı. Bana ilk kez gerçek bir gülümsemeyle bakıyordu. İçimde bir şeyler değişti ve bunun asla unutmayacağım bir an olduğunu anladım.

Ayağa kalkıp banyodan bir havlu aldım ve ılık suyla ıslattım. Banyodan çıktığımda Dom prezervatifini çıkarmak üzereydi. Havluyu alıp üstünü temizledi ve eşofmanını giydi. Dominic'le seks yaptıktan *sonra* yanında nasıl davranacağımı bilmediğim için kendimi kaba sözler duymaya ve beni terslemesine hazırlamıştım ama ensemi tutarak beni kendisine çekip öpmeye başlayınca şaşırdım. Kısa bir öpüşme olacağını sandım ama dudaklarımız yine birbirine kaynadı ve ben de onu tutkuyla öptüm. Sanki yine ilk kez öpüşüyormuşuz, birbirimizi keşfediyormuşuz gibi odanın ortasında kalakaldık. İki elimi de kullanabilmemin avantajıyla ellerimi göğsünden yeniden sertleşmeye başlayan aletine götürdüm. Gümüş grisi gözlerini yüzüme diktiğinde gülümsemesi silindi.

"Yatağa geç."

Otuz Birinci Bölüm

PARMAĞIMI KASLARININ ve gergin karnının üstünde gezdirirken Dominic sayfayı çevirdi. Yatağa ona dönük bir şekilde çaprazlamasına uzandığım yerden, başını yatak başlığına yaslamış olan Dominic'in elindeki kitabın George Orwell in *1984* romanı olduğunu gördüm. Duştan çıktığımdan beri benimle hiç ilgilenmediği için son on dakikadır bu pozisyondaydım. Dışarıda fırtına başlamıştı ve yatak odası gece vakti olmuş gibi karanlıktı. Dom bir sayfa daha çevirirken yağmur damlaları sertçe çatıya vuruyordu. Odadaki tek ışık kaynağı bilgisayarının ekranı ve yanındaki ufak lambaydı.

"Bütün gün kitap okuyarak beni görmezden mi geleceksin?"

"Evet," dedi hafifçe gülümseyerek.

"Tamam. Yapacak daha iyi işlerim var."

Ayağa kalkacak oldum ama elini arkama atıp popomu avuçladı. Onun merhametine kaldığım son birkaç saati hatırlayınca gözlerimi yumdum. Bacaklarımın arası sızlıyordu, hatta acıyordu. Canım çıkana dek becerilmiştim. Sean aklıma gelince bir anda keyfim kaçtı ve o saniyelerde suçluluk hissi beni âdeta felç etti. Bu durumun onun için, ikisi için nasıl kabul edilir olabileceğini çözemiyordum. Kendimi onların yerine koyduğumda vücudunu benden başkasıyla paylaşan biriyle birlikte olmaya asla katlanamayacağımı biliyordum. Sean burada değildi ve bu yüzden mi Dominic'le bu kadar rahat davrandığımı bilemiyordum.

Saldaki maceramızdan sonra bana söylediklerini hatırlamaya çalıştım ama içim yine de rahatlamadı. Dominic yüzünü örten kitabı indirmeden konuştu.

"Sana kızgın değil. Kızmayacak. Ayrıca yapacak daha iyi bir işin yok."

Sert rüzgâr evin dört bir yanını dövüyordu. "Yürüyüşten dönmedi. Aradan saatler geçti ve fırtına çıktı. Sence iyi midir?"

Dominic bir sayfayı daha çevirdi, resmen ışık hızında kitap okuyordu.

"Bir soruya yanıt vermemek kabalıktır biliyorsun."

"Aptalca bir soru. Aptal sorulara yanıt vermem."

"Sen nadir bulunan puştun tekisin."

Sırıttı. "Becermeyi bırakamadığın nadir bir puşt ama."

"Bunun için iki kişi gerekir." Parmağımı eşofmanının belinde gezdirdim. Belli ki çıplak *kitap okumanın* kabalık olduğunu düşünüyordu. "Benden neden nefret ediyordun?"

Bakışlarını sayfadan bana çevirdi. "Şu anda nefret etmediğimi kim söylüyor?"

"Ben." Üstüne otururak kitabını kapıp arkama fırlattım. Yüzümü ona yaklaştırdığımda ve ellerimi omuzlarına dayayıp onu yatağa ittirdiğimde gözlerinde bana sinir olduğunu anlatan bir parıltı belirdi. "Bir randevuya en yakın şey bu olacaksa en azından benimle biraz sohbet edebilirsin."

"Bir randevu," dedi pis pis sırıtarak. Bu tavır canımı yaktı. "Yanlış kapıyı çalıyorsun."

"Biliyorum, biliyorum, sen Sean değilsin."

Gözlerini bir anda yüzüme dikti. "Değilim."

"Öyleyse kim olduğunu söyle."

"Kim olduğumu biliyorsun."

"Odasından çıkmayan bir inek, kaba tavırları ve harika müzik zevki olan içe dönük biri. Beni kovduğun partide *DJ* sendin, değil mi?"

Evet anlamında başını salladı. "Çalışıyordum."

"Beni görene dek mi?"

Başını yine salladı.

"Hiç kız arkadaşın oldu mu?"

"Daha gençken, sikimi ıslatmanın İsa'nın dirilmesinden farksız olduğunu düşündüğüm zamanlarda oldu."

"Hiç âşık oldun mu?"

Yanıt vermedi.

"Aptalca bir soru değil bu."

"Aşkı anlamsız buluyorsan aptalca bir soru."

"Aşk neden anlamsız?"

"Çünkü beni ilgilendirmiyor."

"Seni ne ilgilendiriyor?"

"Okuduğum kitap."

Oflayıp kucağından kalktım ve kitabını alıp ona uzattım.

Ben kapıya giderken o kitabını okumaya devam etti.

"Seç bir tane," dedi tam kapıya vardığımda.

"Neyi seçeyim?"

Rafları işaret etti.

Bıkkınlıkla yüzümü ovuşturdum. "Beni deli ediyorsun."

Raflara gidip koleksiyonuna göz attım. Birkaç tanıdık kitap görünce duraksadım. "Aşk kitapları da varmış," diye kıkırdayıp raftan bir kitap aldım. Kapağını açtığımda yere bir fiş düştü. Üzerinde yazanları okuyunca kısa bir süre önce on kitap satın aldığını ve karton kapaklılar yerine ciltlileri seçip birkaç yüz dolar harcadığını gördüm. "Bunları yeni mi aldın?"

Kitapları daha dikkatli inceleyince birçoğunun en sevdiğim bağımsız yazarlardan bazılarına ait olduğunu fark ettim. Dahası, birkaç gerilim ve daha eski tarihi bir aşk romanı vardı ve hepsi yatak odamdaki bir kitap ayracının üstüne yazdığım tanıdık listeden kitaplardı. Evime geldiğinde, Sean dikkatimi dağıtırken odama girmiş olmalıydı. "Eşyalarımı mı karıştırdın?"

Gözlerini kitaptan ayırmadı.

İşte bu aptalca bir soruydu. Yanıt da barizdi ama elimde değildi.

"Bunları benim için mi aldın?"

Sessiz kaldı.

Dominic, kayıtsız numarası yaparak kitap okumaya devam ederken yine ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim ama artık *onu tanıyordum* ve bu her şeyi değiştiriyordu. O maskenin altında benimle yakından, *çok ama çok yakından* ilgilenen bir adam vardı.

Başka bir sayfayı daha çevirip boşta duran yastığı omzunun yanına dayadı. Onunla birlikte yatağında kitap okumamı istiyordu. Fırtınalı bir günü, yakışıklı bir adamın yanına kıvrılıp sözcüklerin arasında kaybolarak geçirmekten daha iyi bir yol var mıydı?

Saatler sonra Dominic ikinci kitabına geçmişti, ben de bir erotik gerilim kitabı okuyordum. Sayfayı çevirirken kesik kesik nefes alıp vermeye başladım ve bacaklarımın arasındaki sızıyı hissettim. Elimi tereddütle göğsünde gezdirdiğimde kokusu her yanımı sardı. Onun yanına kıvrıldığımdan beri ara sıra birbirimizin tenini okşuyorduk. Kitapta o tatlı gerilimin patladığı kısma geldiğimde içimi şiddetli bir arzu kapladı ve tam o sırada karnımı öptüğünü hissettim. Beni yatağın ucuna çekip bacaklarımı iki yana açtığında bakışlarımı sayfadan ayırdım.

Kitabımı yatağa koymak istediğimde başını sallayıp beni durdurdu.

"Okumaya devam et." Bacaklarımı iyice açıp başını eğerek diliyle ıslaklığımı yalarken okumaya devam etmeye çalıştım. Dilini klitorisimin etrafında dolaştırmaya başladığında boşalmak üzereydim. Kitabı göğsüme koyup ellerimi saçlarının arasına daldırdım ama durdu ve bakışlarıyla kitabı tekrar elime almamı emretti. Aynı paragrafı üçüncü kere okumaya çalışırken kalçam titremeye başladı. Kitaptaki kahraman kadının içine girip çıkmaya, saçlarını ellerine dolamaya ve müstehcen sözlerle ona

sataşmaya başladığında kalın parmaklarını içime soktu. Dominic'in işkencesinde kaybolurken sözcükler yine bulanıklaşmaya başladı. Aklım kendi hikâyemle çok daha fazla ilgileniyordu.

Dudaklarını klitorisimin etrafına sardı ve ben kitabı elimden düşürürken beni sertçe emdi. Sırf onu bacaklarımın arasında görmek bile emrini unutmama neden oluyordu.

"Dom," diye yalvardım durduğunda ama bana mısın demedi. Ancak kitabı yeniden elime alınca devam etti, parmaklarıyla beni iyice açtı ve başını eğip diliyle klitorisime darbeler vurmaya başladı.

Her dokunuşunda fazlasıyla hassaslaşmış bir hâlde dilinin üstüne boşaldım. Bir prezervatif açtığını duyduğumda ve yavaşça içime girdiğinde kendimi tamamıyla kaybettim. Hiç duraksamadan pervasızca ve acımasızca beni becerirken kitabın kahramanını utandıracak kadar iyiydi.

Henüz birkaç kez içime girip çıkmıştı ki sonunda ne olacağını umursamadan kitabı odanın diğer ucuna fırlattım.

Otuz İkinci Bölüm

DOMINIC'IN YATAĞINDA geçirdiğim gün beklenmedik ve muhteşemdi. Tayvan yemekleri sipariş ettikten sonra yatağında ufak bir piknik yaptık ve sardığı esrarlı sigaradan içtik. Karnımız doymuş, kafamız dumanlı bir hâlde sırt üstü yatağa uzandık ve Pink Floyd şarkıları dinlerken grup hakkında tartıştık. Dominic büyük bir heyecanla bazı gizemli şarkıların sözleriyle ilgili fikirlerini anlattı.

Ellerimiz birbirine sürtünürken ve açık pencereden duyduğumuz sağanak yağmurun sesi müzikle düello yaparken bakışlarımızı tavana diktik.

Onun yanında olmak, birbirimize dokunmak, tutkuyla öpüşmek, doymak bilmeden seks yapmak, kahkahalarla dolu sohbetlerimiz ve görmeme izin verdiğinde bana fırlattığı o nadir, içten gülümsemeler... Hayatımın en güzel günlerinden biriydi. İnanılmaz derecede yakınlaştığımız bir gündü. Dünyasının kapılarını aralamıştı. Tıpkı Sean gibi Dominic de hiç düşündüğüm gibi biri değildi. Etkileyiciydi ama düşmanca dış görünüşünün arkasında çok daha fazlası vardı. Sean gibi o da idealistti ve sohbetlerimizde birbirlerini ne kadar etkilediklerini görebiliyordum. Birbirlerine duydukları bu güveni kıskanıyordum. Sean dün gece her şeyden çok ona güvenmeme ihtiyaç duyduğunu söylediğinde onu anladığımı sanmıştım ama Dominic'in, Sean la ilgili olarak söylediği birkaç ifadeyle anlamama yardımcı

olduğu kadar net olmadığını fark etmiştim. Bir yanım sırf birbirlerini kollladıkları için değil, bencilce nedenlerim yüzünden de rahatlamıştı.

Belki de sadece bana karşı olan duyguları yüzünden değil, karşılıklı hissettikleri sevgi ve saygıdan dolayı beni bu kadar rahatlıkla birbirlerine verebiliyorlardı.

Ya da belki bunun bir parçası olmak için kendime bahaneler uyduruyordum.

Ama ne olursa olsun aralarındaki bağda, dostluklarında, iç içe geçmiş hayatlarında öyle olduğunu görebiliyordum.

Masasındaki bluetooth hoparlörden "Wish You Were Here" şarkısı yayılıyor, melodi etrafımızı sarıyordu; duygulandığımı hissedip elini tuttuktan sonra ona döndüm ama bakışlarını tavandan ayırmadı.

"Benden nefret etmiyorsun." Bu bir soru değildi, düz bir cümle olarak söylemiştim ama yine de duymazlıktan geldi. "Ayrıca bu bir randevu. Sen de bana bakıyorsun, hem de sürekli. Dahası, görünmeye çalıştığın kadar acımasız ya da korkunç değilsin."

Hiçbir tepki vermedi. Sanki söylediklerimin tek kelimesini bile duymuyordu.

Daima piçin tekiydi.

"Neyse," dedim haklı olduğumu bildiğim için. "Bugün harikaydı ve sen muhteşem bir okuma arkadaşısın." Kafam iyi olduğu, bu adam aklımı başımdan aldığı ve mutlu olduğum için kıkırdadım. Elini çevirip parmaklarımı avucunda gezdirdim. Yine ona baktığımda parmaklarımı izlediğini, sonra da bakışlarını yüzüme çevirdiğini gördüm. Böyle basit sevgi dolu davranışlara alışık değildi ve bu hâli beni hüzünlendiriyordu. Birkaç saniye bakıştıktan sonra konuştum.

"Yağmurlu günlerim sana ait, Dominic. Eğer onları istiyorsan."

Birkaç saniye sonra, "Buralarda çok yağmur yağar," dedi.

"Bana uyar ama güneşli günlerim Sean'a ait."

"Kurallar koymak..."

"Hayır, kural koymuyorum. Bu bir rica," diyerek lafını kestim, gözlerimi gözlerine dikmiştim. "Sadece kendim için biraz net çizgilere ihtiyacım var ve *yağmurlu günleri de* çok istiyorum."

Alt dudağını ısırdı ve bu hâlini de hafızama kazıdım. "Aramızda olmayı kabul ediyor musun?"

Bakışlarımı yere çevirdiğimde odayı gergin bir hava kapladı. "Bilmiyorum."

"Çok ciddi bir mesele bu," diye uyardı beni. "Hafife alma."

"Almıyorum."

"Güzel."

Tam bir şey söylemek için ağzımı açmıştım ki Sean'ın Nova'sının motor sesi açık pencereden odaya süzüldüğünde donup kaldım. Gelişi, bugünü nasıl geçirdiğimizi ele veren çöpleri ve diğer kanıtları telaşla toparlamama neden oldu. Masanın yanındaki çöp kutusundan torbayı kaptığım gibi yemek kutularını ve boş su şişelerini içine attım.

Çelik grisi gözlerini üstümde hissediyordum ve telaşla odayı toplarken suçlu kalbim çılgınlar gibi atıyordu.

Çenesini sıktığını ve bakışlarındaki buz gibi ifadeyi görünce ona inanmadığım için öfkelendiğini hissettim. Sean'a inanmadığım için. Bu durumun başıma bir iş açmayacağına ikna olmadığım için. Korkuyla torbanın ağzını düğümlerken Sean halı kaplı basamaklardan yukarı çıktı. İçeriyi görebilsin diye kapıyı araladım. Sırılsıklam olmuştu. Muhteşem gülümsemesiyle bana baktı. "Selam, Yavru Köpekçik."

"Selam," dedim. Sean yanıma gelirken bakışlarımı yere diktim.

Bunu yapamıyordum. Yapamıyordum.

Ama gerçek buysa neden kalbim bunu yapabilecekmiş gibi hissediyordum? Vücudum bu fikri kolaylıkla kabul edebiliyordu ama kafamda dönüp duran suçlamalar asla dinmiyordu.

Zihnimi rahatlatan şey kendi düşünce tarzım değil onların sözleri, eylemleri ve tepkileriydi; bu iş sürecekse bir noktada bunun değişmesi gerekiyordu. Sean sabırla bekledi ama ona bir türlü bakamadım. Dom'un tişörtü dışında üstümde başka hiçbir şey yoktu, bu geçici olarak taraf ve yatak değiştirdiğimin bariz bir kanıtıydı.

Beynimin bulabildiği tek güvenli cümleyle yanıt verdim. "Çok geç kaldın," dedim. "Bugün iyi vakit geçirdin mi?"

"Evet, kusursuz bir yürüyüş oldu. Sonra da ilgilenmem gereken birkaç iş vardı. Ya sen?"

Boğazıma bir yumru otururken evet anlamında başımı salladım. Ne yapacağımı bilemiyor, Dominic'in ne düşündüğünü anlamak için dönüp ona bakamıyordum. İşkence gibi geçen sessizlikten sonra Sean çenemi tuttu ve başını hızla salladıktan sonra beni öpmek için eğildi. Dudakları yumuşacıktı ve geri çekilirken hissettiğim kokusu gözlerimin dolmasına neden oldu.

"Hâlâ şeytanlarınla barışmaya mı çalışıyorsun?"

Ciddi bir ifadeyle başımı salladım. "Bunu çok istiyorum."

"Ben tamamen sana aitim, Cecelia." Bunlar artık hak etmediğimi düşündüğüm kusursuz bir adamın kusursuz sözleriydi. Başını hafifçe yatağında olan Dom'a salladı ve alçak sesle, "İyi geceler, dostum," dedi. Ağzımı açtığım anda diğer taraftan kapının kolunu tuttu ve beni içeride bırakarak kapattı.

Bir süre şok içinde donakalmış hâlde orada dikildim. Arkama döndüğümde Dominic'in beni izlediğini gördüm. Biraz sonra yastığı tekrar omzuna doğru çekti. Yanına yattım ve Dominic ışığı kapatıp bana sarılırken gülümsemem yüzüme yayıldı.

Otuz Üçüncü Bölüm

İŞTE BU, DEDİ Layla, ben soyunma odasından çıkıp boy aynasının karşısına geçtiğimde. Vücudumu sıkı sıkı saran açık sarı yazlık elbiseyle kendimi incelerken ufak mağazanın sahibi Tessa da kasanın arkasından başını sallayarak onaylıyordu. Sean'la yaptığım uzun yürüyüşler sayesinde epey forma girmiştim. Elbisenin rengi bronz tenimi daha koyu gösteriyor, mavi gözlerimi daha da ortaya çıkarıyordu.

"Evet, bu olsun."

Layla bana yüzünde sinsi bir sırıtışla baktı ve Tessa'nın duymaması için eğildi. "Bu elbise hangisi için?"

"Sean. Buradan çıkınca eve gidip bu geceki havai fişek gösterisinden önce onlara yemek yapacağım."

Elbiseleri karıştıran Layla sırıttı. "Salak nişanlımı çok sevmiyor olsaydım ve o ikisinin büyüdüklerine şahit olmasaydım seni kıskanabilirdim."

Layla benden çok daha büyüktü. Otuz yaşına yeni basmıştı ve daha önceki karşılaşmalarımızda bu kadar büyük olduğunu fark etmemiştim. Sohbetlerimizden onun en başından beri *kulüpte* olduğunu anlamıştım. Kulüp söz konusu olduğunda gerçek bir dosttu. Son birkaç haftadır birlikte daha sık vakit geçirmeye başlamıştık. Tyler haricinde, pazar öğle yemeği gülümsememin arkasındaki sırrı bilen tek kişi oydu.

Çok eşli bir ilişki içinde olduğum sırrını.

Bu sır, aynı anda hem garip hem harika hem heyecan verici hem de korkutucuydu.

Çantamdaki telefonumun çaldığını duyunca soyunma odasının yanındaki sandalyenin üstünden aldım ve annemle FaceTime görüşmesini reddettim. Aşk hayatımda olup bitenler yüzünden ve bunu onunla paylaşmak istemediğimden ondan köşe bucak kaçıyordum. Ergenliğe girdiğim dönemden şimdiye kadar, yaşadığı rastgele ilişkileri açıkça anlatmasından dolayı onu içten içe kınamıştım ama artık onu yargılayacak durumda değildim. Anneden çok bir arkadaş gibi davrandığı gerçeğinden, benimle gereğinden fazla şey paylaşmasından hiçbir zaman hoşlanmamıştım. Hata yapmıştım. Artık bunu daha iyi anladığıma göre onu cezalandırmamalıydım ama bir yanım, benim içinde bulunduğum şartların daha farklı olduğuna inanmak istiyordu. Benim ilişkilerimin daha farklı olduğuna. Cüzdanımdan çek defterimi alırken suçluluk hissinden kurtulmaya çalıştım ve çeki içeri girdiğimizden beri etrafımızda pervane olan Tessa'ya uzatıp annemin gönderdiği mesaja baktım.

Annem
Sadece yüzünü görmek istemiştim. Aramalarımı görmezden gelmeyi bırak artık. Saçmalıyorsun, kızım. Ya beni geri ararsın ya da arabaya atlayıp BU GECE Atlanta'dan oraya gelirim.

Ona hemen kısa bir yanıt yazdım.

Cecelia
Özür dilerim. Seni sonra arayacağım.

Annem
Geçen hafta da öyle demiştin.

Cecelia
Arayacağım. Söz.

Tessa ödemeyi aldıktan sonra Layla etiketi kopardı. Elbise normalde tek parça bir giysiye harcayacağımdan çok daha pahalıydı ama Sean'ın etkisi altında artık kasabadan alışveriş ediyordum. Yani, kasaba merkezindeki bu butikten aldığım elbiseye otuz dolar daha fazla ödüyordum ve paramı küçük işletme sahiplerini desteklemek için yerel ekonomiye akıtıyordum.

Layla'yla birlikte içeri girip pahalı etiketlere göz attığımızda Tessa'nın tavrında ve iyimser bakışlarındaki endişe gerçekti.Satış yapma konusunda can attığı o kadar belliydi ki bir şey satın alacağım için kendimi iyi hissettim ama bir yandan da işleri iyi gitmediği için üzüldüm. Ödeme yaparken anneannesinin bu mağazayı ona bıraktığını ve ufak mağazayı yenilemek için son kuruşuna kadar nasıl yatırım yaptığını anlattı. Tessa aşağı yukarı benim yaşlarımdaydı. Gereğinden fazla bilgi verirken ve sesi titreyerek bu öyküyü anlatırken onun için üzülmeden edemedim.

Oradan alışveriş ettiğim için değil ama artık bu konuda bir şey yapabileceğini bildiğim için bunu Sean'a anlatmaya karar verdim. Triple Falls'da, Noel zamanı sadece birkaç seçkin yerel mağaza iş yapıyordu. Bunların çoğunun sahibi kulüp üyelerinin aileleriydi ve onları ayakta tutmaya çalışıyorlardı. Bütün gün sırla ilgili bir şeyler dinledikten sonra bu kadarını öğrenmiştim.

Bana söz verildiği gibi aklımı kurcalayan başka bir sorunun yanıtını daha öğrenmiştim. Keşiş dedikleri aslında *Tyler*'dı. Bunu onunla birlikte çekleri söz konusu iş yerlerine dağıtırken anlamıştım. Sean bunu kaçırmamı istememişti. Günün sonunda neden beni de bu işe dâhil ettiğini anlamıştım. Tüm bunları ne sebeple yaptıklarını kendi gözlerimle görmemi istemişti.

Gün boyunca ve günün sonunda mağaza sahipleri gözlerinde yaşlarla kapıdan içeri akın ettiklerinde ağlamaktan gözlerim şişmişti. Çekleri alırken hepsi minnet dolu sözlerle teşekkür etmişti.

Ama Tyler'ın rolü, bir maske gibi esas suçlu olan Dominic'i gizlemekti

Her şey Dominic'e ve bilgisayarının başında yaptığı sihirbazlıklara bağlıydı. Paranın kaynağı mı? Masum hissedarlarından ve çalışanlarından para çalan büyük şirketler ve bankalardı. Bu tür şirketler ve bankalar, bizleri yöneten ve yasaları uygulayan devlet kurumları tarafından daha sıkı denetimden geçeceklerinden korktukları için bu hırsızlıkları rapor edemiyorlardı.

Hırsızları soymanın güzel yanı buydu.

Sean'a pek çok kere babamın şirketiyle ilgili planlarının ne olduğunu sormuştum. Her seferinde konuyu değiştirmiş, soruyu duymazdan gelmişti. Sonuç olarak babam da adaletten nasibini alırsa hiç şaşırmazdım.

Bunu yaparlarsa onu can evinden vururlardı ama çok dikkatli davranıyorlardı. Dahası, önemli bir vurgun gerçekleştirilirse arkadaşlarının ve akrabalarının işlerini de tehlikeye atmış olurlardı.

Bu işleri yakalanmadan nasıl yaptıklarını anlayamıyordum ama bir şekilde yapıyorlar, hatta bir süredir de devam ediyorlardı. Sean bunun çok uzun süredir diğer taraf için devam ettiğini söylüyordu. Devlet, ya beyaz yakalı hırsızlara ağır para cezaları veriyordu ya da bir devlet görevlisi onların izini örtbas etmek için rüşvet kabul ediyordu. Kimse tutuklanmıyordu ve kimse gerçek bir ceza almıyordu.

Sean'ın bu gerekçesine tüm içtenliğimle katıldığımdan bu sırrı öğrenmek beni mutlu etmişti.

Bu önemli bilgi haricinde Sean kulüp işleriyle ilgili olarak ağzını açmıyor, kararımı vermemi bekliyordu. Ben de acele etmiyordum. Beni işlerinden uzak tutmuşlar, öne çıkıp sadakatimi dile getirene dek sorularıma yanıt vermekten kaçınmışlardı. Tyler neredeyse hiç evde olmuyordu ve o, Sean ya da Dom bununla ilgili hiçbir açıklama yapmıyorlardı. Dört sene daha orduda yedek asker olacağını biliyordum ve görevlerine devam

ettiğini düşünüyordum. Zamanının geri kalanında ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu. Artık garaja da nadiren geliyordu. Dolayısıyla evde kaldığımda orada sadece hayatımdaki iki erkek ve ben oluyorduk.

Onlarla birlikteyken sürekli olarak eğitimden geçiyordum. Hâlâ bir karar vermemiş olmam, onların fikirlerini dile getirmelerini hiçbir şekilde engellememişti. Dominic de daha fazla konuşuyordu. Sabah uyanıp aşağı kata indiğimde kahvelerini verirken bütün kanallarda sabah haberlerini izlediklerini görmek çok eğlenceliydi. İkisi de aynı anda geriliyor, aynı anda *saçmalık* diyorlardı. Futbol yerine politikadan söz ediyorlardı ve asla iki tarafı da tutmuyorlardı. Her gün aralarındaki farklılıkları gözlemliyor olmasaydım, bazen aynı kişi olduklarını düşünebilirdim.

Ama birçok açıdan gece ve gündüz, kapkara bir bulut ve ışıl ışıl bir güneş kadar farklıydılar. Aralarında bir kıyaslama yapmak kaçınılmaz hâle gelmişti. İlk haftadan sonra kendimi bu konuda azarlamaktan vazgeçmiştim.

O güne dek asla iki erkekle randevulaşmamıştım ve durum başa çıkamayacağım kadar karışıktı. Her gün çok mutlu uyanmasaydım büyük bir ihtimalle kafamın içinde, *Sürtük,* diye bağıran o sese teslim olurdum. O kaltağı bir sinek gibi yok saymıştım çünkü fırsat verilse birçok kadının dans ede ede onların yataklarına doğru gideceğini, ilgilerinden keyif alacağını ve aralarındaki pozisyonuma göz dikeceğini biliyordum.

Ben o ahlâki çizgiyi seve seve geçtiğim hâlde beni aynı anda paylaşmalarına göldeki günden sonra izin vermemiştim.

Benim için sınır buydu.

O günü asla unutmayacaktım.

Keyif almadığımdan değildi, aslında tam tersi olmuştu. Fazlasıyla keyif almıştım ama vicdanım keyif almamıştı ve bu durum benim için işin romantizm kısmını ucuzlatmıştı.

Bu iki adam dünyamı tepetaklak etmişler, renklerin daha canlı görünmesini, seslerin daha hoş çıkmasını sağlamışlardı ve hayatımı daha tahammül edilir hâle getirmişlerdi. Rüyalarım Hindistan cevizi losyonuyla dolu güneşli günlerden, uzun öpüşmelerden, kaşındıran güneş yanıklarından, şelaleler arasında süzülmekten ve yorgun bedenler yumuşacık yastıklara serilmeden önceki iç çekişlerden ibaretti. Diğer rüyalarsa yağmurlu günlerden ve sayfaların çevrildiği gecelerden, eski doksanlar filmlerinden ve çedar peynirli patlamış mısırdan, lavanta kokulu çarşaflardan; şimşek, gök gürültüsü ve gökyüzünde beliren parlaklıkla arkasından gelen zemini sarsan ses arasında kesik kesik alınan nefeslerle inlemelerden ibaretti.

Ama bunlar uyanıkken gördüğüm rüyalardı ve bunları yaşıyordum.

Fabrikada ayaklarımın geri geri gittiği vardiyalar artık beni sıkmıyordu. Selma'nın gülümsemesiyle işimi gerektiği gibi yapıyordum. Babamın yokluğu da beni geçmişte olduğu kadar üzmüyordu çünkü bu dünyada iyi erkeklerin olduğuna dair iki esaslı örnek görmüştüm. Sadık erkekler. Bağlanabilen erkekler. Hırsız olsalar da kalbimi çaldıkları içindi.

İkisine de âşık olmuştum.

Bana tapınıldığını, değer verildiğini ve saygı gösterildiğini hissettiren iki erkek. Hangi yatağı ısıttığımı sorun etmeyen iki erkek. Bana şehvet ve ilgiyle bakan iki erkek. Daha doğrusu Sean böyle bakıyordu; Dominic nadiren bana bakıyordu, hatta onu son gördüğümde kapıyı yüzüme kapatmıştı. Kafamı içeri uzatmıştım ama sertçe kapattığında kapı aralığına sıkışmaktan son anda kurtulmuştum. Üstüme alınmamaya çalışmıştım ama beceremeyişti. Sürekli onun farkında bile olmadığı bir kavga hâlindeydik ama bu bana geri adım attırmıyordu.

O puştun sağı solu belli olmuyordu.

Tessa elbiseleri torbalara koyup tekrar tekrar teşekkür ederken Layla ona gülümsedi.

Mağazadan çıkarken bakıştık.

"Ona söyleyeceğim," dedim, meydandan onun kamyonetine doğru yürüyorduk.

"Tahmin etmiştim."

"Çok üzücü bir durum."

Evet anlamında başını salladı.

"Ama ona yardım edebileceğimizi bilmek beni mutlu ediyor," dudağımı ısırdım, "ne demek istediğimi anlıyorsun."

Ana caddenin ilerisine park ettiğimiz devasa kamyonetine binerken Layla etrafına bakındı.

"Burada büyümek güzel miydi?"

"Evet. Mezun olduktan sonra burada kaldığıma memnunum. Yıllar geçtikçe burayı farklı bir gözle görmeye başladım."

Bir Norman Rockwell tablosundan fırlamış gibi görünen kalabalık meydana baktım. "Bunu anlayabiliyorum."

"Amerika'nın sevimli ufak kasabalarına bayılıyorum," dedi alçak sesle. Bana döndü. "Sonunda Atlanta'ya mı yerleşmeyi düşünüyorsun?"

"Açıkçası bilmiyorum. Üniversiteye başvurmak dışında bir planım yok."

Layla'nın kasabanın sınırında ufak bir kuaför dükkânı vardı ve bunun yanı sıra mobilya yenileme işiyle de ilgileniyordu. Sabah saatlerinin büyük bir kısmını garaj satışlarını dolaşarak geçirdikten sonra nihayet yeni projesini bulmuştu.

Geri geri gitti ve beni o sabah aldığı babamın evine doğru yola çıktı. Dengemi koruyabilmek için haftada en az iki kere evde kalıyordum ama bunun pek de faydası olmuyordu. Rüyalarımı eskiye kıyasla iki misli daha fazla hatırlıyordum.

"Aklından neler geçiyor?"

Yanaklarım suçluluk hissiyle kızardı. "Çok zor bir durumdayım."

Mutlu olmakta bir sakınca yoktur, Cecelia. Gülümsediğin için özür dilemen gerekmiyor. Sana bunun aksini kim öğretti bilemiyorum."

Ona baktığımda direksiyonu tutmuş bana göz kırptığını gördüm

"İkisine de âşığım."

Güldü. "Biliyorum."

"Sence onlar biliyor mu?"

"Onlara söylemedin mi?"

"Hayır. Söylediğim ilk kişi sensin."

"Buna sevindim."

"Annemle ya da en yakın arkadaşımla konuşamam. Bu durumu anlamazlar ama sen anlıyorsun ve buna minnettarım."

"İnan ki onlara bir şey söylememen çok daha iyi."

"Söylemeyeceğimden emin olabilirsin." Anneme uzun bir mesaj yazdım, yüz yüze konuşacağımıza söz verdim ve telefonumu çantama attım.

"Sen hiç pişman oldun mu?"

Layla'yla asla doğrudan kulüpten söz etmiyorduk, aramızdaki konuşulmayan bir kural gibiydi bu. "Tabii. Binlerce kez lanet olası aklımı yitirdiğimi düşündüm. Denny'yle ayrılacağımızı düşündüğümde durum daha da kötüye gitti ama ona göre daha avantajlıyım. Daha uzun süredir bu işin içindeyim ve yerimi sağlamlaştırdım. Yine de endişelenmek..." başını salladı, "kahretsin, bu insanı gerçekten de bunaltıyor."

"Bu kadar yakınlaşmak tehlikeli, değil mi?"

"Tatlım, bugünlerde nefes almak bile tehlikeli."

"Haklısın."

"Unutma ki onlarla olan ilişkini ne kadar sürdüreceğin sana kalmış. Her şey sana bağlı ama ben yanındayım, canım Özellikle de o iki aptal söz konusu olduğunda." Sırıttı. "Dominic son zamanlarda daha rahat görünüyor."

"Şu anda başı belada."

Açık mavi gözlerinde bir uyarı ifadesiyle bana baktı. "Her zaman mantıklı düşünmeye çalış, tamam mı? Üstünde çok baskı var ve tek bir şeyle uğraşmak bile yeterince zor."

Gülümsedim. "Teşekkürler, deneyeceğim. Saçlarım için de teşekkür ederim." Uçları yeni kesilmiş ve açık renkli röfleler atılmış saçlarımı okşadım.

"Rica ederim. Bu gecenin nasıl gittiğini haber ver. Önümüzdeki hafta Eddie'ye gideceğimiz akşam seni alırım. Bir kızlar gecesine ihtiyacım var."

"Anlaştık."

Layla uzaklaştıktan sonra ön kapıdan içeri dalıp yukarı kata çıktım ve dudaklarıma parlatıcı sürmeden önce sandaletlerimi değiştirip telefonumu bir kenara fırlattım. Aklımdan yapılacak işler listemi geçirirken merdivenleri tam yarılamıştım ki Romanın aşağıda beni beklediğini gördüm ve donakaldım. Üstünde spor giysiler, elindeyse yarısı boşalmış bir cin bardağı vardı.

Ben adımlarımı yavaşlatıp aşağı inerken donuk gözlerle beni süzdü. Belli ki bugünkü ilk içkisi değildi. "Hâlâ burada mı yaşıyorsun?"

"Zaman zaman," dedim dürüstçe.

"Tatil için izinli olacağını bildiğimden dün gece eve geldim."

Kaşlarımı çatıp çantamı önümde sıkı sıkı tuttum. "Bir e-posta gelmedi."

Elindeki bardağı eğip kaşlarını çattı. "Bunu haber vermem gerektiğini düşünmedim. Sonra evde olmadığını gördüm, planların olabileceğini düşündüm."

"Gerçekten de planlarım var."

Ben ona yaklaşırken başını salladı ve aramızda geçen bakışma beni huzursuz etti. Spor giysilerle bile göz korkutucu bir adamdı.

"Bir şey mi istiyordun?"

İçkisinden bir yudum alıp hafifçe öksürürken son basamağı da indim.

"Bugün fabrikaya daha iyi kalite bir klima sistemi takılacağını söylemek istemiştim. Ayrıca söz ettiğin diğer sorunlarla da ilgilendim. Yakında muhasebe ekstra ödeme yapacak."

"Teşekkür ederim," dedim temkinli bir tavırla. Roman bana bakarken duruşu tereddütlü olduğunu ele veriyordu. Bir doksandan biraz daha uzundu ama bir gökdelenden farksızdı.

"Buraya alıştığın her hâlinden belli oluyor. Bir itirazın olmazsa artık diğer evimde kalmaya başlayacağım." Gözlerini gözlerime dikti ve sanki buna itiraz etmemi umut ediyormuş gibiydi ama bunun için çok geçti.

"İtirazım yok. Bu kadar mıydı?"

Başını sallayarak bakışlarını yere çevirdi ve yanından geçebilmem için gereğinden fazla yer bırakarak yana adım attı. Bunun için minnettardım. Tam kapıya giden yolu yarıladığımda arkamdan seslendi.

"Annenin yaptığı hataları tekrarlama."

Başımı çevirip omzumun üzerinden arkama baktım. "Efendim?"

"En büyük hatasından başka seni kim daha iyi uyarabilir?"

İçkisini başına dikti, derin bir okyanusu andıran gözlerini son bir kez gözlerime çevirip ofisine girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Otuz Dördüncü Bölüm

ÜSTÜMDE YENİ YAZLIK elbisemle mutfak tezgâhının üstünde oturmuş okuduğum son romanın sayfasını çevirirken özenle hazırladığım barbekü yanımda buz gibi olmuştu. Planladığımız randevudan saatler sonra dışarıda Sean'ın Nova'sının kükremesi kesildi ve bir dakika sonra içeri girdi. Gözlerimi kitaptan ayırmadan ağzıma bir parça alınmış karpuz attım. Sean mutfak kapısında durup ruh hâlimi anlamaya çalıştı ve tatlı karpuzu yiyişimi izledi. Uzun bir sessizlikten sonra ilk ben konuştum.

"Bir açıklama bekliyorum, Roberts," diye mırıldandım ısırıklar arasında. Kitabımın üstünden ona bakıp ayaklarımı sallamaya başladım.

Kitabın kapağına baktı. *1984.*

"Her zamanki kitaplar yerine bunu okuman hoşuma gitti."

Sayfayı çevirdim ve yanıt verdiğimde Dominic gibi buz gibi bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım. "Aşk kitaplarını küçümseme. Son okuduğum kitaptan tek başına bir iskambil oyununun nasıl oynanacağını, bugün hazırladığım barbekü tarifini öğrendim ve doğru dürüst nasıl tek başıma orgazm olabileceğimi keşfettim. Bu da demek oluyor ki üçü için de *sana ihtiyacım* yok. *Kendimi gayet güzel* oyalayabiliyorum. Bu

elbiseyle buraya gelmek ve sana yemek pişirmek bir *karardı* ve tüm kararlar gibi *istege* bağlıydı."

Giderek daha çok yüzüne yayılan gülümsemesi beni çileden çıkardı.

"Çok güzel görünüyorsun."

Bir parça daha karpuz ısırıp kitabımı bıraktım ve beyaz tişört ve koyu renk kot pantolonla salına salına bana doğru yürümeye başlayan Sean'a düşmanca bakışlar attım. Karpuzdan bir ısırık almak için eğildiğinde her yanımı sedir ağacı ve gün ışığı kokusu kapladı. Meyveyi ulaşamayacağı bir şekilde geri çektim. "Kendininkini al."

"Seninkini istiyorum."

"Hiç şansın yok. Benimki altı saat önce hazırdı."

Yorgun bir iç çekişle omuzlarını sarkıttı. "Şu anda istediğim tek şey o karpuzdan bir ısırık almak ve en kısa zamanda kadınımın içinde olmak."

"Mümkün değil."

Kaşlarını çatarak geri çekildi ve arkasını dönüp buzdolabından bir bira aldı. "İşim çıktı. Yanımda telefon olmadığını da biliyorsun."

"Saçmalık."

Başını salladı. Hayır, asıl saçmalık senin, *Big Brother*ın sadece bir televizyon programının ismi olduğunu düşünmen."

"Ciddi ciddi bu tartışmayı mı yapacağız? Bana nutuk çekmek için bu durumu çarpıtacak mısın?"

Bakışlarında beni uyaran bir ifade belirince gözlerim irileşti. "Biliyorum Sean, Big Brother bizi izliyor. Biliyorum." Gözlerimi devirdim. "Çok paranoyak davranıyorsun."

Birasından uzun bir yudum aldı ve dediklerimi garipsemiş gibi başını salladı. "Hayır, temkinli davranıyorum," dedi alçak sesle. "Ayrıca fazla cesur davranmak sadece yakalanmamıza neden olur."

"Sence de biraz abartmıyor musun?" Kitabı elime aldım. "Bunun biraz abartı olduğunu düşünmüyor musun?"

"Kurgu olduğu için elbette abartılı," diye parladı alaycı bir ses tonuyla. Çenesini sıktı. "Hayır, o kadar derin ya da o ölçekte bir beyin yıkama gerçek hayatta mümkün olamaz, değil mi? Tek istisna, milyonlarca insanın lanet olasıca bir zır delinin elinde katledildiği *SOYKIRIM* dediğimiz şu önemsiz olay."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Burası Triple Falls, Sean. Nazi işgali altındaki Almanya değil."

"Hayır, öyle olmadığını biliyorum ve en saçması da bir şeye inanmak için bunu görmek zorunda olman."

"Devletin seni gizlice dinlemekten daha önemli işleri olduğunu düşünüyorsam, kusura bakma."

Dik dik yüzüme baktı. "Herkes dinleniyor. Herkes. Her lanet olasıca cihazda yapılan her konuşma devlet tarafından kayıt ediliyor, nokta. Ben Joe Schmo olsaydım ve tek suçum karımın en yakın arkadaşıyla ev pornosu çekmek olsaydı, bu karım dışında kimseyi ilgilendirmeyen bir durum olurdu. O zaman buna saçmalık derdim ama öyle olmadığını biliyorsun." Gözlerini kıstı. "Hiç yüz yüze bir konuşma yaptıktan sonra ana sayfanda bununla ilgili bir reklam gördün mü?"

Yanağımın iç kısmını ısırdım.

"Kesinlikle, gördün. Saklayacak bir şeyi olan herkesin, teknolojinin yapabileceklerini bir tehdit olarak görmesi için ihtiyaç duyduğu tek kanıt bu. Kimse güvende değil. Bilgilerimiz sırf tüketim ihtiyacımız yüzünden başkalarına satılıyor. Bu noktada hepimiz çekirgeleriz ama bu kadar da değil. Dijital parmak izlerimiz satın aldıklarımızdan çok daha fazlasını ve ne için satıldığımız bilgisini de taşıyor. Parmak izlerimiz resmen sinyal görevi görüyor. İşte bu yüzden asıl *saçmalık,* buna inanman için görmen gerektiğini *düşünmen,* Cecelia."

"Her neyse," dedim tezgâhtan aşağı atlayıp. "İtiraf etmen gerek, kusursuz bir kılıf değil mi bu? *'Ben bir gizli ajanım,'* falan filan. Yemek buzdolabında. Ben yatıyorum."

Buz gibi sesi beni durdurdu. "Benim için ve Dom için çok önemli olan bir konuda küstahlık ediyorsun. Özellikle de bu konuyu sana tekrar tekrar, ayrıntılarıyla açıklamışken. Ayrıca benim lanet manyağın teki olduğumu düşünüyorsan ve yaptığım şeye inanmayı bu kadar reddediyorsan neden hâlâ buradasın?"

Öfkeli ses tonu yutkunmama neden oldu. "Sana inanmadığımdan değil, sorun..."

"Hiç düşünmeden lanet manyağın teki olduğumu söyleyebiliyorsun. Ben haklıysam neler olacağının farkında mısın?" Sesi öfkeden titriyordu. "Kafesteki kuşlara ne olduğunu biliyor musun?"

Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Bu kavgayı başlattığım için kendimle gurur duyduğum söylenemezdi.

Sinirlerim gerilmiş bir hâlde ellerimi ovuşturdum. "Sean, senin çok zeki olduğunu düşünüyorum ama..."

"Ben şizofren falan değilim, Cecelia. Bunlar aynı zamanda Dom'un da kuralları. Onun da saçmaladığını düşünüyor musun? Ya Tyler? O da mı öyle? Son zamanlarda haberleri izledin mi? İnanmak için ne kadar görmen gerek?!"

"Hayır, ben sadece..."

"Yaptığım her şeyin bir nedeni var. Sana bunu defalarca anlattım ve bu akşam yaptığım şey, dün yaptığım ve ondan önceki gün yaptığım şey kadar önemliydi."

"Sean." Gözlerindeki o öfkeli parıltıdan nefret ederek öne doğru bir adım attım. O parıltı ilk kez beni hedef almıştı. Kollarını göğsünde kavuşturup ona daha fazla yaklaşmamı engelledi.

"Sadece... sana yemek hazırlamak için yarım gün uğraştım. En azından içten bir özür duyabilirdim."

"Ha, şimdi de mesele kaçırdığım *akşam* yemeği mi?" Arkasını döndüğü gibi buzdolabını açıp tabağını aldı. Alümin-

yum folyoyu yırttı, çekmeceden bir çatal kapıp yemeği ağzına tıkıştırmaya başladı. "Çok lezzetli, mutlu oldun mu?" Tabağı lavaboya fırlatıp kırdığında gözlerim dolmaya başladı.

İşte o anda savunmamın ne kadar zayıf olduğunu fark ettim. Başını tiksintiyle sallayarak bana baktı. "Bana inandığını sanıyordum. Yalan söylemekte giderek ustalaşıyorsun."

"İnandığımı biliyorsun." Öne doğru adım attım ama buz gibi kararlı bir ifadeyle bana bakıp ona dokunmamı engelledi.

"Güven konusunda tartışmaya devam edeceksek belki de bu işe bir son vermeliyiz."

"Ne dedin?" Ağzından çıkan her sözcük fiziksel bir darbe gibiydi. Her sert darbeyi, yeni oje sürdüğüm ayak tırnaklarıma kadar hissettim.

"Bizi diyorum. Vazgeçelim. Uzaklaşmamız gerek."

"Ayrılmaktan mı söz ediyorsun?" Gözlerim anında yaşlarla doldu. İşte o anda ona karşı ne kadar derin bir sevgi hissettiğimi anladım.

Kavga çıkardığım için beni terk ediyordu.

Bunu hak etmiştim. Fazla ileri gitmiş, ona geri alamayacağım hakarete varan sözler söylemiştim. Kendimi savunamazdım bile. "Evet, ayrılmaktan söz ediyorum," dedi sert bir ses tonuyla. Durduğu yerden dik dik yüzüme baktı.

"Ha-hayır, bunu yapma, sakın yapma. Sana kızmıştım."

"Bir önemi yok. Kızgınlık bir mazeret değil. Etrafımda bana ve yaptıklarıma inanmayan birini barındıramam. Seninle bir kumar oynadım ve artık bu iş için fazla genç olduğunu anladım."

"Yapma, Sean. Yapma. Sa-sana inandığımı biliyorsun."

"Hayır, inanmıyorsun," diye parladı. "Gerektiği gibi inanmıyorsun. Evine git, Cecelia. Bu iş bitti."

"Seni manipüle etmeye ya da aşağılamaya çalışmıyorum, Sean! Korktum! Başına bir şey gelip gelmediğini bilmiyordum!" Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülürken Sean birkaç

adım ötede duruyordu ama sanki aramızda bir okyanus vardı. "Son zamanlarda çok düşünceliydin ve ben... seni özledim... Lütfen, lafını geri al."

Tezgâhtan birasını alıp duygusuz bir ifadeyle başına dikti. Beni duymazdan geliyordu.

Bittiğine inanmak istemedim. Aramızda çok şey vardı ama bunu kabul etmeyerek çok zaman harcamıştım. İlk ve son kez bunu yaşayacağımdan korkarak kalbimi ona açtım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım gözyaşları arasında. "Senin manyağın teki olduğunu düşünmüyorum. Saatlerce sana bunu nasıl romantik bir şekilde söyleyeceğimi ve aramızdakileri önemsediğimi nasıl anlatacağımı düşünerek üzüldüm. Bunu itiraf etmek yerine kızdım ve ağzımdan söylemek istemediğim aptalca sözler çıktı. Sana gü-güveniyorum. Yaptığın şeye kalpten inanıyorum. Bence sen harikasın."

Bakışlarını kaçırdı ve birasını sert bir şekilde tezgâha indirince şişeden köpükler fışkırdı.

"O-özür dilerim gidiyorum." Sandaletlerimi giyip masadan çantamı aldım ve gözlerimin yandığını hissederken arabama gidene dek kendime hâkim olmaya çalıştım. Merdivenlerin yanından kapıya doğru yürürken göğsünü sırtımda hissettim. Beni hızla kendisine çevirip çenemi tuttuğunda ve yüzümü yüzüne kaldırdığında elimde olmadan şaşkınlıkla çığlık attım.

"Lafımı geri alıyorum."

Kollarında hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Beni kendine çekip sıkı sıkı sarıldı.

"Çok özür dilerim, bebeğim. Lanet olsun. Bunu söylediğim anda pişman oldum." Güçlü kollarını belime doladı. "Bir dakikamı bile senden ayrı geçirmek istediğimi sanıyorsan göründüğünden de çılgınsın demektir. Ben de seni özledim. Bugün çok kötü geçti, kahretsin, özür dilerim. Çok güzel görünüyorsun."

Gözyaşları arasında konuşmaya çalışırken hıçkırıklarım bana engel oldu. Yüzümü sildi.

"Siktir, resmen sıçtım, çok üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle. "Sabah uyanıp rüyalarını bana anlatmayacağını düşünmekten nefret ediyorum. Hişt, hişşt, yapma," diye fısıldadı. "Bebeğim, lütfen ağlama. Beni mahvediyorsun. Benim için çok şey ifade ediyorsun, mümkün olduğunu düşündüğümden çok daha önemlisin," diye mırıldandı. "Çok ama çok önemlisin."

Çantamın askısını omzumdan indirdi, kalbim gümbür gümbür atarken ve çenem titrerken bana sıkı sıkı sarıldı.

"Be-ben seni seviyorum," diye mırıldandım boynuna. Geri çekildi ve duygularımı hafızasına kazımak istermiş gibi bana baktı.

"Biliyorum ve bu beni mahvediyor," diye fısıldadı, başparmaklarıyla yanaklarımı sildi. "Merak etme. *Ne kadar* önemli olduğunu sana mutlaka kanıtlayacağım." Beni bir anda kucakladı ve mutfağa götürüp tezgâha oturttu. "Ama önce *karpuzumu yemek* istiyorum."

Gülümsedim. Duymak istediğim şey kesinlikle bu değildi ama karşımdaki kişi Sean'dı ve kusursuz bir andı. Ben burnumu çekerek omzunda ağlarken ve tişörtünü mahvederken bacaklarımı beline doladı. Yüzümü göğsüne dayayıp kokusunu içime çektiğimde hıçkırıklarımı bastıramadım.

"Ağlama, bebeğim. Lütfen ağlama, siktir," başını öne eğdi, "bu resmen canımı acıtıyor."

"Üzgünüm," dedim, tıkanmış burnuma rağmen konuşmaya çalışarak ona baktım. "Sadece... sen sedir ağacı kokuyorsun."

Kocaman bir gülümsemeyle bana bakıp güldü. "Ne?"

"Sana bunu daha önce söylediğimi sanmıyorum. Sedir ağacı ve gün ışığı gibi kokuyorsun. Kokuna bayılıyorum ve bir daha hissedemeyecek olsaydım mahvolurdum. Ayrıca se-seni çok ciddiye alıyorum."

Şefkatli bir ifadeyle bana baktığında nefesim tıkandı ve o anda ne kadar çok ağladığımı fark ettim.

"Sadece tartıştık, o kadar."

"Bana soğuk davrandın," dedim. Hıçkırınca başım ve göğsüm sarsıldı. Bu şekilde tepki verdiğim için kendimden utandım. "Canımı yaktın ama bunu hak ettim."

"Olabilir ama sana yine de kendimi affettireceğim," dedi bir dilim karpuz alarak. Bir ısırık alıp bana uzattı ama burnumu çekip başımı çevirdim. "İstemiyorum."

Bir ısırık daha alıp yine karpuzu bana uzattı ama başımı sallayarak geri çevirdim. Sean üçüncü dilimini yerken ben de ona katılmıştım ve hayatımın en duygusal anından sonra yeni yeni sakinleşiyordum.

"Tipik bir kız gibi davrandım," dedim yanaklarım alev alev yanarken.

"Eh, ben de öfkeden kudurmuş bir puşt gibi davrandım. Ödeştik."

Şefkatle çenesini tuttum. "Özür dilerim, Sean."

"Ben de, bebeğim."

Karpuzu dudaklarıma bastırınca sulu meyveden bir ısırık aldım. Beni kendine çekip uzun uzun öpmeden önce gözyaşlarımı ve yüzüme bulaşan karpuzun suyunu yaladı. "Havai fişek gösterisini kaçırdığın için de üzgünüm."

"Aptal havai fişekler umurumda değil. Ben sadece..." Yine hıçkırdığımı duyunca çok üzüldüğünü gördüm. "Sadece dünyayı kurtarırken beni unutmanı istemiyorum."

"Böyle bir şey mümkün değil."

Yalvarır gibi ona baktım. "Bana inanman gerek çünkü ben sana inanıyorum, Sean. Hem de çok. Bugün babamı gördüm. Sanırım bağ kurmaya çalışıyordu ve aklımdan sadece bunu deneyecek kadar ona saygı duymadığım geçti. Bahanesi ne olursa olsun. Ona saygı duymuyorum. Sonra seni düşündüğümde hayatımda *hiçbir* erkeğe duymadığım kadar sana saygı duyduğumu anladım. Bunu bilmeni istedim." Gözlerim dolarken içime titrek bir nefes çektim. "Bunu bilmeni istiyorum."

Karpuzu kenara fırlatıp yüzümü tuttu ve dudaklarıma dünyanın en şefkatli öpücüklerini kondurmadan önce uzun uzun gözlerimin içine baktı. Alınlarımız birbirine değecek şekilde hafifçe geri çekildi. "Artık barışmaya ne dersin?"

"Az önce barıştığımızı sanıyordum."

"Evet ama bu, tam da şu an barışmamızın en güzel kısmı." Beni tutkuyla öptü. Ona karşılık verdiğimde dillerimiz bir dansa başladı ve tişörtünü yukarı sıyırırken ağzımdan yükselen hıçkırık öpüşmemizi böldü.

"Bebeğim," diye mırıldandı. Dudağını ısırdı ve tepeden bana bakarken ellerini hafifçe çenemde gezdirdi. Sonra başını ağır ağır, kararlı bir ifadeyle indirdi ve bir kez daha dudaklarımız buluştu. Telaş etmeden elbisemin askılarını ve üst kısmını aşağı indirip göğsümü açıkta bıraktı. Meme uçlarım sertleşirken nasırlı sıcak elini göğsümde gezdirdi. Onun hızına uyarak yavaşça kot pantolonunun düğmesini ve fermuarını açıp aletini dışarı çıkardım. Göz göze geldik ve ben aletini sıvazlarken cüzdanından bir prezervatif çıkardı. Sonra yine yakıcı bir öpücükle ağzımı ele geçirdi. Beni tezgâhın kenarına çekip prezervatifi taktı. Alnını alnıma dayadı, bakışlarını aramıza eğdi ve yavaşça içime girişini izledik.

O zevkle yüksek sesli bir nefes verirken, "Sean," diye inledim.

Aramızda bir duygu fırtınası koparken elleriyle beni tezgâha mıhladı ve unuttuğumuz karpuzun geri kalanı kayıp yere düştü. Derin vuruşlarla şehvetle içime girip çıkıyordu, gözleri sevgi doluydu ve yapış yapış olan elleri memelerimi kavradıktan sonra yeni elbisemin aşağı kısımlarına indi. O elbiseye verdiğim her kuruşa değerdi.

Sean vücudumda dokunulmamış tek bir yer bile bırakmadı.

Otuz Beşinci Bölüm

TYLER BENİ GÖRÜNCE kamyonetinden indi ve her zamanki afili adımlarıyla yanıma gelip sürücü kapısında durdu.

"Selam, güzellik." Yanağında gamzesi belirdiğinde ne kadar tatlı göründüğünü düşündüm. Onunla tanıştığımda beri saçlarını biraz uzatmıştı ve bu model ona çok yakışmıştı. Dalgalı kısa saçları dağınık duruyordu. Koyu kahverengi gözleriyle beni süzerken içten bir tavırla bana sarıldı.

"Selam. Benimle buluştuğun için teşekkürler."

"Sorun değil. Neden gizli gizli buluştuk?" Başıyla alışveriş merkezini işaret ederken otoparka göz attı.

"Oynadığımız oyunun gizlilik olduğunu sanıyordum. Zaten bu yüzden yardımına ihtiyacım var."

"Öyle mi?" Gamzesi yine ortaya çıktı. Gerçekten de çok güzel bir adamdı. Onu tanıdığım kısa sürede beni iç güzelliğinin tenini ve kemik yapısını gölgede bıraktığına inandırmıştı.

"Evet ama yakalanırsak başın derde girebilir."

Omuzlarımı tutup eğildi. "Benim sorun çözen kişi olduğumu unuttun galiba?"

"Sana bu yüzden ihtiyacım var. Bu işi yapabilecek tek kişi sensin."

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. "O zaman içeri girmeden önce söyleyeyim, belaya bayılırım."

"Haklısın," dedi Tyler. Garaj yoluna park ettiğimiz arabadan tereddütle eve baktıktan sonra bana döndü. "Bu iş onun hiç hoşuna gitmeyecek."

Tekrar dönüp eve baktı. İç çekerek kamyonetten dışarı atladı ve marketten aldığımız malzemeleri çıkardı. Yolun yarısında ona ne yapacağımızı anlattığımda birden sus pus kesilmişti.

"Bu yüzden ikimiz arasında bir sır," dedim. Beş, altı tane daha torba alıp ne düşündüğünü anlamaya çalıştım. Burada olmak istemediği belliydi. "Kusura bakma. Sadece adresini de sorabilirdim."

"Sorun değil." Elleri kolları torbalarla dolu bir hâlde beni öne itekledi. "Haydi, yapalım şu işi."

Birkaç bakımsız kalmış bitkinin yanından verandaya doğru yürürken ikimiz de gerilmiştik. Dimdik vücudunun yanında çelimsiz kaldığım iri yarı denizciye göz attım. Gerçekten de o kadar kötü bir fikir miydi bu?

Beklenmedik tereddüdü beni de şüpheye düşürmüştü ama bir zararı olacağını sanmıyordum. İyi niyetli, nazik bir davranıştı. Dominic bundan ne kadar nefret edebilirdi ki? Ben kapıyı birkaç kere tıklattıktan sonra yanıt verdi ama kapıya kadar gelmenin bile onun için ayrı bir mücadele olduğunu anladım. Saçları dağınık bir örgü şeklinde omzuna sarkmıştı ve gözlerinin altında koyu renkli halkalar vardı. Açık mavi sabahlık ve aynı renk pijama giymişti, bana yönelttiği bakışları suçlama doluydu.

"*Dün akşam* tedavimi oldum," dedi aksi bir tavırla. Sabahlığını iyice etrafına çekerken utandığı beliydi. "Beni bir yere götürmeniz gerekmiyor."

"Selam, Delphine," dedi Tyler. Delphine dikkatle yüzüne baktı, sonra da bakışlarını ağır ağır elindeki torbalara çevirdi.

"Burada ne işin var?"

Tyler bir şey demedi, bakışlarını yere indirmeden önce onu tepeden tırnağa süzdü. Ne diyeceğini bilemediğini gorunce ikimiz adına ben konuştum.

"Sen görmeye geldik, markete gitmiştik..."

Delphine elini hızla kaldırıp beni susturdu ve sert bakışlarını Tyler'a çevirip tekrar bana döndü. "*Hiçbir* şeye ihtiyacım yok."

"Buna ihtiyacın var," dedim alçak sesle. "Senin ihtiyacın yoksa bile *benim* var. O yüzden bırak da içeri girelim."

Gergin bir sessizlikten sonra tereddütle içeri girebileceğimiz kadar geri çekildi. Tyler torbaları oturma odasından geçirip mutfak tezgâhına koydu. Evi iyi tanıyordu. Düşününce buna hiç şaşırmadım, Dominic burada büyümüştü. Tyler kulüp görevlerine çıktığımız bir gün bana Dominic ve Sean'la aynı mahallede büyüdüğünü, çocukken birlikte oyun oynadıklarını söylemişti. Çocukken yaşadığı ev birkaç sokak ötedeydi. Zaten bu yüzden bana yardım etmesini istemiştim. Adresi biliyordu.

Sean büyük ihtimalle beni vazgeçirmeye çalışacağı için en güvenli yolu seçmiştim. Boşalttığım torbalardan birinin tepesine cesur bir hamam böceği tırmanınca doğru kararı verdiğimi anladım. Üstüne böcek spreyi sıkıp geri çekildim. Ürpererek böceği ve torbayı çöpe atarken Delphine mutfağa girdi. Tyler sessizce torbaları boşaltırken gergin olduğu omuzlarından belliydi. Ben yemekleri buzluğuna dizerken Delphine dikkatle beni izledi.

"Bunu yaparak yeğenimin gözüne giremezsin," dedi arkamdan belirgin Fransız aksanıyla. Sesinden resmen küçümseme akıyordu.

"O zaman bunu ona söylemeyelim," dedim. Varsayımı beni üzmemişti. Kim bilir seneler içinde evinden kaç kadını kovmuştu. Ayrıca o anda Dominic için endişelenmiyordum.

Tyler'ın da endişelenmediğinden emindim ama çok huzursuz görünüyordu. Ondan büyük bir iyilik istemiş olabilirdim.

Delphine mutfakta dolanıp dururken bir ona, bir bana baktı ama solgun teni ince bir ter katmanıyla kaplanmaya başlayınca bu sert ifadesini korumak için çaba sarf ettiğini anladım.

"Belki de yeğenimle yatıp kalkmıyorsundur."

Tyler başını aniden ona çevirdi, ben de elimi kaldırdım. "Hayır, *kesinlikle* onunla yatıp kalkıyorum."

Delphine bakışlarını benden ayırıp gösterdiği tepkiye şaşıran Tyler'a çevirdi. Başını salladı ve biz aramızda tereddütle bakışıp işimize geri dönmeden önce mutfaktan çıktı.

Bütün torbaları boşalttıktan sonra işleri bölüştük. Delphine'in keskin bakışları altında yatak odasından başlayarak çöpleri bir torbaya doldurdum ve temizlik malzemelerini aldım. Halıdaki inatçı bir lekeyi temizlemek için uğraşırken Delphine arkamdan bir soru sordu.

"Neden buradasın?"

Ona bir doz Alfred Sean Roberts dürüstlüğü vermeye karar verdim. İçimden bir ses bunu daha çok takdir edeceğini söylüyordu. Başımı çevirip ona baktım ve dikkatle beni süzdüğünü gördüm. "Çünkü bu hâlde yaşaman hoşuma gitmiyor. İyi değilsin. Böceklerin istila ettiği bir evde yaşarken bir yandan da hastalıkla mücadele ediyorsun."

"Sen *kimsin* ki beni eleştiriyorsun?"

"Otorite sahibi biri değilim." Kalkıp karşısına geçtim. O kadar zayıflamıştı ki boynundaki koyu mor renkli damarı görebiliyordum. Son gördüğümden beri kemoterapi onu çok yıpratmıştı. "Bana gitmemi söyleyebilirsin, Delphine. Hemen giderim."

Kollarını göğsünde kavuşturduğunda ince sabahlığı ne kadar zayıf olduğunu gözler önüne serdi. "Ne yapmam gerekiyorsa yapıyorum. İlaçlarımı aldım."

"Seni denetlemek için gelmedim." Gayet dürüst davranıyordum. Bu kadın yalan söylediğinizi bir kilometre öteden anlardı.

"Tamam," dedi elini sallayarak. "Ne istiyorsan yap."

"Teşekkür ederim." Yanıtıma kızmış gibi yüzünü buruşturdu ve titreyen bacaklarla oturma odasına geri döndü.

Evdeki sessizlik bölünmeden havadaki gerilim artarken halıyı silmeye devam ettim. Nihayet Delphine mutfağı temizlemekte olan Tyler'a seslendi. Sandalyesinde oturduğu yerden seslenirken bir şişenin bardağa çarpıp çınladığını duydum.

"Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum. Hâlâ bir hain misin?"

"Deniz Piyadeleri'nde miyim diye soruyorsan, evet," dedi Tyler bunu komik bulmuş gibi. "Demek beni affetmedin?"

"Doğru."

"Belki bu bardakları parlatırsam beni affedersin."

"O bardaklar senden yaşlı. Artık parlamıyorlar."

"Beş para etmeyen şeyleri elinde tutmayı çok iyi biliyorsun doğrusu." Bunu duyunca kulak kesildim.

"Iki dövmeyi de bir şeref nişanı gibi taşıyorsun ama hangisine *gerçekten* hizmet ediyorsun?"

"Bugün *bu eve* hizmet ediyorum," dedi Tyler hiç tereddüt etmeden. "Hem sana uzun zaman önce ikisine de hizmet etmek istediğimi söylemiştim."

Delphine bıkkınlıkla ofladı. "İkisi aynı şey değil. Birbirleriyle çelişiyorlar."

"Biz de bunu değiştirmeye çalışıyoruz zaten."

"Öyle olmayacağını çok iyi biliyorsun."

"Pes etmek istemiyorum. Sen de bu konuda kimseye ders veremezsin."

Tyler'ın sert sözlerinin yarattığı gerilimi hissedebiliyordum. Ev yine sessizleşince yatak odasının kapısından içeri göz attım ve Tyler'ın onun önünde diz çöktüğünü gördüm. Uzaktaydım

"Sana acımıyorum," dedi Tyler ciddiyetle, "benim tanıdığım kadın, bu boktan hastalıkla kolaylıkla başa çıkabilirdi. Böyle yaşamayı sen seçiyorsun.

"Yanlış erkeği seçtim." Delphine içkisinden bir yudum daha alırken dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Dört sene bununla mücadele et ve sonra gelip bana mutluk çek. Kanser tıpkı bir hamam böceği gibidir. Her zaman için kendisini en iyi kim ağırlarsa ona geri döner."

"Bir kere, o boktan bir adamdı," dedi Tyler öfkeli bir sesle. "İkincisi..." Ben içeri girince onu azarlamayı kesti.

"Lütfen, devam edin," dedim elimle işaret ederek, "zaten her şeyi duydum."

Delphine gülüp kadehini kaldırdı ve yine votkasını yudumladı. Alkol onu hiç etkilemiyormuş gibiydi. Belli ki ayyaş ünvanını hak etmişti. Uzun bir yudumdan sonra başıyla beni işaret etti. "Onu sevdim."

"O da seni sevdi. Neden bilmem."

"Eminim bilmiyorsundur." Delphine sırıtınca Tyler'ın da hafifçe gülümsediğini gördüm. İçeride yine gergin bir hava esti. Aralarında bir şey olduğunu hissettim ve dikkatle onları inceledim.

"İşin bitti mi, Cee?" Tyler bakışlarını Delphine'e çevirdikten sonra yine bana baktı.

"Evet," diye başımı salladım.

Tyler temizliğe devam ederken mutfakta ne yaptığına bakmaya karar verdim. İçerisi pırıl pırıldı ve limonlu deterjan kokuyordu. Askerî disiplin. Yere bir şey düşse alıp ağzınıza atabilirdiniz.

Delphine yaptıklarımızdan memnun olmasa da ben daha rahat uyuyacaktım. Tyler'ın da daha rahat uyuyacağını tahmin ettim. Delphine'e karşı hisleri olduğu belliydi. Dominic'in neden bunları Delphine için yapmadığını merak ettim.

Belki de yapmıştı ve Delphine gibi o da pes etmişti.

Dom un evi de odası da her zaman pırıl pırıldı. Delphine'in kendi seçimiyle böyle yaşadığını kabullenmek zordu.

Yaptığımız işten ratmin olunca Delphine'e aldığımız yiyeceklerin bir listesini yaptım ve tezgâha bıraktım. Yanına gittiğimde kendine biraz daha içki koyuyordu. İncil'i kucağında açık duruyordu. Göz göze geldiğimizde yüzünde umut dolu bir ifade belirdi.

Tyler onun yanındaki pencerenin pervazını silerken boğazıma oturan yumruyu bir kenara atıp istifimi bozmamaya çalıştım. Tyler durumu fark edince uzunca bir süre ikimizi süzdü ama sonra bezi omzuna attı.

"Diğer iki odaya geçiyorum." Bakışlarını Delphine'den ayırmadan müsaade istedi ve koridorda gözden kayboldu.

Ancak olduğum yere mıhlanmama neden olan kişi Dominic'in teyzesiydi çünkü gözlerindeki korku ifadesi gerçekti. Benim de onun için korkmama neden oluyordu.

Kayıtsız sözlerine rağmen ölmekten korkuyordu.

Keşke o öykü doğru olsaydı. Birisi *O* nun var olduğunu kanıtlasaydı. O zaman Delphine bu yolculuğu yapmaktan bu kadar korkmazdı. Elindeki tek şey inancıydı. *İhtiyaç duyduğu* tek şey, elindeki kitaba olan inancını yitirmemekti. Bunun yeterli olması gerekiyordu. İşte tam da bu yüzden inancı onun için taşıdığı bir yük ve olası bir kırılma noktası hâline geliyordu. Yaşam şartları konusunda daha iyi hissetmek için evini temizlemem gerekebilirdi ama gerçekten ihtiyaç duyduğu şey o naylon torbaların içinde değildi.

Bir şey sormadı, zaten sormasına gerek yoktu. Delphine sayfaları çevirip okumaya başlarken ben de dizlerinin dibine oturdum.

Tyler'ın kamyonetine geri döndüğümüzde ikimiz de eve bakakaldık. Delphine bize teşekkür edip Tyler'a uzun uzun sarılmış, sonra bana hafifçe gülümseyip kapıyı kapatmıştı. Tyler motoru çalıştırırken gözüm verandadaki bitkilere takıldı.

"Kahretsin, verandadaki bitkileri sulamayı unuttum."

"Yeteri kadarını yaptın," diye fısıldadı. Sesi hüzünlüydü. Adresi unuttuğum için bana yolu tarif etmesini isteyebilirdim ama desteğe ihtiyaç duymuştum. Başa çıkması zor bir durumdu. Özellikle de bir yabancıyı kabul etmek zordu ve o eve girebilmek için yanımda Tyler gibi tanıdık birinin olması gerekmişti. Üstelik Tyler yanımda olmasına rağmen zorlanmıştım, şimdi ne kadar korktuğunu ve hayatını heba edeceğini bile bile onu o evde yalnız bırakmak hiç kolay değildi. Mücadele etmekten vazgeçip yalnız ölmeyi seçmiş olabilirdi ama o noktaya vardığında yalnız olmak istemiyordu.

"İnançlı olması gerek," dedim Tyler'a. "Çok korkuyor."

"Biliyorum." Başını çevirip bana baktı. "Orada söylediklerine inanıyor musun?"

"İnanmak istiyorum. Bana ölebileceğim söylense ben de her gün günahlarımın affedilmesi için dua ederdim. Sanırım söz konusu din olduğunda ikiyüzlünün tekiyim. Sadece işime geldiğinde inançlıyım."

Ciddi bir ifadeyle başını salladı ve arabada öylece otururken bakışlarını yine eve çevirdi. "Çok değişti ama ilk tanıdığım hâlini hâlâ görebiliyorum." Eski günleri hatırlamış gibi gülümsedi. "Sen asla onun kadar günahkâr olmayacaksın."

"Benim de kendi sırlarım var." Yutkundum ve cesaretimi toplayıp ona baktım. Beni yargılamadığını görünce onu daha da çok sevdim. Dizimi sıkıp göz kırptı.

"Sen baştan çıkarıldın."

"*Kendi isteğimle* baştan çıkarıldım."

"Sen iyi bir insansın, Cecelia." Yine eve baktı. "Dominic senelerce onun daha iyi bir yaşam sürmesi için uğraştı. Onlar..."

Hafifçe öksürüp bakışlarını kaçırdı. "Denediler." Çok üzgündü. Gerçekten acı çekiyordu. İşte o anda haklı olduğumu anladım. Konuşurken gözleri parıldadı. "Bunu şu an göremiyorsun belki ama sekiz yıl önce dünyanın en güzel kadınlarından biriydi. Eski erkek arkadaşı onu mahvetti, o da mahvetmesine izin verdi."

"Senin için sadece bir çocukluk aşkı değildi, değil mi?"

Ağır ağır başını salladı. "Ben onu rahatlatıyordum ama beni *paramparça* eden de o oldu. On sekiz yaşında işe yaramaz bir serseri olsam da onu sevdiğimi biliyordum. Erkek arkadaşı onu biz birlikte olmadan seneler önce terk etmişti. Çoktan aşırı içki içmeye başlamıştı. İçkiyi bıraktığı anda bana açık açık bir hata olduğumu söyledi. Hemen arkasından orduya yazıldım."

"Aman Tanrım, Tyler. Çok üzüldüm."

Eliyle yüzünü ovuşturdu. "Zaten sürmeyecekti. Başından beri orduya yazılmak istiyordum ve aramızdaki şey başladığı sıralarda onu çoktan kaybetmiştik. Ben..." Omuzlarını silkti ama taşıdığı yükün omuzlarını silkerek kurtulamayacağı kadar ağır olduğunu biliyordum. "Kime âşık olduğunu kontrol edemezsin, değil mi?"

"Çok doğru." Keskin profiline baktım. "Dom biliyor muydu?"

"Hayır. Kimse bilmiyordu. Bir tek sana söyledim. O... o da bu sırrı mezara götürür. Çok iyi sır saklar. Hepimizden daha iyi saklar." Garaj yolundan çıkmadan önce son bir kez eve baktı. "Mecburen bir... ebeveyn olduğunda daha yirmi yaşındaydı."

Benim yaşımdayken. Bunu hayal bile edemezdim.

"Ama elinden geleni yaptı. İşin garip yanı, onu öldüren de yumurtalıkları. Hayat ona kocaman bir siktir çekti. Beni hayatına almayı kabul etseydi yaşını hiç umursamazdım. O zaman da umursamamıştım. Lanet olsun, onu böyle görmekten nefret ediyorum."

Elimi koltukta duran elinin üstüne koydum. "Seni bu işe karıştırdığım için özür dilerim. Bunları bilseydim senden asla yardım istemezdim."

"Hayır, yardım istediğine sevindim. En iyisinin ondan uzak durmak olduğunu düşünüyordum ama onu gördükten sonra... bunun bir hata olduğunu anladım. Bundan böyle daha iyisini yapacağım ve tek başına acı çekmesine izin vermeyeceğim. Bizi hayatından çıkardı ve kalbimi kırdı, ben de pes ettim. On sekiz yaşındaki hâlim olanları anlayamamıştı ama artık anlıyorum." Tyler mahalleden uzaklaşırken profiline baktım.

"Onu hâlâ seviyorsun."

Başını salladı. "On altı yaşımdan beri ama bu aramızda bir sır, Cee."

"Anlaştık. Yemin ederim, Tyler. Bana güvendiğin için teşekkür ederim."

Arabaya sessizlik çökünce üzgün olduğunu anladım. Her yanından hüzün yayılıyordu. Bunca sene sonra Delphine'in perişan hâline rağmen onu hâlâ seviyordu.

Hayatımda ilk kez trajedideki güzelliği göremiyordum, bunun yerine acımasızlığı görüyordum. Tyler sessizce ve düşünceli bir ifadeyle alışveriş merkezine kadar gitti. Ancak oraya varıp otoparka girdiğimizde bana döndü. Sırıtıp garip bir ifadeyle başını salladı. "Hayat çılgınca, değil mi?"

"Bir günde bile neler değişebiliyor, değil mi? Özellikle de buralarda." Bunlar bana ilk tanıştığımızda söylediği sözlerdi. "İyi misin?"

"İyiyim. Yemin ederim." Gözlerindeki parıltı ve gamzesi bir an için geri geldi. "Neye ihtiyacın olursa ben buradayım, Cee. Arkandayım."

"Ben de senin, Tyler. Ben de senin."

Otuz Altıncı Bölüm

"ÇOK ŞANSLI BİR KALTAKSIN." Aynada bu akşam için özel olarak aldığım daracık elbiseyi hayranlıkla izlerken elimi karnımın üstüne koydum. Boktan bir maaş çekinin yarısını, sırf Tessa'yı mutlu etmek için harcamıştım. Başlı başına bir ödüldü. İki parçalı bir elbiseydi, yan tarafında biraz göğüs dekoltesi olan askılı bir üstü ve dökümlü siyah bir eteği vardı. Biraz riskli bir elbiseydi ve Dominic'in buna bayılacağından emindim. Özel bir geceydi. İlk randevumuza çıkacaktık.

Gerçek bir randevuydu.

Hem de onun fikriydi.

Bu bir ilerleme değilse ne olduğunu bilmiyordum. Artık üçümüzün birlikteliğini sorgulamaktan vazgeçmiştim.

Bu iki yakışıklı, becerikli adamın neden benimle birlikte olduklarını bir türlü anlayamıyordum. Mesele sadece seks olamazdı. Beş kilometre çapındaki bütün kadınları etkileyebildiklerini gözlerimle görmüştüm. İlgilerinin gerçek olduğuna, bana gerçekten saygı duyduklarına ve ilişkimizin bu hâlinden memnun olduklarına inanmak istiyordum çünkü aralarında bir seçim yaptığımı hayal bile edemiyordum. Bu seçim beni kesinlikle mutlu etmezdi. Hem de hiç.

Dominic'le geçirdiğim yağmurlu günler sık tekrarlanmıyordu çünkü garajla ve kulüp işleriyle fazlasıyla meşguldü, bazen sırf onu görebilmek için bile günlerce bekliyordum. Bu akşam

özellikle bu yüzden çok özeldi ve içimden bir ses bana bunun bir gün sona ereceğini söylediği için her dakikanın keyfini çıkarıyordum. Ya üniversiteye gitmek için Triple Falls'dan ayrıldığımda ya da onlar bir başkası için beni terk ettiğinde bu iş bitecekti.

Bunu nadiren düşünüyordum çünkü düşünmek bile beni altüst ediyordu.

Rüyalarım ve gecelerim onlarla doluydu. Son zamanlarda yeni bir uygulama sayesinde Fransızcamı ilerletmeye başlamıştım. Bazen birlikteyken Dominic Fransızca konuşuyordu ama huysuz Fransız'ın kendisi de paslanmıştı.

Her ikisi de beni şımartıyor, bencil davranmama izin veriyorlardı. Hayatımım en güzel yazıydı.

Bu akşam sadece ânı yaşamaya kararlıydım.

Hızla eve yaklaşan Camaro'sunun kusursuz motor sesini duyduğumda son bir kez aynadaki aksime bakıp gülümsedim. Bugün hava daha da sıcaktı ama saçlarımı serbest bırakmamdan hoşlandığı için toplamamıştım. Saçlarımı topladığımda, saç lastiklerini çıkarıp çöpe atıyordu. Makyajdan da hoşlanmıyordu çünkü makyaj malzemelerimi banyosunda bıraktığımda bunları da fırlatıp çöpe atıyordu.

Puşt herif.

Ama ona dair sevdiğim çok şey vardı. Tek kelime etmeden benimle iletişim kurmasına bayılıyordum.

Artık onu daha iyi anlıyor, ruh hâllerini, hoşuna gitmeyen şeyleri ve tercihlerini biliyordum. Yatak odasının dışında birlikte olduğumuzu kimse anlayamazdı. Yatak odasındaysa elleri ve dudakları üzerimde olmadan bir dakika bile geçiremiyordu.

Buna bayılıyordum.

Bir yanım, herkesin önünde birlikte olduğumuzu belli etmek istemeyişine alınmam gerektiğini hissediyordu. Yine de bir diğer yanım, bunun kendi tarzı olduğunu ve Sean'la kasabada sık sık öpüşürken görüldüğümüzden dedikodu konusu olmamam için böyle davrandığını biliyordu.

Dahası, ben de suçluydum. Ama Dominic'e onun bana bağlı olduğu kadar benim de ona bağlı olduğumu göstermek için elimden geleni yapıyordum.

Zamanımı, kalbimi ve dikkatimi mümkün olduğunca eşit bir şekilde bölüştürüyordum, böylece tek eşlilik kuralları ve insan doğasına rağmen bunu sürdürebiliyorduk. İlişkimiz devam ediyordu, onlara inanmaya başlamıştım.

Aramızda kıskaçlık, dırdır ve ben başlatmadığım sürece kavga yaşanmıyordu. Son birkaç haftadır, her gün kalbimin ikiye ayrıldığına ve her ikisini de sevebileceğime inanmaya çalışıyordum ama bu düzenin ikisi için de adil olmadığını biliyordum.

Şu an için alabildiğim kadarını alıyordum.

Çantamı aldım, telefonumu odamda bırakıp aşağı kata koşturdum.

Dışarı çıktım ve Dominic'in yeni cilalanmış pırıl pırıl arabasıyla geldiğini görünce gülümsedim.

Arabaya binince onu öpmemek için kendimi zor tuttum.

"Selam," dediğim anda hareket etti. Birkaç dakika konuşmadan ilerledik. Parmaklarımın ona dokumak için kaşındığını hissettim. Sırıtıp gözlerini yola diktiğinde ne düşündüğümü bildiğini anladım.

Gözlerimi devirdim. "Seni pislik."

"Sırf bana hakaret etmen için temiz bir tişört giymiştim."

"Şu anda yalnızız," dedim. Kapalı kapılar arkasında olduğumuz anda bana dokunacağını ve durmaması için ona yalvaracağımı biliyordum.

"Araba kullanıyorum. Kendine biraz hâkim ol be, kadın. Hem asla yalnız değiliz."

Etrafıma bakındım. "Arabada görünmez bir arkadaşın mı var?"

"Cecelia." Birden ciddileşti ve tekrar konuşana dek dakikalar geçmek bilmedi. "Daha sonra yalnız kalacağız." Bunu verilmiş bir söz olarak kabul ettim ve yeterli olduğuna karar verdim.

"Elkerime hâkim olabileceğimi biliyorsun."

"Eminim ki yapabilirsin."

Kendini beğenmiş piç.

Hafifçe gülümseyerek vitesi değiştirdi, direksiyonu sıkıca kavradığı için kol kasları daha da belirgindi.

"Ne zaman bu arabayı kullanmama izin vereceksin?"

"Yanıt basit, *asla*."

"Ciddi misin?"

"Bu arabanın anahtarı sadece bir kişide daha var ve o anahtar asla kullanılmayacak."

"Sean'ın odasının her karşını arayacağımı biliyorsun, değil mi?"

Hafifçe güldü. "Bol şans."

"Günün birinde bu arabayı kullanacağım, Dominic. *Emin olabilirsin*."

Beni bir restoranın verandasında akşam yemeği yediğimiz Asheville'e götürdü. Şehir Blue Ridge dağlarının tam merkezindeydi ama Triple Falls'dan daha kalabalık nüfusluydu ve büyük ihtimalle kırk dakikalık uzaklığa gelme sebebimiz de buydu. Ancak yemek harikaydı ve bu şekilde onunla vakit geçirebilmek başımı döndürüyordu. Masanın karşı tarafında olmaya, yüzünü izlemeye, ikimiz için de sipariş vermek için menüyü incelerken koyu renkli kirpiklerine bakmaya bayılmıştım. Kapıyı benim için açmış, yüklü bir bahşiş bırakmış ve birkaç kere gülümsemişti, hem de içtenlikle. Bu adam doğru dürüst randevuya çıkmanın ve bir beyefendi gibi davranmanın kurallarını biliyordu, bu yüzden ilk tanıştığımızda neden bana öyle davrandığını sorgulamaya başladım. İlk karşılaştığımızda gerçekten de kaba bir domuz gibi davranmıştı.

Eve geri dönerken eteğimi kaldırıp külotuma baktı. Eteğimi aşağı çekmeye çalıştığımda elime bir şaplak attı. Bana bakabileceğini ve savunmasız bir hâldeyken görebileceğini bilmekten keyif alıyordu ve ona sinirlenmişim gibi rol yapsam da bunun her dakikasına bayılıyordum. Yol boyunca bana nasıl dokunmak, neremi yalamak istediğini ve orgazma ulaşmam için neler yapacağını ayrıntılarıyla anlattı. Oturduğum yerde heyecan içinde onu dinlerken aklımı kaybedecek gibiydim ve bacaklarımın arasına yayılan ıslaklığı hissediyordum. Arabayı park ederken neredeyse boşalmak üzereydim. Motoru durdurduğu anda üstüne atladım ve boğuk bir inlemeyle beni kollarına alışı, onun da en az benim kadar arzulu olduğunun kanıtıydı.

Gerçekten de arzuluyordu çünkü o esrarlı sigarasını yakıp ben arka koltukta üstümde sadece külotumla uzanmadan önce beni iki kez becermişti bile. Uzandığım yerden profilini, her kıvrımını hayranlıkla izledim. Çıplak ayağımı kaldırıp parmaklarımla yan tarafını okşarken ve Dominic sigara kâğıdını hazırlarken hoparlörlerden yayılan müziği dinliyorduk.

"*Çalan* ne?"

"David Bowie. Şşşt." Otu kâğıda doldurdu ve müziğin sesini açmak için radyoya uzandı. "Bu şarkının ilk bir buçuk dakikası müthiş. Dinle."

Dinledim ve mutlaka üstünde konuşmamız ve tekrar dinlememiz gereken bir şarkı olduğuna karar verdim. Artık bunu yapıyorduk. O DJ'lik yapıyordu ve müzikten söz ediyorduk. Kendi kanunlarını uygulayıp düzen sağlamaya çalışan biri, bir suçlu ve bir araba tamircisi olmasaydı kesin bu alanda bir şeyler yapardı.

"Bayıldım."

Bana o nadir gülümsemelerinden birini gönderdi. "Bayılacağını biliyordum."

Kalbim duracak gibi oldu, benim için çaba sarf ediyordu. "İlk karşılaştığımızda benden neden hoşlanmadığını anlatacak mısın?"

"Şimdi hoşlandığımı kim söylüyor?"

Ayak parmaklarımla onu dürttüm ve otun birazı yere düşünce sert bir bakış atmasına neden oldum.

"Senden hoşlandığımı söylersem seni mezuniyet balosuna mı götürmem gerekecek?"

"O kadar küçük değilim."

"Sen bir bebeksin."

"Sen de çok büyük sayılmazsın." Yirmi altıncı yaş gününü yeni kutlamıştı ve onu asla unutmayacağını umduğum bir şekilde uyandırmıştım.

"Daha iyisini bilecek kadar büyüğüm."

"Yine de bana bir *ahmak* gibi davrandın."

"Evet," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Haklısın."

"Bu da ne demek?"

"Üstüne alınma," dedi. Öyle dediğine pişman olmuş gibiydi.

"Ama alındım," dedim, canının acıdığını umarak parmaklarımı yan tarafına batırdım.

"Çok abartıyorsun," diye güldü. Kâğıdı ıslatıp sigarayı hazırladı. "Tipik bir kız gibi davranma."

"Üzgünüm, seni özlüyorum."

Kaşlarını çattığını görünce güldüm çünkü bu tür şeyler söylememi sorun etmediğini ama duygularıma karşılık verecek ruh hâlinde olmadığında kendini pislik gibi hissettiğini biliyordum. Dahası, o ruh hâlleri gülümsemelerinden de nadirdi. Artık onunla ilgili heyecanla beklediğim çok şey vardı ve onu anlamaya başlayacak kadar yakınlaşabildiğimiz için kendimle gurur duyuyordum. Sean bana onun göründüğünden çok daha fazlası olduğunu anlatmaya çalışmıştı ama bunu onunla yakınlaştığım, deneyimlediğim ve kendim gördüğüm noktaya varana dek anlamamıştım.

"Bana ailene neler olduğunu anlatacak mısın?"

Soruyu sorduğuma anında pişman oldum çünkü gözleri kararırdı ve dalgın dalgın ön camdan ormana baktı. Her zaman buluştuğumuz, dizüstü bilgisayarında çalışmam için beni götürdüğü.

fırtına patlamadan önce çıkıp nefes almak istediği yerdeydik. Burayı artık bizim yerimiz olarak düşünüyordum ama teknik olarak sahibi Tyler'dı. Orduya yazılmadan önce satın almıştı.

"Bir kazada öldüler."

"Kaç yaşındaydın?"

"Hemen hemen altı."

"Çok üzüldüm."

Sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırdı ve başını yana eğip yaktı. Dumanı üflerken yanıt verdi.

"Ben de." Artık tanıdık olan o rahatlatıcı koku etrafımı kapladı.

"O günleri çok iyi hatırlamıyorum. Sadece bölük pörçük anıları ve bir gülümsemeyi hatırlıyorum. Bisikletten düştüğümde annemin dizimi temizlediğini, saçlarımızın aynı renk olduğunu hatırlıyorum. Kahkahalarla güldüğünü, ufak tefek anıları, onunla ilgili kilit altına aldığım bazı küçük parçalarını hatırlıyorum ama en çok da sürekli çaldığı için dinlediği müzikleri hatırlıyorum." Yutkundu ve bu itirafı beni şaşırttı.

"Birlikte dinlediğimiz müzikleri mi? Bunları annen mi dinlerdi?"

Başını sallayıp onayladı. "Birçoğunu o dinlerdi." Gözlerinde nadiren gördüğüm savunmasız bir ifadeyle bana baktı. "Bunları dinlediğimde onu tanıyormuşum gibi hissediyorum. Büyüdükçe şarkıların sözlerini ve onu daha iyi anlıyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Bu itirafıyla kalbim resmen eridi. Başımı sallarken içimden onu kendime çekmek geçti ama sırası değildi.

"Ya baban?"

Yüzünü buruşturdu. "Aynı. Aklımda kalan sadece birkaç anı var." Güldü. "Kızıl saçlıydı."

"İnanmıyorum."

"Evet, *babası* İskoçtu. Soyadımız oradan geliyor. Annesi Fransızdı. Bu yüzden Fransa'da büyümüş, yarı İskoç yarı Fransız bir melezdi."

"Ona hiç benzemiyorsun herhâlde."

"Doğru."

"Nasıl tanışmışlar?"

Sigaradan bir nefes daha alıp dumanı üfledi ve bana uzattı. "Başka bir güne başka bir hikâye."

Şansımı zorlamadım. Sigaradan derin bir nefes çektim. "Sende fotoğrafları var mı?"

"Birkaç tane var ama onlar dijital devrimden önce öldüler." Diline yapışan ufak bir ot parçasını çıkardı. "Tatie tavan arasına birkaç fotoğraf kaldırmıştı ama biz pek aile fotoğrafı çektiren tipler değildik."

"Neden? Kuzgun Kardeşliği[5] yüzünden mi?"

Bana sırıtarak kaşını kaldırdı ve peşinden soruma inanamamış gibi bir kahkaha attı. "Kuzgun Kardeşliği mi?"

Omzumu silktim. "Aslında bu tam olarak sizsiniz. Bu ismin aklına hiç gelmediğini söyleme sakın. Tyler'ın lakabı Keşiş."

"Benim için pek hikâye kitabı gibi olduğu söylenemez."

"Çünkü sen bu hikâyeyi yaşıyorsun."

"Giyin. Sigarayı arabanın üstünde bitirelim."

"Arabanın üstünde mi? Şu anki manzarada bir sorun mu var?" Yere ve arkaya baktım.

"Evet," dedi vücudumu imalı bir şekilde süzerken. "Prezervatifim kalmadı."

"Çıplak gezmek *Fransız tarzı* değil mi?"

Buna asla izin vermeyecekmiş gibi bana baktığında gülümseyip elbisemi giydim.

---

5 Serinin orijinal adı olan The Ravenhood, Robin Hood hikâyesine bir göndermedir. Yazar, Keşiş lakabında da aynı hikâyedeki Keşiş Tuck'tan esinlenmiştir. *–e.n.*

Dominic'in arabasının üstünde büyük bir mutlulukla kollarının arasına uzandım ve karanlık gökyüzünü izledik. Burnuma dolan temiz, deniz kokusuyla tamamen onu hissetmek için kendimi bıraktım. İçtiğim esrarlı sigaranın etkisiyle ve dudaklarıyla tenimin yarattığı hisle âdeta içim dışım parıldıyordu.

Gülümseyerek bana tepeden baktığında ona döndüm, gözleri neşeyle doluydu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Sen kimsin ve benim tanıdığım adi puşta ne yaptın?"

Elini meme ucumda gezdirip sertçe sıktı. Cıyaklayıp kahkahalara boğuldum.

"Hah, işte buradaymış." Başımı yine geriye yasladım ve esintinin keyfini çıkardık. Bir cennet varsa onun yanındaydı.

"Dom?"

"Evet?"

"Gelecekte ne yapmak istiyorsun?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki yanıt vermeyeceğini düşündüm.

"Aptalca bir soru değil."

Yine sessizlik oldu.

"Hiçbir şey."

İç çektim. "Eh, hayal kırıklığına uğramayacaksın en azından."

Güldü. "Şimdi de benim sana ne istediğini sormam mı gerekiyor?"

"Umurunda değilse sorman gerekmiyor."

"Geleceğe odaklı değilim. Bir insan planlarından ibaret değildir."

"Biliyorum, biliyorum. Ânı yaşa, her günü olduğu gibi kabul et. Bunları anlıyorum ama istediğin bir şey yok mu?"

"Yok ama *senin* istediğin bir şey olduğu belli."

Daha fazlası. Onu daha fazla istiyordum. Sean'ı daha fazla istiyordum. Bu bitmeyen yazdan daha fazlasını istiyordum ama umutlarımı kendime sakladım. Bunun sonsuza dek süremeyeceğini biliyordum. Bu korku giderek daha çok içimi kemirmeye

başlamıştı. Onların hırslarının yanı sıra, benim de kendime ait hırslarım vardı ve günün birinde kendim için daha fazlasını isteyeceğimi biliyordum. Belki bir gün öyle bir hayat ya da yol seçecektim ki ikisi de benimle devam edemeyecekti. İkisinden birini kaybetme düşüncesi, böyle bir ihtimalin varlığı bile felç ediciydi. Hayatımda hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Asla. Beni rahatlatan tek şey, Triple Falls'dan yakın zamanda ayrılmak zorunda olmamamdı.

"Ne oldu?" Yattığı yerden beni hafifçe dürttü.

"Korkularımı dile getirmek istemiyorum. Bunu yaparsam gerçek olacaklarını düşünürüm."

"İç karartıcı bir düşünce."

"Gelecekle ilgili hiçbir şey istememekten daha iyi."

"Neler olacağını biliyorum," diye fısıldadı kendinden emin bir sesle.

"Ne demek istiyorsun? Geleceği mi görüyorsun?"

"Kendi geleceğimi görebiliyorum çünkü bir şeyin olmasını sağlıyorum."

"Neymiş o?"

"Neye karar verirsem o."

Kolundan sıyrılıp doğrulduğumda beni durdurmadı. "Bir kez olsun bana dürüst bir yanıt veremez misin?"

"Soru ne?"

Konuyu değiştirdim. "Kıskançlık hisseder misin?"

Gözlerini gözlerimden ayırmadan sakin bir sesle yanıt verdi. "Hayır."

"Neden?"

"Çünkü o sana benim veremeyeceğim şeyleri verebilir."

"Şikâyet ettiğimi sanma ama neden?"

"Çünkü ben onun gibi değilim, çok daha basit bir insanım."

"Buna inanmıyorum."

"Ama doğru."

Parmağımı çenesinin kenarına gezdirdim. "Sen kesinlikle basit olmaktan başka her şeysin."

"İhtiyaçlarım basit. Başkaları gibi bir şeyler istemiyorum."

"Neden? Neden kendini bu kadar basit şeylere alıştırıyorsun. sen çok değerli..." Bu sefer hislerimi açıkça söylemeye karar verdim. "İnsanların görmesine izin verdiğinden, düşündüğünden çok daha fazlasısın."

"Mesele de bu zaten."

"İnsanların seni tanımasına neden izin vermiyorsun?"

"Sen beni tanıyorsun."

Bu yanıtı, ses tonu, sözleri bana hayat verdi. "Bu yüzden şanslıyım."

"Bence değilsin," dedi monoton bir sesle.

"Lütfen, böyle yapmayı kes... Öz güvensiz değilsin. Bu basmakalıp şeyler de nereden çıktı?"

"Bilmediğin çok şey var."

"Öğrenmek istiyorum, Dom. Seni her yönünle tanımak istiyorum."

"İstemiyorsun, Cecelia. Sadece istediğini düşünüyorsun ama istemiyorsun."

"Sana eskisi kadar değer vermeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Her şey değişir."

"Umurumda değil." Ellerimi göğsüne koydum. "Seni tanımak istiyorum, içeri girmek istiyorum. Lütfen, buna izin ver."

Dom yanıt vermeyince hayal kırıklığıyla ofladım. Son zamanlarda sıkı kuralları giderek canımı sıkmaya başlamıştı ama değişmiyorlardı. Her ikisiyle de birlikte olmak için ödemem gereken bedel buydu. Bu yüzden daha fazla ısrar etmedim.

"Tamam, tamam." Geriye uzandım, başımı ön cama dayadım ve onu bu kadar zorladığım için kendime kızdım. "Özür dilerim." Başımı kaldırıp çenesini öptüm. "Seninle birlikte olmak zor. Bazen gerçekten de zor."

Kollarının arasına sığındım ve elimi tişörtünün altına sokup göğsüne yerleştirdim. Çıplak omzumu sıkıca tutup beni kendine çekti.

"İzin veriyorum, sen zaten içeridesin."

Bu iki sözcük içime işledi. Başımı çevirip ona baktığımda hissettiğim her şey yüzümden okunuyordu. Dudaklarıma konduruduğu yumuşacık öpücükle kelimelerinin içimdeki yerini daha da derinleştirdi.

Geri çekildiğinde her şeyi aynı anda hissettim. Ona âşık olduğumu biliyordum. Sadece onu ne kadar tanıdığımdan emin değildim.

Bilgisayar ineğim, klavye savaşçım, konumuna rağmen bir köylü gibi yaşayan kitap kurdum. Bir anda asabileşen sessiz bir kahraman. Her zaman göstermediği nezaketini ve belli belirsiz sıcaklığını, bunları görecek kadar yaklaşmadığınız takdirde içine atan tutkulu bir âşık. Bunları bakışlarında görebiliyor ve dokunuşlarında hissedebiliyordum, gösterdiğinden çok daha fazlasını yapabilecek şefkatli bir ruh vardı içinde. Onu o kadar arzuluyordum ki her şeye sahip olmasını istiyordum. Buna kucak açmasını istiyordum. Hak ettiği sevgiyi doyasıya hissetmesini istiyordum. Ve bencilce de olsa bunu yapan tek kişi olmak istiyordum.

Tam bir şey söylemek için ağzımı açtığımda eliyle ağzımı kapattı.

"Güzel sözlerini bana harcama."

İtirazlarımı da engelledi.

"Rahat ol, Cecelia. Benim gibi bir adamın hak ettiği kadar mutlu olmaya yakınım."

Onu mütevazı yapan, elindekilerden fazlasını istemesine engel olan şey sırlarıydı. Ancak iyi bir adam daha fazlasını hak edip etmediğini sorgulardı. Bir yanım geleceğinden daha fazlasını hak etmediğini düşünmesi nedeniyle yıkıldı.

"İnsanları incittin mi?"

Sessizlik. Bu aptalca bir soru değildi. Sadece yanıtlamayacağı bir soruydu. Büyük ihtimalle arabasındaki silahı kullanmıştı ve yine kullanacaktı. Çok fazla sırrı olan bir adamdı ve bunları paylaşabileceği kimse yoktu.

"Seni mutlu ediyor muyum? Biraz olsun mutlu ediyor muyum?"

Yanıt vermemesine gülümsemeden edemedim ama sonra beni nefesimi kesecek kadar uzun uzun öptü.

Dominic garaja yanaştığında Sean'ın Nova'sını görüp gülümsedim. Hızla içeri girdim ama yüzündeki ifadeyi görünce donakaldım. Arkamdan gelen Dominic'e baktı, bakışlarını bana çevirmeden önce ciddi bir ifadeye büründü ve ona ulaştığımda gülümsedi.

"Yaramazlık yaptın mı?"

"Her zaman."

"İşte benim kızım."

"Herkes nerede?" diye sordum etrafıma bakınarak. Sean beni duymazlıktan geldi, parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi.

"Cecelia, seni eve bırakacağım, tamam mı?"

Arkama bakınca Dominic'in bakışlarının buz kestiğini, çenesini sıktığını gördüm.

"Ama..."

"Bu gece olmaz, tamam mı?" dedi yumuşak bir sesle. "Dom'la konuşmam gerek."

Ne oldu diye sormanın anlamsız olduğunu biliyordum ama gergin hâli paniğe kapılmama neden oldu. "Siz... güvende misiniz?"

Parmağını burnumdan aşağı doğru gezdirdi ve büyük bir hayranlıkla yüzüme baktı.

"Güvende olmak bir yanılsamadır, bebeğim."

"Tanrım, Sean, bir kez olsun yalan söyle bana."

"Senden ölesiye nefret ediyorum." Dikkatle beni süzdükten sonra bir soru soran Dominic'e baktı.

"Ne zaman?"

"Şimdi."

"Lanet olsun," dedi Dominic. Bakışlarını önce bana sonra tekrar Sean'a çevirdi. "Onu eve bırak."

Sean başıyla onaylayıp elimden tuttu. Ben de başımı sallayarak Dominic'e doğru yürüdüm. İçimden bir kez olsun farklı davranıp öfkeye kapılmayacağını umdum ve hayal kırıklığına uğratmadı. Beni kendine çekince parmak uçlarıma kalktım. Uzun uzun öperken dilinin hareketiyle resmen ayaklarımı yerden kesti. Geri çekildiğinde sersemlemiş bir hâldeydim.

"Gitmen gerek, bebeğim." Bana öyle hitap ettiğini duyunca içimi büyük bir korku kapladı. Dönüp Sean'a baktığımda duygularım birbirine karıştı ve tanıştığımızdan beri zaman zaman fark ettiğim o kaygılı ifadeyi gördüm.

Korkuyorlardı.

Hem gergin omuzları hem de yüz ifadeleri korktuklarını ele veriyordu.

"Bir şey yok," dedi Sean alçak sesle. Beni kendine çekerken ses tonu tereddütlüydü. "Ama gitmemiz gerek, Yavru Köpekçik. *Hemen*."

"Peki." Dominic'in yanından geçerken parmaklarımız birbirine sürtündü. Dönüp arkasına bakmadı. Bakışlarını yere çevirmiş garajın ortasında öylece duruyordu ve birkaç saniye içinde hangar kapılarına isabet eden bir şeyin çıkardığı metalik sesi duydum. Sean beni hızla binadan uzaklaştırıp arabaya götürdü.

Sean beni arabaya sokarken yüzüm kireç gibiydi.

"Umurumda değil, beni duyuyor musun? Ne olduğu umurumda değil, sadece bir şey söyle bana." Hızla otoparktan çıktı ve ne kadar kaygılandığımı hissettiğini bildiğim için bekledim. "Sean lütfen..."

"Biri sır tutamadı."

Otuz Yedinci Bölüm

GÜNLERDİR ONLARDAN haber çıkmamıştı ve mesajlarıma yanıt gelmemişti. Endişe hissi yerini kafa karışıklığına ve öfkeye bırakmıştı. Bu noktada istediğim tek şey, bir haber vermeleriydi. Garaja vardığımda sakinleşmek için içime derin bir nefes çektim. Gümbür gümbür atan kalbim, yetmiş iki saat önceki yerinden beklenmedik bir şekilde düşmüştü ve bunun tek nedeni artık tahammül edemediğim sessizlikleriydi.

Sabırlı davranmış, onlara bir açıklama yapmadan benden uzaklaşmalarına neden olan sorunlarını halletmeleri için zaman tanımıştım.

Cevaplara sahip olmak zorunda değildim ama onları görmem gerekiyordu. Perde arkasında yaptıkları şeyin tehlikeli olduğunu biliyordum, yine de artık sessizlikleri çok acımasız geliyordu. Gözüme uyku girmemişti, Sean'ı görmediğim bir vardiyayı tamamlamıştım, fabrikadaki dedikodu çarkı sayesinde arayıp gelmeyeceğini söylediğini öğrenmiştim. Birkaç kere Layla'yı aramak istemiştim ama bu işler böyle yürümüyordu.

Garajın dışında yanıt istediğim iki erkeğin arabaları da dâhil bir sürü araba görmeseydim sonraki adımım onları aramak, aklımı yitirmemek için iyi olduklarına dair basit bir yanıt duymak olurdu.

Kulüp işleri. Son birkaç gündür bununla uğraşıyor olmalılardı çünkü otopark her zamankinden de kalabalıktı. Virginia

ve Alabama buradaydı ama bu bir buluşma değildi. Buluşma geçen haftaydı. Yani en azından iki hafta sonrasına kadar başka buluşma olmaması gerekiyordu. Tabii gerçekten de büyük bir sorun varsa ayrı konuydu.

Büyük bir panikle arabamdan inerken gümbür gümbür çalan müzik ve kapının diğer tarafından gelen seslerle derin bir oh çekip sırıtmama engel olamadım. İçeriden kahkahalarla karışık neşeli sesler geliyordu.

Onlar iyiler. Sen iyisin.

Kulüp işleri yüzünden uzak durduklarına inanmam gerekiyordu çünkü alternatifi çok üzücüydü. Bunu düşünmemiştim bile. Birlikte vakit geçirdiğimiz son gün böyle bir olasılığa işaret etmiyordu. Yine de sessiz sedasız beni terk ediyorlarsa bile bunu bir açıklama duymadan yapmalarına izin vermeyecektim, özellikle de bu yaz hem arkadaş hem de sevgili olarak Sean'la bu kadar yakınlaştıktan sonra. Dominic'e gelince şehvet, gizem ya da her ikisi yüzünden ona karşı ne hissettiğimden emin değildim ama birlikte geçirdiğimiz son gece hissettiğim, itiraf etmek istediğim şey aşktı.

Çünkü ikisini de gerçekten seviyordum.

Ve eğer onlar iyiyse ben de iyiydim.

Ellerim titreyerek kapıya doğru yürürken hissettiğim korku içimi kemirmeye başladı. Tam kapıya vardığımda garajda bangır bangır çalan melodiyi duydum ve beni beklediklerini anladım.

"Afternoon Delight" şarkısı etrafa yayılıp kapılardan dışarı süzülürken göğsümün sıkıştığını ve midemin bulandığını hissettim.

Bu bir şakaydı. Öyle olmalıydı ama komik değildi. Bu şarkıyı çaldığı için Sean'ı cezalandırmanın bir yolunu bulacaktım.

Girişteki kapıda durdum ve hangara baktım. Birkaç yabancı misafir dışında, her şey her zamanki gibiydi. Benimkiler bilardo masasının etrafına toplanmış oyun oynuyorlar, ellerinde biralarla esrarlı sigaralarını tüttürüyorlardı. Sean, Dominic'in

atış yapmasını izledi ve ısrarla bana bakmadı. Burada olduğumu biliyordu. İşten sonra üstümü değiştirmiş, en sevdiği kırmızı yazlık elbisemi giymiştim ve onunla uyumlu kırmızı bir ruj sürmüştüm. Onlar kendi aralarında sohbete devam ederken ve tanımadığım birkaç kişi bana dönüp bakarken bir fener gibi kapıda durup beni görmelerini bekledim. İçeri adım attığımda çalmaya başlayan bir sonraki şarkıyı duyunca, dikkatlerini çekme çabalarım yerini feci bir mide bulantısına bıraktı.

İşte o anda Sean'ın neden bana bakmadığını anladım. Kalbime ağır ağır sapladığı hançeri izlemek istemiyordu.

Simon&Garfunkel'ın "Cecilia" şarkısı çalmaya başladığında kapı arkamdan çarparak kapandı ve içine düştüğüm kapandaki yerimi sağlamlaştırdı.

Şarkının her sözü suratıma tokat gibi iniyordu.

Bu gerçek olamaz.

Bu gerçek olamazdı.

Ama gerçekti. Kalbim parçalanmak üzere olan kafesinde çılgınlar gibi atarken, özgür kalıp oradan başka bir yere kaçmak için yalvarırken bu şarkı, sözleri ve garip melodisi kalbimi delip geçiyordu. Görmek için oraya gittiğim iki erkek ısrarla beni görmezden gelirken ve giderek daha çok insan bana bakarken gözlerim akmayan yaşlarla yanmaya başladı.

Dominic masaya eğilmiş bir atış yapmaya hazırlanırken Sean istekasını tutmuş köşede duruyordu. Tyler, gamzesini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle gözlerini bana dikip Sean'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. Hiçbir şey bilmediği belliydi.

Ama Sean ve Dominic biliyorlardı.

Partideki diğer insanlar bira fıçılarının etrafına toplanmış eğlenirken kalbime yaklaşan o lanet hançerin farkında bile değillerdi.

Dominic atışını yaptı ve nihayet dönüp gözlerimin içine baktığında dudaklarında kibirli bir gülümseme belirdi.

O pis sırıtışı beni âdeta utanç sembolü gibi kırmızı harflerle damgalarken ve ahlaksız eylemlerimizi bana karşı çevirirken ihanet yumrukları boğazıma dizildi.

Korkunç bir ihanet hissiyle boğulup çaresizlik dalgalarına kapılmış sürüklenirken boğazıma kadar yükselen safrayla savaşarak durduğum yerde daha da derine battım.

Boynum alev alev yanarken kalbim merhamet diye haykırıyor, bana acı veren çılgın bir tempoda atıyordu. Nihayet Sean da bana baktı.

Kırılma noktam tam da o andı; büyük bir utanç ve şaşkınlıkla sırılsıklam âşık olduğum erkeklerin diğer yüzlerini gördüm. Şarkıda söylenen her söz, paylaştığımız her güzel ânı benim için utanç kaynağına dönüştürdü.

Bana oyun oynamışlardı.

Yakınlaşmalarına izin vermiştim.

Beni kullanmalarına izin vermiştim.

Kendimi gerçek olduğuna inandırmıştım.

Beni önemsediklerine.

Bunun aşk olduğunu sanmıştım.

Ama onlar için bir oyundan ibarettim.

Beni tuzağa düşürmüş, sırf düşüşümü izleyebilmek için uçabildiğim kadar yükseklere çıkarmışlardı.

Yüzlerini seçemediğim ama kalbimi verip güvendiğim iki erkeğin bulanık şekillerini görene dek ağladığımı, yanaklarımdan aşağı siyah rimelimin aktığını fark etmedim. Belki de onları görememem daha iyiydi. Böylece eski görüntüleri yenileriyle değiştirebilir, hissettiğim *her şeyin* yerine bana bıraktıkları *hiçbir şeyi* koyabilirdim.

Kendimi güvende ve kabul edilmiş gibi hissetmemi sağlamışlardı.

Onları tüm kalbimle sevmiştim.

Kendimi onlara vermiştim ve buna ses çıkarmamışlardı...

Teker teker başlar bana döndü. Yavaş yavaş garajdaki herkesin dikkatini çektiğimi fark ettim. Yüzüm alev alev yanarken hıçkırıklarımı tutamadım. Gözlerimi sımsıkı yumup o ânın, kalbimdeki cehennem ateşinin, aşağılanmanın, damgalanmanın, yargılanmanın hiç yaşanmamış olmasını diledim.

Gözlerimi bir türlü açamıyor, onlara bakamıyor, kıpırdayamıyordum. Bu ihanet hissi, kalbimdeki sızı, içimi yakan acı yüzünden nefes bile alamıyordum.

Ben *o* kızdım. Asla olmayacağıma yemin ettiğim kız. Bir daha asla aynı hataya düşmeyeceğime dair kendime söz verdiğim aptal kızdım.

Ama lanet bir aptal gibi orada dikiliyordum.

Parası ödenmiş bir fahişeden farklı değildim.

Daha da kötüsü, kalbimi bir hiç uğruna vermiştim, sonunda bir *hiç* olmak için.

Ateşle oynamıştım ve tanınmayacak kadar yanmıştım.

Gözlerimi açıp sonuma şahit olanların yüzlerine bakarken aradan sadece saniyeler geçtiğini biliyordum. O yüzlerde, özellikle de bir bana bir onlara bakan Tyler'ın yüzünde şaşkınlık ve acıma ifadesinden başka bir şey görmüyordum.

Sean bana doğru bir adım atınca Dominic elini göğsüne bastırdı, dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve gözlerinde keyifli bir parıltı belirdi.

Oyuncakları olmuştum. Artık zamanlarını ve ilgilerini hak etmiyordum.

Gözlerimi Dominic'e dikip günler önce bana söylediklerini, yıldızların altında bana nasıl dokunduğunu hatırladığımda içimi bir tiksinti kapladı. Bu durumdan daha kötü olan Sean'ın da en az onun kadar, hatta belki daha da fazla inandırıcı davranmış olmasıydı. İlişkimize nasıl başladığımızla, öpüşmelerimizle, paylaştığımız kahkahalarla, kollarında uyandığım anlarla, sohbetlerimizle ilgili görüntüler gözlerimin önünden geçmeye başladı.

Onların gözünde ben bir hiçtim. *Bir hiç.*

Onların gözünde ben sadece bir başka kızdım.

Yıkılmış bir hâlde kapıya doğru giderken camın diğer tarafında bir kargaşa çıktığını duydum. Arkama baktığımda Sean'ın yumruğunu Dominic'in çenesine indirdiğini gördüm ve aşağılanma hissi şakaklarımda nabız gibi atarken başıma kan hücum ettiğini hissederek uçarcasına hızlı adımlarla garajdan çıktım.

Eşyalarımı bile toplamadan gece boyunca araba kullandım.

Otuz Sekizinci Bölüm

İKİ HAFTA.

Babamdan bu kadar süre istemiştim, o da soru sormadan kabul etmişti. Doğruca Atlanta'da ilk dairesini tutmuş olan Christy'nin yanına gitmiştim. İlk haftayı koltuğunda, kucağına uzanıp ağlayarak geçirmiştim. O da beni teselli etmeye çalışmıştı.

Sean'ın beni o şekilde incitmek istediğine inanmıyordum ve çıkan kavga da bunu kanıtlıyordu. Yine de o kadar ödlekse ve Dominic'in planına uyduysa, hatta bunu aklından bile geçirdiyse onun benim için bir şey ifade etmesine artık izin veremezdim.

Kendimi suçluyordum. Bu işe bile bile girmiştim. Bir parti eğlencesi gibi elden ele geçirilmeye izin vermiş, bu arada daha fazlası için yalvarmıştım.

Onlar da aldıkça almıştı ve ben bunun her saniyesine bayılmıştım.

Günlerimi Christy'nin sitesinin etrafında uzun yürüyüşler yaparak, nerede yanlış yaptığımı anlamaya çalışarak geçirmiştim ve her şeyin Sean'la ilk tanıştığım gün teklifini kabul etmemle başladığını fark etmiştim.

Son âna kadar kandırılmıştım. Bana ne kadar büyük bir oyun oynadıklarını gösterdikleri âna kadar.

Bunun nasıl sona ermesini beklediğimi bilmiyordum ama kesinlikle böyle değildi. Açıkçası bir seçim yapmam istenseydi herhangi birini seçebileceğimi sanmıyordum ama o seçim hakkını da elimden almışlardı.

Beni çöp gibi bir kenara atmışlardı. Bunu hak etmiştim. Her ikisine de bağlanarak; bacaklarımın arasına, ruhuma ve kalbime girmelerine izin vererek.

Christy hâlâ bana ne diyeceğini bilemiyordu. İlişkimin ayrıntılarının büyük bir kısmını anlatmış, kulüple ilgili meseleleri atlamıştım. Beni dünyanın en ilginç öyküsünü duyuyormuş gibi can kulağıyla dinlemişti ama dikkatli baktığımda gözlerindeki kınamayı görebiliyordum. Onu suçlayamazdım. Anlıyordum. Ben zaten kendimi bir ömür boyu yetecek kadar yerden yere vurmuştum.

Yine de keşke yaptıklarımdan pişman olabilseydim.

Ama gerçek şu ki pişman değildim. En tiksindirici yanı da onları hâlâ istiyordum. Hâlâ onları seviyordum.

Kendimden iğreniyordum. Nasıl bu kadar alçalmıştım?

Her gün hâlâ ilgilerini, sevgi dolu davranışlarını, güçlü kollarını, dudaklarını, tuhaf yanlarını özlüyordum. Hepsini beynime kazımıştım ama beni öfkeli tutan şey, o garajda yaşadığım saniyelerin taze anısıydı.

Çaresizliğimin puslu bulutları arasında olanların iyi bir yanı da vardı. İçimde bütün aptalca hisleri gölgede bırakan bir şey birikiyordu ve bu da karşılık verme, intikam alma ihtiyacıydı. Bir fırsat bulduğum takdirde bu şansı geri tepmemeye kararlıydım.

İtiraf etseler de etmeseler de ikisi de bana karşı bir şeyler hissediyordu. Hangi nedenle bağımızı koparmaya, beni hayatlarından atmaya karar vermiş olurlarsa olsunlar sevgileri tamamen sahte olamayacak kadar inandırıcıydı.

En acımasız şekilde göstermiş olsalar da sevgileri aptal hayal gücümün bir ürünü değildi. Bana sırlarını söylemişler, duşun

celi davranmışlardı. Hepsi yalan olamazdı. Her şey yalana gerçekten de toparlamazdım.

Bir şey olmuştu.

Böylesine gaddarca bir planı uygulamalarına neden olan bir olay olmuş olmalıydı. Dominic bu kötülüğü yapabilecek kapasiteye sahip olsa da hislerini bu kadar iyi gizlemeyi başarsa da –ki bunu yapabildiğini biliyordum– Sean öyle değildi.

Ama buna izin verdiği için öfkemin hedefi olmayı Dominic kadar, o da hak ediyordu.

İkisinin de hissettiği aşk olmayabilirdi ama seksten daha fazlasıydı. Yine de ne olursa olsun davranışlarını affetmem mümkün değildi.

Hayatımda ilk kez babamın kızı olmak beni rahatlatıyordu. Bir yanım tıpkı onun kadar duyarsız, onun kadar soğuk olmayı başarıyordu. Sürekli inkar ettiğim, sürekli lanetlediğim, artık damarlarımda buz gibi akan kanımı, perişan ve kanayan kalbimden başka bir yere yönlendirmem gerekiyorsa bunu yapacaktım.

"O bakış ne öyle?" dedi Christy. Apartmanın havuzunun basamaklarında oyun oynayan küçük bir kıza bakıyordum ama nereye baktığımın bile farkında değildim. Son birkaç gündür havuza gidiyor, yaz güneşinin son demlerinin keyfini çıkarıyorduk. Annesi yanına çömelip kollarına güneş kremi sürerken küçük kız neşeyle bağırıyordu.

Onun yaşlarındayken kendi kendime oynadığım tehlikeli bir oyunu hatırlıyordum. Annem arkadaşlarını ağırlarken ya da o gün bize hangi erkek arkadaşı eşlik ediyorsa onunla meşgulken genellikle yalnız oyun oynardım. Kendime güvenli olmayan bir mesafeye kadar yüzmek için meydan okumuştum ve en sonunda boyumu aşan derin kısma gitmiş, kimse boğulmak üzere olduğumu fark etmeden kurtulmaya çalışmıştım. Başarmıştım. Son kez suyun dibine batmak üzere olduğumu anladığım anda ayaklarımı o kadar sert çırpmıştım ki başımı havuzun

kenarına vurmuştum. Gözlerim kararmadan önce avuçlarımı beton duvara yaslayıp kendimi yukarı çekmiş, kurtulduğum için rahatlayarak hıçkıra hıçkıra ağlamıştım. Annem o anda ne yaptığımı fark etmişti. Önce bana sarılmıştı, sonra da popoma sert bir şaplak indirmişti.

Çocukken bile hep zorluklara karşı hastalıklı bir ilgi duyar, kendimi tehlikeye atardım. İçimdeki bu hastalık yeni bir şey değildi ama bunu serbest bırakmış, Sean'ın deyimiyle içimdeki şeytanla barışmıştım. Bir yaz boyunca o şeytanın beni yönetmesine izin vermiştim ve kendi iyiliğimi hiç önemsememiştim.

Batacağım ya da rahatlayıp ağlayacağım nokta buydu. Bacaklarımı çırpıp kurtulma vakti gelmişti ama beni suyun dibine iten şey kalbim, anılarım ve hâlâ içimde olduğunu hissettiğim o hastalıktı. İlerlememi engelliyor, beni o tehlikeli alanda çaresiz bırakıyordu.

Ayaklarını çırpma vakti geldi, Cecelia.

"Cee?" dedi Christy yine. Gözlerimi basamaktan annesinin güvenli kollarına atlayıp etrafa su sıçratan küçük kızdan ayırmadım.

"Ben bu yaşananların doğru olmadığını düşünüyorum. Ben..." Somut bir şey bulmalıydım. Bir yandan da böyle bir şeyi bir daha yaşamamak için o küçük kızın meraklı yanını öldürmem gerektiğini düşünüyordum. O güne kadar yaşadığım hayat için kendimi övmüyordum ama belki de övmeliydim. Bir yetişkini ve biraz da ihmalkâr bir anneyi yetiştirmiş, hayatta kalmıştım. Başarılı bir öğrenci olmuş, başımda kimse durmadığı hâlde sorumluluklarımı yerine getirmiştim. Güvenmem gereken kişilerin rehberliği olmadan tek başıma bu aşamaya kadar gelmiştim ve birkaç ay öncesine kadar gayet iyi idare etmiştim. On dokuz senemi ayaklarımı çırparak geçirmiştim, on dokuz sene daha çırpabilirdim. Yeni bir kararlılık hissiyle

en yakın arkadaşıma döndüm. "Kim olduğumu unuttuğum. düşünüyordum."

"Aferin. Beni endişelendirdin doğrusu. Ne yapacaksın?"

"Kendim için yoluma devam edeceğim. Onlara gelince... Bilmiyorum. Belki hiçbir şey ama intikam soğuk yenen bir yemektir. Zamanı gelince ne yapmam gerektiğini anlarım. Şimdilik kafamı toparlamaya çalışacağım. Karmaya tam olarak güveniyorum. Dolayısıyla elime intikam alma fırsatı geçerse bunu mutlaka kullanacağım."

"Keşke görünmez olsam da neler yapacağını izleyebilsem," dedi. "Bunu başarabilirsin, bebeğim."

Başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım.

Christy ucuz plastik şezlongda doğruldu, uzun bacaklarını şezlonglarımızın arasına indirdi ve kahverengi gözlerinde anlayışlı bir ifadeyle elimi tuttu. En yakın arkadaşım çok güzel bir kızdı. Omuzlarına uzanan dalgalı kahverengi saçları, atletik bir yapısı, yumuşak, anlamlı bir ifadesi vardı. O büyük darbeden sonra kollarını açmış sabahın geç saatlerinde arabama doğru geldiğini görmek nefes almamı sağlamıştı. "Seni suçlamıyorum, Cecelia. Olanları tam olarak anlamıyor olabilirim. Hem bunu ben yapmazdım da demiyorum ama Tanrım... İki erkek mi? Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Artık o kadar sıra dışı bir şey değil."

"Biliyorum ama..." Başını salladı. "Onlara kalbini açtın demek?"

"Onlara inandım. Açık fikirli insanlar olduklarını düşündüm. Nadir rastlanan türden insanlar olduklarını sandım. Ne kadar aptalım."

"Ama sen artık öylesin. Sonunda açık fikirli olan sen oldun. Sana bir sürü saçmalık anlatmış olabilirler ama onlara inandın, hâlâ da inanıyorsun. Kendini özgürleştirdin. Bununla gurur duyabilirsin."

Doğruydu, kesinlikle doğruydu. İkiyüzlü olabilirlerdi ama onlarla birlikteyken kendimle, doğamla ilgili gerçeği açığa çıkarmıştım. Kadınları utandıran ikiyüzlülüklerine ve acımasızlıklarına rağmen değişmiştim, fikirlerim de değişmişti.

"Beni her gün arasan iyi olur."

"Arayacağım." Tek gerçek arkadaşıma döndüm. Tek gerçek aileme. "Gidip annemi ziyaret edelim."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

HUBBLE, KATY'DEN uzaklaşırken ve dönüp birbirlerine bakarlarken Christy burnunu çekti. "Bi-bir dakika, sonunda birlikte olmuyorlar mı?"

Jenerik akmaya başladığında Christy öfkeli bakışlarını bana çevirdi. "Birlikte olmuyorlar mı?"

"Hayır."

Annemle birlikte koltukta ağzı açık kalan, bize cips fırlatan Christy'ye gülmeye başladık. "Ne boktan bir film bu!"

"Bütün aşk hikâyeleri mutlu sonla bitmez," dedi annem alçak sesle. Televizyon koltuğundaki anneme baktım, erkek arkadaşının evine getirdiği tek eşyası buydu. Bugün erkek arkadaşı evde değildi. *Balığa çıkma* bahanesiyle evden ayrılınca bütün günü birlikte geçirmeye karar vermiştik. Annem biraz kilo almıştı ve ben oradan ayrılırken bembeyaz olan yüzüne biraz renk gelmişti. Onun için sadece mutlu olabilirdim. Ben Triple Falls'a taşınırken berbat durumdaydı.

Son cümlesi merakımı uyandırmıştı. "Sen kimi böyle sevdin, anne?"

"*Çok* kişiyi sevdim."

Onu çok iyi anladığımı düşünerek başımı salladım.

"Hâlâ. Birlikte. Olmadıklarına. İnanamıyorum!" dedi Christy bıkkınlıkla. İkimiz birden ona döndük.

"Filmin isminin *The Way We Were* olmasının bir nedeni var. Bir kere, adam ona ihanet etti," dedi annem. "Daha da önemlisi kadının kişiliğiyle, inançlarıyla ya da gücüyle başa çıkamadı; bu yüzden onu hak etmedi. Eline fırsat geçince kızıyla da ilgilenmemeyi seçti. Hâlâ birlikte olmaları gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Ama..." dedi Christy itiraz ederek.

"Doğru, insanlar artık aşk öykülerinde acı gerçekleri görmek istemiyorlar ama bu," ekranı işaret ettim, "acımasız, çirkin gerçek işte."

"Haklısın," dedi annem gözlerinde gururlu bir ifadeyle. "Senin çok iyi anlayabileceğin bir öykü."

Christy iç çekti. "Lanet olsun. Çok üzücüydü."

"Hayır, değildi." Annem gülüp bir sigara yaktı. "Sanırım kandırıldın." Aramızda bir sır varmış gibi bana bakıp sırıttı. "Onu biraz daha mahvedelim mi?"

Hızla başımı salladım. "Kesinlikle."

"İkiniz de mazoşistsiniz." Ben uzaktan kumandayı alırken Christy bir bana bir anneme baktı. "Bana, acı veren tüm bu üzücü eski filmleri izlettiriyorsunuz."

"En iyiler," dedi annem biraz hüzünlü bir sesle.

"*Bazıları* için gerçek bu olabilir ama siz ne derseniz deyin, ben hâlâ beyaz atlı prense inanıyorum," dedi Christy.

"İnanmalısın zaten," dedi annem. "Ama şunu bil: Kafandaki resim gerçeklere uymayabilir. Çok az erkek sana çektirdikleri sıkıntıya değer. Bu yüzden kalbini ve vücudunu kime verdiğine dikkat et. En sonunda senden başa çıkmayacağın kadar çok şey alabilirler."

Aynen öyle, anne. Kesinlikle öyle.

"Kendini hazırla," dedim Christy'ye, uzaktan kumandayı elime aldım. "Bu film seksen bir yılında çekilmiş."

"Aman Tanrım." Christy koltukta battaniyenin altına girdi. "Bunu kaldırabileceğimden emin değilim."

Annem bana göz kırptı ve ben *Sonsuz Aşk*'ı başlatmak için düğmeye basarken sigarasını söndürdü.

İşte o oturma odasında biraz gücümü toplayabildim. Bu gücü bana veren şey büyürken annemle izlediğim, onun kendi annesiyle birlikte izlediği filmler değildi ama içime işlemiş olan çarpık aşk kavramımda bir payları olduğundan emindim. Gücümü etrafımdaki kadınlardan aldım. Aylardır beni bir kenara atmadan önce tüketen erkekler için yaşamıştım. Tüm çabalarıma rağmen onlara kapılmış, hissettiğim sevginin beni ele geçirmesine izin vermiştim. Onların çevresindeki insanlar dışında kimseyle arkadaş olmamıştım ve artık geri döndüğümde beni bekleyen onlarsız bir hayat dışında hiçbir şey yoktu. Birkaç şey keşfetmiş olabilirdim ama bunun dışında resmen bir bağımlı olmuştum. Bunu mutlaka düzeltmeliydim.

Yapabileceğim tek şey üzülmek ve öfkelenmekti.

Hayatım boyunca kalbim hiç bu kadar kırılmadığı hâlde yapmak istediğimi yapmıştım.

Artık Cecilia Horner'ın utangaç ve içine kapanık bir kız olmadığını rahatlıkla söyleyebilirdim.

Cesur davranmıştım ve artık hissettiğim bu acının unutulmaz bir yaza değip değmediğine karar vermem gerekiyordu.

Ayaklarını çırpma vakti geldi, Cecelia.

Brooke Shields ekranda belirdi. Güzel, saf, masumiyeti henüz kirlenmemiş olan kızın merdivenlerden sevgilisine doğru inişini izlerken elimde olmadan öfkelendim. Onu uyarmak, şöminenin karşısında sevişirlerken o adama öyle bakmasının bir bedeli olacağını söylemek istedim. Yine de onunla birlikte üzüldüm ve o çok iyi bildiğim hisse hâlâ bağımlı olduğum için vazgeçtiği masumiyetinin yasını tuttum. Heyecanla filmi izlerken, ağaçların ve yıldızların altında geçirdiğim günlerle geceleri yeniden yaşarken, kalbim bana lanetler okuyordu.

Filmi izlerken yapabileceğim tek şey, kaybın acısını hissetmek ve aşk onu ele geçirmeden önceki kızın yasını tutmaktı.

Önümdeki masada duran telefonum titreşime geçti ve ASLA AÇMA yazısını görünce Christy'yle göz göze geldik.

Hiç tereddüt etmeden telefonu susturdum. Christy aşkın büyüsüne kapılmış bir ifadeyle bakışlarını tekrar ekrana çevirmeden önce gururla bana gülümsedi.

Ama benim gözlerim açılmıştı.

Beni derin sularda tutmak için çabalayan şey, içimdeki o bağımlıydı. Ve bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Ayaklarımı çırptım.

Kırkıncı Bölüm

TRIPLE FALLS'A döndüğüm gün, bahçe kapısının şifresini değiştirip göle giderken giydiğim bikiniyi çöpe attım. Telefonuma bir mesaj geldi ama görmezden geldim. Henüz Sean'ın mesajlarını okumamaya kararlıydım. Bana yaptıklarını açıklayabilecek kadar iyi bir bahane, haklı bir neden olabileceğini sanmıyordum.

Kendimi odama kapadım ve günün büyük bir kısmını, kariyer olasılıkları ve bunlarla ilgili bölümler hakkında bir şeyler okuyarak geçirdim. Üniversitenin ilk senesinde bunu ciddi ciddi düşünmek için vaktim olacaktı. Bu durum beni rahatlatıyordu ama sonra zorunlu dersleri önceden almaya ve güz dönemine kaydolmaya karar verdim. Yakınlardaki üniversite ve fabrikadaki işim arasında kendimi her şeyden uzak tutacak kadar meşgul olabilecektim.

En başa dönmüştüm.

Buradaki vaktimi iyi kullanacaktım. Temiz bir sayfa açacak, son üç buçuk ayı silmek için elimden geleni yapacaktım.

Birkaç saat odamda kapalı kaldıktan sonra daha iyi bir planda karar kıldım. Üstelik bunun intikam almakla ve bu yaz yaşananlarla ilgili olarak aklımda kalmış olabilecek soru işaretleriyle ya da bağımlılığımla hiçbir ilgisi yoktu.

Bazen en iyi intikam sizi mahvedenleri merakta bırakmak ve yolunuza devam etmektir. Son birkaç ayda en iyi silahın ses-

sizlik olabileceğini iyice öğrenmiştim. Dolayısıyla Sean benimle konuşmak istiyorsa ihanetine karşılık olarak onunla iletişime geçmeyerek intikam alacaktım. Beni arayan ve mesaj yazan bir tek o olmasına rağmen, bu sabah bahçede dolaşırken ıssız yolda bir Camaro'nun motorunun sesini duyduğuma yemin edebilirdim. Ancak bu adamlar cesurdu, daha önce de bana haber vermeden evime girmişlerdi ve bana ulaşmak istedikleri takdirde bunu yine yapabilirlerdi.

Roman artık tamamıyla Charlotte'a taşınmıştı. Benim için bir tehdit değildi. Bu kadar çok dikkatimi çekmek istiyorlarsa beni nerede bulacaklarını biliyorlardı. Benim de buna hazır olmam gerekiyordu çünkü Sean'ın aramalarına ve mesajlarına yanıt vermemeye devam edersem bana geleceklerdi.

Benden ne istiyor olabilirlerdi? Ne söyleyebilirlerdi?

Yaptıklarından pişmanlarsa neden böyle bir gösteri yapmak için bu kadar zahmete girmişlerdi? Bunu, neden sadece kasaba halkının önünde değil, aynı zamanda kardeşlik üyelerinin önünde de yapmışlardı?

Bunları düşünecek hâlim yoktu. Zihnim ve kalbim bunlara dayanamıyordu.

Artık bitmişti. Yaşanan şey her neyse artık bitmişti.

Büyü bozulsa da bozulmasa da bu acıya teslim olacaktım ve canımın yandığını kabul edecektim.

Yarın fabrikadaki işime geri dönecektim ve Sean'la yüzleşmem gerekeceğinden emindim. Beni köşeye sıkıştırmanın, yalnız yakalamanın bir yolunu bulacaktı. Sessiz evde saatler geçirdikten ve hayatımı çılgınlık noktasına varacak kadar düzenledikten sonra biraz rahatlamak için arabaya atlayıp dolaşmaya karar verdim. Uzun garaj yolunda ilerlerken etraftan bir Camaro sesi geliyor mu diye kulak kesildim ve daha önce duyduğum sesin aşırı işleyen hayal gücümün bir oyunu olduğuna karar verdim. Bir yanımın o sesi duymak istediği fikri hiç hoşuma gitmedi. Bu düşünceleri, garajda geçirdiğim o korkunç saniyeleri hatırla

yarak bastırdım ve yola çıktım. Yolun sonuna vardığımda biraz rahatladığımı hissettim ve üç yola ayrılan kavşağa geldiğimde sola ve sağa baktım, ardından şarampolde beklemekte olan Dominic'i fark ettim.

Kahretsin.

Birkaç adım ötede oturduğu yerden dikkatle beni izliyordu. Bakışlarımı kaçırıp harekete geçtim ve gaza basıp park ettiği yerin yanından geçerek hızla ilerlemeye başladım. Birkaç saniye içinde bana yetişti, eski arabam şimşek hızında ilerleyen Camaro'yla yarışamazdı. Gerilmiş sinirlerimle ve artan öfkemle dağdan kasabaya uzanan kıvrımlı yollarda ilerlemeye devam ettim. Bana çok yaklaşamıyordu ama orada olduğunu ve pes etmediğini anlatan bir mesafede kalıyordu. Hız limitini aşacak kadar hızlı gittiğimde bile yine aynı mesafeyi korudu.

"Siktir git!" diye bağırdım. Artık tanıdık olan yollarda hızla ilerliyor, beni büyüleyen, tutsak eden adamdan kaçabilmek için deli gibi sürüyordum. O geceyi tekrar tekrar aklımdan geçirip kasabaya doğru giderken içime şiddetli bir öfke hissi yayıldı. İlk ışıkta yavaşlamam gerekene dek peşimden geldi. Dikiz aynasından ona baktığımda gayet rahat olduğunu, yüzünde ilk karşılaştığımız günkü küstah ifade olduğunu gördüm. Bir kırmızı ışıkta hızla geçtim ve kasabanın diğer ucuna doğru ilerlemeden önce ikinci kez kırmızı ışığa takıldım. Eninde sonunda yorulacağını düşünüp tam yirmi dakika boyunca kıvrımlı yollarda ilerledim ama peşimden ayrılmadı.

Bu saçmalıktan usanınca aniden eski bir kamp otoparkında durdum. Bir ağaca çarpmaktan son anda kuruldum. Dom Camaro'yu hemen arkamda asfalt alanda kayarak durdurdu. Arabadan dışarı fırladığım gibi ona doğru yürümeye başladım. Dom arabadan çıktığı anda suratına ilk tokadı indirdim.

Arabasının yanında öylece durdu ve beni içine çekmek istermiş gibi dikkatle yüzüme baktı. Sızlayan elimi kaldırıp bir tokat daha atmak istedim ama bu sefer bana engel oldu.

Öfkeden çıldırmış bir hâlde ona baktığımda başını önüne eğdi. Yuzünde parmaklarımın izi çıkmıştı. Bileğimi sıkıca kavrayıp tokat atmamı engellemek için tutuyordu.

"Özür dilerim."

"*Siktir* git. Bu kadar mı?"

"Böyle olması gerekiyordu."

"Hayır, gerekmiyordu. Beni rahat bırak. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

"Cecelia..."

"Siktir git, Dominic. Lanet olasıca oyunlarını da al ve git. Ben yokum. Kararım bu." Arkamı dönüp kolumu elinden kurtarmaya çalıştım ama beni belimden yakalayıp göğsüne çekti. Ilık nefesini kulağımda hissettim.

"Bunu isteyerek yapmadığımızı biliyorsun."

"Hiçbir bok bilmiyorum ama artık seninle, *ikinizle* de işim bitti."

"Keşke bu doğru olsaydı." Bileğimi bırakmadan beni kendisine çevirdi. Ona yine tokat atmak istedim ama diğer bileğimi de kavrayıp beni arabasına dayadı. "Haklı nedenlerimiz vardı."

"Öyle mi? Ne güzel ama umurumda değil."

"Elbette umurunda. Sen bize aitsin."

Güldüm. "Ne dediğinin farkında mısın?"

"Sana bizden uzak durmanı söylemiştim ama artık sen de bu işin içindesin. O gece olanların bir önemi yok."

"Senin için olmayabilir."

"*Daha önce* olanlar önemli."

"Bırak beni." Ondan kurtulmaya çalıştığımda beni daha sıkı tuttu. "Canımı acıtıyorsun."

"O zaman debelenmeyi kes. Dur artık," diye çıkıştı.

Hâlâ onun pençesindeyken kıpırdanmayı kestim. Dudakları bir sırıtışla kıvrıldığında bana bakan gözleri gururla parlıyordu. "Çok yol kat ettin."

"Bunun bir iltifat mı olması gerekiyor?"

Ağırlığını üstüme verince geriye kaydım. Vücudum cama, başım arabanın üstüne dayanmıştı. Dudakları çok yakındaydı ve cazibesine kapılmamak için irademi zorluyordum ama o geceyi hatırlayınca işim kolaylaştı.

"Derdin ne senin?"

"Sensin," dedi alt dudağımı yalayarak. Ereksiyonunu karnıma bastırınca nefesim kesildi. "*Bütün* sorun sensin ve şimdi..." Başını salladı. "Aramıza giremezsin."

"Ama aranıza *girdim* bile," diye bağırdım. "İki kere."

"Lanet olsun, kes şunu," diye parladı. "Sana bir şey anlatmaya çalışıyorum."

"Yine bilmece gibi konuşacaksın. Artık bunları duymak istemiyorum. Gerçek bir şey söyleyeceğin zaman benimle konuşabilirsin ama o zaman bile seni dinlemeyeceğim. Bitti. Çekil. Üstümden."

Ensemi sıkıca tuttu ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ona direnmeye, dilini ağzıma sokarken itiraz etmeye çalıştım. Beni öylesine tutkuyla öptü ki göğsümde kıvılcımlar çakıyormuş gibi hissettim. Arabasının üstünde olduğumuz geceden, göldeki günden ya da onunla birlikte geçirdiğim günlerden başka bir şey düşünemiyordum. Saçlarını çektim, göğsünü ve boynunu tırmaladım ama o beni dudaklarıyla ve şiddetli dil darbeleriyle yerime mıhladı. Dom bastırmaya çalıştığım her şeyi yüzeye çıkarırken öfke hissi yerini büyük bir çaresizliğe bıraktı. Geri çekildi ve dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu. "Üzgünüm. Sana söyleyebileceğim tek gerçek şey bu."

"Neden?" diye bağırdım nefes nefese. "Neden?"

"Bir amacımız vardı ama *acınası* bir şekilde sıçıp batırdık."

"Her şeyi mahvettiniz." Tek bir damla gözyaşının akmasına engel olamadım. "Bir daha sana asla aynı gözle bakamayacağım."

Yanağımdan aşağı süzülen gözyaşını sildi. "Şimdi gitmene izin vermem gerek," dedi yüzünü buruşturarak. Yalnız geçirdi-

ğimiz o geceden beri ilk kez gerçek duygularını belli ediyordu. "Ama lanet olsun ki hiç istemiyorum."

Yine eğildi ve beni bırakmadan önce alnıma bir öpücük kondurdu.

Göğsümde hissettiğim acı, kalkanlarımı kaldırmama yetecek kadar derindi. "Benden uzak durun."

"Şimdilik başka seçeneğim yok ama artık yaptığım her şeyi senin için yapıyorum."

"Haklısın. Başka seçeneğin yok. Sakın yanlış bir düşünceye kapılma, bu *benim kararım*."

Hızla arabama gittim ve gaza basıp otoparktan çıkarken arkama dönüp bakmadım.

Eve dönünce hemen sıcak suyun altına girip duş aldım ama göğsümdeki o yanma hissini görmezden geldim. Gözyaşlarım suya karışırken ağladığımı inkâr etmek benim kararımdı.

Kırk Birinci Bölüm

FABRİKADAKİ İLK vardiyamın ortalarında bir anons yapıldı ve ofise çağırıldım. Yaptığım işi bıraktığımda Melinda'nın gözlerini üstümde hissettim. Saatlerdir konuşmadan çalışıyorduk ve sanki o bile yalnız kalma isteğime karşı çıkamamıştı. Çalışırken kendi kabuğuma çekilmeme izin vermişti. Bu da bana hissettiğim kadar yıkılmış göründüğümü kanıtlıyordu. Ofise neden çağrıldığımı anlamamış gibi yaptım ama ikimiz de biliyorduk.

Oyun oynamaktan usanmıştım. İlk katın koridoruna çıktım ve en sondaki ofise doğru yürürken bana hatırlattığı anıları aklımdan atmaya çalıştım: kaçamak öpücükler, baş başa yenen öğle yemeklerindeki tutkulu bakışmalar, geç saatteki bir vardiyada kulağıma müstehcen şeyler fısıldayarak içime girip çıkarken eliyle ağzımı kapattığı sevişmeler. Kapıyı kapatıp sırtımı yasladım ve bakışlarımı ondan kaçırdım. Gözlerimi yere diktiğimde taba rengi botlarını gördüm ve sedir ağacı kokusu aklımı başımdan alacak gibi olduğunda nefesimi dışarı verdim.

"Bebeğim, lütfen bana bak." Boğuk sesi göğsümdeki yarayı deşti. "Bebeğim, lütfen, lütfen bana bak."

Bakmadım.

"Cecelia, sır *sensin*." Bu itirafı dikkatimi çekmeyi başardı ve en sonunda başımı kaldırdım. Soluk yüzü ve gözlerinin altındaki koyu renkli halkalarla berbat görünüyordu. Onu hiç böyle

perişan hâlde görmemiştim. Empati, sessiz dilimle yaptığı savaşı kazandı. Ona kapılmam bir hata olsa da bu adama âşıktım.

"Neler oluyor?"

Öne adım attı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Böyle olsun istemedik. Bunu bilmen gerek."

İrkilerek geri çekildiğimde bir küfür savurdu.

"Hiçbir şey bilmiyorum."

"Düşündüğünden daha fazlasını biliyorsun. Yine de bilmen gereken ilk şey, tanıştığımız gün seni hayatıma almanın anlık bir karar olduğu ama ben... Tanrım, seni gördüğüm anda..."

Yüzünü yüzüme yaklaştırınca başımı çevirdim. "Neden sır *benim*?"

Yüksek sesli bir nefes verdi. Tereddüt ettiğini görünce sırtımı kapıya yasladım. "Böyle olsun istemedik, Cecelia."

"Beni neden çağırdığını söyle."

"Tamam." Ciddi bir ifadeyle başını saldı. "Tamam. Seneler önce Horner Teknolojileri aslında bir kimya tesisiydi. Karı koca iki Fransız göçmen test laboratuvarlarından birinde çıkan bir yangında öldü." Ne dediğini idrak etmeye çalışırken gözlerini gözlerime dikti. O göçmenlerin kim olduğunu anlayınca şaşkınlıkla ona baktım ve gözlerimin dolduğunu hissettim.

"Dominic'in annesi ve babası mı?"

Başını salladı.

"Fransa'dan annesinin eski kocasından kaçmak için ayrılmışlar ve çaresiz durumda oldukları için uzun zamandır görmedikleri bir akrabalarının teklifini kabul edip burada yeni bir hayata başlamışlar."

"Delphine."

Yine başını sallayıp devam etti. "Böylece daha güvende olacaklarını, para kazanacaklarını, Amerikan rüyasını ve bunun getireceği avantajları yaşamaya başlayacaklarını düşünerek bu kasabaya gelmişler ve fabrikada işe başlamışlar. Ancak sosyal dezavantajları yüzünden bu şirket ve sahibi tarafından sömürül-

müşler. En sonunda herkesin bir kaza olduğundan şüphelendiği yangında ölmüşler. Hâlâ tam olarak neler olduğunu öğrenemedik ama korkunç bir olaydı ve sonrasında yaşananlar cinayet olduğu şüphesi uyandırdı. Baban bu olayı resmen gizledi, bir güzel örtbas etti. Dominic'e verebileceği en düşük tazminatı ve tazminat özetine bir özür eklediği resmi bir mektuptan başka bir şey vermedi. Özellikle de şirketin CEO'su bu kasabadan olduğu için bu tavır herkesin yüzüne bir tokat gibi indi. Yerel haberlerde bu olaydan söz etmediler bile, Cecelia. Gazetelerde de haber çıkmadı."

"Ama neden?"

"Biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz. Delphine öfkeden aklını yitirmek üzereydi ama çok gençti ve Roman'a karşı çıkmaya korktu. O gece *bir şey* oldu ve baban bunu örtbas etti. Bunun ne olduğunu öğrenmeye kararlıyız."

Duyduklarım beni derinden sarsmıştı. "Babamın bu fabrikada bir... hatta iki cinayeti örtbas etmiş olabileceğini mi söylüyorsun?"

"Emin değiliz ama babamın ticari faaliyetlerini ilk sorgulayanlar Dom'un ailesi değildi. Baban çok uzun zamandır bir işler çeviriyor ve kimsenin ruhu bile duymuyor."

"O zaman onu mu gözetliyorsun? Gerçeği öğrenmek için mi burada çalışıyorsun?"

"Daha fazlasını yapıyoruz," dedi Sean temkinli bir sesle. İmalı bir ifadeyle bana bakınca satır arasını okumaya çalıştım.

"Ona zarar mı vereceksiniz?"

"Ona acı çektireceğiz. Yaptığı her şey ve Dom'dan ve bu lanet olasıca fabrikayı açtığından beri onun için çalışan herkesten aldıkları için. Bu yüzden bizden uzak durmalısın. Olacaklardan dolayı suçlanmaman gerek. Güvenli değil"

"Ne yapacaksınız?"

Gözlerimde beliren korku ifadesini görebiliyordu.

Başını salladı. "Ölmesini isteseydik, ölmüş olurdu. Biz bu tür insanlar değiliz."

"Peki, şimdi babama gidip bunları anlatmamı ne durdurabilir?"

Omuzları gerildi. "Hiçbir şey ama bu oyunda daha nüfuzlu başka oyuncular da var ve bizim yanımızda olduğunu biliyorlar."

"*Eskiden* yanınızdaydım."

"Biz de onlara bu mesajı vermeye çalışıyorduk ama bizi birlikte gördüklerinde, gördükleri şey..."

"Ne gördüler?"

Burun kemerini sıktı. "İşi batırdığımızı, sana karşı hislerimiz olduğunu gördüler. Seni bu olaydan uzak tutmak için o şekilde son vermemiz gerekiyordu."

"O gece olanlar bir gösteri miydi yani?"

"Seni güvende tutmak içindi ama artık onların radarındasın. Bilmiyorum, bebeğim. Bilemiyorum."

"Bir dakika. Bunların hepsi babam yüzünden mi başladı? O kahrolası bir teknolojik cihaz fabrikasının sahibi. Hesap makinesi üretiyor. Şüpheli ticari faaliyetleri onu bir katil yapmaz."

"Baban bu fabrikadan çok daha fazlasına sahip. Triple Falls ve polis de dâhil burada yaşayan herkes onun elinde. Bu şehirde bir tekel kurdu ve kimse buna boyun eğmek istemiyor. Artık istemiyor."

"Bunlar doğru olamaz. Doğru... olamaz."

"Üzgünüm, tamam mı? Gerçekten de üzgünüm ama hepsi doğru. Birlikte yaşadığın adam da bizim kadar sır saklıyor. Bu sırları saklamakta ve beladan uzak durmakta da çok başarılı."

Sırtımı kapıya yasladı. "Baban senelerdir pis işlerle uğraştığı için bizden başka düşmanları da var. Bu yüzden bizden çooook uzak durmanı istiyorum. Burada güvende değilsin."

"Sean..."

"Seni çok özledim." Elleriyle yüzümü kavradı ve gözleri yüzümde dolaştı. "Her şeyi mahvettim, ikimiz de mahvettik

ama senin gibi biriyle karşılaşacağımız aklımızın ucundan bile geçmemişti."

Aklımdan bir anda planlarını uyguladıkları takdirde annem ve onun güvende olması için yaptığım, uğruna çalıştığım her şeyi kaybedeceğim geçti. Ancak konuşmadan önce gözlerimin önüne babamın gözleri geldi. "Onu incitmeyeceklerinden emin misin?"

"Çaldığı kasabayı elinden alacağız ve hak eden insanlara geri vereceğiz. Baban açgözlülükle elde ettiği paraları istifliyor. Bu, onların parası."

Onunla yüzleştiğim gün Roman'ın söyledikleri aklıma geldi.

"Maaş çekleriyle ilgili sorunu halletti. Artık sorun yaşanmayacak."

Sean başını salladı. "Boşuna gözünle görmeden inanma dememişler. İkna edici bir şeytan, gözlerinin içine bakıp seni orada olmadığına inandırabilir."

Yutkundum.

"Ama bu hâlâ neden benim sır olduğumu açıklamıyor."

"Bunun birkaç nedeni var. İlk başlarda sen içeri girmenin, evine sızmanın ve araştırmaya yardım etmenin bir yoluydun."

Ona tokat atmamak için tüm irademi zorladım. Başımı yana çevirince zorla kendisine çevirdi. "Beni dinle. İlk başlarda, daha ilk tanıştığımızda seni bu olaya dâhil etmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Bir sürprizdin. Olay benimle başladı. Suçlusu benim. Dominic'in sana o zamanlar hıyar gibi davranmasının nedeni de buydu. Bunu yapmamı istemedi."

Sean bileğimi çekiştirip beni kapıdan uzaklaştırdı ve aralayıp başını dışarı uzattı. Bir saniye sonra kapıyı kapatıp nefesini dışarı verdi. "Burada daha fazla kalamayız."

"Diğer nedenler ne?"

Sessizlik oldu. Lanet olasıca sessizlik. "Bunları söyleyebilseydim söylerdim."

"Seni aşağılık piç." Tekrar tekrar yutkundum. İtirafları ilk başa dönmeme neden oldu. "Demek bu yüzden ilk başlarda beni öpmedin. Bu yüzden seninle yatmaya benim karar vermemi bekledin. Beni kullandığın için bunun benim kararım olması gerekiyordu. Korkunç bir şey bu, Sean."

"Bana bak." Baktım. Gözlerinden büyük bir pişmanlık okunuyordu. "Seni seviyorum. Bu iş başladığından beri sana âşığım, Cecelia. Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

Bunlar hayatımda duyduğum en acı verici sözlerdi ve vücuduma birer darbe gibi indi çünkü doğru olup olmadığını asla bilemeyeceğime emindim.

"Beni önemsediğin için planlarını tehlikeye mi atacaksın yani?"

"Planlar değişir. Hem bir sürü farklı planımız var. Ona karşı sabırlı davrandık."

"Gerçekten de ona söylemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Alnını alnıma dayadı. "Söylemeyeceğini biliyorum. Dom da biliyor. Kolaylıkla ikna edemediklerimiz diğerleri. Sen hedefin kızısın."

"O hâlâ babam!" Başımı salladım. "Bu, gerçek hayat değil."

"Ne yazık ki öyle. Annenin yanına geri dönebilir misin?"

"Hayır, Sean, buraya ona yardımcı olmak için geldiğimi biliyorsun. Hâlâ çok iyi değil. Şu anda buradan ayrılırsam mirasımı reddetmiş olurum. Mesele sırf benimle ilgili olsaydı durum farklı olurdu."

"Her şeyin gerektiği gibi gitmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Evi ve kendini koru ama ona söyleme." Gözlerindeki o korku dolu ifade, bu sırrı saklamadığım takdirde başına gelecekleri anlatmaya yetiyordu.

"Bunları bana neden anlattın?"

"Az önce söyledim. Önceliğim sensin. Sırf sana karşı hislerim yüzünden değil, seni bu işe bulaştırdığım için de. Seni bu işe karıştırdım ve bu tamamıyla benim suçum." Elini saçlarının

arasında gezdirdikten sonra yanında durduğum kapıya vurdu. "Yemin ederim ki seni aramıza almanın daha güvenli olacağını düşündüm. Bugün anlatamayacağım kadar çok şey olup bitiyor. Benim bir hata yaptığımı, benim ve Dom'un hata yaptığımızı bil. Bizim... birbirimizden uzak durmamız gerekiyor. Ne kadar uzun süre birlikte görünmezsek seni..."

"Beni kullandığına o kadar çok inanırlar."

Başıyla onayladı. "Bir gün beni affetmen için sana yalvaracağım ama şu anda beni dikkatle dinlemen gerek. Anlattıklarım gerçek."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sana güvenmemi istediğine inanamıyorum."

"İçindeki sesi dinle." Eğilip beni öpmek istedi ama başımı çevirdim. Dışarı verdiği nefesini boyumda hissettim. Alnını yanımdaki kapıya sürtüp geri çekildi ve yalvarır gibi bana baktı. "Bir gün bunları telafi edeceğim ama şu anda bana inanman için sana yalvarıyorum."

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum..." Dominic'i ve dün bana nasıl baktığını düşününce gözyaşlarım akmaya başladı. "Dom benden nefret etmiyor..." Bu hem bir farkındalık hem de bir soru gibi çıkmıştı ağzımdan.

"Onun derdi babanla." Dikkatle bana baktı. "Sana benden önce mi ulaştı?"

Başımı salladım.

"Sen geri döndüğünden beri ortalıkta yok. Onu hiç böyle görmemiştim."

Gözümden bir damla yaş aktığını gördüğünde irkildi. "İnan ki Cecelia, işin en zor yanı bu. Bunu, seni kazanmak için çok çaba sarf ettim ama bir yandan seni kandırıyordum ve... Bu yüzden sonsuza dek kendimden nefret edeceğim." Yüzümü ellerinin arasına alıp sıkı sıkı kavradı. "Daha ilk başından çok daha fazlası olduğunu biliyordum," diye mırıldandı. "Söylediklerimi çok iyi düşün. O geceyi aklından at ve her şeyi sana

zarar vermek için değil, seni korumak ve uzaklaştırmak için yaptığımıza inan ama her şeyi mahvettim. Mahvettim çünkü bu kadar acı çektiğini görmeye dayanamadım."

Kırılma noktasını, Dominic'e yumruk attığında yaşamıştı.

"Bana ve Dom'a güven. Bundan böyle ne olursa olsun bizi arama. Sorularına yanıt arama. Bu durumu düzeltmenin bir yolunu bulacağım. Bir yolunu bulacağım."

"Beni korkutuyorsun."

"Biliyorum. Üzgünüm. Bilmek istedin ve artık biliyorsun. Sırrı öğrenmek istedin. Öğrendin. Artık kendi sırlarını saklama vakti geldi." Çenemi tuttu ve itiraz etmeme fırsat vermeden beni tutkuyla öptü. Öpüşürken ikimiz de hasretle inledik. Sean dudaklarımı sahiplenmek istiyormuş gibi beni öptü –beni içti, içine aldı– ve yumuşacık bir öpücük daha kondurup geri çekildi. Adeta veda ediyordu.

Dolan gözleri bir an için parıldadı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı boğuk bir sesle. Kapıyı açıp odadan çıktı. Kapı birkaç saniye aralık kaldı, sonra yavaşça kapandı ve Sean'ın attığı bombayı patlattı.

Kırk İkinci Bölüm

ÖNCEKİ GECE SIRF meraktan Google'da kuzgunlarla ilgili araştırma yaptım ve keşke bunu daha önce yapsaydım diye düşündüm. Maskelerini hiç çıkarmıyorlardı ama özelliklerinin maskotlarına çok benzediğini anlamak benim için faydalı olabilirdi.

Bir grup kuzguna *komplocu* deniyordu ve bu ironi gözümden kaçmamıştı.

Kuzgunlar ergenlik dönemlerinde asi gençler olarak bağ kuruyorlardı –Kuzgun Kardeşliği'nin o sırada kurulduğundan emindim– ve nihayet eşlerini seçiyorlardı. Kuzgunlarla ilgili teori, tek eşli olduklarıydı.

Layla'nın sırtındaki kanatlar kalıcıydı, isteyerek yaptırdığı kalıcı bir işaret gibiydi. Bu noktada hayatımdaki hiçbir erkek için bunu yapacak türden bağlılığı hissetmek bir yana, bunun için yeterince samimi olduğuna inanamayacak kadar baskı altındaydım.

Kuzgunlar aynı zamanda çok zeki kuşlardı, bu bilgi hiç şaşırtıcı değildi. Benimle ilgili olarak izledikleri her adım önceden hesaplanmış, üstünde tartışılmıştı. Dominic'le Sean'ın garajdaki ilk kavgalarından bazılarının benimle ilgili olduğundan emindim. Bu kadarından şüphelenmiştim ama Sean bunu teyit etmişti.

Dominic de Sean da pek çok kere bilginin güç olduğunu söylemişlerdi. Bu oyunda bir oyuncu olabilmenin tek yolu, onları kurnazlıkla yenmek ya da onların bilmediği değerli bir sırra sahip olarak kendimi kanıtlamaktı.

O sabah balkonumda kahvemi yudumlarken ikisinin de o gücün birazını yavaş yavaş, fark ettirmeden ve dolaylı olarak bana verdiklerini fark ettim.

Dominic'in, internet bağlantısı sağlayan telefonunu dizüstü bilgisayarına takarak kamp sandalyesine oturduğu hâlini hatırlamama neden olan şey, gördüğüm yanıp sönen ışıklardı.

Bu bağlantı... birkaç metre ötesinde bir baz istasyonu olmasaydı kurulamazdı. Bunu fark ettiğim anda kahvemi verandaya bırakıp hızla evden dışarı fırladım. Yüz metre kadar devam eden yeşillik alandan ağaçların olduğu yere koştum ve kendimi dünyanın en aptal insanı gibi hissettim.

Buluşma noktalarına her gittiğimde beni arka yoldan götürüp yolun çok uzun olduğu izlenimini yaratmışlar, uzun yoldan dolanıp buluşma noktalarının resmen *arka bahçemde* olduğunu gizlemişlerdi. Sürekli olarak düşmanınızı ve her şeyden habersiz salak kızını izlediğinizde bu plan gayet mantıklıydı.

Dominic'in neden en sonunda bana sırlarını açıklamaya karar verdiğini merak ettim.

Aklımdan geçen bin bir türlü soru ve hangi durumda olduğumu bilememek daha da öfkelenmeme neden oldu. Üzerimde güçleri olduğuna inanmışlardı çünkü beni manipüle etmelerine izin vermiştim. Onlarla işbirliği yapmamı istiyorlarsa bir noktada bana yanıtları vermelerini istemem gerekiyordu. Artık bunu yapmaya kararlıydım.

Ortaya çıkanlardan sonra çenemi kapatmamı ve her şeyi kabul etmemi mi bekliyorlardı? Mümkün değildi. Sırlarını biliyorsam ayrıntıları da bilmek istiyordum.

Dikkatli adım atmam, çok ama çok dikkatli olmam gerekiyordu. Öylesine ince bir çizgide yürüyordum ki tek bir yanlış

adım beni karanlık uçurumdan aşağı itebilir, doğrudan başımı belaya sokmama neden olabilirdi. İşte buna karşı direniyordum. Yanıtlanmamış bir sürü soruyla beni bıraktıkları karanlığa karşı. Ya oyunun bir parçası olabilirdim ya da piyonlarından biri olarak kalabilirdim. Bir gün daha piyon olmayı reddediyordum.

Ama tüm bunların olup biterken son birkaç aydır hissettiklerim ve deneyimlediklerim yüzünden hiçbir şeyi anlamamış olmam beni çok öfkelendiriyordu. Şehvet ve aşkla kör olmuş bir hâlde şeytanın dilinde dans etmiş, kendimi boğazında bulmuştum.

Çaresiz hissetmekten hoşlanmıyordum. Biraz kontrol sahibi olmaya ihtiyaç duyan bir kadındım.

Bir çıkış noktası, ayaklarımı çırpabileceğim bir yer bulmalıydım.

Elimi kolumu bağlamışlardı. Bu yüzden tehlikedeydim, artık kendime gelmiştim ve sürekli arkama bakıyordum.

Ama kuzgunların bir özelliği vardı: Her zaman etrafı izliyorlardı.

Artık bunu yaptıklarından emindim.

Çıplak göğsüme güneş yağı sürüp kabarık minderli şezlonga yerleştim ve... beklemeye başladım. Şirket, sevgili babamın ismini duyunca uçakla istediğim şeyi getirmişti ve o anda bunu planımı uygulamak için kullanıyordum.

Ses sistemini kurmaları uzun sürmemişti ve biriktirdiğim maaş çeklerinden üçünün hepsini harcamaya değmişti. Son iki saattir, babamın arazisinin arkasındaki ağaçlık alana doğru bangır bangır aynı şarkıyı çalıyordum.

Sean'ın bana yaptığı açıklamadan daha fazlasını istiyordum.

Kurallara uyacaktım. Telefon olmayacaktı. Mesaj olmayacaktı. E-posta olmayacaktı.

Ama benim onlara gitmeme izin vermiyorlarsa onların bana gelmesi için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Görmezden gelinmesi imkânsız bir siren olacaktım.

Belki çok kitap okumuştum ama bu taktiğin işe yarayacağından emindim çünkü bunun birkaç kişinin dikkatini çekmemesi imkânsızdı. Dezavantajı, meraklıları bu sırra çekme ihtimali de taşıyordu. Dikkatleri üstüme çekerek hayatıma daha fazla tehlike davet ediyor olabilirdim ama bu riski göze almak zorundaydım.

Cigarettes After Sex'in "K." şarkısı ormanlık alana doğru tekrar tekrar çalmaya devam etti ve ben de bekledim.

Ve bekledim, bekledim, beklemeye devam ettim.

Üçüncü saate girdiğimde ve güneş batmaya başladığında ne kadar başarısız olduğumu anladım ve nihayet gözlerimi yumdum.

Sırf doğru dürüst bir açıklama yapmadan beni yüzüstü bırakabildikleri için değil, beni bir elektrikli sandalyeye bağladıktan sonra uyumaya geri dönmemi bekledikleri için de çok sinir bozucuydular.

Beni bu kadar incittikleri için onları affedebileceğimden emin değildim ama ihanetleri hâlâ damarlarımda aksa da onlardan ayrı kalmak çok zordu. Buna izin verdikleri için onlara lanet ettim.

Geri dönüp bakınca ve konuşmalarımızı, Sean'ın hayat derslerini dikkatle düşünüce daha çok parçayı bir araya getirmeye başladım.

Ve daha da çok öfkelendim.

Bir yandan da aslında daha fazlasını bildiğimi ve bildiklerim yüzünden bu büyüme sancılarının gerekli olduğunu anladım. İkisi de ama özellikle de Sean bana çok zaman harcamıştı. Bunun arkasındaki nedeni düşündüğümde iç sesimin söylediğinden başka bir şey bulamadım. Sürekli aynı sonuca geri geliyordum; onlar da beni seviyorlardı.

Beni sahiplenmek için her şeyi yapan iki erkek yüzünden kalbim her atışında sızlıyordu. Yine de hâlâ itibarı yerle bir edilmiş bir kadındım.

Birkaç ay içinde, oğlan delisinden erkekler için çıldıran birine dönüşmüştüm. Onlar da böyle olması için ellerinden geleni yapmışlardı.

Onları seviyordum ve nefret ediyordum ama ne kadar zehirli olsalar da onlardan uzaklaşamıyordum. Henüz bunu yapamıyordum.

Ama şu anda sadece benimle konuşacak birine ihtiyacım vardı.

İç çekerek gözlerimin altındaki yaşları sildim ve içimden kendimi azarladım. Belki de bu aptalca bir plandı.

Kendime acımamın sırası değildi, ne şimdi ne de sonra. Bu kadar saf davrandığıma, beni parmaklarında oynattıklarına inanamıyordum.

Silkelenip toparlanırken içimi şiddetli bir öfke kapladı. Daha fazla hata yapamazdım. En azından onları sinir ettiğimi bildiğim için biraz rahatladım. Orada olduğumu, peşlerinde olduğumu bilmelerini sağlamıştım.

İşte tam da o anda yalnız olmadığımı hissettim ve ağır ağır gülümsedim. Elimi çıplak göğsümden aşağı kaydırıp karnımın üstüne koydum, sonra da diğer elimi gözlerime siper ettim.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" dedim alaycı bir sesle. Üstümde güneşi örten bir gölge hissettiğimde gözlerim hâlâ kapalıydı. Gözlerimi yavaşça açarken heyecandan tenim karıncalanıyordu.

Ve sonra tamamen donup kaldım.

Bitmek bilmeyen saniyeler boyunca sadece birbirimize baktık ve o birkaç saniyede içinde bulunduğum pozisyonun fazlasıyla farkına vardım; yanaklarımın kıpkırmızı kesilmesine neden olan bakışları beni öylesine delip geçti ki bir el boğazımı sıkıyormuş gibi hissettim.

Kurdun kokunu almasını istemeyiz.

Hiçbir yanlış anlaşılma yoktu. Doğrudan söz konusu kurdun gözlerinin içine bakıyordum.

Özel dikim siyah takım elbiseyle benimle tezat oluşturan kişi, tepemde dikilmeye devam etti. Saçları bir kuzgunun kanadının rengiydi, koyu buğday teni güneşte bronzlaşmıştı ve koyu renkli gür kaşlarının altındaki gözlerinde düşmanca bir ifade vardı. Sert yüz hatlarının ortasında belirgin bir burnu, dolgun ve biçimli dudakları, geniş omuzları, belirgin kasları, önü açık ceketinden görünen ince bir beli ve pantolonunu zorlayan kaslı bacakları vardı.

İşte o anda bilginin gerçekten de güç olduğunu anladım. Her şeyi çözdüğümü düşünerek büyük aptallık etmiştim.

Aslında tamamen kördüm.

Beni delip geçen ateş gibi kehribar rengi gözlerde boğulmaya başladım. Kesinlikle o bakışa meydan okuyabilecek kadar güçlü değildim. Hayatımda bir erkeğin bakışlarında hiç böyle bir güç hissetmemiştim. Gözleri vücudumda gezinirken telaşla göğüslerimi kapatmaya çalıştım. Gergin omuzları ve iki yanında sıktığı yumrukları saldırıya geçmeye hazır olduğunu anlatıyordu. O sırada ayakta duruyor olsaydım alev alev yanan bakışları altında dizlerimin titreyeceğinden emindim.

Her şeyi yanlış anlamıştım, ileri attığım her adım beni on adım geri götürmüştü.

"Fransız *sensin*."